

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၇၈၀၆၀၈

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၈၁၂၅၀၀၆၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြစာပေ

တတိယအကြိမ် - ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြစာပေ

စတုတ္ထအကြိမ် - ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ နဝရတ်စာပေ

ပဉ္စမအကြိမ် - ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပန်းစာပေ

ဆဌမအကြိမ် - ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မြဝတီစာပေ

သတ္တမအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ကံကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော် ၊

ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ အီးဘုတ်စ် အဖြစ် ပထမ အကြိမ်

ဖန်တီးခွင့် ရသော <http://www.shwezinu.com> ၏ အမှာစာ

ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ၏ စာပေဂုဏ်ကျေးဇူးအား အမှတ်ရ
စွာဖြင့် ကျနော် အကြိုက်ဆုံး တအုပ် ဖြစ်တဲ့ စိမ်းနေဦးမည့် ကျတော့မြေ ဝတ္ထု
အား မြန်မာအီးဘုတ်စ် အဖြစ် ဖန်တီးပါသည်။

စာအုပ်လေး ပြီးဆုံးသွားအောင် စာရိုက် ပေးတဲ့ သမီးများ ကို လည်း
ကျေးဇူး တင် ပါတယ်။

အခုလို အီးဘုတ်စ် လုပ်ဖြစ်သွားအောင် အကူအညီပေးတဲ့ [စကားဝါမြေ](http://www.sagarwarmyae.org)
[အွန်လိုင်း စာကြည့်တိုက်](http://www.sagarwarmyae.org) <http://www.sagarwarmyae.org> အားလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
ရွှေစင်ဦး
<http://www.shwezinu.com>

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၂၊ စောရန်ပိုင်
အနောက်ရပ်ကွက်၊ သရဖီလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ၊ ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့၊
(၃)၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မြင့်မောင်ကျော်၊
တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

**This eBook is not for sale and
use of anyone anywhere at no cost.
Commercial use of this book will be
at your OWN RISK!**

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ

အပိုင်း (၁)

ကျွန်တော့်မိခင်မြေ

တောင်ကျရေတိုးသဖြင့် ချောင်းအသွယ်သွယ်တို့ ပြည့်ဖြိုးလေသမျှ ရေအောင် ရသော လယ်တော တစ်ခွင်ဝယ် စပါးညွန့်မြလွင်လွင်များ လေအတော့တွင် လှိုင်းဆင်းသည်သို့၊ ပျောင်းအိလှုပ်ရှား ကတိမ်းကပါး နှင့် နိမ့်ရှိုင်းသွားတုံ၊ မြင့်မောက်တုံ၍ မဟီနန်းဘုံ ဤမြေခုံ၌ မုတ်သုံတေးတွင် ကကြိုးယဉ်သည့် ဝါဝင်းပြီးစ သမယတည်း...။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျှော်ချေလျှင်မဆုံး၊ ရှေ့နောက် ဝဲယာ တောင်မြောက် ပတ်သကုံး၊ စပါးညွန့် မြပင်လယ် ကောက်မှည့် ရွှေရောင် ရေပြင်ဖုံး၍ နှလုံးကြည်နူးဖွယ် ရှိစွတကား...။

ဤသည်တစ်ဝိုက် မှာ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ် ဌာနေဖြစ်ပါ၏။ ဤသည် တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော မိခင်မြေဖြစ်ပါ၏။ ဤသည် တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားမိဘ၊ ဦးရီး၊ ဆရာသမားတို့၏ မွေးဖွားရာ ရှင်သန်ရာ၊ ရုန်းကန်ရာ၊ မျက်ရည်ကျရာ၊ ခေါင်းချရာ၊ ထာဝစဉ်စိမ်းလန်း၍ ထာဝစဉ် မပျက်မကွက် ဝမ်းစာကို ရင်မှ ထွက်သည့် နီချိုပမာ ပေးလေပါသော ကျေးဇူးရှင် မိခင်မြေမြတ် လောကဓာတ် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ လက်ယာ တောင်ဆီမှာမူ လယ်တောသည် အဆုံးသတ် မှရှိလေ၏ လောဟု အံ့ဩ လောက်အောင် ပြန့်ပြော နေသည်။ အလွန်ဝေး ရာဆီ၌သာ သစ်အုပ်စုစု နှင့် ရွာပုပုတို့ကို မြစိမ်း ပင်လယ် ထက် ခပ်ကျဲကျဲ ပေါလောပေါ်နေသောကျွန်းညိုညိုတို့အလားလှမ်းမျှော်မြင်ရသည်။

ဤသည်မှာ ချောင်းခေါင်းရွာ၊ ထိုသည်ကား ဥသျှစ်ပင်၊ ဟိုမှာလျှင် ကံမကြီး ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင်ရွာတို့၏ အမည်များကို မုတ်ထင်ရေရွတ်မိနေ၏။

ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ရှေ့ရှုလျှောက်နေရာ အရှေ့ဆီတွင် မိုးမြူပါးပါး လွှမ်းသဖြင့် မှုန်ပြာပြာ မှိုင်းရီဝေ သော ရိုးကလေး ဟု ခေါ်သည့် တောင်တန်း သွယ်သွယ် ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်မြှုပ် 'ရွှေဂူ' ရွာသည် ရိုးကလေး၏ မြလွှာရိပ်တွင် ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ယခု ရောက်ရှိ နေလေ ရာမှ သည် ရွာအရောက် တစ်နာရီကျော်ကျော် လျှောက်ပေဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် လောဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိ။ ရွာ၌လည်း ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြို မျှော်စောင့် နေလေမည့် သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ ချောင်းရေနံ့၊ လယ်ရနံ့နှင့် သစ်စိမ်းနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်ရင်း လယ်ကန်သင်း တစ်လျှောက် အေးအေး ဆေးဆေး လျှောက်ရခြင်း သည်မူ ကျွန်တော့်ရင်သည် ထူးခြားဆန်းသစ်နေ၏။

ခြေလမ်းဘေး ကန်သင်း စပ်တွင်းဝမှ လယ်ပုစွန်လုံးတို့ကား ပါးစပ်၌ အမြှုပ်တစ်စီဖြင့် မျက်လုံးကို ထောင်အောင် မြူးလျက် ကျွန်တော့်အား စူးစမ်းသယောင် ကြည့်နေကြသည်။ ကန်သင်းထက် လွှမ်းလျက် ရှိသည့်

မြက်ဖုတ်ပေါ်မှ ရေမြေမြက်လျှောသည်လည်း ဖားပေါင်စင်းကို လိုက်ရာမှ ရပ်တန့်ငြိမ်သက်လျက် ကျွန်တော့် အား အကဲခတ်နေဟန်တူသည်။ ပုစွန်လုံး နှင့် ရေမြေတို့ ကျွန်တော့်အား မှတ်မိကြတော့မည်မဟုတ် မှတ်မိကြလျှင်မူ ဤသို့ ငြိမ်နေကြမည့် အစား လွတ်ရာသို့ ပြေးကြမည်မှာ သေချာပေသည်။ သို့ရာတွင် စင်စစ်မူ လယ်ပုစွန်လုံး ကို မြင်လျှင် မီးဖုတ်စား ရန် လိုက် ဖမ်းတတ်၍ ရေမြေဆိုလျှင် အပျော်တမ်း လိုက်လံထုရိုက် သတ်တတ်သော အရွယ်နှင့် အချိန်ကာလ များကိုကျွန်တော်ဖြတ် ကျော်လာခဲ့ရပြီးသည်မှာကြာမောလှပေပြီ။

အမှတ်မထင် ပင်လျှင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ အမျိုးအမည် မသိသော အပြုံးကို ပြုံး လိုက် မိသည်။

လယ်ကန်သင်းရိုးထက် လျှောက်နေစဉ် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်၍ ရှုမိသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားပါ၏။ ကျွန်တော့် ပခုံးတစ်ဖက်စီ ထက်ဝယ်မူ...၊ ရွှေသပြေရွက်တန်း နှင့် ရွှေခရေ တစ်ပွင့် သည် ဝင့်ကြားတင့်တယ်စွာရှိနေသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော် ၏ 'သူရ' ဘွဲ့ခံ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး တည်း။

ရာထူး၊ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် တစ်မူ ထူးခြားခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော့် အား ကျွန်တော့် ရွာငယ်သည် မည်သို့က ဆီးကြိုလေမည်နည်း။ ရှေးစဉ်အခါနှင့် တစ်ဘာသာ ခြားလေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော့် ရွာငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရလေမည်နည်း...။

မတည်မြဲသော ဤလောက၏ ပြောင်းလဲခြင်း ဓမ္မနိယာမ သဘောကို လွန်ဆန်လျက် အစစရှေးနည်းတူ ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လှည့်စားလိုပါ။

တတ်နိုင်လျှင်မူ အစစ ရှေးနည်း အတူသာလျှင် ဖြစ်နေပါစေဟု ကျွန်တော် ယူဆချင်ပါသည်။ ဤဆုသာပြည့်လျှင်မူ အထူး ပိုမို မပျော်ရွှင် လေသည့်တိုင်စေ ရရှိခဲ့မိသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်နှင့် ကင်း၍ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံး သည်လည်း အစစ ရှေးနည်းအတူ ပြန်လည် ဖြစ်နေတန် ကောင်းပါ၏။

ကျွန်တော့်ရွာငယ်သည် အစစ ရှေးနည်းအတူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလေ။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလေ...။

ကျွန်တော့်ရွာမှာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်တော့်အဖေသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် ဆရာသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် ဘထွေးလေး သည် လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ထို့နောက် အများသော ရွာသား ရွာသူ များနည်းတူ... ကျွန်တော့်ကို အသည်းမဟီနန်းတွင် တစ်ကြိမ်သာတင့်ဆန်း၍ တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါသာ ပွင့်လန်းလေ သည်ဖြစ်သဖြင့် 'သည်းဦးပန်း' ဟုတင်စားခေါ်ဆိုခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့်အချစ်ဦး 'မယဉ်နွယ်' တစ်ယောက် သည်လည်းကောင်း ရှေးနှင့်မတူနိုင်ပြီ...၊ မတူနိုင်ပြီ...။

ကျွန်တော် ကိုယ်၌ပင် ရှေးနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြား၍ ဟိုကာလသားများ၏ အမြင်နှင့်ရှုသိမှု တစ်ပြည်သား ပမာ ဖြစ်နေပါမည်လော မပြောတတ်၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်...။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်သမျှမှ ကျွန်တော့်မိခင်မြေသည်သာ မပြောင်းလဲ၊ ရှေးနည်း အတူရှိနေပါ၏။ ဝမ်းစာကို ပေးသကဲ့သို့ ရင်နှလုံးကို အေးစေသော ကျွန်တော့် မိခင်မြေသည် စိမ်းနေပါ၏။ အတီတေ... အတိတ်ကာလဟု မှန်ကန်စွာ သုံးနှုန်းနိုင်သော ရှေးပဝေသကီ... ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားဘီဘင် ကျေးဇူးရှင်များ လက်ထက်ကတည်းမှ ကျွန်တော့်မြေသည် စိမ်းလန်းသာယာခဲ့၏။ ယခု လည်းစိမ်းလန်းသာယာနေပါ၏။ နောင်-နောင်၌လည်းစိမ်းလန်းသာယာ နေပေမည်။ ထာဝစဉ် စိမ်းလေဦးမည့် ကျွန်တော့်မိခင် မြေနန်းမဟီတည်း။

ဤမိခင်မြေ ၏ ဇာတ်လမ်း ကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောရပါမည်။

ကျွန်တော့်မိခင်မြေ၏ ဇာတ်လမ်းဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်တော့် ရွာ၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ရွာမှာ ကျွန်တော့်အဖေ၊ ကျွန်တော့်ဆရာ နှင့် ကျွန်တော့် ဘထွေးလေး တို့၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် နှင့် ကျွန်တော့် အချစ်ဦး မယဉ်နွယ်တို့၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်းပြန် သူပုန်ကြီး၏ ဂုဏ်ဝင့်သော သားတစ်ဦးနှင့် မျက်လုံးပြာဝယ် ကရုဏာ တရားသာ ပြတတ် လေသော တောသူကြီး သမီးတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော် ယခုရှေးရှုလျှောက်နေသော ရိုးကလေး ၏ တောင်ယံစွာ မှာ စခဲ့ပါသည်။

မြူဆိုင်းယျ မိုင်းရိပ်ဆင်သော ဤတောင်စွယ်မှ ဇာတ်လမ်းခရီး နောက်ကြောင်း ပြန်ရာ၌ နှစ်လ ရာသီ အလီလီ ဖြင့် ဖိလာခြားခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်သင်တိုင်းကို မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ကျော်ဖြတ် ရမည် ဖြစ်သော ကြောင့်

ဤဇာတ်လမ်း၌လွမ်းငွေ့ဝေသော်... ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ် နိုင်ကြပါစေ သတည်း။

သူကြီးသမီးနှင့် ရန်သူ၏သား

ထိုစဉ်က မြေလတ်ဆောင်း၏ တစ်နေ့ခင်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည်လင် သာယာသည်။

မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြရာ 'ထိုနေရာလေး' ရောက်မှ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထို နေရာလေး ဆိုသည်မှာ နောင်အခါ မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုစမှတ်ပြုသည့် တောင်စွယ်မြေပြန့်မှ ဆီးတော် ပင်ကြီး တစ်ပင်သာဖြစ်ပါသည်။

မယဉ်နွယ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကိုမှီ၍ ခြေဆင်းထိုင်လိုက်ပြီး ဟူးကနဲ သက်ပြင်း မှုတ်ရင်း ကိုယ်ကို လက်ကိုင် ပုဝါပန်းရောင် လှလှလေး တစ်ထည်နှင့် ယပ်ခပ်နေ၏။

"မောလိုက်တာ သန့်ဇင်ရာ၊ နင်က နီးနီးလေးဆိုလို့ ဟွန်း"

မယဉ်နွယ် က ညည်းရင်း အပြစ်တင်သည်ကို ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော်က မြက်ခင်းပေါ် ပက်လက် လှန်လှဲ ၍ အမောဖြေသည်။

"ငါကတော့ ဟောဒါတွေ တွေ့ရင် အမောပြေသွားတာပဲ"

"ဘယ်ဟာတွေလည်း"

"ဟိုမှာလေ အပေါ်မှာကြည့်"

မယဉ်နွယ် က မော့ကြည့်ရာ အပင်ပေါ်မှ ဝင်းမှည့်နေသော ဆီးတော်သီး များကို တွေ့သွားသည်။

"အေးဟယ်... အမယ်လေး... အကြီးကြီးတွေ၊ ထဟယ် နင်ကလည်း မရွံ့မရှာ မြေကြီးပေါ် လှဲအိပ် နေလိုက်တာ...."

"မြေကြီးပဲ၊ ဘာ ရွံ့စရာရှိလဲ..."

"ပေကုန်မှာ ပြောတာ...၊ အင်းလေ နင့်အကျီတွေက ထပ်ပေစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲပါ...ထပါ"

ကျွန်တော် ဖုတ်ဖတ်ခါ၍ နေရာမှထသည်။ ထစဉ် ကျွန်တော့် မျက်လုံးများက မြေပြင်မှ ဆီးသီးမှည့် နီနီ နှစ်လုံး ဆီ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ဆီးသီးများကို ကောက်၍ ပေကပ်နေသော ဖုန်းများ စင်အောင် ပုဆိုး နှင့် သုတ်ပြီး တစ်လုံးကိုစားကြည့်သည်။

"ချိုတယ်ဟေ့၊ ရော့ နင်စားကြည့်စမ်း"

မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော်ပေးသော ဆီးသီးကိုမယူဘဲ ခေါင်းခါသည်။

"ယူပါဟ...စားကြည့်စမ်း...သိပ်ချိုတယ်"

မယဉ်နွယ် ၏ မျက်နှာ၌ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အပြုံးပေါ်လာရသည်။ ဆီးသီး ကိုမူမယူ။

"နင်ပဲစားပါ၊ ငါက အပင်ပေါ်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မှ စားချင်တာ၊ ကဲ.. တို့ဘယ်လို ခူးကြမလဲ ငါ တုတ် ရှာပေးမယ်၊ နင်ပစ်ချပေးမလား"

"ဘာလို့ပစ်ချမလဲ၊ ငါအပင်ပေါ် တက်လှုပ်ချပေးမှာပေါ့"

"ဘာ... အပင်ပေါ်တက်မလို့..."

"အေးပေါ့ဟ... ငါသစ်ပင် ကောင်းကောင်းတက်တတ်ပါတယ်"

"နင်တက်တတ်မှန်း ငါသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့်..."

မယဉ်နွယ် သည် စကားဆက်မပြောဘဲ သူ့မျက်လုံးဝန်းဝန်းများနှင့်
ဘေးပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်သည်။

"နင်ဘာကြည့်တာလဲ"

မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေး၌ စိုးရိမ်မှုများပေါ်နေသည်။

"ငါတစ်ယောက် တည်း အောက်မှာ မနေခဲ့ရဲဘူး"

"ဒါဖြင့် နင်ပါလိုက်တက်ခဲ့ပါလား"

"အို...မိန်းကလေး သစ်ပင်တက်ရင် နတ်တွန်းချမှာပေါ့" "နင့်မလဲ
ကြောက်နေတာချည်းပဲ၊ အောက်မှာလည်းကြောက် အပေါ်မှာလည်းကြောက်၊
နေခဲ့ပါ... ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး၊ ငါ... ဒီနေရာ ခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်မယူသော ဆီးသီးတစ်လုံးကို
ပါးစပ်အတွင်းပစ်ထည့်၊ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး အပင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ခွဆုံ
တစ်နေရာ ၌ ရပ်ကာ သစ်ကိုင်းကို ညွတ်အောင် နင်း၍ လှုပ်ခါ ပေးသော်
မှည့်ဝင်းစ ဆီးတော်သီးတို့ တသဲသဲ တဖောက်ဖောက် ကြွေကျကြသည်။

ကြောက်ရန် မေ့သွားဟန်တူသူ မယဉ်နွယ်က ဆီးသီးများကို
အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေသည်။ ကောက်ရင်းလည်း "ကြွေတယ်ဟ
ကြွေတယ်၊ သန့်၊ ဇင်ရေ...လှုပ်ပေးလှုပ်ပေး..." နှင့် အော်နေ၏။

ကျွန်တော်က အားရအောင်လှုပ်ပေးပြီးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုနောက်
အင်ဖက်တစ်ရွက်ခူးကာ ကတော့ ထိုးပြီး ဆီးသီးထည့်ရန် မယဉ်နွယ်အား
လှမ်းပေးသည်။ ဆီးသီးလည်း ကူကောက်ပေး၏။

ကုန်အောင် ကောက်ပြီးသောအခါ မယဉ်နွယ်က ဆီးသီးတစ်လုံးကို
သူ့လက်ကိုင်ပုဝါလေးနှင့်သုတ်၍ ကျွန်တော့် အား ပေးသည်။ သူလည်း တစ်လုံး
စားသည်။

"သိပ်ချိုတာပဲဟယ်... နင်ဒီဆီးသီးပင် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ"

"ငါလား... ဦးလေးပုကြီးနဲ့ လိုက်လာလို့သိတာ"

"ဘာ... အရူးကြီးကိုပုနဲ့"

"ဦးလေး ပုကြီး က အရူးမဟုတ်ပါဘူးဟ၊ လူတွေကသာ ထင်နေကြတာ"

"တစ်ရွာလုံး ရူးနေတယ်လို့ ပြောနေတာ၊ နင်ကမရူးဘူး လုပ်နေပြန်ပြီ
ရူးလို့သာ ဒီနေရာတွေ လာ နေတာပေါ့"

"ဒီနေရာလာတာနဲ့ ရူးတာနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီနေရာတော့ ငါ့အဖေ
လည်း လာတာပဲ"

" ဒါကြောင့်လည်း နင့်အဖေကိုလည်း ပြောနေကြတာပါ"

"ငါ့အဖေကို ဘာပြောကြလဲ"

"နင့်အဖေဒီလာပြီး ဥစ္စာစောင့်နဲ့တွေ့တယ်တဲ့"

"ဥစ္စာစောင့်တွေ... တောက်တီးတောက်တဲ့ ဒီမှာ ဘာမှမရှိဘူး"

"နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"သိတာပေါ့၊ ငါခဏခဏ လာတာပဲ၊ ငါဟောဟိုပေါ်ထိရောက်ဖူးတယ်"

"ဘုရားရေ ဟိုအပေါ်အထိ နင်မကြောက်ဘူးလား၊ အေးလေ နင်ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က ကျွန်းပြန် လူမိုက်ကြီး ရဲ့သားကိုး...."

"ငါ့အဖေက လူမိုက်ကြီးမဟုတ်ဘူး မျိုးချစ်ကြီးပါ"

"ဘာရယ်..."

"မျိုးချစ်ကြီး...."

"မျိုးချစ်ကြီးဆိုတာ ဘာလဲ"

"အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ ဆရာကိုအုန်းဖေက ပြောတာပဲ၊ ငါ့အဖေက မျိုးချစ်ကြီးတဲ့..."

"ဆရာကိုအုန်းဖေက တကယ့်ကို အဲသလိုပြောတယ်..."

"တကယ်ပြောတာပေါ့...၊နင့်ကို ငါက ဘာကြောင့်လိမ်ရမှာလဲ.."

မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်ဆိုး သွားမှန်းသိ၍ သူ့သွား ဖြူဖြူညီညီ ကလေးများ ပေါ်သည် အထိ ပြုံး၍ပြန်ချော့သည်။

"သန့်ဇင် ကလည်းဟယ်... ငါနင့်ကို ကျီစားတာပါ၊ တကတည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ကဲပါ ဆက်ပြောပါဦး၊ နင် အဲဒီအပေါ် ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတော့ အဲဒီမှာ သိုက်တွင်း တွေဘာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်လား..."

"တကယ်ရှိတာပေါ့၊ အလကား ပါဟာ... သိုက်တွင်း သာဆိုတာ ကျောက်ရေ တွင်း ကြီးပါ"

"ကျောက်ရေတွင်းကြီး... အနက်ကြီးလား"

"သိပ်နက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အပ်ချည် တစ်လုံး တစ်လုံးဆုံး တာတောင် အောက် မထိဘူးလို့ ငါကြား တာပဲ ပြီးတော့ ငါပြောဦးမယ်၊ အဲဒီရေတွင်း ထဲဆင်းဖို့ အဲဒီရေတွင်းနံရံ မှာ လှေကား ထစ်တွေနဲ့..."

"လှေကားထစ် တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ..."

"အေးလေ ဒါကြောင့်မို့ သိုက်တွင်းလို့ခေါ်တာပေါ့ သိုက်တူးတုန်းက ဆင်းဖို့တက်ဖို့ လုပ်ထားတာပေါ့..."

မယဉ်နွယ်သည် မေးလေး ကို လည်းပင်း ဌ အပ်၍ ပခုံးကြုံ၍...

"အောင်မယ်လေး ငါကြက်သီးတွေထလိုက်တာ"ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ မယဉ်နွယ်သည် အားတိုင်း ကြောက်ကြောက် နေ တတ်သည်။

"နင်က အလကားကြောက်နေ၊ အဲဒီ နင်တစ်ခါလောက် ရောက်ဖူးရင် ခဏခဏ နင်သွားချင်မယ်..."

"ဘာဖြစ် လို့ သွားချင်ရမှာလဲ"

"သိပ်ဆန်းတယ်ဟ၊ တောင်ထိပ် တည့်တည့်မှာ ရေတွင်း အနက်ကြီး ဖြစ်နေတာ နင်ဘယ်မှာ တွေ့ဖူး သလဲ၊ ပြီးတော့ ရေတွင်း ဟာ ဂူကြီးထဲမှာ..."

"ဂူကြီးထဲမှာ၊ ဂူကြီးက အကြီးကြီးပဲလား..."

"အေး...ကြီးတယ်၊ တို့ကျောင်းက ဘုရားခန်း နှစ်ဆ သုံးဆ လောက်ရှိတယ်"

မယဉ်နွယ် လည်း မယုံကြည်ဟန် ကျွန်တော့်အားကြည့်သည်။

"သန့်ဇင် နင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ ငါ့ကိုဖိုးနေတာလား"

ဤတစ်ချိတွင်မူ ကျွန်တော် အတော်ဒေါပွသည်။ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့် သတ္တိကို ဖော်ကားနေသည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂)

"ကဲ...နင်ဒီလောက်မယုံရင် ငါသွားပြမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော် သိုက်တွင်း ရှိရာ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

"သန့်ဇင် သန့်ဇင် ပြန်လာခဲ့ပါဟ"

ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက် တက်မြဲ တက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် အော်ခေါ် သော မယဉ်နွယ် ၏ အသံများ ဌှိ ငိုသံပါနေသည်။

"သန့်ဇင်ပြန်လာတော့ ၊ ငါဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး"

ကျွန်တော် က အောင်မြင်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

"နင်တစ်ယောက်တည်း မနေရဲရင် နင်ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့"

"ဟင့်အင်း နင်ဆင်းခဲ့ပါ....."

"မဆင်းလေး ရယ်တဲ့မဆင်း"

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်ကို ကျောခိုင်း၍ တောင်ထွတ်ဆီ ဆက်တက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မယဉ်နွယ်က အရှုံး ပေးသည်။

"သန့်ဇင် စောင့်ဦး၊ ငါလိုက်ခဲ့မယ်"

ဤသို့ဆိုပြန်သော် ကျွန်တော် စောင့်ရသည်။ မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော် ရှိရာသို့ အပြေး ကလေး တက် လာ ခဲ့သည်။

"သန့်ဇင် နင်တကယ် အဲဒီရောက်သွားမလို့လား....."

"အေးပေါ့ဟ မကြောက်ပါနဲ့၊ နင်ဟိုကျရင် ငါပြောတာယုံမှာ ပြီးတော့ ငါတောင်ပို့ ကြီး တစ်ခု တွေ့ ထားတယ်၊ ခြံသံ ရှိတယ်နဲ့တူတယ်"

"ခြံသံ ဆိုတာ ဘာလဲ..."

"နင်ဒါတွေကို နားမလည်ပါဘူး၊ အေးအေး ဆေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့စမ်း"

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်တက်သဖြင့် မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့် ပုဆိုးစ ဆွဲရင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြင့် လိုက်လာ သည်။ တောင်ကို ကွေ့ပတ်တက်သောလမ်းဖြစ်၏။ ကျဉ်းသည်။ ကျောက်တောင် ကျောက်ခဲထူ၍ အတက်ရ ခက်သည်။ ရှေ့သို့မဲတက်နေခိုက် ဘေးချုံ့တောများဆီမှ တရဲရဲ အသံကြားရ၏။

"အမေ့" ဟု ခေါ် ၍ မယဉ်နွယ် က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဖက်သည်။

ချုံ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ နက်ပြောင်သော အကြီးခွံတို့နှင့် လျှာတစ်လစ်-တစ်လစ် ထုတ်ပြ နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင် ကို မြင်ရသည်။

"အလကားပါဟာ ချီးခြောက်စားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောပါ...၊ နင်တံတွေးသာ အလျင် မျို ထားလိုက်၊ အဲဒါတော့ မှတ်ထား...၊ ကင်းလိပ်ချောတွေ့ရင် ကိုယ်က တံတွေးဦးအော် မျိုရတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က တံတွေးကို ဝှိုကနဲနေအောင် မျိုချလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေး မှ ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ကောက်ကာ ကင်းလိပ်ချောကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အားရ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း မယဉ်နွယ်အား ဆက်လက်ပညာပေးရသည်။

"ချီးခြောက်စားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကို ဘယ်တော့မှ မကြောက် နဲ့၊ ကိုယ်ကသာ တံတွေး ဦးအောင် မျိုထား...ပြီးတာပဲ၊ ကင်းလိပ်ချောမပြောနဲ့... သင်းခွေချပ်တောင် မကြောက်နဲ့၊ သူက နာမည် ခေါ်ရင် ကိုယ်က မထူးနဲ့ "

ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ချီတက်ရင်း ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော့် ပုဆိုးစ ကိုင်လိုက်ရင်း မောမော ပန်းပန်း ကြား မှ မယဉ်နွယ် က မေးသည်။

"ဒီတောထဲမှာ သင်းခွေချပ်ရှိလား....."

"အေး ရှိတယ်"

မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော့်ပုဆိုးစ ကို လွှတ်ကာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်၍ ဆက်လိုက် တော့သည်။ "နင်ကလဲ အားရင်ကြောက်နေတာပဲ၊ သင်းခွေချပ်က ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူးဟ၊ တို့ပုတ်သင်ညို အပျို လိုချင် ခေါင်းညိတ် အော်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုက ကြောက်ဖို့အကောင်းဆုံး"

"နင်တကယ်ပြောတာလား"

"နင့်ကိုငါက ဘာလို့လိမ်ရမှာလဲ မယဉ်နွယ်..၊ ပုတ်သင်ညိုလည်ပင်းတွေ ဆူးတောင်တွေမြင်လား၊ အဲဒီ ဆူးတောင် တွေ က အဆိပ်ချည်းပဲ"

"နင် တကယ်ပြောတာလား"

"ရော...ခက်ပါပြီ၊ နင့်ကိုငါက ဘာလို့လိမ်ရမှာလဲ၊ အနီ နဲ့ အပြာစပ် တဲ့ ပုတ်သင်ညိုက သာ ကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်"

ကျွန်တော့် ပုတ်သင်ညို တရားကြောင့် ဥစ္စာစောင့်များကိုလည်း မေ့သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော် ခေါ်ရာ နောက် တကောက်ကောက် ပါလာ၏။ ဤသို့ဖြင့် သိုက်တွင်း ရှိသည်ဆိုသော ဂူရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက် ခဲ့သည်။

"အဲဒီဂူလား နင်ခုနပြောတာ"

"အေး ဒါပေမယ့် ဟိုမှာကြည့်စမ်း"

မယဉ်နွယ် သည် "အမေ"ဟု ထိတ်လန့်အော်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပြောမြင်သော် "နင်က လည်း အလန့်တကြား.. ဘာများ အောက်မေ့ လို့ ခြံတောင်ပိုကြီး အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"နင်သေသေချာချာကြည့်ပါလား၊အဲလောက်ကြီးတဲ့ ခြံတောင်ပို မြင်ဖူးလား၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း ထိပ် က အတွန့်အတွန့် နဲ့၊ အဲဒါတက်တွေ၊ ဟောဟိုဘက်နိမ့်သွားတာက အမြီး၊ အဲဒီအထဲမှာ နဂါး နေတယ် တဲ့ "

မယဉ်နွယ် မျက်လုံးပြူး သွားပြန်တယ်။

"နင်တကယ်ပြောတာလား"

"အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒီ တောင်ပိုကြီးကို ဖြိုမလို့"

"နင် က ဘာလို့ဖြိုမှာလဲ"

"ခြံသံ လိုချင်တယ်လို့ နင့်ကို ငါပြောဖူးသားပဲ"

"နဂါးကြီးထွက်လိုက်တော့ ဘယ့်နဲ့လုပ်မလဲ..."

"နဂါး ဆိုတာ ကို ပေါက်ကျိုင်းက နိုင်တယ်ဟ"

"နင်က နင့်ကိုယ်နင် ပေါက်ကျိုင်းထင်လို့လား"

"ပေါက်ကျိုင်းက ငါ့ထက်ပိုတော်လို့လား၊ ပေါက်ကျိုင်း ဆိုတာ စာမတတ်ဘူး၊ ငါက ပရိတ်ကြီးရော နမကာယ ရော ကုန်လို့ သင်္ဂြိုဟ်စ၊ တက်နေပြီ"

မယဉ်နွယ်သည် ဘာမှပြန်မပြော ကျွန်တော်ပြောသမျှ ခံရမည့်ဘဝတွင် ရှိနေ၏။

"ကဲပါ လာလာ သိုက်တွင်း သွားကြည့်ရအောင်"

ဤ တစ်ကြိမ် တွင် မူ မယဉ်နွယ်သည် နေရာမှမရွေ့ဘဲ ရပ်နေ၏။

"ဟင့်အင်း အဲဒီဂူထဲတော့ ငါမလိုက်ရဲဘူး..."

"ဒါဖြင့် နင်နေရစ်ပေါ့ ငါဝင်သွားမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ဂူတွင်းသို့ဝင်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့် နောက်မလိုက်။

သူ့ရဲကောင်းကြီး ဝင်သကဲ့သို့ ဝင်သာဝင်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော် ကိုယ်၌ပင် သိပ်မရဲလှ။ ဤသိုက်တွင်းကို 'ဦးပွားသိုက်တွင်း' ဟုခေါ်သည်။

ဦးပွား ဆိုသည်မှာ ရှင်ဘုရင် တစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော် ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ ဦးပွားသည် သိုက်တဘောင် အရ ဤ တောင်ထိပ် ၌ သိုက်လာ တူးသည်ဆို၏။

တောင်တွင်း၌ စကြာမင်းဖြစ်မည့်သူ ဝတ်ဆင်ရမည့် မင်းမြှောက်တန်ဆာ (၅)ပါး ရှိသည်ဆို၏။ မင်းမြှောက် တန်ဆာ (၅) ပါး သည် ပထဝီ မြေလွှာ (၆)ထပ်သို့ရောက်သည်။ နောက်ဆုံးအလွှာ၌ ကျောက်ဖျာ ကြီး ခံနေ ၍ ဦးပွား ဆက်မတူးနိုင်။

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ဦးပွားသည် လက်လျှော့လျက် တောင်ထိပ်၌ စေတီတစ်ဆူတည်ရင်း ပြန်ရန် ပြင်သည်။ စေတီပြီးခါနီး ၌ စေတီ၏ ငှက်မြတ်နားထက် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် လာနားသည်ဆို၏။

ရှင်ဘုရင် ဦးပွား သည် ငှက်ဖျားမိ၍ ဤတောင်ပေါ်တွင် သေသွား သည်ဆို၏။

ဤတောင်၏ အရှေ့နံရံ၌ သပိတ်လုံးအရွယ် ရှိသော လိုဏ်ပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်က မုဆိုးတစ်ဦး အမဲလိုက်ရင်း ဤလိုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ရွှေရက်ကန်း ကို ရက်နေသော 'မြစ်နန်းရှင်' မင်းသမီး ကို တွေ့ဖူး ခဲ့ ရသည်ဆို၏။

ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် ဂူတွင်းရောက်သော် ကျွန်တော့်သတ္တိ တို့ ပျောက်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက် သို့ ပြန်ဆုတ်ထွက်လာစဉ် "သန့်ဇင်...သန့်ဇင်..."ဟု မယဉ်နွယ်၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဂူပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ တုန်ရီချောက်ချားနေသော မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော် အားပေး ရသည်။

"ငါရှေ့ဆက်သွားမလို့ နင်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေမှာ စိုးတာနဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်"

"လာပါသန့်ဇင်ရယ်၊ တို့ပြန်ကြရအောင်"

ကျွန်တော်ဂူတွင်းသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အရူးကြီးကိုပု နှင့်အတူ ဤဂူတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ လူကြီးပါစဉ်က မကြောက်သော် လည်း ယခုမူ အတန်ငယ်လန့်နေသည်။

"အေးပါဟယ် နင်ကြောက်ရင် ငါပြန်ပို့မယ်"

ဤအခိုက်တွင်ပင် ဂူအတွင်းဆီမှ တဝေါဝေါ တဝုန်းဝုန်းအသံကြီး ပေါ်လာ၏။ ရုတ်ခြည်း ပြန် တိတ် သွားသည်။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော့်ကို တွန်းခဲ့တာ တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း ဆင်းပြေးသည်။

"မယဉ်နွယ် မယဉ်နွယ်....."

တကြော်ကြော်အော်ရင်း ကျွန်တော် နောက်မှပြေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မယဉ်နွယ်က ကျောက်ဆောင် တစ်ခု နှင့် တိုက်မိ၍ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မယဉ်နွယ်သည် မြေပြင်၌ ပက်လက်ကလေး လဲကာ ရှိသည်။ မယဉ်နွယ်၏ ခြေမမှ သွေးတို့ စီးကျနေသည်။

"ဟာ နင့်ခြေထောက် မှာ သွေးတွေ နဲ့ နင်က အရမ်းပြေးတာကိုး"

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်၏ ခြေမလေးကိုကိုင်လျက် "ဥုံဖွ...ဖွ..." ဟုမန်းရင်း မြေမှုန့်နှင့်သိပ်ပေးသည်။ မျက်တောင်ကော့ များ ရံအပ်နေသော မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများ၌ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုများတို့ သနားဖွယ် ဖြစ်ပေါ် နေသည်။

"မယဉ်နွယ်ရယ် အဲဒီအသံကြီးကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ဂူထဲမှာ စမ်းချောင်း တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ စမ်းချောင်း ထဲ က သိုက်တွင်းထဲကို ကျတယ်၊ ကန်ရေ ပြည့် လို့ ရှိရင် သိုက်တွင်းထဲရေကျတော့ အဲဒီ အသံ ပေါ်လာ တယ်"

မယဉ်နွယ် စိတ်သက်သာပုံရသည်။ အကြောက်မူ ပြေဟန် မပေါ်သေး၊ ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်၏ ခြေမမှ ဒဏ်ရာ ကို ဖုန်ဆက်သိပ်ပေးသည်။ ထိုအခါ အထူးအဆန်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်တကား။

မယဉ်နွယ် ၏ ခြေထောက်ကလေးများသည် အလွန်လှသည်။ ဤခြေထောက်ကလေး များသည် ကျွန်တော့် ၏ မျက်နှာထက် ပို၍ ဖြူစင် ဖွေးနုသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်း များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာ နှင့် လည်ပင်းများ၌ စိမ်းစိမ်းမြသော အကြောလေးများတို့ ယှက်သန်းနေသည်။ အမ ပြောဖူးသော လှပသော မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။

ထိုမိန်းမသည် မည်မျှ အသားအရေလှသနည်းဆိုသော် ရေသောက် သောအခါ ကြည်လင်သော လည်ချောင်း ကို ခွဲ၍ အတိုင်းသား မြင်ရသည်ဆို၏။ မယဉ်နွယ်သည် ရေသောက်သည်ကို ကျွန်တော်မမြင်ဘူး၊ သို့ရာတွင် မယဉ်နွယ် ရေသောက်လျှင် အစ်မ ပြောသကဲ့ သို့ လည်ချောင်း တစ်လျှောက် ရေဆင်း သွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် ၏။

ကျွန်တော်က သတိလစ်၍ ငေးငိုင်နေခိုက် မယဉ်နွယ်က မေးသည်။

"သန့်ဇင် နင်ငါ့ကို ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ"

"မယဉ်နွယ် သည် ပြုံးသည်။ ပြုံးသော် နီရဲသော ပါးကလေးထက် ပါးခွက်ကလေး များ ပေါ်လာသည်။

"ငါ တကယ်လှလား"

"နင့်ကို ငါဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ"

မယဉ်နွယ် သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်
ထိုစဉ်ဝယ် မမျှော်လင့်သော အသံကြီး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃)

"ဝါး... ဟား... ဟား... ဟေး... ဟေး... ဟေး..."

မယဉ်နွယ်သည် သမင်မငယ် သို့ ထ၍ ဆင်းပြေးသည်။ ကျွန်တော် က
ရုတ်တရက် တော့ ကြောင် သွားသည်။ ထို့နောက် မှ သတိရ ၍ ခြေဖဝါးမှ
ဖုန်မှုန့်ကို နဖူးသုတ် ၍ ဘေး၌ တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲတွေကို ကောက်ကာ ကျုံး၍
ပစ်ပေါက်၏။ မည့်သည့် ရန်သူမှ ပေါ်မလာသောအခါ မယဉ်နွယ် နောက်သို့
ခြေကုန်သုတ် ၍ တစ်ချိုးတည်း လိုက်ခဲ့သည်။

"မယဉ်နွယ် မယဉ်နွယ်"

မယဉ်နွယ်သည် လှည့်မကြည့်။ ဆက်သာပြေးသည်။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဆီးပင် ကိုပင် ကျော်လျက် မယဉ်နွယ်သည် တောင်ခြေမြေပြန့်သို့ ဆက်ပြေးသည်။

ဆီးပင်ရင်း၌ ကျွန်တော့် နောက်လိုက်စဉ်က မယဉ်နွယ် ထားခဲ့သော ဆီးသီးထုပ် ကို ကောက်၍ မယဉ်နွယ် ကို ကျွန်တော် မှီလာသည်။

"မယဉ်နွယ် နင်ကအရမ်းပြေးတာကိုး ရော့ ဒီမှာ ဆီးသီးထုပ်..." မယဉ်နွယ်သည် ဆီးသီးထုပ် ကို လှမ်းယူ၍ မေး၏။

"ခုနရယ်သံကြီးက ဘာသံလဲ"

"ငါလည်း မသိဘူး... ဦးလေးပုကြီး အသံတော့ ထင်တာပဲ၊ ကျောက်ခဲ တွေနဲ့တော့ ကောက်ဆော်ခဲ့တယ်"

"နင်သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ် ဦးလေးပုကြီး အားရင် ဒီတောင်ပေါ်တွေ တက်ပြီး ဥသျှစ်သီးတွေ လိုက်ခူးတယ်"

မယဉ်နွယ် သည် သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်လိုက်၍ ပထမဦးစွာအဖြစ် စိတ်သက်သာသော အပြုံးကို ပြုံးသည်။

"မောလိုက်တာ သန့်ဇင်ရာ"

"မောရင် ဆီးသီးစားပေါ့ ... ရေငတ်ပြေတယ်"

ကျွန်တော် က ကိုယ့်စကားကိုယ် မဆုံးခင်ပင် အထုပ်တွင်းမှ ဆီးသီးတစ်လုံးကိုနှိုက်၍ ပုဆိုးနှင့် သုတ်ကာ မယဉ်နွယ် ၏ ပါးစပ်ဆီသို့ ခွံ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မယဉ်နွယ်သည် မငြင်းတော့ဘဲ ဆီးသီး ကို စားသည်။ စားရင်းလည်း မှတ်ချက်ချသည်။

"သန့်ဇင်...နင်သိပ်ညစ်ပတ်တယ်"

"ငါဘာညစ်ပတ်လို့လဲ"

"စားစရာ ကို ပုဆိုးနဲ့ သုတ်ရသလား"

"ပုဆိုး ဆိုတာ ထဘီမှ မဟုတ်ဘဲ မညစ်ပတ်ပါဘူး"

မယဉ်နွယ် ဘာမှဆက်မငြင်း ဘဲ ဆီးသီးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူ၍ သူ့ခါးကြား မှညှပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါ ကလေး ဖြင့် သုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ခွံ့သည်။

"ဟယ်...အဲဒါတော့ ငါမစားချင်ဘူး၊ ဘုန်းနိမ့်ကုန်လိမ့်မယ်"

"နင့်ပုဆိုးနဲ့ သုတ်တာတော့ ငါစားရတယ်..နင်သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ"

"အေးပါဟာ...ပေးပေး ငါစားပါ့မယ်"

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ် ခွံ့သော ဆီးသီးကို ကိုက်ဝါး စားလိုက်သည်။ အလွန်ချို သော ဆီးသီးပေတည်း။

ကျွန်တော် တို့ကတော့ ကြည်နူးနေသည်။ ကြည်နူးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသည်။

ကျွန်တော်တို့အိပ်မက်အား တချွင်ချွင်မြည်သော နွားခြုံသံတို့က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်တကြား မော်ကြည့်လိုက်သော မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် လှည်းယာဉ်ထက်၌ နှစ်လုံးပြူး ကိုင် တပည့်ကိုယ်ရံတော် စောင့်ရှောက်အပ်သော စာဉ်ပြောက် ပိုးပုဝါ ခေါင်းပေါင်းနှင့် ခန့်ညား လှပါသော ကျွန်တော် တို့ရွာ၏ ဘုရင်ဖြစ်သော၊ မယဉ်နွယ်၏ အဖေဖြစ်သော သူကြီးမင်း ဦးသာဇံ ကို နှုတ်ခမ်းမွေး တကားကား နှင့် မာန်ဖီအပ်သော ကျားကြီးပမာ ရင်ဆိုင် နေရပေပြီ။

ဦးသာဇံသည် လှည်းထက်မှ ကျားပမာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် လေလံသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြောင့် မြေပြင်သို့ ဝက်ပမာ ကျလာ၏။ သူကြီးမင်းသည် မြေပြင်မှ ဖုတ်ဖက်ခါထချိန်၌ အခြား လှည်း တစ်စီး ကလည်း ဆိုက်လာသည်။ ဤလှည်းထက်၌ ရိုးပြတ်အပြည့် တင်လာသည့် ရောင်တစောင်းနှင့် လှည်းမောင်းသူ သည် ကျွန်တော်တို့အား ပါးစပ် အဟောင်းသား နှင့် ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ သူကြီးမင်း သည် ဝက်စွယ်နှင့် တူသော နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထောင်အောင် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော် တို့ရှေ့၌ လာရပ်သည်။

"ခွေးရိုးမသားလေး နင်က ငိုသမီးကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဦးကြီးသမီး ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မယုံ မယဉ်နွယ်မေးကြည့်ပါ။ မယဉ်နွယ် နှင့် ငါဘာလုပ် လို့လဲ"

မယဉ်နွယ်ဆီမှ ဖြေသံမကြားရ၊ သူကြီးမင်းကသာ သူ့သမီး ဘက် လှည့်သည်။

"နင် ဒီမျိုးမစစ်လေး နဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဆီးသီး လာကောက်တာ"

သူကြီးမင်း၏ မျက်လုံးများသည် မယဉ်နွယ်၏ရင်မှ အင်ဖက် နှင့် ထုပ်ထား သော ဆီးသီးကိုမြင်၏။

သူကြီးမင်း သည် ဆီးသီးထုပ်ကို ဆွဲယူကာ မြေပြင်သို့ ပေါက်ချ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဤမျှနှင့် မကျေနပ်၊ အပြစ်မဲ့သော အသက်မဲ့သော ဆီးသီးများကို ခြေထောက်နှင့် လိုက်နင်းသည်။

"ခွေးကမွေးတဲ့သမီး သွားလှည်းပေါ်တက်၊ ဟေ့ကောင် အောင်ဘု ရွာပြန်မောင်း၊ ရွာ ဆိုတာ ... ဆရာတော် ကျောင်း ရောက်အောင်မောင်း"

သူကြီးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော်အား ရင်ဆိုင်သည်။

"ခွေးသူခိုး သေချင်းဆိုးလေး နှင့်ဖင်ပုပ်တော့မယ်၊ နှင့်ဆရာတော် ငါလျှောက်မယ် သိလား"

ကျွန်တော် သည် သူကြီးအား တောင်းပန်သည်။

"ဦးကြီးရာ ဆရာတော်ကို မလျှောက်ပါနဲ့၊ ဦးကြီးသမီး ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး..."

"ငိုသမီး နင်ဘာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် နှင့်ကိုတော့ ဆရာတော် လုပ်စေရမယ် နားလည်လား..."

သူကြီးမင်းသည် အားရပါးရကြိမ်းပြီး နွားချေးပုံတစ်ခု နင်းမိ လေသည်ကိုပင် အမှတ်မပြုနိုင်ဘဲ လှည်းယာဉ်ပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထွက်သွားသော လှည်းယာဉ်ထက်မှ မယဉ်နွယ်အား မျက်စိတဆုံး ဝမ်းနည်းစွာ လှမ်းကြည့် သည်။ ထိုနောက် ကြေကွဲလေးပင်စွာနှင့် သူကြီးလွင် ပစ်သော ဆီးသီးများကို လိုက်၍ ကောက်သည်။ ဆီးသီးများ ကောက်ပြီးသောအခါ ယခုတိုင် ကျွန်တော့်အား ကြောင်ကြည့် နေသော ကောက်ရိုး လှည်း ထက် မှ ရောင်တစောင်း နှင့်လူဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သည် ထိုသူ့နံ့ဘေးသို့ ခုန်တက် ဝင်ထိုင်၏။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၄)

“ကဲ ဘထွေးလေး မောင်းဗျာ...”

“ဟေ့.... ငါဘယ်မောင်းရမလဲ....။”

“ဆရာတော့်ကျောင်းပေါ့ဗျာ။”

ဘထွေး က ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ဆရာတော့်ကျောင်းရောက်ရင် မင်းဖင်ပုပ်မှာပေါ့။”

“ဆရာတော်ရိုက်တိုင်း ဖင်ပုပ်ရရင် ကျုပ်အခုလို ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်ဘူး၊ မောင်းစမ်းပါဗျာ၊ သောက်ရေးထဲ ခင်ဗျား က ဝင်ပူနေပြန်ပြီ။”

ရောင်တစောင်းနှင့်လူက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။

“ငါ့လူရာ မင်းယောက္ခမ ကိုတော့ မဆဲဘဲနဲ့ ငါ့ကိုဘာလို့ ဆဲနေတာလဲ၊ မောင်းဆိုမောင်းပျံ့မယ်ကွာ၊ ဟဲ့ကောင် ခွေးမသား ငနီနဲ့ ငညို၊ ခွေးလိုပြေးစမ်း ခွေးလိုပြေးစမ်း...။”

သူက အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဤလောကဝယ် နှစ်ကောင်တည်း သူ့အမိန့်ကို နာခံဟန်ရှိသည့် နွားနှစ်ကောင်ကို သံဆူးတပ်ကြိမ် နှင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်တို့၍ အပြေးမောင်းသည်။

သူ နွားများက ရေရှည်မပြေးနိုင်၊ ဝါးနှစ်ပြန်လောက် ရောက်သော်ပြန်နွေးသွားကြသည်။ ဆီကင်းသော လှည်းဝင်ရိုး မှာ တအိအိ

ညည်းညူသံပေါ်သည်။ ဤလှည်းအိသံသို့ သူက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ဆိုလာသည်။

“ငယ်လေးရာ.... ငါ့လူရာ ရာဝတ်အိုးမှ မင်းက တုတ်နဲ့ထိုးပလေကွာ။”

“ဘထွေးရွှေလွန်း ကလည်း ကျုပ်ကဘယ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးလို့လဲ။

“ဟ..... နင့်ကောင်မလေး ရွှေအိုးပေါ့ ငါ့လူရာ... လုပ်မှလုပ်ပရဲ့ကွာ..။”

“ကျုပ် ဒီကောင်မလေး ကို တုတ်နဲ့ထိုးပါဘူး၊ ဆီးသီးသွားကောက်တာ။”

“ကောင်မလေး က မင်းနဲ့ ဆီးသီးကောက်လိုက်တယ်”

“မလိုက်ရင် ခင်ဗျား သူ့မြင်ရမလားဗျ” “အေး..... ကောင်းပ။ ငါ့လူရာ၊ ကောင်းပ၊ ကောင်းပ။” ဘထွေးရွှေလွန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် စကားမပြောဘဲ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဘထွေးသည် ဘာကို တွေးမိသည်မသိ၊ ဟီး....ဟီး ဟုရယ်သည်။

“ငါ့လူ.....မင်း ကောင်မလေးကို တကယ် ဆီးသီး ကောက် ခေါ်သွားတာလား”

“ဆီးသီး ကောက်မသွားလို့ ကျုပ်တို့က လင်မယား လုပ်တမ်း ကစားမှာလား”

“တယ်.... ချီး ငါ့လူက အိုးမလုံ အံ့ပွင့်နေပြန်ပြီ”

“ဘထွေးလေးက ကျုပ်ကိုမယုံဘူးလား၊ ကျုပ်ကောင်မလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျ”

ဘထွေးရွှေလွန်း သည် မျက်လုံးများမှိတ်အောင် တဟ်ဟ်ရယ်သည်။

“မင်းမလုပ်ရင်တော့... ညံ့တာပေါ့ ငါ့လူရာ”

“ကျုပ်က မယဉ်နွယ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း.... ကောင်မလေးပါး ကို ဖက်မနမ်းခဲ့ဘူးလား”

“ပါးကိုဘာလို့နမ်းရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်သူ့ခြေထောက်တော့ ကိုင်ခဲ့တယ်”

“ဟာ.....ဟာ...ဟေ့ဟေ့၊ ငါ့လူက ဒီလိုတော့ အဟုတ်သား၊ မင်းခြေထောက်ကိုင်ပြီး ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“ဖုန်သိပ်ပေးတာပေါ့ဗျ”

ဘထွေးရွှေလွန်းသည် ခေါင်းကိုခါသည်။

“မင်းသိပ်ရှော်တဲ့ကောင်ကွာ၊ အေးလေ....မင်းတော့ ဖင်ပုပ်မှာပဲ သနားလိုက်ပါရဲ့ကွာ...”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းသို့ ရောက်လာ၏။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တို့သည် ရေခပ်ပန်းခူး လုပ်နေကြသည်။ ကျောင်းဝင်း အတွင်း ၌ လောကဓာတ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် လောကဓာတ် ကျောင်း လည်း တက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်။ ကျွန်တော်က ရေတွင်း ဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့၏။ ဧကသီ ကို လည်ပင်း၌ပတ်ထားသော ကိုရင်သာခွေးက တိုင်ပေးသည်။

“တုပ်...တုပ်...တုပ်...ဖြန်း...”

ရေတွင်းကြီးဆွဲနေသော ကျောင်းသားနက်ကျော နှင့် ကျန်ကျောင်းသားများက သံပြိုင်လိုက်၏။

“သန့်ဇင်ကျော ကြီး တဝုန်းဝုန်း.....”

ရေခပ်ပန်းခူး ဆိုသော စကားကို ကျွန်တော်ရှင်းလိုသည်။ ကျောင်းရှိ သောက်ရေအိုးများနှင့် ဘုန်းကြီး ချိုးရေအိုး မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ ဖြည့်ရသည်။ ဤသည်ကား ရေခပ်တည်း။ ကျောင်းအတွင်းရှိ ပန်းမန် များကို ခူး၍ ညောင်ရေအိုးတို့၌ ထိုးရသည်။ ဤသည်ကား ပန်းခူးတည်း။

ရေခပ်ပန်းခူးအပြီး၌ ဘုရားရှေ့မှောက်၌ ကျွန်တော့်တို့အားလုံးစု၍ ပန်းကပ်ကြရသည်။ နက်ကျောသည် ငယ်သံ ပါအောင် အော်ပေးသည်။

အရဟတ္တာရိ၊ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံအစီရိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့်၊ သမ္မန္တာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော် မူသော၊ နာထံ၊ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသည့် ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ကို၊ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှန်း၍.....။

ဘုရားသို့ရေ၊ ပန်းကပ်အပြီး၌ ဆရာတော်၏ လက်ထောက် ဦးပဉ္စင်း ဦးကောဝိဒသည် မေတ္တာတရား ပြည့်ဝစွာ ကြိမ်တုတ်ကိုကိုင်လျက် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကြွရောက်တော် မူလာ၏။

ကျောင်းသား များ အားလုံး ငြိမ်နေခိုက် ဦးဇင်း၏ တင်းမာသော စူးရှသောအသံ ထွက်လာသည်။

“ငသန့်ဖင်.....”

“ဘုရား.....”

“ရှေ့ထွက်ခဲ့”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ထွက်၍ ဦးဖင်းအား ဦးချ၍ ကြမ်းပြင်၌ မှောက်ပေးရသည်။

ဦးဖင်း ၏ ကြိမ်စကြာသည် ကျွန်တော့်တင်ပါးသို့ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် (ကျွဲကြီးကျွဲကလေး) စက်သေနတ် ပစ်သည့် နှယ် ဆက်တိုက်ကျ လာသည်။

ဪ မယဉ်နွယ် အတွက် ကျွန်တော် ပထမဆုံးရခဲ့သော ဆုလာဘ်တည်း....။

ဒဏ်ရာဦး

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကိုးနာရီခန့် ဆွမ်းဟင်းခွက်ချရန် ကျွန်တော် ထွက်လာသောခါ တင်ပါးတို့မှာ လမ်း လျှောက်တိုင်း နာနေ၏။ မည်မျှ နာစေ ဝတ္တရား ပျက်၍မဖြစ်။

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်း ဆွမ်းဆွမ်းဟင်းခံသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ဆရာတော် အမှူးပြု၍ ဦးပဉ္စင်း ဦးကောဝိဒ ၏တူ ကိုရင်လောစံ၊ သူကြီးတူ၊ မယဉ်နွယ်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုရင်သာခွေး နှင့် နောက်ဆုံးမှ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ တို့သည် ရွာတစ်လျှောက် ဆွမ်းကိုသာခံသည်။ ဆွမ်းဟင်း အတွက်မူ ကြွေရေသုတ် သံပန်းကန်ကလေးတို့ဖြင့် အိမ်ပေါက်စေ လှည့်လည် ဝေငှ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား များက တာဝန်ယူရ၏။

ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားများက ဆွမ်းဟင်းအတွက် သီးသန့် ထွက်သည်။ ဆွမ်းအတွက် ဘုန်းကြီးတို့က သီးခြား ခံယူသည်။ ဆရာတော် အမှူးပြုသော သံဃာများသည် သင်္ကန်းရုံလျက် ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက် ကြွသွားကြ သည်ကို ဆွမ်းဟင်းခွက် ဗန်းအားခေါင်းရွက်ရင်း ကျွန်တော် ချောင်းဦးတံတား ထက်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ရသူ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြု၍ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြသည်။ ဤနေရာ၌ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ၏ ဘွဲ့တော်ကို ကျွန်တော် ရှင်းထိုက်သည်ဟု ထင်သည်။

ကိုရင်၌ သူ၏သီးခြားဘွဲ့ရှိသည်။ သို့သော် ကိုရင်သည် ဆေးလိပ်အလွန်ကြိုက်၏။ ဆေးလိပ် မည်မျှ သောက်သနည်း ဆိုသော် နှာခေါင်း ကျပ်စွဲအောင် သောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုကြောင့် ကိုရင်ကို ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ ဟု ခေါ်ကြသည်။ လက်သုံးချောင်းထောင်ပြသည့် အဓိပ္ပါယ်မှာ ဆေးပေါ့လိပ် သုံးလိပ် အရ ရှာရမည်။ မရှာမဖြစ်သော အကြောင်းလည်းရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာရိုးလျှောက်၍ အိမ်ပေါက်စေ့ ဆွမ်းဟင်းခွက်စုသည်။ သုံးအိမ်တွင် နှစ်အိမ်က ကန်တော့ဆွမ်း လုပ်ကြသည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း များက ကန်တော့ဆွမ်းပို၍ လုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျသောအပိုင်းမှာ အိမ်စေ့ဝင်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့် လင်ပန်းထဲ၌ ဆွမ်းဟင်းခွက် လေးခွက် ကျန်နေသေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နိုင်သော ဘထွေးလေး တို့အိမ် အရင် ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ငယ်လေး၊ နင့်ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေ မကုန်သေးပါလား”

အရီးလေး ရွန်းမှုန် က ဝိုင်းငင်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“အေးဗျ... မကုန်လို့ ခင်ဗျားဆီ နှစ်ခွက်လာပို့တယ်”

ငယ်လေး ရေ တို့အိမ်ဒီနေ့ တော့ ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း ပဲ ချက်တယ်။

“ဟာ ဟိုအိမ်ကလည်း ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း ဒီအိမ်ကလည်း ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း၊ အရီးလေးတို့ကလည်း တစ်ခါ တလေ ဝက်သားဟင်းလေး ဘာလေးချက်ဦးဗျာ... ဗန်းထဲ ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း ချည်းပဲဆိုရင် ကျုပ် မျက်နှာငယ် တယ်ဗျ”

အရီးလေးသည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ကျွန်တော့်အား ခါးထောက်ရင်း ရန်တွေ့သည်။

“ဝတ်သား ဘီးစပတ်တုံးကြီး နေ့တိုင်းလောင်းချင်တာပေါ့ ငယ်လေး၊ ဒါပေမယ် ငါတို့က သူကြီးမဟုတ်ဘူး၊ နင့် ယောက္ခမ အိမ်သွားပြီး ဟင်းခွက်ချပါလား၊ ဝတ်သားဟင်း မှန်မှန် ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော် သည် အရီးလေးအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး က ဘာလို့ သူကြီးကို ကျုပ်ယောက္ခမလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“သိပါဘူးတော်...မင်းဘထွေးက မနေ့ကပြောတာပဲ၊ မင်းမနေ့က ကောင်မလေးကို တောထဲခေါ်သွား တယ် ဆို”

“တော်စမ်းပါ အရီးလေးရာ ဘထွေးလေး သာ သူကြီးကိုသွားပြီး နွားလှည်းအလကားမောင်းပေး၊ ကျုပ် က သူ့သမီး ကို အလကားပေးတောင် မယူဘူး “

အရီးလေး သည် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ကို နောက်သည်။

“သောက်ပြော ဘယ့်နှယ် ရေးပျံ့မယ်၊ သောက် ရေး သောက်၊ ပြော ရေး ပြော သောက်နဲ့ပြောနဲ့ ပေါင်း ငသန့်ဇင်”

ကျွန်တော်သည် ဒေါပွဲ ၍ လင်ပန်းကို ခေါင်းပေါ်ပြန်ရွက်သည်။

“တော်ပြီဗျာ ခင်ဗျားတို့အိမ် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဟင်းခွက် လာမချ တော့ဘူး”

ဤသို့ဆိုပြန်သော် အရီးလေး သည် ကျွန်တော့်အား ပွေဖက်ချော့မော့သည်။

“ငယ်လေး ကလည်း ဒေါသချည့်ပဲ၊ ကဲပါ ဟင်းခွက်ပေးခဲ့ပါ။ ဒါပဲနော်.. ဆူးပုပ်ဟင်းတစ်ခွက်ပဲ ရှိတယ် “

“တစ်ခွက်တည်း ရှိလည်း တစ်ခွက်ထဲပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တဲ့တစ်ခွက်ထဲတော့ ထန်းလျက်ထည့် လိုက်နော်၊ အချို့ပွဲ အတွက် ရတာပေါ့ “

ဤသို့ဆို၍ ကျွန်တော်သည် ကျန်သော နှစ်ခွက်နှင့်အတူ ကျွန်တော့် အိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် ကို မြင်သော် ကျွန်တော့် အစ်မ(အမေ) သည် နွားစာအတွက် ကောက်ရိုးနှင့် နှမ်းဖတ်နယ်နေရာမှထပြီး ကြိုဆို လာ၏။

“ငယ်လေး ဒီနေ့ အစ်မ ကြက်သားဟင်း ချက်ထားတယ်၊ မင်းဟင်းခွက် နှစ်ခုလုံး အစ်မ ကြက်သားဟင်း ထည့် ပေးလိုက်မယ် “

ကျွန်တော်သည် ဝါးလှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ အောက်၌ နွားထားပြီး အပေါ်၌ လူနေ၏။

မောမော နှင့် ကျွန်တော်သည် ဘုရားစင်အနီး သောက်ရေအိုးမှ ရေသုံးခွက်ဆင့်၍ သောက်ချ ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်ခါးပန်း ကိုခု၍ ကြမ်းပေါ်ထိုင်သည်။ သို့သော် တင်ပါးမှ ဒဏ်တို့ကြောင့် မချိမဆန့် နာကျင်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထမိသည်။

ဤသည် ကို နောက်မှလိုက်တက်လာခဲ့သော အစ်မမြင်သွားသည်။

“ငယ်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်သည် တင်းဆည်ထားသမျှ တာရိုးကျိုး၍ အစ်မရင်ခွင်၌ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပါးရ ငိုကြွေး မိသည်။

“သား ငယ်လေး ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာတော်ရိုက်သလား “

“ဆရာတော် က ကျုပ်ကို အရမ်းမရိုက်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဦးဇင်းက ရိုက်တာပါ။ သူကြီးလျှောက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ရိုက်တာ “

အစ်မသည် မနေ့က ကျွန်တော်ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိပြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှဆက်မမေး။ မျက်လုံးများ ၌ မျက်ရည်ဝဲနေသော်လည်း တည်ငြိမ်စွာ ဆုံးမသည်။

“ဦးဇင်း က ငယ်လေးကိုရိုက်တာ ငယ်လေးလိမ္မာအောင်ပေါ့၊ ငယ်လေးက လည်း ဆိုးတာကိုး၊ နောက်မဆိုး နဲ့ ကြားလား၊ ကဲ ကဲ အစ်မလက်ဆေးပြီး ဆွမ်းဟင်း ခပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းအဘလည်း ပြန်လာခါနီးပြီ”

အစ်မ ဆွမ်းဟင်းခပ်ရန် ထသွားချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်၌ ကြိုးစားထိုင်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့ နေမိ၏။

အဘ သည် အစက ဤရွာ၏သူကြီးဟု ကျွန်တော်သိရသည်။ မယဉ်နွယ်၏အဖေ ဦးသာဇံ နှင့် အဘသည် ဘိုးဘွားများ လက်ထက် ကတည်းက သူကြီးရာထူးပြိုင်ဖက် မတည့်သူများတည်း။

သာယာဝတီ သူပုန်ကြီးထစဉ် အဘသည် ဆရာစံ၏ဂိုဏ်းဝင်လျက် ဤပြင်ခရိုင်တွင်ကုလားဖြူများကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ဆို၏။ အဘ သူပုန် ဖြစ်သော် ဦးသာဇံ သူကြီးဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် သည် လူမှန်းသိတတ်စ လေးနှစ်သားအရွယ်၌ အဘကို သူတို့ဖမ်းသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဘ တို့ ခေါင်းဆောင် ဆရာစံကို ကြိုးပေးသတ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဆိုသည်။

အစ်မ၊ ဘထွေးလေးတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော် မြို့တက် ၍ စက်ရှင်ရုံးသို့ ခဏခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ကို မှတ်မိ ၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၅)

အကျီလက်ပြတ်နှင့် လက်ထိပ် သံခြေကျင်း ခတ်ထားသော အဘကို ကာကီရောင် ဖောင်း ဦးထုပ်ချွန်းနီနီ နှင့် ကုလား ပုလိပ် များ သေနတ်ထမ်းခြံရံလျက် ရုံးထုတ်လာသည်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မြင်ယောင် နေသေး သည်။

အဘကို ထုချေကာကွယ်ပေးသူမှာ ရန်ကုန်မှာလာသည့် ဘီလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ကြီး တစ်ဦး ဟု မှတ်မိ သည်။ ထိုဝတ်လုံတော်ကြီး ကျေးဇူးကြောင့် သေဒဏ်မခံရဘဲ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျသည်။ အစ်မ၌ ရှိပစ္စည်း တို့လည်း ပြောင်သည်ဆို၏။

အဘကို တစ်ကျွန်း ပို့မည့်နေ့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း သင်္ဘောဆီ အစ်မနှင့် ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက် ကြခြင်း ကိုလည်း မမေ့သေး။ အစ်မမှာ ငိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း အစ်မငိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ငိုခဲ့သည်။ အဘလည်း မျက်ရည် ကျ၏။

အဘကို ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်ပြန်မတွေ့ရဟု ထင်ခဲ့သည် သို့ရာတွင် နှစ်အတန်ကြာ သော် အဘ ပြန်ရောက် လာ၏။ ဂျော့ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံ၍ သူ့သားကြီး နောက် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားငယ် ဂျော့ဘုရင် ကလေး နန်းတက်သော အခါ မဲပေါက်သဖြင့် အဘ လွတ်လာခဲ့သည်ဆို၏။

လွတ်လာခဲ့သည်ဆိုတော့လည်းအဘသည်ခုနှစ်ရက်တစ်ခါမြို့တက်၍ ဂါတ်၌လက်မှတ် ထိုးရသည်။ တစ်ရွာ တစ်ကျေး လည်း သွားခွင့်မရှိ။ ထိုအခါ အဘ၌ ဘွဲ့တစ်ခု တိုးလာသည်။ ခြေချုပ်ကြီး ဟူသတည်း။

ခြေချုပ်ကြီး ဆိုသည်မှာ ဧရာမလူဆိုးကြီးဟု ကျွန်တော် နားလည်ထား သည်။ အများကလည်း ဤအတိုင်း ပြောကြသည်။ အဘကို လူဆိုးကြီးမဟုတ်၊ မျိုးချစ်ကြီးဟု ခေါ်သူတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူမှာ မယဉ်နွယ် တို့ လောကဓာတ် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာကိုအုန်းဖေ ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ဝင်ပြီးနောက် အဘသည် ခြေချုပ်မဟုတ်တော့ ဆိုသည်။ ဂါတ်သို့လည်း လက်မှတ်သွားမထိုးရတော့။ သို့ရာတွင် အဘသူကြီးပြန်မဖြစ်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော်နား မလည်။

အဘ ကို တစ်ကျွန်းပို့ခဲ့သည်မှာ ယခု ဂျပန်တို့နှင့် စစ်ဖြစ်နေသော အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူများ ဖြစ်သည်။ ကုလားဖြူ တွေ ထွက်ပြေးရပေမယ့် ကုလားဖြူလက်ထက်က သူကြီးဦးသာဇံ သည်သူကြီးပင် ဆက်ဖြစ် နေသည်။ ဒါတွင်မက ကုလားဖြူလက်ထက်က ပုလိပ်ဌာနပိုင်ကြီး နှင့်တိုက်ပိုင်ကြီးတို့လည်း ဤအတိုင်း ဤအတိုင်း ပင် ရှိကြသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ အဖြေကို ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်သိသည်မှာ အဘ သာ သူကြီးဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော် ဤမျှ တင်စုတ် အောင် အရိုက်ခံရမည်မဟုတ်၊ ပြီးတော့ မယဉ်နွယ်ကဲ့သို့ပင် လောကဓာတ် ကျောင်း၌ အရုပ်လှလှပါသော စာအုပ်လေး တွေကိုင်၍ နေရမည်။

မကြာမီပင် အဘပြန်လာသည်။ အဘသည် လက်တွင်းမှ ကုလားပဲ ညွန့်များကို အစ်မအား အောက်မှလှမ်းခေါ်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ ခြေလက် ဆေးကြောသည်။ အဘအပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်က အဘကို မမြင်ချင် ဟန်ဆောင်၍ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေ၏။ အဘက သူ့ခြေထောက် နှင့် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို အသာတို့ခတ် ကျိုးစား နှုတ်ဆက်သည်။

"ခွေးငသန့်ဇင် တိရစ္ဆာန်၊ ကျွမ်းပြန် ကိုလည်း(န)သတ်မည်"

အဘသည် စ,နေကျ စကားဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းနောက် နေသော်လည်း ကျွန်တော်က မျက်နှာစုစု ထား၍ တည်တည်ကြီး နေလိုက်သည်။

အဘက ရေအိုးစင်မှ ရေသုံးမှုတ်ခန့် ဆက်တိုက်သောက်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အနား ဝင်ထိုင်သည်။

"ဘာစုနေတာလဲ ငယ်လေး ...၊ ဦးဇင်း က ဆော်ပလော်တီးလား၊ ဟုတ်လား ..."

ကျွန်တော် က မဖြေ၊ အံ့ကြိတ်၍သာ နေသည်။ ဤသည်ကို အဘက သူ့ဘာသာသူ ဘာသဘော ကျသည် မသိ၊ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘပါးစပ်မှ ကျွန်တော်ကြားနေကျစကား ကြားရပြန်သည်။ "တုတ် နဲ့ အဆော်ခံရတာများ ဒီလောက်ဖြစ်နေသလား ဟား ... ဟား ... ငါ့သားတဲ့ကွာ၊ မင်း မရုတ်ဘူးလား ... တုတ် ဆိုတာ အလကားပါကွ၊ ဓား ဆိုတာ ရယ်စရာ ...၊ ငယ်လေး က ပျော့သေးတာကိုး ..."

"ကျုပ် တုတ်နဲ့ အဆော်ခံရတာ အမှုမထားပါဘူး ...၊ အဘကို အရာ ရောက်တာ တစ်ခု ပြောချင်လို့"

အဘ သည် ကျွန်တော်၏ ကြီးကျယ်သော စကားကြောင့် မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြည့်သည်။

"ဟ ... ကျယ်လိုက်တာ ငါ့ကောင်ရ၊ အိမ်း ... အိမ်း ... အမိနဲ့ ရှိစမ်းပါ ..."

"အဘ သူကြီး ဘယ်တော့ပြန်ဖြစ်မလဲ"

ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အဘသည် ခေတ္တ ဝိုင်သွားသည်။ ခဏ၌ မျက်နှာသည် တင်းမာ ၍ သွားသည်။

"ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်ဘူး ... ဖြစ်လည်း မလုပ်ဘူး"

"အဘ မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ကျုပ်ဖြစ်ချင်တယ်ဗျ"

အဘသည် ကျွန်တော့်အား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ အဘ၏ တင်းမာသော မျက်နှာ၌ ပြုံးရိပ် မသိမသာ ပေါ်လာ သည်။

"မင်းကို ဘယ်သူမြှောက်ပေးလို့ အရူးထရတာလဲ"

"ကျုပ် အရူးထနေသော မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ"

"မင်း က ဘာလို့ သူကြီး ဖြစ်ချင်ရတာလဲ"

"အဖေကြီး (အဘိုး) ကလည်း သူကြီးပဲ၊ အဘ လည်း သူကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အခု သူကြီး ဦးသာဇံကြီးမှာ သားမှ မရှိဘဲ၊ သူသေရင် ကျုပ် သူကြီး လုပ်မယ်"

အဘ၏ တင်းမာသော မျက်နှာသည် အနည်းငယ်လျော့သွား၍ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ထို့နောက် လေသံ ပျော့ လျက် ဆိုသည်။

"အေးလေ ... သူကြီးဖြစ်ချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့"

"ကျုပ် ကြိုးစား ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဘုန်းကြီးကျောင်း ကျုပ်မနေချင်ဘူး"

"ဘာပြောတယ် ငယ်လေး"

"ကျုပ် လောကဓာတ်ကျောင်း တက်ချင်တယ်ဗျာ"

အဘ ဝိုင်သွားပြန်သည်။ အဘသည် နေရာမှထ၍ ကြမ်းပြင်၌ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။ အဘ ဤသို့ လမ်းလျှောက်လျှင် စိတ်ထိခိုက်၍ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် နေရာမှထလိုက်လျက် အဘရှေ့ တွင် ရိုသေစွာ တောင်းပန်သည်။

"ကျုပ် မသိသား ဆိုးဝါးတာ မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ အဘတို့မှာ ငွေစ ရှားတာ ကျုပ်သိပါ တယ်၊ ကျုပ် ဒီနေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း က ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်"

အဘ သည် စူးရှစွာ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

"ဘာကွ ... မင်းက အလုပ် ... လုပ်မယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် အလုပ်လုပ်မယ်၊ မြို့က ကိုညွန့်မောင်ကြီး တို့ဆိုင်အတွက် ကျုပ်အထည်ကောက် ပေးမယ်၊ အလကပွစက်ကြီးလည်း ကျုပ် စပါးတိုက်ပေးမယ်၊ ကျုပ် ငွေစ ရရင် ကျုပ်ကျောင်းတက်မယ်" အဘ သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ အဘက ကျွန်တော့်အား ငြိမ်၍ စူးစိုက် ကြည်နူးသဖြင့် နားရင်း အတီးခံ ရတော့မည်လော ... ဟု ကျွန်တော် ထိတ်လန့် သွားသည်။

သို့ရာတွင် အဘ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းများဆီသို့ ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင် လာသည်။ အပြုံး နှင့် အမဲ ရောသော အဘ၏ မျက်နှာကြီး သည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

"ငယ်လေးကို အဘ ကျောင်းထားမှာပေါ့၊ ငယ်လေး အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီတစ်နေ့ပြီး ရင် အဘ ငွေစ ချောင်မှာပါ၊ ကြားလား ... ကဲ သွားတော့ သွားတော့ ..."

အစ်မကလည်း ဟင်းခွက်များ ယူလာပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဟင်းခွက်များကို လင်ပန်းတွင် ထည့်ရွက် လျက် ရွာစဉ်တစ်လျှောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဟင်းခွက်အားလုံး ပြန်သိမ်းပြီးသော် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆီသို့ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းစားချိန် ကျလျှင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ ကြေးစည်နှင့် သားရေ စည်ကြီးအသံ သည် နောင်ဒိုးသံ မြည်ဟိမ်း ၍ တစ်ရွာလုံး ကြားနိုင်သည်။

ဆွမ်းစား စည်သံထက် နောက်ကျမှ ကျောင်းပြန်ရောက်သူအတွက် ကြိမ်စကြာသည် အဆင်သင့် စောင့် နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး သုတ်လာခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက် သို့ မျက်နှာမူသော ကျယ်ဝန်းသည့် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းဝင်းအတိုင်း၌ လက်ယာဘက် တွင် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်နှင့် ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ လောကဓာတ်ကျောင်း ရှိသည်။

ကျွန်တော် သည် ဗန်းကိုရွက် ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် လောကဓာတ် ကျောင်း နောက်ဖေး စောင်းခြမ်းပင် အကွယ် မှ အသံတစ်သံ ကြားရ၏။

"သန့်ဇင် ..."

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် သောအခါ စောင်းခြမ်း ပင်အကွယ်မှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နှင့် ကျွန်တော့် အား လှမ်းခေါ် နေရာ သော မယဉ်နွယ်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်း တောင်းမှောက် ပျာပျာသလဲ စုံစမ်းကြည့်ပြီး မယဉ်နွယ် အနီး သို့ ကပ်လိုက်၏။

စောင်ခြမ်းပင်ခြား သော ဟိုမှာဘက်မှ မယဉ်နွယ်၏ မျက်သားပြာသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ကလေးကို ရင်ဆိုင် ရသည်။

"သန့်ဇင် ... ငါ အိမ်သာ ထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နင့်ကို စောင့်နေတာ"

"ငါ့ ကို စောင့်နေတယ် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

မယဉ်နွယ် ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။

"ဘာလုပ်ဖို့ရမလဲ ... နင် ငါ့ကြောင့် မနေ့က အရိုက်ခံရတယ်ဆို"

"နင့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ...၊ ငါ ရေခပ် ပန်းခူး နောက်ကျလို့ပါ"

"အေးလေ .. ငါ့ကြောင့်လဲ နင်နောက်ကျတာ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် မဖြေနိုင် ...၊ ကျွန်တော်ကြောင့် မယဉ်နွယ်လည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်စေလို။

"မဟုတ်ပါဘူး မယဉ်နွယ်ရယ် ...၊ ပြီးတော့ တို့ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား တွေအတွက် အရိုက်ခံ ရတာ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး"

မယဉ်နွယ်သည် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ ကျွန်တော့် ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ချစ်စဖွယ်ပြုံးသည်။

"သန့်ဇင်၊ နင့်ကိုငါ ဘာပေးရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီမှာ လက်ကိုင်ပဝါကလေး တစ်ထည် ယူလာ ခဲ့တယ်၊ ငါ့ခါးကြား မညှပ်ရသေးပါဘူး၊ မီးပူတိုက်ပြီး အသစ်စက်စက်၊ ရော့ ... ယူ"

ကျွန်တော် က လက်ကိုင် ပဝါကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပိတ်သားဖြူဖြူဝယ် အပြာရောင် နှုတ်ခမ်းသပ်ထား၍ ထောင့်တစ်ထောင့် ၌ လက်ပန်းထိုး ထားသော အစိမ်းရောင် ပန်းပွင့် နှင့် အဝါရောင်လိပ်ပြာကလေး ပါသည်။

ကျွန်တော် သည် လှပသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ကြည့်ရင်း ရိုးသားစွာ ပြန်မေးမိ သည်။

"ငါ အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါ ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

မယဉ်နွယ် သည် မျက်လုံးကလေးပြုံး၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးမည် မသိသော အပြုံး ကလေး တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

"ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား၊ နောက်တစ်ခါ နှပ်ညှစ်ရင် ပုဆိုးနဲ့မသုတ်နဲ့၊ အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ... သုတ်၊ သိလား"

ကျွန်တော် က လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် ရင်တွင်း ရှိသမျှ အမှန် ပြောသည်။

"နင့်လက်ကိုင် ပဝါကလေး ကို ငါ နှပ်မညှစ်ရက်ပါဘူး မယဉ်နွယ်ရာ၊
ငါ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားပါ့မယ်"

ကျွန်တော် သည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို အကျီအိတ်အတွင်း ထည့်ရာ
အကျီအိတ် အတွင်း၌ ခိုးလိုးခုလု အရာ များ ကို စမ်းမိသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်
ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ယူမိသည်။

"မယဉ်နွယ် မနေ့က နင့်အဖေကြီး ဂြိုဟ်နောက်လို့ နင့် ဆီးသီးတွေ
ပစ်ထားခဲ့ရတယ်၊ အတော်ပဲ ငါ့အိတ်ထဲ မှာ သုံးလုံးကျန်သေးတယ်၊ ရော့ ... ရော့
... နင်စားဖို့"

ကျွန်တော် သည် လှမ်းပေးနေရာမှ သတိရလျက် လက်ပြန်ဆုတ်ကာ
ဆီးသီးများကို မယဉ်နွယ်ပေးသော လက်ကိုင်ပဝါကလေး နှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

"ရော့ ... အင့် ... စားတော့"

မယဉ်နွယ် ဆီးသီးများကို ပါးစပ်တွင်း ထည့်ထားသည်။ စားရင်းလည်း
ပါးခွက်ကလေးပေါ် အောင်ပြုံးရင်း ... ကျွန်တော့် အား စိုက်ကြည့်နေသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်စိုက်ကြည့် နေမိသည်။

မယဉ်နွယ် ၏ ပါးကြော ကလေးများ စိမ်းနေရုံမက ပါးမို့ကလေး
များကလည်း နီနေသည်။ ပထမဦးစွာအဖြစ် ဘထွေးရွှေလွန်း ပြောသကဲ့သို့

ဤပါးကလေးများအား နမ်းလိုက်ရလျှင် အလွန် ကောင်းလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိသည်။

ဤသို့ ကြည်နူးစွာဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မယဉ်နွယ်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ
တစ်ဦးကြည့်နေခိုက် မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးကလေး များ ပြူးကျယ်သွားသည်။

"ဟော ဟိုမှာ ..."

ပြောပြောဆိုဆို မယဉ်နွယ်သည် နောက်ဖက် သို့ ငုံ့လျှိုး၍
ထွက်ပြေးသွားသည်။

နောက် သို့ ကျွန်တော်လှည့်လိုက်သောအခါ ဆွမ်းခံမှ ပြန်လာသော
ဆရာတော် အမှူးပြု သည့် ကျောင်းရှိ ဦးဇင်းကိုရင် များကို မြင်ရသည်။

ဆရာတော် နှင့် ဦးဇင်းများမူ ဆွမ်းခံကြွလျှင် ဘေးဘီနှင့် ရှေ့သို့
သုံးတောင်ခန့် ပို့မကြည့် သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မြင်ဟန်မတူ။ သို့ရာတွင်
လောစံ၊ သာဓွေး၊ ကျပ်ခိုးစွဲတည်း ဟူသော သုံးပါးသော ကိုရင် တို့၏
ပြောင်လက်သော ဦးပြည်းများသည် ဆရာခိုကြီး၏ ရုပ်သေးစင်မှ သမင်ခေါင်းများ
သဖွယ် ပြန်လည်၍ ကျွန်တော့် အား ကြည့်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ကျောင်းဆီသို့ ကိုရင်တို့နောက်ပါးမှ
ကုပ်ကုပ်သုတ်သုတ် ပြန်လိုက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းကြီးသည် မြင့်မားသော ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြင့်
မြေမှ ဆင်တစ်ရပ်စာ မြင့်ဆောက် ထားသည်။ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းဟူသော
အမည်ပီပီ အဆောင်ကိုးဆောင် ရှိသည်။ လက်ဝဲဘက် (မြောက်ဘက်)

အစွန်းဆုံးအဆောင်သည် ဆွမ်းစားဆောင် ဖြစ် သည်။ ဆွမ်းစားဆောင်အောက်၌ ကပ္ပိယ ကိုစံကွန့် အပိုင်စားသော မီးဖိုချောင် ရှိသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်၏ အနောက်ဘက်ထောင့်မှ တံတားသဗ္ဗယ် သွယ်တန်း လျက် ရှိသော စင်္ကြံ သည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ဘုန်းကြီးကုဋီများဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။

ဆွမ်းစားဆောင်၌ ကျွန်တော်၊ နက်ကျော၊ သောင်းဟန်၊ ဝွေးကျား၊ ပါစီနောင်၊ တိမ်တစ်လုံး၊ ကြက်ရိုး၊ ပန်းနာချောက်စောင်း၊ ငထစ် အမှူးပြုသော ဆွမ်းဟင်းခွက်တာဝန်ခံ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားတို့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီရင်း တန်းစီရသည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၆)

စားပွဲဝိုင်းလေး များ ထက် ကျွန်တော် တို့ သယ်ဆောင်လာသော ဆွမ်းဟင်းခွက်များ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ကိုရင်လောစံ အမှူးပြုသော

ကိုရင်များက ဟင်းကောင်းခွက် တို့ကို ရွေးချယ်၍ ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်းတို့ဝိုင်း ပို့ရသည်။ ဝတ်သား၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ အမဲ စသော ဟင်းကောင်း ဟင်းလျာတို့သည် ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်း စားပွဲ ရောက်သည်။ ငါး၊ ပုစွန်၊ ဖားကင်၊ ကြွက်ကြော်၊ ပုတတ်သား၊ ဘဲဥ၊ ချည်ရည်တို့သည် ကိုရင်တို့စားပွဲ၌ ကျန်ရစ် ၏။

ပဲကြီးနှင့်ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း၊ ဆူးပုပ်ကလေးဟင်းချို၊ ကင်းမုံသီးဟင်း၊ ခရမ်းသီးအိုးကပ် ဤသည်တို့က ကိုရင်စားပွဲ နှင့် ဆရာတော်စားပွဲဆီ တစ်ဝက်စီ ရောက်သွားသည်။ မည်သို့ရောက်ရောက် အပြီးသတ် ကျလျှင် ဆူးပုပ်၊ ပဲကြီး၊ ခရမ်းသီးအမှူးပြုသော ဤဟင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား စားပွဲ သို့ ရောက်လာမည်မှာ ဆွမ်းစားအပြီး ကြေးစည်တီးလျှင် ရန်လုံ အမှူးပြုသော ခွေးတို့ အူ မည် သေချာ သည့် နည်းတူ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သေချာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခံ ခဲ့သော ဆွမ်းဟင်း ခွက်များတွင် ဟင်းတို့အပြင် အချို့ပွဲ အတွက် အစားများလည်း ပါ၏။ ဤ အချို့ပွဲ များတွင် ရာသီအလိုက်ပေါ်သော သစ်သီးသစ်ကောင်းများ၊ နန္ဒင်းမကောင်း၊ ဟလဘဝါ၊ ထိုးမုန့် ကဲ့သို့ မုန့်ကောင်း များ၊ ထန်းလျက် ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ကဲ့သို့ အချိန်မရွေး ရနိုင် သော ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များ၊ ရခိုင် ငှက်ပျောသီး၊ မာလာကာ သီးမုည့်၊ ဆီးချိုဆီးချဉ် စသော အပေါစား သစ်သီး များ တို့လည်း ပါ၏။

နံသာပု ငှက်ပျောသီး၊ သရက်ပြင်၊ ငှက်ပျောခြောက်၊ နန္ဒင်းမကင်း၊ ဟာလဝါထိုးမုန့် စသည်တို့သည်က ဆရာတော် တို့ ဝိုင်း သို့ သမဝါယမစနစ် နှင့် ညီမျှစွာ ရောက်သွားသည်။

အခွံမည်း နေသော ရခိုင်ငှက်ပျောသီး၊ အစေ့မာသော မာလာကာသီး၊ ဆီးချဉ်သီးတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား အချို့ပွဲဝေပုံကျအတွက် သစ္စာရှိစွာ ရောက်လာမည်မှာ လည်းအလွန်သေချာသည်။

ဤသို့လျှင် အစားအသောက် ကို တရား မျှတစွာ ကိုရင်တို့က ခွဲဝေပြီးသောအခါ ၌ ဆရာတော် သည် ကြွလာ ၍ ဝိုင်းရှိ အကောင်းဆုံးသော ဟင်းလျာချိုချဉ် တို့ကို ရွေးနှုတ်ပြီး ပြောင်လက်အောင် တိုက် ထားသော ကြေး လင်ပန်း ထက် ထည့်ကာ ဘုရားဆွမ်းတော်ပွဲကို ကိုယ်တိုင်ပြင်သည်။

ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသား များက ဤဆွမ်းတော်ပွဲကိုယူ၍ မြောက်ဘက် အဆောင် ရှိ ဆင်းတုတော် ကို ကပ်ကြ ရသည်။

‘အရဟတ္တာရိ နဝဂုဏေဟိ အစရှိသော..... ။

ဤသို့ အစချီ၍ ဟစ်သူကဟစ်သည်။ တစ်ယောက်ဖင် တစ်ယောက်ဆိတ်၍၊ တစ်ယောက် ကုပ်ပိုး တစ်ယောက် အုပ် နေသူ ကျောင်းသား များလည်းရှိ၏။ ဤဆွမ်းကပ်ပွဲကို ကိုရင် တစ်ဦး ကြီးကြပ် ရသည်။ ယနေ့ ဆွမ်းကပ်ပွဲ ၌ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ အကြီးအမှူးပြု၏။

ဆွမ်းကပ်ပြီးသော ဘုရားဆွမ်းတော်တင် လင်ပန်း ကို အပြေးလု ယက်ကြသည်။ သို့သော် ဤလင်ပန်း ကို မည်သူ့ စွန့်ရမည် မှာ ယနေ့ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ အချိန်အချက် ရှိသည့်အတိုင်း ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ သည် လင်ပန်း ကို ကျွန်တော့် အားပေးသည်။ ကျန်ကျောင်းသား များက ကြေးစည်နှင့် သားရေစည် ဆီသို့ ပြေး၍ လုကြ ပြန်သည်။

ကြေးစည် မှာ အဝိုင်း ဖြစ်၍ ငရုပ်ကျည်ပွေ တုတ်တို နှင့် ထုရသည်။ တစ်လခန့်ရှည်သော စည်ကြီးကိုမူ ထိပ် ၌ ဖုထုံးပါသော သင်္ကန်းစုတ်နှင့် လွှဲ၍ လွှဲ၍ထုရသည်။

ကြေးစည် ထုသမားက နောင် နောင် နောင်.... ဟု သုံးချက် ထုသည်။ စည်တီးသမားက သင်္ကန်းဖုထုံးကိုလွှဲကာ စည်းချက်အလိုက် ခိုင်း ကနဲထုသည်။ ထိုအခါ နောင်...ခိုင်း ဟူသော အသံတို့သည် တစ်ရွာလုံး ကြားကြသည်။ ဤအသံများကို ပြုရခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အလွန်ပျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြေးစည်ထုကျည်ပွေနှင့် စည်တီးသင်္ကန်း စကိုလုကြရသည်။

ယနေ့တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဘုရားဆွမ်းတော်တင် လင်ပန်းရခွဲ၍ နောင်...ခိုင်း ထုရန်အမှု မထားတော့ဘဲ မီးဖိုချောင် ဆီ ဆင်းခဲ့သည်။ ရန်လုံနှင့်အောင်နက် အမှူးပြုသော ခွေးတို့သွားရေ တမြားမြား ကြည့်နေခိုက် ကျွန်တော် သည် ဆွမ်းတော်ပွဲမှ ကြက်သား၊ ဝက်သားဟင်း တို့ကို ထမင်းနှင့်နယ်၍ မြိန်ရေရှက်ရေ စားသည်။ ဟလဝါ နှင့် နန္ဒင်းမကင်း တို့ကိုလည်း အသင့်ယူ လာသော အင်ဖက်နှင့်ထုပ်၍ အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

ဘုရားဆွမ်းတော်တင် စားလျှင် ဉာဏ်ထိုင်းဆွံ့အတတ်သည်ဟု စာမတတ်သူတို့က ယုံကြည်သည်။ သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော ကျွန်တော်တို့ကမူ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထက် မြင့်မြတ်သူသည် ဤလောက၌မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဘုရား ဆွမ်းတော်တင် စားစား၍ ဘုန်းမနိမ့်သည့်အပြင် ဘုန်းပိုကြီးမည်ဟု ယထာဘူတ ကျစွာ ယုံကြည် ၏။

ဆရာတော်သည် ဘုရားဆွမ်းတော် ပွဲမကျမီ ဆွမ်းဘုန်း ပေးရိုး ထုံးစံမရှိသဖြင့် ဆွမ်းတော်ပွဲကျ ချိန်နှင့် ဘုန်းကြီး ဆွမ်းစားချိန် သည် အချိန်အတန် ကွာလှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ ကျွန်တော့်အား လာတွေ့ သည်။

“ဟေ့ကောင်သန့်ဇင် ငါမှာလိုက်တာကော ။”

ကျွန်တော်သည် ခါးကြားမှ ဗန့်ပွေးဖက် ဆေးလိပ်သုံးလိပ် ကို ထုတ်ယူသည်။

“ကိုရင် နှစ်လိပ် ယူပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တစ်လိပ်ကတော့ ကျုပ်ဖို့”

အမှန် ကို ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ် ကို နှာခေါင်း မှ အငွေ ထွက်ရုံ သောက်တတ် သည်မက အဆုတ်ရောက်အောင် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ သောက်တတ်နေပြီ။ ဤတွင်လော မကသေး၊ ကွမ်းရာဆေးကြီး ကိုလည်း ပါးစောင်နှင့်သွားကြားညှပ်ကာ ငုံ့တတ်ခဲ့ ပြီး။

ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ အေးပါ အေးပါကွာ။ ဟုဆိုရင်း ဖြူဖတ်ဖြူရော် ရှိအပ်သည့် ဗုန့်ပွေးဖက်နှစ်လိပ် ကို လှမ်းယူ သည်။ ထို့နောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား လျှို့ဝှက်သတင်းပေးသည်။

“မင်း မနက်က မယဉ်နွယ် နဲ့ စကားပြောတာ လောစံရော၊ သာခွေးရော၊ ငါရော မြင်တယ်၊ အဲဒါ သားခွေးက သူ့ နမ နဲ့ စကား ပြောရမလား ဆိုပြီး မင်းကို ဓားကြိမ်းကြိမ်း နေတယ်။”

“သားခွေးကို ကျုပ်မမှုပါဘူးဗျာ...။”

“အေးလေ ငါကသတိပေးတာပါ။ မင်း မမှုတာတော့ ငါအသိသားပေါ့။”

ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ သည် ဤမျှလာပြော၍ ဆွမ်းစားရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ဘုရား ဆွမ်းတော်တင်ပွဲ ကို အဝ အုပ်ခွဲ၍ ဝမ်းပြည့်နေပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမြောက်ဘက် သရက်တော ဆီ သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဤ သရက်တော အရိပ် ၌ ဘယ်ခေတ်က ဆောက်လာခဲ့သည်မသိ၊ ပြိုချင်တိုင်းပြို၍ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက် နေသော ကျောင်းအိုကြီး တစ်ခု ရှိသည်။

ဤ ခမ်းနားစုတ်ပြတ် လှစွာသော ရိပ်သာကြီးအား ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ဦးလေးပု(ဝါ) အရူးကြီး ကိုပု စံရာ နန်းမဟာကြီးတည်း။

လှေကားထစ် သုံးထစ်ပြုတ်နေသော ဆွေးမြည့်သည့်လှေကားမှ ကျွန်တော်တက်ခဲ့သည်။ အရောင်အသွေး မပေါ်ဘဲ ခြေကိုက်ရာ ကနတ်ပန်း ဆင်အပ်သော သေတ္တာတစ်ခုဘေး ၌ ဦးလေးပုသည် သူ အနှစ်သက်ဆုံး သော အာဟာရတို့အား မှီဝဲသုံးဆောင်နေ၏။

ဦးလေးပု၏ လက်တွင်း၌ မမှည့်တမှည့် ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် ဦးလေးပု သည် ဝမ်းသာ အားရ ဆီးကြို၏။ ဆီးကြိုပြီးသော ဦးလေးပု ၏ သွားများသည် ဖြူဝင်းလက်နေသည်။ ဦးလေးပုကို ရူးသည် ဟု တစ်ရွာလုံးက ခေါ်သော်လည်း ဦးလေးပုသည် တမာရိုးဖြင့် သူ့သွားများကို ထမင်းအိုး တစ်တည် ခန့် တိုက်သည်။

ဦးလေးပု ၏ ရှည်လျားသော ကတုံးဆံတောက် တန်ဆာဆင်သည့် နောက်စေ့၌ သွေးညိုညိုတို့ ခြောက်ကပ် နေသည်။ နဖူးထောင့်၌လည်း သွေးခြောက်ဥသော ဒဏ်ရာတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်ပူပန် စွာဖြင့် မေးသည်။

ဦးလေးပု ဆွမ်းစားချိန်မလာလို့ ကျွန်တော်ပူလို့ လိုက်လာတာ၊

“အို ဦးလေးပုမှာ ဒဏ်ရာ တွေနဲ့ ဘယ် က ရ လာတာလဲ...”

ဦးလေးပု သည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

“နင် ကျောက်ခဲနဲ့ဆော်သွားလို့ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေပေါ့။ ငါက နင်တို့ကို အကောင်းနှုတ်ဆက်တာ။”

ဤ အခါ မှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သည်။ မနေ့က မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်ကြားခဲ့သောအသံ မှာ ဦးလေးပု ၏ အသံသာတည်း။

“ဒါဖြင့် မနေ့ က မယဉ်နွယ် နဲ့ ကျွန်တော် ကို လှန့်တာ ဦးလေး ပု အသံပေါ့။”

ဦးလေးပုသည် အစေးထူ အပူပြင်းသော ဥသျှစ်စေ့များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖယ်ရှား နေရာ မှ ကျွန်တော့် အား မော့ကြည့်သည်။

မနေ့ က အချိန်မရောက်မီပဲတဲ့ ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံး ငါရထားတယ်၊ နင်နဲ့ နင့်သောက်ကောင်မလေး တွေတော့ ငါက ဥသျှစ်သီးပေးမလို့ နှုတ်ဆက်တာ၊ နင်က ငါ့ကိုခဲနဲ့ ထုသွားတယ်။

ဦးလေးပုသည် ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ခြံရံအပ်သော သူ့ပါးစပ်တွင်းသို့ ဥသျှစ်အဆံ့မှည့် များကို တစ်ဆန်ပြီး တစ်ဆန် သွင်းနေသည်။

“ဦးလေးပုက အလန့်တကြား လုပ်တာကို၊ ကျွန်တော်မကြောက်ပေမယ့် မယဉ်နွယ်က ကြောက်တတ်တယ်ဗျ။”

ဦးလေးပု သည် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၍ မေး၏။

“မင်းကောင်မလေးက ဥသျှစ်သီးစားဖူးသလား”

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

ဦးလေးပုသည် သူ့သေတ္တာတွင်းမှ ဥသျှစ်သီး နှစ်လုံးကို ပစ်ပေး လိုက်သည်။

“ငါ့လူ တစ်လုံးမင်းစား၊ တစ်လုံးကို မင်းကောင်မလေးကိုပေးလိုက်၊ မင်းကို ငါပြောတဲ့ပုံ မုတ်မိလား”

“ကျုပ် မုတ်မိပါတယ်ဗျ”

သို့သော် ဦးလေးပု မကျေနပ်၊ သူပြောချင်တာသာ စွတ်ပြောနေ၏။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဘယ်တိုင်းပြည်လဲတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ ချီးအလှပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတယ်၊ အဲဒီတော့ သူဌေးသားက ချီးလှအောင်ဆိုပြီး ဝတ်သားတို့ ဘဲသားတို့ဆိုတဲ့ အပုပ်စာတွေချည်းပဲ စားသွားတယ်၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကလေးကတော့ ဆင်းရဲသားကိုး၊ သူကဘာမျှ မစားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူတတ်နိုင်တဲ့ ဥသျှစ်သီးတွေပဲ စားသွားတာပေါ့၊ မင်းယုံသလား၊

လယ်ကွင်းထဲမှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ရှင်ဘုရင် ကိုယ်တိုင် ဆိုင်းတော်တွေနဲ့ ဗေထိဗေထိ လုပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သူဌေးသား အားရပါးရ ချီးပါပြတာပေါ့၊ သောက်ကျိုးနည်းကွာ ပုပ်လိုက်တဲ့ချီး၊ အရောင်ကလည်း မည်းနေတယ်၊ ငှါလခွီး ဘဲတို့ ဝက် တို့ ဆိုတာ အပုပ်တွေပဲကွ အ”

ဦးလေးပုသည် သူ့ဥသျှစ်သီးကို တစ်ကော်နှိုက်စား၏။ နောက်မှသူ့ပုံကို ဆက်ပြန်၏။

“အဲ ငါတို့မင်းသား ကလေး ကတော့ နောက်ဆုံးမှ ပြိုင်သတဲ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် သူယိုလိုက်တဲ့ချီး က ဘုရင်မင်းတရားကြီး ရဲ့ သရဖူက ရွှေထက်တောင် ဝင်းပြီး မှည့်နေတာတဲ့၊ မင်းသားလေး ပြိုင်ပွဲ နိုင်တာ ပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဥသျှစ်သီး စားလကွာ၊ မင်းကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ခုပေးလိုက်၊ ငါပြောတဲ့ပုံကိုလည်း သူ ပြောလိုက်ဦး။”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးပုပေးသော ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံးကို ကိုင်လျက်၊ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ၊ ထိုနောက်မှ သတိရ ၍ မေးရသည်။

“ဦးလေးပု ကျုပ်ကို ဗိုလ်စာသင်ပေးမလား”

ဦးလေးပုသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ခန့်ညားတည် ကြည် စွာမေးသည်။

“မင်းတကယ်သင်ချင်လို့လား”

“တကယ်သင်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးလေးပုသည် အခြားသော ခြစားထားသည့် သေတ္တာကြီးဆီ ပြေးသွားသည်။ ထိုနောက် ဟောင်းနွမ်း နေသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာနှစ်စောင် ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော့်အား သေသေ ချာချာ တရားဟောတော့၏။

“အဲဒါကြီးက ဘာလဲ အင်ပါယာ ဆိုတာ……”

“မင်းတို့က အင်္ဂလိပ်လို့သာခေါ်နေတာ၊ အမှန်က ဗျစ်တစ်ရှပ် လို့ခေါ်တယ်၊ ဗျစ်တစ်ရှပ် အင်ပါယာက နေမဝင်ဘူး၊ နေမဝင်တယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်လား၊ အေးလေ မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်ထားကွ၊ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာ လုံးလုံးကြီး၊ နေဆိုတာလည်း ဘယ်ကစင်ပြီး ဘယ်ကထွက်မှန်းမသိဘူး၊ ဘဲဥ အစရှာအတွေ့သလိုပေါ့ကွာ၊ မင်းခွေးမသား ဂျပန်တွေက ချီးအိုးသေးအိုးနဲ့ ထမင်းထည့်စားတဲ့ အကောင် တွေ၊ ဒီအကောင် တွေ ဗျစ်တစ်ရှပ် အင်ပါယာကြီးကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်ဘူး”

ဦးလေးပု သည် ရုတ်ခြည်း သတိရလာဟန် လေသံ တိုးသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး မင်းငါအခုပြောတာတွေ လျှောက်တော့မပြောနဲ့၊ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က ငါ့လက်သည်း ခွာပြီးပြီ၊ ဒီတော့ မင်းမှတ်ထားဖို့က ဗျစ်တစ်ရှပ် အင်ပါယာ ဆိုတာက အကြီးကြီး နားလည်လား”

ကျွန်တော် သည် ဦးလေးပုအား အကယ်ပင် နားမလည်စွာ ကြည့်သည်။ ဦးလေးပုပြော၍ ဗြိတိသျှဆိုတာ အင်္ဂလိပ် ဟု နားလည်သည်။ အင်ပါယာ ဆိုတာက ဘာနည်း။

“ဗြိတိသျှဆိုတာက ကုလားဖြူပဲ၊ ကျုပ်နားလည်ပြီ။”

“အင်ကြင်း အဲလေ ... အင်းဘာ”

ယခု ဦးလေးပုသည် ဤ ကျောင်းပျက်ကြီး ကို အေးချမ်းစွာ အပိုင်စားနေ၏။ ဦးလေးပု၌ အလွန်ကျေပွန်သော ဝတ္ထုများ တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် ပေါင်းတလည်မြို့သည် (၇)မိုင်ကျော်ဝေးသည်။ ဤခရီးကို ဦးလေးပုသည် နေ့စဉ်မှန်စွာ အသွား အပြန် လျှောက်လေ့ ရှိသည်။ ပေါင်းတလည်မြို့၏ ကြံသကာနှင့် ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တို့ တွင် ထိုင်ရင်း သူ့သတင်းစာဟောင်း များ ကို ထုတ်ဖတ်ကာ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး ကြီးကျယ်ကြောင်း အော်ကျယ် အော်ကျယ် ပြောလေ့ရှိ၏။

အမြတ်ကား ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့ ဦးလေးပုအား ဖမ်း၍ အချုပ်တွင်း ၌ (၇) ရက်ထားသည်။ ရွာသို့ ဦးလေးပု ပြန်လာသော အခါ ခြေသည်းလက်သည်း တို့ မပါတော့...။ သူ့ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး အကြောင်းလည်း မပြောတော့။ ဤသည်တို့ အစား တောမြောင်ချောက်ကြား တို့ကို လည်ပတ်၍ ဥသျှစ်သီးကိုသာ ရှာတော့ သည်။

ဦးလေးပု ဥသျှစ်သီးကိုလည်း ကျွန်တော် စားပွဲမယ်၊ မယဉ်နွယ် ကိုလည်း ပေးပွဲမယ်၊ ကျွန်တော်ကိုလည်း ဗိုလ်စာ သင်ပေးဦးပေါ့ဗျာ။

“မင်းက ဘာလို့ ဗိုလ်စာသင်ချင်တာလဲ။”

“ကျုပ် သူကြီးဖြစ်ချင်လို့ဗျာ ”

“သူကြီးဖြစ်ချင်ရင်... သူကြီးသမီးယူပေါ့ကွ၊ ဟား ဟား..... မင်းဗြိတိသျှအင်ပါယာ အကြောင်း သူတကာ လျှောက်မပြောရင် တော့ ငါဗိုလ်စာ သင်ပေး မယ်ပေါ့ကွာ”

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၇)

အင်ပါယာ ဆိုတာ အဲအင်ပါယာပေါ့ကွ

ဦးလေးပု သည် သူ့အဖြေကိုသူ လုံလောက်သည် ထင်ဟန်ရှိ၏။ ကြမ်းဥဆောင်၍ ကွဲအက် ခဲ့သည့် ဥသျှစ်သီး အခွံ များ ကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စွာနေသည်။ ဆက်၍မဖြေ။

ဦးလေးပု သည် တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်တို့နယ်၌ သစ်တော ဒီပိုမိုများကို ကြည့်ရှုရသော နယ်တောအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဦးလေးပုသည် ဗိုလ်ကျောင်းမှ (၁၀) တန်းအောင်သည်ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ နယ်တွင် တောအုပ်ကြီး လုပ်ရင်း တောလန့် ၍ ရူးသွားသည် ဆိုကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးလေးပုနှင့် ကျွန်တော်သည် နားလည်မှုယူကာ သူပိုင်ရာ ကျောင်းပျက် မှ ဥသျှစ်သီး နှစ်လုံးကို ကိုင်၍ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းပျက်မှ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသော ချုံပုတ်များ အတွင်းသို့ ဥသျှစ်သီးများကို လွှင့်ပစ်သည်။ ကျိကျိချွဲချွဲ ပြောင်ပြောင် လက်လက် အစေးတို့ဖြင့် ပြူးကြောင်ကြောင်အစေ့တို့ ရှိအပ်သော ဤပုပြင်း သည့် ဥသျှစ်သီးကို ကျွန်တော် မမက်မော။ ကျွန်တော် မမက်မောလျှင် မယဉ်နွယ် အတွက် မက်ရန် သာ၍ဝေးသည်။

ဆွမ်းစား ပြီးချိန်၌ တစ်နာရီခန့် ကျွန်တော်တို့အားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသင်ရိုးအရ နံနက်ပိုင်း၌ မင်္ဂလာသုတ်၊ အတွင်း အောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ နာမကာယ၊ ပရိတ်ကြီးစသည်တို့ကို သင်သည်။ နေ့ခင်း တစ်နာရီကျော် မှစ၍ လောကီစာဖြစ်သည်။ လက်ရေးလှ စာသင်ရ၏။ လက်ရေး လှသည်မှာ လောကီစာဖြစ် သည်။ လက်ရေးလှလှဖြင့် လိုက်ကူးရ၏။

ဦးလေးပု ထံမှ ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ စက်နာရီ (၁)နာရီ ထိုးနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျကျနန ချေပြီးသော ကျွန်တော့်သင်ပုန်း ကိုယူလျက် တောင်ကျောင်းလေး အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသား အားလုံး လည်း စုံနေပြီ။ ဦးဇင်း ဦးကောဝိဒသည် ကျွန်တော်တို့ သင်ပုန်းများ ထက်၌ အလွန်လှသော လက်ရေးများဖြင့် ကံ့ကူဆံ ကိုသုံးကာ ရေးပေးသည်။ သူ ဘာစာရေးပေးသည် မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ပညာအဆင့်အတန်းအလိုက် ဖြစ်သည်။

ဦးဇင်း ရေးပေးပြီးသော အခါ ကျွန်တော်တို့က ဦးဇင်းကို ဦးသုံးကြိမ် ချရိုခိုး၍ နားထောင်ရသည်။ ဦးဇင်းက စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရေးထားသောစာ ကို သုံကြိုမိတိတိ ချပေး သည်။ ကျွန်တော်တို့က လက်အုပ်ချီရင်း လိုက် အံ့ရသည်။ မှန်မှန်ကန်ကန် မအံ့နိုင်သော် ဦးဇင်းသည် ဖနောင့် နှင့် ပေါက်တတ်၏။ ဦးဇင်း ကျေနပ်မှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ ကြမ်းပြင် တွင် သင်ပုန်းများ ကိုချလျက် ပုဆစ်တုပ် မှောက်ဝပ်ရင်း အသံကုန်ဖြင့် စာကို ကျေအောင် အံ့ကြရသည်။

ဦးဇင်းသည် ထိုအခါမျိုး၌ ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးထက် လဲလျောင်းကာ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို လက်လှမ်း တစ်မီဇ်ထား၍ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖတ်ရင်းစံပယ်နေတတ်၏။

ကျောင်းသား များက တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ကိုယ်စာ ကိုယ် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အံ့ကြရသည်။ ထမင်းစားပြီးစ ဖြစ်၍ အားလုံး က အိပ်ချင် နေကြသည်။ အိပ်ချင်သော်လည်း ဦးဇင်း ကြိမ်တုတ် ကိုကြောက်၍ ငိုက်ငိုက် ညည်းညည်း ဖြင့် အံ့တော့ အံ့ကြရသည်။

ကျွန်တော့်လက်ယာဘက် ၌ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နက်ကျောသည် စာကိုကုန်း ၍ အံ့နေသည်။

"ပါးစပ် က ဝင်သွားမိလျှင် ကိုယ်တွင်းဘေးကြီးရ"

သူ့ဘေးမှ သောင်းဟန်ကြီးသည် သူ့အတွက်စာကို သူ့ရွက်၏။

"ရွက်ရင့်ကြွေပြောင်း တပေါင်းတန်ခူး ရွှင်မြူးပစ္စုန် လကဆုန်နေတုံမဇ္ဈိမ "

သူ့ဘေးမှ တိမ်တစ်လုံးသည် တစ်ခုတည်းသာ အသုံး၍ရသော မျက်လုံးကိုမှေးလျက် သူ့အပိုက် သူ ရွတ်သည်။

"ပေးဒင် စကား နတ်နဂါး ခေါင်းထားမှတ်ကုန်ကြ"

သူတို့ ရွတ်နေသည်ကို သာမန် လူတို့တော့ နားမလည်နိုင်။ အမှန်ကား နဂါးခေါင်းလှည့်ခြင်း လင်္ကာကို ရွတ် နေကြခြင်းပေတည်း။

သူတို့ထက် မြင့်သော ကျွန်တော်ကမူ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ၏ ငါးရာနှစ်ဆယ့် ရှစ်သွယ် မေတ္တာယူနည်းမှာ မူကျမ်းလာ လို့မှတ်လေ၊ အနော ဓိသပုဂ္ဂလ သည် ပဉ္စငါးယောက်နေရင့်၊ ထူးတစ်ထွေရည်မှတ်သား၊ ဩဓိသ မှာ၊ ပုဂ္ဂလာသည်၊ မှန်စွာ (၇)ပါးတည်း.... "

ဤသို့လျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကျွန်တော်တို့က အိပ်ငိုက်ရင်း ရွတ်ကြသည်။ မှော်ဆရာမှတ်တမ်း နှင့် ပိုးနက် ၏ စွန့်စားခန်းများကို မြိန်ရေရှက်ရေ ဖတ်နေသော ဦးဇင်းသည် သူ့ဟာသူ မိန်းမောနေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ငိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော် တို့ အသံများကျဲ၍ ဝေါဝေါ့ဝံ့ဝံ့ မြည်သံစုံသောအခါ ဦးဇင်းသည် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ဘေးချ၍ အနီးမှ ကြိမ်လုံး ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို တဖြန်းဖြန်း ချခံရစဉ် အံနိုင်သူတို့ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြင့် သင်ပုန်းကိုပိုက်ကာ မီးဖိုချောင် ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အကြောင်းမှာ နောက်တစ်နာရီကြာလျှင် မပျက်သော ဝတ္တရားဖြစ်သည့် ရေခပ် ပန်းခူးသည် လာလိမ့်ဦးမည်။

ဤတစ်နာရီ အတွင်း သင်ပုန်းကိုချေပြီးပါ မှ နောက်တစ်နေ့နံနက် လောကုတ္တရာ စာကူး ရန် အစစ အဆင်သင့် နေမည်။

ကျွန်တော် သည် သင်ပုန်းကို ရေနှင့်ပက်၍ ထင်းမီးသွေးဖြင့် ပွတ်တိုက်လေသည်။ သင်ပုန်းစင် သွားသော အခါ ထမင်းပျော့ပျော့ ကို သင်ပုန်းထက်တင်၍ ထင်းမီးသွေးဖြင့် ထပ်တိုက်ရ၏။ သင်ပုန်းညက်ကျေမှ ခြောက်ရန် နေရာ၌ လှန်းရသည်။

ကျွန်တော် သင်ပုန်းချေဆဲ ကိုရင်သာခွေးသည် ဆိုက်ရောက်လာ၏။

"ဟေ့ကောင် သန့်ဇင် မနက် က မင်းငါ့နမ မယဉ်နွယ် နဲ့ ဘာစကား ပြောတာလဲ"

"ကိုရင်နမ နဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကား ပြောတာ ကိုရင် နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ"

ဤသည်ကို ကိုရင်သာခွေးနှင့် အတူပါလာသော ကိုရင်လောစံက တက်ခုပ် လက်ဝါး တီး၍ ရယ်သည်။

"ဟား.... ဟား... သာခွေးရာ နင့်နမနဲ့ သူနဲ့စကားပြောတာ နင်နဲ့ မဆိုဘူးတဲ့ ... ဟာ..ဟ"

ဤ သရော်ချက်ကြောင့် ဒေါထွက်ခဲ့သော ကိုရင်သာခွေးသည် သူ၏သင်းပိုင်ကြားမှာ ဓားမြှောင် ကို ဆွဲထုတ် ၍ ကျွန်တော့်အားချိန်သည်။

"ခွေးမသားလေး နင့်ကိုငါသတ်မယ်"

ကိုရင်သာခွေး သည် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်သည်။

"ကိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ် မှ မရှိဘူး.... "

သို့သော်... ကိုရင်သည် "နင်လား အပြစ်မရှိတာ" ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့်အား ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။

ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘေးသို့ရှောင်လိုက်ပြီး သင်ပုန်းနှင့်လည်း ကိုရင်ခေါင်းဆီသို့ ရိုက်ချ လိုက်မိသည်။

ကိုရင်သာခွေးခေါင်း၌ သွေး တို့ ချင်းချင်း နီရဲ ၍ မြေသို့ ခွေလဲကျ သွား၏။ ကျွန်တော် ကြောင်နေခိုက် ကိုရင်လောစံသည် အပြင်ဘက် ထွက်ပြေး၍ ဟစ်သည်။

"ဆရာတော်ဘုရား... ဆရာတော်ဘုရား၊ သန့်ဇင် ပုန်ကန်နေပါသည် ဘုရား၊ ကိုရင် ကို သင်ပုန်းနဲ့ ရိုက်ပါသည် ဘုရား"

ဤအခါမှ ကျွန်တော်သည် မည်မျှကြီးကျယ်သော အမှုကို ပြုလုပ်မိမှန်း သိရတော့သည်။

ဘုရားအရေ တော်ဝတ် ကိုရင်ကို လက်ထိလက်ရောက် ဖော်ကား မိခဲ့လေပြီတည်း ။

ကျွန်တော် သည် ကိုရင်အား ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကျောင်းသားများက ကျွန်တော်အပေါ် ခုန်စီး ၍ ဖမ်းချုပ်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်း တစ်ခုလုံး၌ လည်း ကမ္ဘာပျက်တာမျှ ဆူညံသွားသည်။ ကျောင်းသား နှင့် ကိုရင်ကို ဝိုင်းချုပ်အပ်သော ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ ရသည်။ ဆရာတော် သည် ကြိမ်တုတ်ကိုင်၍ ကျွန်တော့်အားကြည့်သည်။

"ငသန့်ဇင် နင်ကိုရင်ကို ဘာကြောင့်ရိုက်ရသလဲ"

ကျွန်တော်သည် ပြည့်ဝင်းသော ဆရာတော်၏မျက်နှာသို့ မော်ကြည့် သည်။ ဆရာတော်ကို ကျွန်တော် မလိမ့်ရဲ.....။

"တပည့်တော် မှားပါတယ်ဘုရား ... အရှင်ဘုရားဆုံးမသမျှ ခံပါမယ်"

ဆရာတော်ဘုရား သည် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ကြည့်၍ ဝိုင်းသွားသည်။ မည်သို့မျှ စကားဆက် မဆိုတော့ဘဲ ကြိမ်တုတ်ကို လှဲ၍ ဘုရားခန်းဆီ ကြွသွားတော်မူသည်။

ဆရာတော် ချသွားသော ကြိမ်တုတ်ကို ဦးဇင်းက ကောက်ကိုင်သည်။ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တို့က ကျွန်တော့် အား ဖိထားခိုက်၊ ဦးဇင်း သည် အားကုန်လွဲ၍ ကြိမ်ဖြင့် ကျွန်တော့်တင်ပါးကို ချသည်။

"တစ်ချက်-နှစ်ချက်-သုံးချက်-လေးချက်-ငါးချက်-ခြောက်ချက်.... "

ကြိမ်ချက်များ မည်မျှကျသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ နာကျင်၍ လူးလိုမ့်နေရသော ကိုယ်သည် မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြာလာ၏။ ခဏ၌ပင် တစ်လောကလုံးသည် မှောင်အတိ ကျသွား တော့သည်။

မည်မျှအချိန်ကြာကြာ မေ့သွားသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော် သတိရ၍ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့် ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်တို့ ကျနေသည်။ ရီဝေသော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ လင်းလျှင် လင်းခြင်း နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှုတ်ဆိတ်မွေးတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဦးလေးပု၏

မျက်နှာကြီး ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ဦးလေးပု သည် ကျွန်တော့် ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်များ ချပေးနေသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ် စီးမိုး၍ ရပ်နေသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ဤအခိုက်အတွင်ပင် ကျွန်တော့် မျက်နှာထက်သို့ အေးမြသော ရေစက်တို့ကျလာ၏။ ဤရေစက်တို့သည် ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲ သို့ မကျဘဲ အဘယ်ကြောင့် ပါးထက်သို့ ကျရသနည်း။

သတိကောင်းစွာ လည်ခွဲပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ဤရေစက်တို့ ကျရာဆီသို့ မော့ကြည့်မိသည်။

မျက်တောင်ကော့ တို့ဝယ် မျက်ရည်များ ခိုတွဲလျက် ဖြူဝင်းသော မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေး ကကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။

ဪ... ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သော ရေစက်တို့သည် မျက်ရည် သာတည်း...။ ဤမျက်ရည်တို့ သည် အနှောတက် ရေစင် သို့ပမာ အေးချမ်း ပေသည်တကား...။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၈)

အခန်း (၄)

မုန်းသူဟောင်းနှင့် ချစ်သူသစ်

ဤသို့လျှင် မမျှော်လင့်သောနည်းဖြင့် ကိုးဆောင် တွဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်း မှ မမျှော်လင့်သောနည်းဖြင့် ထွက်ခဲ့ရသကဲ့သို့ လောကဓာတ် ကျောင်းသို့ မမျှော်လင့် သော နည်း ဖြင့် တက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော် သတိလစ်မေ့မြော သည့်တိုင် အရိုက်ခံရသောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းငုံ့သည်ခံ ချိုးနှိမ် ထားအပ် သည့် အဘ ၏ ဒေါမာန်တို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်သော ရက်များ အတွင်း ပါးကြောများ တင်းလျက် ခက်မာသော မျက်နှာဖြင့် အဘသည် သူ့ငှက်ကြီး တောင် ဓားကြီးကို ဆကာ ဆကာ ကြည့်နေသည်ဆို၏။ အစ်မသည် အဘ လူသတ်လိမ့်ဦး တော့မည်ဟု တွေးတော ထိတ်လန့် နေခဲ့သည်။ အဘ တစ်ဦးတည်းသော သဘော အရဆိုလျှင် အစ်မထင်သည့်အတိုင်း လူသတ်ချင် သတ် မိ ပေလိမ့်မည်။ ချောင်ဦးပိတ်မိနေသော ကျားသည် မိမိအား ညှင်းဆဲ ပုတ်ခတ် သည်ကို သည်းခံနိုင်ကောင်း ခံနိုင်မည် ဖြစ်လင့် ကစား ရင်သွေးသားကိုထိလျှင် မိရာကို အသေခံမည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။

အဘ စိတ်ထိခိုက်မည် ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ထိခိုက်လောက်သည်။ သတိပြန်လည်လာပြီး နောက် အရွယ် နှင့် မလိုက်အောင် ပြင်းထန်စွာ ခံခဲ့ရသော ကြိမ်ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော် အပြင်းဖျားခဲ့သည်။

"ငါ့သား သေရင် တစ်ရွာလုံး ခုတ်သတ်မယ်"

အဖျား သွေး နှင့် သတိလစ်ရာ မှ ရံဖန်ရံခါ လန့်နိုးလာခိုက် အဘ ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အော်ဟစ် ကြိမ်းဝါးသံ ကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။

တစ်နေ့၌ အဖျားကျ ၍ ကျွန်တော်အနည်းငယ် လန်းဆန်းနေ။ အဘသည် ကျွန်တော့်အနီး ထိုင်လျက် ဤ တစ်နေ့ကုန် ၍ မိုးကျသော် ကျွန်တော့အား လောကတော် ကျောင်းထားမည်ဟု အားပေး ချော့မော့ နေသည်။

ဤသည်အခိုက် အောက်ဘက်မှ အမေ၏ တားမြစ်တောင်းပန်သံ ကြားရသည်။

"ဟဲ့....သမီး.. မတက်နဲ့ကွယ်၊ အစ်မစကား နားထောင်စမ်းပါ၊ ပြန်ပါလယ်လေးရယ်.. ပြန်ပါ။"

သို့ရာတွင် အိမ်လှေကားမှ တကျွေ့ကျွေ့မြည်သံဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ အဘ သည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထစဉ် ငှက်ကြီးတောင်ခါး ကိုလည်း ဆွဲယူပြီးဖြစ်နေသည်။

ဤမျှ ခက်ထန်သော ယောက်ျားကြီးအား လှေကားထိပ်၌ ရပ်ရင်း ရင်ဆိုင်နေသူမှာ နုနယ်ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေး တစ်ဦးသာတည်း.....။

"မယဉ်နွယ်.... မယဉ်နွယ်.... ။"

သို့သော် ကျွန်တော်၏ခေါ်သံကို အဘ၏ ကျားဟိန်းသံက လွှမ်းမစ်လိုက်သည်။

"ခွေးတိရစ္ဆာန်မလေး.... နင် ဘာလာပြီဟ်မွေ့ ပြန်တာလဲ"

"အဘ....အဘ" ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ အဘသည် ကျွန်တော့်ခေါ်သံကိုကြားဟန် မတူ။ မယဉ်နွယ် ကို သာ ဆက်ကြိမ်းသည်။

"နင့်အဖေ က ငါ့အရာလုတယ်၊ နင်က ငါ့သား ကို သေအောင် ပြုဟ်မွေ့တယ်ပေါ့.... ဟုတ်လား၊ ငါ့အိမ်ပေါ် ကို အမျိုးယုတ် တွေ မတက်ရဘူး၊ ဆင်း..... အခုဆင်း"

မယဉ်နွယ်သည် အဘဓားကိုတစ်လှည့်၊ အဘမျက်နှာကို တစ်လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် အပြစ်ကင်း၍ အေးချမ်းလှသော အပြုံးဖြင့် အဘကို စကားဆိုရန် မော့ကြည့်သည်။

"အဘရိုက်ရင် ကျွန်မခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သန့်ဇင်ကို ကျွန်မ စကား ပြောပါရစေ"

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၏။ အဘယ်ဆီကအားတို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်လာမှန်းမသိ။ အဘ နှင့် မယဉ်နွယ်ကြားသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်သွားမှန်းမသိ။

မယဉ်နွယ် ရှေ့မှ ကာဆီးရင်း အဘကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်... အားနည်းလွန်း သဖြင့် ကျွန်တော် ခွေကျသွား၏။

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ပွေ့လိုက်ပြီး၊ အဘကို အသနားခံစွာ မော့ကြည့်သည်။

အဘ ၏ တင်းမာသော မျက်နှာသည် လျော့ကျသွား၏။ လက်မှစားကိုလည်း လွှတ်ချလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီလျက် အိပ်ရာပေါ်ပြန်ချပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ထိုအခါ မယဉ်နွယ်သည် သက်ပြင်းလေးချ၍ ကျွန်တော့်အား လက်မောင်းတို့ကို ဆုပ်လျက် အပြုံး နှင့် အမဲ့ ရောသော မျက်နှာလေး နှင့် စကားဆိုသည်။

"သန့်ဇင် နင်သိပ်နာနေသလား"

ကျွန်တော် က မနာဘူးဟု ဖြေချင်သည်။ သို့သော် ဤသို့ဖြေလျှင် ကျွန်တော် ညာရာကျပေ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေရသည်။ ငြိမ်နေစဉ်လည်း ဘာကြောင့်မသိ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့၌ မျက်ရည် များသည် အလိုလိုပြည့်လာသည်။ ထို့နောက်မှ အားတင်း၍ မယုတ်မလွန် ဖြေရသည်။

"နာတော့ နာတာပေါ့ မယဉ်နွယ်၊ ဒါပေမယ့် ...သိပ်တော့မနာလှပါဘူး"

မယဉ်နွယ်သည် သူ့မျက်နှာကို အပြုံးမပျက်စေဘဲ ဆက်၍ ပြောသည်။ အပြုံးသာ မပျက်သော်လည်း မျက်ရည် တို့က ကျနေသည်။ ဤမျက်ရည်ဝိုင်းသော အပြုံးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်ကို ငေးငိုင်း ကြည့်မိသည်။ မယဉ်နွယ်၏ အပြုံးသည် ကျွန်တော့် မိခင်အပြုံးနှင့် တူလှလေစွတကား။

"သန့်ဇင် နင်ငါ့ကို စိတ်မနာဘူးလား"

ကျွန်တော်သည် နားမလည်စွာ မယဉ်နွယ်အား မော့ကြည့်၏။

"နင့်ကို ငါဘာလို့စိတ်နာရမှာလဲ မယဉ်နွယ်"

"နင် ငါ့ကို ဘာလို့စိတ်မနာဘူးလား၊ ဟိုတခါ ငါ့ကြောင့်မို့ နင်အရိုက်ခံရပြီ၊ အခုတော့ ကိုရင်သာခွေး ကြောင့် နင် ခံရပြန်ပြီ၊ နင့်အဘပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါဟာ နင့်အတွက် ဂြိုဟ်ကောင်မလေးပါဟာ"

"မယဉ်နွယ် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင် ဂြိုဟ်ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ငါကသာ နင့်အတွက် ဂြိုဟ်ကောင်ဖြစ်မယ်"

"သန့်ဇင်ရာ နင်ဒီလိုမပြောနဲ့၊ အေးလေ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ ဂြိုဟ်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အဖေကြီးနဲ့ ငါ့အဖေကြီးတွေသာ ဂြိုဟ် တွေပါဟာ"

"မယဉ်နွယ် အဲသလိုမပြောရဘူး၊ တော်တော်ကြာ နင်ရော ငါရော ပိတုဂါရကံ ထိုက်နေဦးမယ်"

မယဉ်နွယ် သည် ဝိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက် တွေးတွေး ခေါ်ခေါ်ဖြင့် မေးသည်။

"နင့်အဖေနဲ့ ငါ့အဖေဟာ ဘာကြောင့် ဒါလောက်မှန်းကြတာလဲ"

ကျွန်တော်သည် ဘာဖြေရမုန်းမသိ။ သို့သော် တစ်ခုခုဖြေရန် ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော်ဖြေရန်မလို။ အဖြေ သည် သူ့အလိုလို ပေါ်လာ၏။ အကြောင်းမှာ အောက်ထပ်မှ ဆူညံဆူညံအသံများ ပေါ်လာသည်။

မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော်ဘေးမှ အပြေးကလေးထ၍ ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်အနီးသို့ ပြန်ပြေး ၍ ထိတ်လန့်တကြားဆိုသည်။

"သန့်ဇင် ... ငါအဘလိုက်လာပြီ၊ ရော့ ရော့ ... အဲဒါလေး ယူထားလိုက်၊ နင်တို့ လောက ဓာတ်ကျောင်းတက်"

ပြောပြော ဆိုဆိုလျှင် မယဉ်နွယ် ပြေးဆင်း ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လက်တွင်း၌မူ ရွှေသမုဉ်းသီး ဆွဲကြိုးလေး ကျန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆွဲကြိုး ကို ခေါင်းအုံးစွပ် အောက်ထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးပြင် သို့ လေးဖက်ထောက် ထွက်၍ လှမ်းငုံ့ကြည့်သည်။

ခြံဝ၌ သူကြီးဦးသာဇံသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးချစ်တီးနှင့် အတူ ရပ်နေသည်။ ချစ်တီးက သူကြီး၏ နှစ်လုံးပြူးကြီး ကို ပခုံးထက်ထမ်းထားသည်။ ဤသူနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်နေသူမှာ ဝါးလုံးပြတ် တစ်ချောင်း ကို ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်အဘ ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာ့ရန်သူကြီး နှစ်ဦးကြားသို့ မယဉ်နွယ်သည် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်သွားသည်။

ဦးသာဇံ ၏ ဒေါသ သည် အဘထံမှ မယဉ်နွယ်ထံသို့ ပြောင်းသွား၏။

"သောက်ကန်း မလေး ငါ့သောက်ရက်ခွဲတဲ့ သောက်ကန်းမလေး"

ဦးသာဇံသည် မယဉ်နွယ်၏ ကုပ်ပိုးဆီ လက်လွဲ၍ ရိုက်လိုက်၏။

သို့သော် သူကြီး၏လက်သည် မယဉ်နွယ်ဆီ မရောက်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူကြီးလက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ရှေ့သို့ပေါ်လာသူမှာ ကိုအုန်းဖေဖြစ်သည်။ အဘရော သူကြီးပါ အလွန် အရပ်မြင့်သည်။ သို့သော် ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် သူကြီးနှင့် အဘက်ထက် တစ်မိုက်ခန့် ပို၍ ရှည်သည်။ ကျွန်တော်ဆရာကိုအုန်းဖေကို မကြာခဏ တွေ့ သည်။ တွေ့လေတိုင်း ဆရာ ကိုအုန်းဖေ ပြီးသည် ကို တစ်ခါမှ မမြင်စဖူး။

ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ နားထင်မှ မေးရိုးအထိ အရိုးသည် တည့်တည့်ကြီး ကျဆင်းနေ၏။ ပါးနှင့်မေးနှင့် ကြွက်သား များပေါ်ထင်နေ၍ အမြဲအံ့ကြိတ်နေသည် ထင်ရ၏။ နဖူးကကျယ်သည်။ မျက်ခုံးကပါး၏။ မှေးသော မျက်လုံး များသည် အစဉ်အရောင်တောက်ပ စူးရှနေသည်။

ဤအရပ်အမောင်း ဤရုပ် ဤရည်တို့ဖြင့် ဆရာကိုအုန်းဖေသည် ဝါးလုံးပြတ် ကိုကိုင်ကာ အဘနှင့် နှစ်လုံးပြူး ကို ကိုယ်ရံတော် ပါသော သူကြီးကြား မားမားကြီး ရပ်သည်။ ပထမဦးစွာ ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကို ချစ်တီးအား အမိန့်ပေးသည်။

"ဟေ့ကောင် ချစ်တီး၊ မင်းသေနတ်ကြီး ငါ့လက်ထဲပေးစမ်း"

စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသော လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြောင်ကြောင် ဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် ကိုချစ်တီးသည် နှစ်လုံးပြူးကို ဆရာ ကိုအုန်းဖေ လက်သို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဆရာ ကိုအုန်းဖေသည် နှစ်လုံးပြူးကိုယူ၍ မောင်းတင်ကာ ကျွန်တော် ၏ ခြံဝင်းထောင့် မန်ကျည်းပင်ပေါ်သို့ နှစ်တောင့်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်၏။ မန်ကျည်းရွမ်းပြင်းများ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျ လာသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆရာ ကိုအုန်းဖေ သည် နှလုံးပြူးကို ကိုချစ်တီးအား ပြန်ပေးသည်။

"နှစ်လုံးပြူးဆိုတာ မန်ကျည်းသီးမှည့်ချွေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီတော့ သူကြီး... ခင်ဗျားပြန်ဗျာ၊ ဦးလေးကလည်း ခင်ဗျားတုတ်ကြီး လွှင့်ပစ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးလုပ်နေပြီး မွေးကင်းစ ကလေးတွေ လောက်တောင် အသုံးမကျဘူး.....။"

ထို့နောက် ဆရာကိုအုန်းဖေသည် မယဉ်နွယ် ဘက်လှည့်၍ အမိန့် ပေးသည်။

"မယဉ်နွယ် ငါ့အိမ်မှာ သွားစောင့်နေ၊ နင့်အဖေအိမ်မပြန်နဲ့ ကြားရဲ့လား၊ ကဲ... သူကြီး ကလည်းပြန်လေဗျာ"

မယဉ်နွယ်သည် ရှေ့က သွက်သွက်လေး ထွက်သွားသည်။ သူကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ကျည်မရှိသော နှလုံးပြူး အားထမ်းလျက် ကိုချစ်တီး သည်လည်းကောင်း၊ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါမှ အဘ သည်လည်း ဝါးလုံးပြတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆရာက အဘအား တည်ငြိမ်စွာ ဆိုသည်။

"ကဲ...ဦးလေး၊ ကလေးကို ကျန်းမာအောင်ပြုစု၊ နေကောင်းရင် ကျွန်တော့်ကျောင်းလွတ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပြီး ကလေးကို စာသင်ပေးမယ်၊ နားလည်လား။"

ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် အဘထံမှ အဖြေမစောင့်ဘဲ မားမား၊ မားမားနှင့် ထွက်ခွာ သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် နေကောင်းသောအခါ လောကဓာတ် ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေသည်။

လောကဓာတ် ကျောင်းသား အရင်က ဖြစ်ချင်လွန်းလှသော်လည်း တကယ်ဖြစ်လာသော် မသက်သာ၊ ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ လောကဓာတ်ကျောင်းမှာ တစ်တန်းမှာ ခုနှစ်တန်းအထိ သင်သည်။ ကျွန်တော် ဒေါင်းဖတ်စာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာများကို ကောင်းစွာ လိုက်နိုင်သော်လည်း၊ ဂဏန်းသင်္ချာနှင့်၊ ပထဝီ ကို လုံးဝနားမလည်။ ထို့ကြောင့်ဆရာ ကိုအုန်းဖေက ကျွန်တော့်ကို လေးတန်း၌ထားသည်။ မယဉ်နွယ် ကမူ ခြောက်တန်း၌ တက်နေသည်။

'နောကောနော'ကို ကျက်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် တစ်တစ်လီတစ်မှစ၍ ပြန်ကျက်သည်။ အကြီးဆုံးသော ကုန်းပိုင်းကို တိုက်ဟုခေါ်သည်။ ရေပတ်လည် ဝိုင်းလျက်ရှိသော ကုန်းမြေကို ကျွန်းဟုခေါ်သည်။ စသော ပထဝီဝင်ကိုလည်း သင်ရသည်။ သင်သည်ဆိုသည်မှာ ကျောင်း၌မဟုတ်၊ အိမ်၌ဖြစ်သည်။ ဤစကား ကို ကျွန်တော်ရှင်းရပါမည်။

ကျွန်တော်၏ အသက်အရွယ်၊ အသိဉာဏ်၊ ပါဠိမြန်မာစာပေ နိုင်နင်းမှု၊ ဤအချက် များကြောင့်သာ ဆရာကိုအုန်းဖေသည် စတုတ္ထတန်း၌ ထားသော် လည်း သင်္ချာနှင့် ပထဝီ တို့တွင် ကျွန်တော်သည် သူငယ်တန်းအဆင့်၌ ရှိသည်။ ဂဏန်းသင်္ချာ၌ စတုတ္ထတန်းသား များသည် ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးသော အပိုင်းဂဏန်းများနှင့် ကျပ်-ပဲ-ဝိုင် ကိုတော့ နားမလည်။ အပိုင်းဂဏန်း မဆိုထားနှင့် အမြောက်အစားကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေး။

လေးတန်း ပထဝီဝင်တွင် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း သင်နေသည်။ ကျွန်တော့် အတွက်မှာ မြန်မာပြည်မြေပုံနှင့် ကမ္ဘာလုံးဆိုတာကြီးကို ဤလောက ဓာတ်ကျောင်း ရောက်မှ မြင်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်သော သုံးတန်းကျောင်းသားများက လတ္တီတွဒ်၊ လောင်ဂျီတွဒ်၊ အီကွေတာ၊ ဒက္ခိဏ

ယဉ်စွန်းတန်း၊ ဥတ္တရယဉ် စွန်းတန်း အစရှိသည်တို့ကို ရေရေလည်လည် ပြောနေကြချိန်၌ ကျွန်တော်က မြောက်အမေရိကတိုက်၊ တောင်အမေရိကတိုက်၊ ဩစတြေးလျားတိုက် စသည်တို့ကို လျှာတယားယား တသည်းတယားယား ဖြင့် ကျက်နေရတုန်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။ ဆရာသည် သူ့အစ်ကို ကိုအုန်းမောင်နှင့် မခင်သိန်းတို့အိမ်တွင် နေသည်။ မခင်သိန်းသည် ကိုအုန်းမောင်မယားဖြစ်၍ ဆရာမရီးဖြစ်သည်။ ကိုအုန်းမောင်၏ အလုပ်မှာ မြို့တက် အထည်ကုန်ကုခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအိမ်၌ လာနေရသည်။ ကျောင်းမတက်ခင် ဆရာအခန်းကို တံမြက်လှည်းခြင်း၊ မခင်သိန်းနှင့် မီးဖိုချောင် ကူလုပ်ခြင်းစသော ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေသည် အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ် ဖြစ်သော်လည်း ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင် ဖြစ်သောကြောင့် အားလပ်သည်မရှိ၊ ည၌အိမ်၌ အိပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးကိုအုန်းမောင်က ညအခါများတွင် သင်္ချာနှင့် ပထဝီကို သင်ပေးသည်။ ဦးလေး ကိုအုန်းမောင် သင်ပေးသည်ကို နားမလည်သောအခါ မယဉ်နွယ်ကို မေးရသည်။

ဤအခါကာလများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ကာလများ ဖြစ်၏။ မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းတွေ့နိုင်၏။ တောင်ခြေမှ ဆီးပင်ကြီး၌ ဆီးသီးတို့ မတုံးမချင်း ဆီးတော်သီးများကို မယဉ်နွယ်အား နေ့တိုင်းမှန်မှန်ပေးနိုင် သည်။ ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ စာကြည့်စာပွဲ၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း စာအုပ်များကို ကျွန်တော့်တွေ့ခဲ့ရ သည်။

ကျွန်တော် ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားသော စာအုပ် (နောင်အခါ ဂျာနယ်ဟု သိရသည်) မှာနဂါးခေါင်း အနီရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်အမည်မှာ "နဂါးနီ ဂျာ နယ်" ဟုခေါ်သည်။

နဂါးနီဆိုသော စကားကို နားလည်သော်လည်း ဂျာနယ်ဆိုသော စကားကို နားမလည်။ သို့ရာတွင် နဂါးနီဂျာနယ်ကို လျှောက်ဖတ်မိ၏။ ကျွန်တော် စဖတ်မိသော စာမျက်နှာ၌ လှပသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးအား ကုလားကြီးလေ ပထန်ကြီးလော မသိသော လူကြီးတစ် ကောင်က ကြာပွတ်ကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်နေသော ပန်းချီပါသည်။ ထိုပန်းချီနှင့်အတူ ခေါင်းစဉ်စာလုံးများ ပါ၏။

"ဟော်နန်းပျော် သူလျှိုမိဖုရား"ဟု သတည်း။

တူရကီပြည်ရှင် မိဖုရား လုပ်ငန်း ဂျာမကီပြည်၏ သူလျှိုလုပ်နေသူ မိန်းမ အကြောင်း ရေးထား သည်ဖြစ်၍ အလွန်ဖတ် ကောင်းသည်။ ဖတ်ကောင်း သည်ဆိုသည်မှာ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ သနားစရာ လည်း အလွန်ကောင်း သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဆရာစားပွဲမှ စာအုပ်များကို ဖတ်တတ်သော အကျင့် ကျွန်တော်ရသည်။

ဤစာအုပ်များ ကျွန်တော် ဖတ်ကြောင်း သိသော် ဦးလေး ကိုအုန်းမောင်သည် လည်းကောင်း၊ ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် လည်းကောင်း ချီးမွမ်းအားပေးကြသည်။ အားပေးရုံတွင်မက ကျွန်တော်မသိသည် များကို ရှင်းလင်း ပြကြ သေး၏။

ဆရာကိုအုန်းဖေအိမ် ရောက်၍ တစ်လကြာသောအခါ ပထဝီဝင်ကို ကျွန်တော်မသိသော် လည်း အလွန် စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသော စာအုပ် ကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးပြီ...။ စာအုပ်မှာ မည်မှာ "မိုက်ကယ်ကောလင်း" ခေါ်သည်။

လည်းအင်္ဂလိပ်ကို ခံတိုက်ခဲ့သည်။ ဪ... မျိုးချစ်ကြီး များဆိုသည် မှာ အင်္ဂလိပ်ကြီးများကို ခံတိုက်ခဲ့သူများပါတကား။

ဘုံစာအုပ် ၏ မျက်နှာဖုံးမှာ အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖုံးပေါ်၌ စစ်ဗိုလ်ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းလျက် ပေါင်၌ကား ၍ ခြေသလုံးရှူးသော ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည့် လူတစ် ယောက်က ရပ်နေသည်။ သူ့ရင်ဘတ် ဆီသို့ သေနတ်လေးငါးလက်က ချိန်ထားသည်။

ဤစာအုပ် ပါသမျှ ကျွန်တော် အကုန်နားမလည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သေသေချာချာ နားလည်သည်မှာ တစ်ခု ရှိသည်။

မိုက်ကယ်ကောလင်း သည် အိုင်ယာလန် ပြည်မသား ဟု ကျွန်တော် သိသည်။ (အိုင်ယာလန် မှာ ဘယ်မှာ ရှိသည် ကို ကျွန်တော်မသိသေး) အိုင်ယာလန် ပြည်ကို အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ တို့ ကျွန် လုပ်ထားသည်။ မိုက်ကယ်ကောလင်း သည် ထိုအင်္ဂလိပ်တို့ကို ခံတိုက်ခဲ့ သည်။

မိုက်ကယ်ကောလင်း အကြောင်း ကျွန်တော် မေးသောအခါ ဆရာကိုအုန်းဖေ သည် ပြုံးပြီး ကြီး ဖြေလိုက် သည်။

"မိုက်ကယ်ကောလင်း ဆိုတာက မင်းအခုကြားဖူးတဲ့ သခင်အောင်ဆန်း ဆိုတဲ့ ဗိုလ်တေဇ လိုပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကုလားဖြူကို ခံချခဲ့တယ်။ မျိုးချစ်ကြီးတွေကွ မှတ်ထား"

ထိုအခါ မှ ကျွန်တော်ခေါင်း၌ ဉာဏ်သည် ဝင်းခနဲလက်လာ၏။ မိုက်ကယ်ကောလင်းသည် အင်္ဂလိပ်ကို ခံတိုက် ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဘသည်

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၉)

အပိုင်း (၂)

သွေးလှူပွဲ၏ နိဒါန်းတစ်ပုဒ်

၅။ အယဉ်နှင့်အရိုင်း

၆။ နွားတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်

၇။ ညဉ့်ဦးယံ လူရိုက်ပွဲ

၈။ နေမျိုးသူရိန် ဝိုလ်ကျော်ရှိန်

၉။ သည်းဦးပန်း နှင့် မိုးမို့ပွင့်

၁၀။ သွေးလှူပွဲ ၏ နိဒါန်း

(၅) အယဉ်နှင့်အရိုင်း

မယဉ်နွယ် နှင့် အတူ တစ်ကျောင်းတည်းအတူ တက်ရခြင်းသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းသည့် နည်းတူ ကျောင်း အားရက် များ တွင် ကျွန်တော့် အတွက် အခြားပျော်ရွှင်ဖွယ်များ သုံးရပ်ရှိသေးသည်။

တစ်ရပ် မှာ ဦးလေးပုကြီးနှင့် တစ်တောဝင် တစ်တောထွက် ခြေဦးတည့်ရာ သွားကြရခြင်းဖြစ် သည်။ ဦးလေးပု က သူ့ထုံးစံအတိုင်း လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးလွယ်၍ ဥသျှစ်သီးမှည့် လိုက်လံစုဆောင်းသည်။ ကျွန်တော် က တူးရွင်းတစ်လက်ထမ်းရင်း လမ်း၌တွေ့သမျှ ခြံတောင်ပို့ တို့ကိုတူးသည်။

ကျွန်တော်ကြားဖူးသည် မှာ ကံကောင်းထောက်မ ပါက ခြံတောင်ပို့တွင်း ၌ သပိတ်လုံးခန့်ရှိ ခြံသံကို တွေ့ရ တတ်သည် ဆိုသည်။ ခြံသံရသော် တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး သေနတ်ပြီး ၍ ရှိန်းဆာယာပိုမောက်ကာ ကိုယ်လည်း ပျောက်နိုင် သည် ဆိုသည်။ ခြံသံတွေ ၍ ကျွန်တော်သာ ကိုယ်ပျောက်ခဲ့သော် ကျွန်တော်လည်း လူစွမ်း ကောင် မျိုးချစ်ကြီး ဖြစ်ရမည်တည်း။

အခြားတစ်ရပ်မှာ နင်းမှုဝိုင်းစ ဆောင်း ညနေ ညိုရီရီတွင် ဘထွေးလေး ရွှေလွန်းနှင့် တောလည် ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တောလည်သည်ဆိုသည်မှာ သားကောင် ကြီးကြီးကို လိုက်ခြင်းတော့မဟုတ်။

ဘထွေးရွှေလွန်း သည် ခါတည်အလွန်ကောင်း၏။ သူမွေးထားသော ခါမအယဉ်ကလေး ကို သစ်ကိုင်း သစ်ရွက် များ ဖုံးအုပ်သော ထောင်ချောက်တွင်း ထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် က ရေခန်း သော သဲချောင်းများတစ်လျှောက် ဖွတ်၊ ပုတက် လိုက်တန်လိုက်၊ ပျားဖွပ် တန်ဖွပ် အလျဉ်းသင့် သလို လုပ်ကြသည်။

ပျားရည်ရသော် ဘထွေး သည် မီးတောက် ချက်အရက်နှင့် စိမ်းသောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပျားသလက် ကို ပိုမက်သည်။ ပျားကောင်ပေါက် ဖြူဖြူကလေး များ နှင့် ပြည့်နေသော ပျားသလက် ကို ခွေးတောက်ရွက် နှင့် ဟင်းချို ကျိုသောက် ရလျှင် အရသာအလွန် ရှိသည်။

ဤသို့ ဖွတ်၊ ပုတက်လိုက်ရင်း၊ ပျားဖွပ်ရင်း၊ အချိန်တစ်နာရီ ခန့် ဖြုန်းပြီး ထောင်ချောက်ရှိရာချုံသို့ ပြန်လာလျှင် ခါမ တွန်သံ ကြောင့် ဇောကပ်တိုးဝင်သူ ခါးထီး တစ်ကောင်လောက် မိနေတတ်၏။ ခါထီး ကို ယဉ်အောင် သင်ပေး ၍ အခွတ် ကောင်းသော် ခါချင်း ချိန်းတိုက် ရလျှင် အလွန် ပျော်သည်။ အခြား ကျွန်တော်ပျော်သော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်မှာ မြို့တက် ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့သို့အကြောင်း အားလျော်စွာ ကျွန်တော် သည် တစ်လ သုံးလေးခေါက် ရောက်သည်။ မြို့တရုတ်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ကျွန်တော် အလွန် ကြိုက်သည်။ မြို့ကတ္တရာလမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင် မှ ကွမ်းယာမွှေးမွှေး သည် အိမ်မှာ အစ်မ ယာပေးသော ကွမ်းယာ ထက် ပိုအရသာရှိသည်။

တစ်နေ့ တွင် နွားပွဲလည်း ရှိသဖြင့် ဘထွေးနှင့်အတူ ကျွန်တော် မြို့တက်ခဲ့သည်။ ပေါင်းတလည် မြို့နှင့် ကျွန်တော် တို့ရွာမှာ (၇)မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ယခင် ဤခရီးကို ဦးလေးပုကြီးသည် နေ့စဉ် မှန်မှန် လျှောက် နေကျဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျပန်အဖမ်းခံရ၍ ပြန်လွတ်လာကတည်းက ဦးလေးပု မြို့တက်သည်ကို မတွေ့ရ လေတော့။

ဘထွေး မှာ စက်၌ ဆန်ကြိတ် ရန်ရှိသဖြင့် စပါးလှည်းနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က လှည်းပေါ် တွင် ဇိမ်နှင့် ထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။ စပါးကြိတ် နေစဉ်အတွင်း ဘထွေးက နွားကောင်း ကောင်းလည်း ရှာလိုသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ချည်ကြမ်းလုံချည် ဆပ်အုပ်ခန့်ပါလာခဲ့၏။ ဤချည်ကြမ်းလုံချည် တို့မှာ ဦးလေး ကိုအုန်းမောင် က မသန်းရှင်တို့ဆိုင်သို့ ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မသန်းရှင် သည် ဦးလေးကိုအုန်းမောင်၏ မရီးလောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးအုန်းဖေ၏ ဇနီး လောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ကြစဉ် မလှမ်းမကမ်း ကန်သင်းရိုးများအထက် ကြော့မော့နုပျို သော စာဥပြောက် နွားလေးတစ်ကောင် ကို ဆွဲရင်း မြို့ဆီသို့ သွားနေသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့သည်။

"ဟေ့- ကိုဘိုးဒန်၊ ဒီကောင်လေး ထုတ်တော့မလို့လား။"

"အေးလေ မင်း နဲ့ မတန်လို့ မင်းမရတာ.... "

ကျွန်တော်တို့လှည်းက ရှေ့သို့ကျော်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုဘိုးဒန်၏ နွားလေးအား မျက်စိတဆုံး ကြည့်မိ သည်။

"တောက် ကြော့လိုက်တဲ့ နွားလေးများ။ ကျုပ်လိုချင်လိုက်တာ"

"ငါလည်းလိုချင်တာပေါ့ငယ်လေးရာ၊ ဒါ ပေ မယ့် သူက ဈေးသိပ် ကိုင်တယ်၊ နွားကလည်း ငယ်သေးတယ်"

စကား တပြောပြော ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လာခဲ့ကြရာ မြို့ကို စဝင်မိသည်။

မြို့ထိပ်၌ ခေါင်းတိုင်ဝယ် မီးခိုးတလူလူဖြင့် အလကပ္ပစက်ရှိသည်။ သစ်စက်နှင့် ဆန်စက်တွဲ ထားသော စက်ဖြစ်၏။ ဆန်ကြိတ် ရန်ရှိသော ဘထွေးလေး က ဤစက်၌ နေရစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပုဆိုးထုပ် များထမ်း၍ မြို့တွင်းဝင်ခဲ့သည်။ ရဲဌာနဝင်းကိုကျော်၍ အတန်ကြာလျှောက်မိသော် မသန်းရှင် တို့ အိမ် ရောက်သည်။

ပေါင်းတလည် ပေါက်ခေါင်း ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ နှစ်ထပ်အိမ်များ ရှိသည့်အနက် မသန်းရှင် တို့ အိမ် မှာ တစ်ထပ်တည်းသာရှိ၍ အနည်းငယ် သိမ်ငယ်သယောင် ရှိ၏။ မသန်းရှင်အမေမှာ မုဆိုးမ ဖြစ် ၍ မုဆိုးမ အိမ်သည် သိမ်ငယ်ရိုး ပင်တည်း။

မသန်းရှင်တို့ အိမ်ရှေ့ခန်းတစ်ခြမ်းမှာ ကြမ်းအမြင့်နှင့် အထည်ဆိုင်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အောက်ပြည် အောက်ရွာ မှ အနတ်အသိမ်းများသဖြင့် ပေါင်းတလည်မြို့၌ အထည်ရောင်း ကောင်း၏။

မသန်းရှင် သည် အထည်ပုံအနီး ၌ ထိုင်ရင်း စာရင်းရေးနေ၏။ ကျွန်တော်ကိုမြင်သော် ပြုံးရွှင်စွာ ဖြင့် "လာ-ငယ်လေး ထိုင်" ဟုဖိတ်ခေါ်ရင်း

စာရေးခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ပခုံးထက် ထမ်း လာသော အထည်ထုပ် ကို ချရင်း ဝင်ထိုင်၏။

'ဦးလေး ကိုအုန်းမောင်က အထည် (၂၀)ပေးလိုက်တယ်"

"အေး..... အေး ပြီးတော့ကော"

"ပြီးတော့ ဆရာက မမရှင်ကို စာပေးလိုက်သေးတယ်.... "

မသန်းရှင် ၏ မျက်နှာ ၌ ရှက်သွေး မသိမသာ ရဲသွားသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းပေး သောစာကို လှမ်းယူရင်း အရှက်ပြေ သဘောဖြင့် "မင်းဆရာ နေကောင်းရဲ့လား" ဟုမေးသည်။

"ဆရာနေကောင်းပါတယ်၊ မမရှင်ကလည်း ဆရာကို ကလေးလေး မှတ်လို့ လာတိုင်း ဒီလိုပဲမေးတာလား"

မသန်းရှင် သည် ကျွန်တော့်အားမဖြေဘဲ ဆရာစာကို ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကသာ စာဖတ်နေသော မသန်းရှင် ကို တောသားပီပီ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

မြို့သူနှင့် ရည်းစားဖြစ်ရသော ဆရာသည် အလွန်ကံကောင်းသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲ၌ မသန်းရှင်သည် အလွန်လှ နေသောကြောင့်တည်း။ မသန်းရှင်၏ အသားအရေများက ဝင်းဝင်းဝါဝါ ဖြစ်သည်။ တော၌ မယဉ်နွယ်သာ ဝတ်သည် တွေဖူးသော ပဒုမ္မာဖြူဖြူပါးပါးကလေးကို ဝတ်ထားရာ မသန်းရှင်သည် အလွန်ကျက်သရေရှိ နေ၏။ မသန်းရှင်၏ မျက်လုံးများမှာ ကြည်၍ မျက်တောင်တို့မှာ ကော့သည်။ ဤ မျက်တောင်

ကော့တို့သည် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကို ကောင်းကောင်းတင်ထားနိုင်လိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ထင် မိ၏။ မသန်းရှင် စကားပြောလျှင် ပြုံး၍ပြောတတ်သည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် သွားဖြူဖြူကြည်ကြည် တို့မှာလည်း လက်ခနဲ လက်ခနဲရှိ၏။ ဆရာ စာကို ကိုင်ဖတ်နေသော မသန်းရှင်၏ လက်ချောင်းသွယ်သွယ် ပြည့်ပြည့် တို့မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးများ သဖွယ် ချောမွတ်နေ၍ မွေးညင်းကလေးများ လွှမ်းနေသည်။ သူတို့မြို့သူ များသည် ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေရသည်နှင့် တူသည်။

မသန်းရှင်အား စူးစမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း မယဉ်နွယ်ကြီးလာလျှင် ဤအတိုင်း မြို့သူကဲ့သို့လှမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား မိသည်။

စာဆုံးသွားသောအခါ မသန်းရှင်က ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်၍ မေးသည်။

"မင်းဆရာ သိပ်နေနိုင် တယ်ကွယ်၊ တစ်လ တစ်ခေါက်တောင် မြို့မတက်နိုင်ဘူး... အလုပ်များ လို့တဲ့၊ သူ.. ဘာတွေ အလုပ်များနေလဲ"

"မသိဘူးဗျာ.... စာသင်ရတာနဲ့ သူ... သခင်အစည်း အရုံးအတွက် လုပ်ရတာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့" မသန်းရှင် သည် ဝိုင်ဝိုင်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မေးသည်။

"ငယ်လေး.... ဘယ်ချိန်ပြန်မလဲ"

"ဘထွေးဆန်ကြိတ်ပြီးမှ ပြန်မယ်...ညနေပေါ့"

"ဒါဖြင့် ငယ်လေး မပြန်ခင် ဝင်ခဲ့ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့.... ဒါထက် ကိုမြင့်ဦးရော" "ဟိုရှေ့က အသင်းတိုက်မှာ" ကျွန်တော်သည် ထရန်ပြင်သည်။ ထိုအခါကျမှ မသန်းရှင်သည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်... ဪ... ငယ်လေး ခဏနေဦး" ဟုဆို၏။

မသန်းရှင် သည် အံ့ဆွဲတစ်ခု ဖွင့်၍ ဂျပန်ငွေ ကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အားပေး သည်။ ကျွန်တော် သည် မဆိုင်းမတွ လှမ်းယူလိုက်သည်။ နေ့တွက်စီခွဲသဖြင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ သည်။ မြို့ရောက်သော် ဝတ္တရားအရ ကျွန်တော်ဝင်နေကျ အခြားအိမ်နှစ်အိမ် ရှိသေးသည်။ တစ်အိမ်မှာ မသန်းရှင်တို့ အိမ် နှင့် မျက်စောင်းထိုး လမ်းတစ်ဖက်မှ ဘကြီးဇေယျဓမ္မဦးတင် ဖြစ်သည်။ အခြား တစ်အိမ် ကား မသန်းရှင် တို့ အိမ် နှင့် လေးအိမ်ကျော်မှ ဘကြီးဦးဘိုးခတို့အိမ် ဖြစ်သည်။

ယနေ့.... ကျွန်တော်က ဘကြီးဇေယျဓမ္မဦးတင်တို့အိမ် ဝင်သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်သော် ကြီးတော်က နှုတ်ဆက် သည်။

"ဟဲ့ ...သန့်ဇင်၊ နင်ကအခု လောကဓာတ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီဆို၊ ပျားတွေ ဘာတွေ ဖွပ်တုန်းပဲလား"

"တစ်ခါ တလေတော့ ဖွပ်တာပေါ့ ကြီးတော်ရာ....၊ ကျုပ်အမြဲမဖွပ်ပါဘူး" စာဖတ်နေရာ မှ ဘကြီးဦးတင်သည် မော်ကြည့်၍

"ပျားဖွပ် သားထိုး.... မယားခိုး....၊ အပြစ် သိပ်ကြီး တယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေ လည်း မလုပ်ရဘူး" ဟုဆိုသည်။

ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဆုံမစကားဆိုရာ ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်နောက်ဖေး သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ တွင် စံပယ်ပင်များ အနီး၌ဘကြီးဦးတင်၏ သမီးမမြကြည် ကို တွေ့သည်။

"ဟဲ့.... ငသန့်ဇင် ငါမှာလိုက်တာပါလား"

"ပါ..... ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကမမေ့တတ်ပါဘူး"

မမြကြည်လည်း မယဉ်နွယ်ကဲ့သို့ အလွန်ဆီးသီးကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ယူလာ သော ဆီးသီးထုပ် ကို မမြကြည်အား ပေးသည်။

"ငယ်လေး ကတော်သားပဲ၊ ငါက နင့်ဆရာကတော် သာ နှင် သတိရတယ်မှတ်လို့"

"ခင်ဗျားကြီးက ပြောရောမယ်၊ ကျုပ်ဆရာကတော် မဟုတ်သေးပါဘူးဗျ၊ သူတို့ညားမှညား သေးဘဲ"

မမြကြည် သည် ရယ်မောရင်း ကျွန်တော်ပေးသော ဆီးသီးကို ဝါးနေသည်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း မမြကြည် ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့မြို့သူတိုင်း လှသည်ဟု ထင်၏။ မသန်းရှင် သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း နှင့် လှသကဲ့သို့ မမြကြည် သည် ပြည့်ပြည့် တင်းတင်း လှသည်။ မသန်းရှင်က ရှက်တက်၍ စကားကို တိုးတိုးပြောတတ်ပြီး၊ မမြကြည်က ရဲတင်း ၍ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်သည်။

"ဒါထက် နင့်ဆရာ တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ"

"ဒါ...ကျုပ်အပူ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သိမလဲဗျ"

"မသိရင်နေ... ငါကပူလိုပြောတာ"

"ခင်ဗျားက ဘာပူတာလဲ"

မမြကြည် ၏ လေသံမှာ တိုး၍လေးနက်စွာဆိုသည်။

"မသန်းရှင် ကို ငါသနားတယ်ဟယ် ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ရန်ရှာနေတယ်"

"ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဘာလို့ ရန်ရှာရတာလဲ"

"ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆိုတာ အပျိုချောချော ဆို ရန်ရှာတာပဲ၊ နှင်မသိဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ငါတောင် လင် ယူတော့ မလို့"

"လုပ်ပြီးခင်ဗျားကြီးက ... ခင်ဗျားတကယ် လင်ယူတော့ မလို့လား"

မမြကြည်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ရယ်၍သာနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခေတ္တမျှ စကားစမြည် ဆက်ပြောနေပြီးနောက် မမြကြည်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ အာရှလူငယ် အသင်းတိုက် ဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

အသင်းတိုက် အတွင်း ၌ မသန်းရှင်၏မောင် ကိုမြင့်ဦးသည် သံပြားအပိုင်းကြီးကိုမ၍ ရှေ့မှ လူငယ် သုံးလေးဦး အား ရှင်းပြနေသည်။ ကိုမြင့်ဦး သည် ကာယဗလမှူး ဆို၏။ ကိုမြင့်ဦး သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် စကားရပ်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မောင်သန့်ဇင် အိမ်ဝင်ခဲ့ပြီးပလားဟေ့"

"ဝင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကလည်း ရွက်ဘက်ကိုမလာဘူး"

ကိုမြင့်ဦး မျက်နှာ သည် တည်ကြည် သွားသည်။

"လာချင်တာ ဝေ့ကွာ၊ လာလို့ မဖြစ်သေးလို့"

"ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ"

ကိုမြင့်ဦးမျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မခံချင်ဟန်ပြု၍
တင်းမာသွားသည်။

"ဒါတွေ မင်းမသိပါဘူးကွာ ဒါထက် မင်းထမင်းဘယ်မှာစားမှာလဲ"

"ကျုပ်မရှင်ဆီက ငွေတစ်ကျပ်ရခဲ့တယ်၊ ထမင်းမစားတော့ဘူး၊
ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဝယ်သောက် မလို့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ဗျား တို့ အသင်းက
လိုချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်"

ကျွန်တော် ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကြောင့် အံ့ဩဟန် ကိုမြင့်ဦးသည်
စူးစိုက်ကြည့်သည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၀)

ကျွန်တော်၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကြောင့် အံ့ဩဟန် ကိုမြင့်ဦးသည် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ယောက်ျားထဲတွင် ကျွန်တော့် ဆရာကလွဲလျှင် ကိုမြင့်ဦးကို ကျွန်တော် သဘောကျဆုံး ဖြစ်၏။ ကိုမြင့်ဦး၏ ရင်ခွင်ကြီး သည် ကျယ်၍ လက်မောင်းကြီးများမှာ ကြွက်သားအ ပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ခံ့ညားသည်။ ဤကြွက်သား တို့ကို သူရသည်မှာ စောစောက သံပြားဝိုင်းကြီး များကို မရွံ့ဟုသိရသည်။

"ဆိုပါဦးဟ ငါ့တို့အသင်းက မင်းက ဘာများလိုချင်လို့လဲ"

"ခင်ဗျား တို့ အသင်း မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ဆရာကပြောတယ်၊ ကျုပ်သူပုန် အကြောင်း စာအုပ် ဖတ်ချင်လို့ဗျ၊ ဟို အိုင်ယာလန် သူပုန်အကြောင်းတွေ ဆိုတာပေါ့"

ကိုမြင့်ဦး ၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ် သွားပြီးနောက် သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်သည်။

"ဟ လုပ်လှချီလားငါ့လူရ၊ သူပုန်အကြောင်းဖတ်ပြီး မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ကျုပ် သူပုန် သိပ်ထချင်တယ် ဗျာ၊ သူပုန်ထရတာ ပျော်စရာကြီးပဲ"

ကိုမြင့်ဦး သည် ကျွန်တော့်ပခုံးအား ကျေနပ်စွာ ပတ်သည်။

"အေး အေး ကောင်းတယ်၊ မင်းသူပုန်ထချင်ရင် ငါ့နောက်မှအေးအေး ဆေးဆေးပြော ပြဦးမယ်၊ မင်းလိုချင် တဲ့ စာအုပ်ကတော့ စာကြည့်တိုက်မှူးမရှိလို့၊ ညီလေးပဲ သော့ကိုင်တယ်၊ သူလည်း အခုမရှိဘူး"

"သူက ဘယ်သွားလို့လဲ"

"အိမ် မှာ အလုပ်များနေတယ်"

"ဘာတွေ အလုပ်များသလဲ"

"မင်းသွားကြည့် ပေါ့ သီလိမ့်မယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ စာအုပ်လည်း သူ့ဆီ တောင်းယူပေါ့"

ကိုညီလေး၏ နာမည်ရင်းမှာ ကိုသိန်းညွန့် ဖြစ်၍ အာရှလူငယ်အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးဆို သည်။ သူ့ အစ်ကို များ က ညီလေး ညီလေးဟုခေါ်နေရာမှ အားလုံးက ညီလေးဟု ခေါ်နေကြသည်။ ကိုညီလေး၏ အစ်ကို တစ်ဦး မှာ ကိုရှုမောင် ဖြစ်၍ ကျွန်တော် တစ်ခါတွေ ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ် က သူသည် မော်တော်ကား အနက် ကလေး ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဘာကြီး ဦးဘိုးခ ထံ တစ်ခေါက်ပြန်လာဖူးသည်။ သူ့အရပ်ကြီး သည် ရှည်ရှည်ကြီး ဖြစ်၍ သူ့ခါး မှ ဓားကြီး သည်လည်း ရှည်ရှည် နှင့် ခန့်ခန့်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ စစ်ဝတ်စုံ စိမ်းစိမ်းသည် သူ ၏ ဝါဝင်းသော အသားမှာအလွန်လိုက်သည်။ ကတုံးနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ဖြောင့်တန်း ခိုင်မာသော မေးရိုးကြီး ပေါ်လွင် ၍ သူ့ မျက်နှာသည် အလွန် တည်ကြည်သည်။

သူ ရောက်လာစဉ်က ဘာ ဦးဘိုးခ အိမ်ပေါ်၌ လာရောက် စကားပြောနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သုံးဦးရှိ၏။ သူ ဝင်လာသော အခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သုံးဦးက ထ၍ အလေးပြုရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အလွန် ကျေနပ် သွားမိသည်။ ဂျပန် ကို မာစတာ ခေါ်၍ လူတိုင်း က အလေးပြုရသည်။ ယခု ဗိုလ်နေဝင်း ကိုကား ဤ ဂျပန် ကောင် တွေ အလေးပြုရသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် အလွန်ကျေနပ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုမြင့်ဦးအား နှုတ်ဆက်လျက် ဘဘကြီး ဦးဘိုးခတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘဘ ဦးဘိုးခ သည် အိမ်ရှေ့ က ခုံတန်းရှည် တစ်ခုပေါ် ၌ တင်ပျဉ်ခွေ ၍ ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်။

“ကိုညီလေးရော ဘ”

“အပေါ်မှာကွဲ့၊ မင်းလူအလုပ်များနေတယ်၊ သွားကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည်။ ကုတင်အသစ် ကိုလည်း တွေ့သည်။ မွေ့ရာအသစ်ကိုလည်း တွေ့သည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩ သွား၏။ ကိုညီလေး သည် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် လှမ်း နှုတ်ဆက် သည်။

“ဟ ကောင် သန့်ဇင် အတော်ပဲ၊ မင်းဘာလက်ဖွဲ့မလဲ”

ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။

“ကျုပ်က ဘယ်သူလက်ဖွဲ့ ရမှာလဲဗျာ...”

“ငါ မင်္ဂလာဆောင် မလို့ကွ၊ မင်းမသိသေးဘူးလား”

“မင်္ဂလာဆောင် မလို့ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မင်းမမ မြကြည် နဲ့လေ...”

ကျွန်တော်ပို၍ အံ့ဩသွားမိသည်။ ထို့နောက်မှ ဝမ်းလည်းသာသွားသည်။ ရွာပြန်ရောက်လျှင် ဆရာတို့၊ အဘ တို့အား ဤသတင်းထူး ဦးဦး ဖျားဖျား ပေးရမည်။ ထိုအခိုက် တွင် ကိုညီလေးက မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကို မေးသည်။

‘ဒါနဲ့ မင်းဆရာတို့ကော ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မလဲ ‘

ရော ခက်ချေပြီ၊ မမြကြည်ကလည်း ဒီမေးခွန်းမေးခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ခဏခဏ မေးကြတာလဲ ‘

‘မင်းကို ဘယ်သူ က အဲဒီလိုမေးလို့လဲ ‘

‘မမမြကြည်ကလည်း မေးတတာပဲ ‘

ကိုညီလေးသည် နေရာမှ ထ၍ လေးနက်သောအသံဖြင့် ကျွန်တော့်အား မှာကြားသည်။

‘မင်းဆရာ ကို ပြောလိုက်ကွာ ...။ မြို့ပေါ်မှာ ဂျပန်တွေ သိမ်များတယ်၊ မသန်းရှင်ကိုလည်း မုဆိုးမသမီးဆိုပြီး ဂျပန်က ရန်ရှာပြီး သိမ်းပိုက်ချင်ပုံရတယ်၊ တို့ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဆရာက ပိုစောင့်ရှောက်နိုင်တယ် ‘ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အတော် ပင်ပန်း သွားသည်။ ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ သခင် ဟုခေါ်သည်။ တို့ဗမာဟူသည် သခင်ဟု ဆရာက ပြောဖူးသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့က သခင်လော ဂျပန်က သခင်လော။ ကျွန်တော်သည် မကျေနပ်စွာဖြင့် ကိုညီလေးအား ပြန်မေးမိသည်။

‘ကိုညီလေးရော ဒီဂျပန်ကောင်တွေ ထင်တိုင်းလုပ်နေတာကို ဗိုလ်တေဇတို့၊ ဗိုလ်နေဝင်း တို့က ဒီတိုင်း ကြည့်နေ ကြတော့မလား၊ ဦးလေး

ဦးရှုမောင် ကို ဂျပန်အရိုအသေ ပေးတာကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတယ်။ ဦးလေးဦးရှုမောင် တို့က ဒီဂျပန်တွေကို ဆုံးမ မပေးနိုင်တော့ ဘူးလား။

ကိုညီလေး သည် ပါးစပ်ဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေတော့သည်။ ခဏကြာမှ အစ်ကိုရင်း သဖွယ် ကျွန်တော့် အား ပွေ့ဖက် သတိပေးရင်း ဆိုသည်။

‘သန့်ဇင် နင်ကလေးရှိသေးတယ်၊ ဒါတွေကို နင်နားမလည်သေးဘူး၊ ဒီတော့ နင်တစ်ခုတည်းမှတ်ထား၊ အစ်ကိုရှုမောင် ရော၊ ဝိုလ်တေဇ ရော ဒိုဗမာတွေ အားလုံးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ တို့တတွေ ကောင်းအောင် တစ်နေ့ သူတို့ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းဘာတွေမှ တော့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြော မနေနဲ့ ကြားလား ‘

ကျွန်တော်သည် ကိုညီလေးတို့အိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ လမ်း၌ တွေ့သော ဂျပန်မှန်သမျှကို သတ်ချင် နေသည်။ သင်းတို့ နေနှင့်ဦး၊ ခြသံ တွေ့ခါမှ တစ်ယောက်မကျန် ဓားနှင့်ခုတ်သတ်မည်။

ဂါတ်တဲဝင်း နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိ သည်။ ထို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ၌ တိုင်တောက်ခုံရှိသည်။ တိုင်တောက် သည်ဆိုသည်မှာ ချောသော ပျဉ်ခုံထက်၌ တိုင်ကလေး တွေထောင်ထားသည်။ ကျွဲကော်ပြား နှစ်ပြားအသုံးပြု ၍ တိုင်ကလေး တွေကိုလဲအောင် တောက်ရသည်။ တိုင်အနက်နှင့် အဖြူ ရှိသည်။ ရန်သူ တိုင် ကို ကုန်အောင်ကိုယ်က အရင်ထိုးနိုင်သော် ကိုယ်ကနိုင်သည်။ တိုင်တောက်ခုံရှိသော ဤဆိုင်ဝယ် ပေါင်းတလည်မြို့တွင် ရှိသမျှ ကာလသားများ စုဝေးသည်။

ဤဆိုင် ၌ ကျွန်တော်သည် ညွန့်မောင်ကြီးအား သွားရှာသည်။ ညွန့်မောင်ကြီး သည် ကလေးမဟုတ်၊ ပေါချာချာ သတ္တဝါကြီးတည်း။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် ညွန့်မောင်ကြီး သည် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။

‘ဟဲ့ကောင် ဖိုးသန့်ဇင်၊ မင်းငါ့ကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်တိုက်မလား၊ ငါ တိုင်တောက် လို့ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ ကုန်ပြီ ‘

ကျွန်တော် သည် ညွန့်မောင်ကြီးအား သနားသွားသည်။

ညွန့်မောင်ကြီးသည် ပါးဖောင်း၍ နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ပါးဖောင်းသော သတ္တဝါများ သည် မိုက်လုံးကြီးသည်ဟု ဆရာတော် ပြောသည်ကို ကြားဖူးသည်။ ညွန့်မောင်ကြီး မိုက်လုံးကြီး မကြီးတော့ ဆရာတော်မသိ၊ ဒီကောင်ကြီး သည် အလွန်သဘောကောင်းသည်။ ရွယ်တူများနှင့် မပေါင်းဘဲ၊ ကလေးတွေနဲ့ ပေါင်း၍ ကလေး မဟုတ် လူကြီးမဟုတ် ပေါတိ ပေါချာကြီး ဖြစ်သည်။

ညွန့်မောင်ကြီးတို့လည်း အထည်ကုန်ကူးသည်။ ယခင်က သူ့ကို ကူညီ၍ အထည်ကောက် ပေးဖူးသည်။ ညွန့်မောင်ကြီး သည် ခေါက်ဆွဲပြုတ် အလွန်ကြိုက်သည်။ အထည်လှိုင်လှိုင် ကောက်ရ၍ သူ့အစ်မ မုန့်ဖိုး ပေးသော အခါ ၌ လည်းကောင်း၊ တိုင်တောက်၍ နိုင်သောအခါ များ၌လည်းကောင်း ညွန့်မောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့် အား ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကျွေးမြဲဖြစ်သည်။

‘လာပါဗျာ... ကျုပ် မမရှင်ဆီက ငွေတစ်ကျပ်... ရထားတယ်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ် သွားသောက်ရအောင် ‘ ပေါင်းတလည် ဂါတ်တဲဝင်း လက်ဝဲဘက်ဘေး၌ တရုတ် ခေါက်ဆွဲဆိုင် ရှိသည်။ ဝက်သား ခေါက်ဆွဲပြုတ် တစ်လုံး ကို ဆင့်ငါးဆယ် ပေးရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ညွန့်မောင်ကြီးသည်

ခေါက်ဆွဲပြုတ် တစ်ယောက် တစ်လုံး ဆင့်ငါးဆယ် ဖိုး စီ စားသောက် လိုက်သည်။ ထို့နောက် အလကပ္ပဆန်စက် သို့ သွား၍ ဘထွေးလေး ကို ရှာသည်။ ဘထွေးလေးဆန်က ကြိတ်ဆဲ၊ ဘထွေးလေးကိုကား မတွေ့။ သို့သော် ဘထွေးလေးကို ဘယ်မှာရှာရမည်ကို ကျွန်တော်နှင့် ညွှန်မောင်ကြီး သိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဂါတ်တဲ ဝင်း မြောက်ဘက် မနီးမဝေး ရှိ ကစော်ဆိုင် သို့ ဘထွေးလေး သွားရှာသည်။ မတွေ့။ ညွှန်မောင်ကြီး နှင့် ကျွန်တော်သည် မြို့အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

နွားပွဲအတွင်း၌ ဘထွေးလေးကို ရှာသည်။ ဘထွေးလေး အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့။ ဘထွေးလေးအစား သူ့စာဥပြောက် နွားလေးကို ကြော့ကြော့မော့မော့ ပြေးစေ၍ ဟန်ရေးပြ နေသော ကိုဘိုးဒန် ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် တို့ ရပ်ကြည့်နေခိုက် နွားပွဲစားတို့ ကိုဘိုးဒန်အား ဝိုင်းနေသည်။

ဤနေရာ၌ နွားပွဲအကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြလိုသည်။ နွားပွဲဆိုသည် နွားအရောင်း အဝယ်လုပ်သော ဈေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ နွားဝယ်သူတို့ လည်းလာကြ၏။ နွားရောင်း သူတို့လည်း လာကြ၏။ ဝယ်လိုသူရော၊ ရောင်းလိုသူပါ သာမန် လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝယ်လိုသူက ဈေးအနည်းဆုံးနှင့် နွားအကောင်းဆုံး ရလို၏။ ရောင်းလိုသူက ဈေးအများဆုံးနှင့် နွားပျက်ကိုပင် နွားကောင်းအဖြစ် ရောင်းလိုသည်။

သို့သော်... နွားအကြောင်း ဆိုသည်မှာမိန်းမ တစ်ယောက် အကြောင်း သိရန်ထက် ပိုခက် ဘိခြင်း။

လယ်သမားသည် နွားနှင့်အတူ ဖက်ရုန်း ရသူဖြစ်သည်။ နွားနှင့်ဖက်ရုန်း ရသည်က တကဏ္ဍ၊ နွားအကြောင်း နားလည် သည်က တစ်ကဏ္ဍ။ မည်သို့

မဆိုင်။ နွားဝယ်မှားလျှင် မယားယူ မှားသည်ထက် ဆိုးသည်။ ထိုအခါ နွားအကြောင်း အချို့ရည် သောက်ထားသော နွားပွဲစား တို့ဝင်လာ၏။

နွားပွဲစားသည် စာတတ်ရသည်။ နွား၏ ခွာအကြောင်း၊ မျိုးအကြောင်း၊ သွားအကြောင်း၊ အမွေး အကြောင်း၊ ဝေ့ အကြောင်း အကုန် သိရသည်။ ကုန်ကုန်ဆိုလျှင် နွားချေးပါက နွား၌ ဘာရောဂါရှိသည်အထိ သိရသည်။ သိသည် ဆိုရာ ၌လည်း သာမန်သိရုံမက စာတိုပေစလည်း ရွတ်ပြနိုင်ရမည်။ နွားပွဲစား သည် အခြားသော ပွဲစား များနည်းတူ နှစ်ဖက်လွှာများဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံ နွားရောင်းသူဘက်က ဝယ်လိုသူ ကျအောင် ပြောပေးသည်။ တစ်ခါတရံ နွားရောင်းသူဘက်က ဝယ်လိုသူကျအောင် ပြောပေး ရသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် နွားပွဲစား သည် အခရာဖြစ်သည်။

ကိုဘိုးဒန်၏ စာဥပြောက်နွားလေးကို ဝိုင်းနေကတည်းက အရွယ်မတိုင်မီ လပို့ထောင်သော ဤနွားလေးကို လူကြိုက်များနေသည်မှာ ထင်ရှား၏။ လူကြိုက်များသော် ဈေးကောင်း ကောင်းရမည်။

ဤနွားကလေး ကို ကျွန်တော်အလွန်ကြိုက်သည်။ ဤနွားလေး သူများလက်ရောက်မည်ကို ကျွန်တော် မရှုစိမ့်၊ မရှုစိမ့်သော်လည်း ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်သည့် အတူတူ သူများယူမည် ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မကြည့်ချင် ၍ နွားပွဲမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘထွေးလေးကို ရှာရန် နောက်ဆုံးတစ်နေရာ ရှိသည်။ ပေါင်းတလည်မြို့ အနောက်ဖျား ခါလာကြီးတို့၏ အမဲဈေးသည် အိမ်တန်းများကြား၌ ဖဲဝိုင်းထောင်စားသော အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ရှိသည်။ ဤအိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော် နှင့် ညွှန်မောင်ကြီးတို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖဲဝိုင်း၌ ဘထွေးလေးကို တွေ့ရသည်။
ဘထွေးလေးကို သာမက ကျောက်ဖြန်း ရွှေ့နီကိုပါ တွေ့ရသည်။

ရွှေ့နီကို ကျောက်ဖြန်း ဘွဲ့တပ်ရသည်မှာ မျက်နှာ၌ ကျောက်ပေါက်မ
များရှိသည်။ ပုလိပ်လူထွက်၍ အလွန် လည်၏။ သူကြီးဦးသံဖိ၏ လက်စွဲတော်
ဖြစ်သကဲ့ တိုက်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီ၏ လက်သုံးတော်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိချိန်၌ ဖဲဝိုင်းသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေ၏။
ရွှေ့နီသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဖဲထုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ချသည်။ ဤသို့
ဖဲသမားများ သောသော ညံညံဖြစ်နေခိုက် ဖဲခိုင်ကို ငှက်ရိုးနှင့် ပုလိပ်
ကိုသန်းမောင်တို့ ဝင်လာသည်။ ဘထွေးလေး သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်ခဲ့ရာ
ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သည်။

‘ဘထွေးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ ‘

‘ရွှေ့နီ ဖဲရုံးလို့ ကွ၊ လာကွာ မြန်မြန်လာ တော်တော်ကြာ ရန်ပွဲဖြစ်လို့
တို့ပါ အမှုပတ်နေလိမ့်မယ် ‘

ဘထွေးသည် ပြောကျနေသော သူ့သျှောင်ထုံးကိုထုံးရင်း ဒရောသောပါး
ထွက်ခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့ပါ ရောင်ယောင်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ဘထွေးလေးသည် ခါတိုက်၊ ကြက်တိုက် မဟုတ်တာ
အကုန်လုပ်သော်လည်း ပုလိပ်ကြောက် တတ်သည်။ ကျွန်တော့် အဘ
တစ်ကျွန်းကျ ကတည်းက ရုံးတက်ရမည်ဆို လျှင် သာ၍ ကြောက်သည်။

‘ဘထွေး ခင်ဗျားနိုင်လား... ‘

အရင်းတိုင်းပါပဲကွာ။ ဖဲထုပ်တန်းရှိသေးတယ်။ ရွှေ့နီသောင်းကျန်းလို့ ... ‘

‘ရွှေ့နီက ဘာလို့ သောင်းကျန်းတာလဲ ‘ ‘

‘ရွှေ့နီက တစ်ထောင်ကျော် ရုံးသွားတယ်၊ အဲဒါ သူ့ကိုယ်တိုင်
ခိုင်လုပ်မယ် ပြောတယ်၊ သူ့အိတ်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြား မှ မရှိဘူး၊
ဖဲသမားအချင်းချင်း ဒါလောက်တော့ ပါးတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်ခံကြမလဲ ‘

စကား တပြောပြောနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြို့လယ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။
ထိုအခါကျမှ ဘထွေးသည် ကျွန်တော့်အား အမိန့် ပေးသည်။

“ငါ့ဆန်တွေကျလုပြီ၊ စက်ကဆန်ယူပြီး မင်းလည်းနဲ့ ဒီပြန်ခဲ့ကွာ၊
ငါဘုံဆိုင်က စောင့်နေမယ် “

‘ဘထွေး ခင်ဗျား သောက်ရမ်းတော့ မသောက်နဲ့ဗျာ၊ အရီးက ကျုပ်ကို
အသေအချာမှာ လိုက်တယ် ‘ ‘

‘အေးပါကွာ နည်းနည်းပါးပါး၊ သွားမှာသွားစမ်း ‘

ကျွန်တော်သည် ညွှန်မောင်ကြီးနှင့်ခွဲ၍ အလကပ္ပဆန်စက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ဆန်အကုန် မကျသေး၍ အလကပ္ပ ဆန်စက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဆန်အကုန်
မကျသေး၍ တစ်နာရီခန့် စောင့်ရသည်။ ဆန်ရသော်... ကျွန်တော်သည်
လှည်းကို မြို့တွင်းပြန်မောင်းခဲ့၍ မသန်းရှင်တို့ အိမ်သို့ဝင်သည်။

မသန်းရှင်က ကျွန်တော့်အား စာတစ်စောင်ပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် လှည်းကို ကစော်ဆိုင်သို့ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။
ဘထွေးလေး သည် အပေါင်းအဖော်နှင့် ဆန်နီရည် သောက်ရင်း
ပျော်ကောင်းတုန်း ဖြစ်၏။

"ဘထွေးပြန်မယ်ဗျာ၊ နေစောင်းပြီ"

ဘထွေးသည် နီရဲသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်အားမော်ကြည့်ရင်း
အဓိပါယ်မရှိ ရယ်သည်။

"ငါ့လူကလည်း နေစောင်းရုံမကလို့ မိုးချုပ်တော့ ဘာဖြစ် လဲ၊ ငါ့လူက
လမ်းမှာသရဲ ခြောက်မှာ ကြောက် လို့လား" ဤသည်မှာ ဘထွေး ကျွန်တော့်အား
စော်ကားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပြန်ဘုပြောသည်။

"ဘထွေး ခင်ဗျား အရက်တွေမျိုပြီး သောက်စကားတွေ သိပ်မပြောနဲ့၊
ခင်ဗျားမလိုက်ရင် ကျုပ် တစ်ယောက် တည်း ပြန်မယ်"

ဤသည်မှာ ဘထွေးသည် ဆန်နီရည်ပုလင်း ခါးထိုး၍ ထွက်လိုက်
လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှ ထွက်သော အခါ နီရဲသော နေလုံးသည်
မြေပြင်သို့ ငုပ်လျှိုးစပြုသည်။ ပေါင်းတလည်မြို့ တစ်ဝိုက်ထန်းတောများဆီ၌
နှင်းမြူ တို့ မှန်တဝေဝေ ရှိနေ၏။

အချိန်နှောင်း၍ လမ်း၌ လူသူပြတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုနှင့်
နွားများကို ဖိရိုက်မောင်းလာခိုက်၊ ဘထွေး သည် ပက်လက်လှန်လျက်
ဆန်နီရည်မော့ရင်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်လိုက်လာသည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၁)

"ငယ်လေး ဒီစာ နင့်ဆရာကိုပေးလိုက်"

ပြောရင်းဆိုရင်း မသန်းရှင်မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးရဲနေသည်။ မညွန့်ရှင်သည်
အားတိုင်းရှက် တတ်သော မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်တကား။

ချောင်းခေါင်းရွာ သချိုင်းကုန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဦးမှာ ကိုဘိုးဒန် ဖြစ်၍ အခြားတစ်ဦးမှာ ကျောက်ဖြန်း ရွှေနှီဖြစ်၏။ တခြားတစ်ဦးကား ကျွန်တော်မသိ။ သူတို့လည်း ထန်းတော မှ မူးပြန်လာဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘိုးဒန်၏ စာဥပြောက်နွားလေးကို ပွဲစားများ ဝိုင်းနေသည် အား သတိရမိ သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဖြန်းရွှေနှီ ဖဲရုံး နေသည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိ၏။

"ဘထွေး ထကြည့်စမ်း၊ ကိုဘိုးဒန်နဲ့ ကိုရွှေနှီ ထန်းရည်မူးလာကြတယ်နဲ့ တူတယ်" ဘထွေး ထကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ကိုဘိုးဒန်က လှမ်းအော်သည်။

"ဟေ့ကောင် ရွှေလွန်း မင်းလည်း နဲ့ ငါတို့ပါလိုက်မယ်"

ကိုရွှေနှီ နှင့် အခြားလူတို့က ကိုဘိုးဒန်ကိုဆွဲသည်။ ဆွဲရင်းလည်း ကိုဘိုးဒန်က လှမ်းအော်သည်။

"မလိုက်ဘူးဟေ့ ထန်းရေမူးပေမယ့် ကုန်းကြောင်း လျှောက် နိုင်တယ်၊ သွားနှင့်ကြ သွားနှင့်ကြ"

ပထမသော် ကျွန်တော်သည် လှည်းရပ်ပေးမည် ကြံ၏။ သို့သော် လှည်းပေါ်၌ ဘထွေး အပါဝင် အမူးသမား လေးဦး ပါခဲ့သော်ခက်မည်။ ထို့ကြောင့် လှည်းကိုရပ်မပေးဘဲ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရွာသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီး ဘထွေးလေးခြံဝ၌ လှည်းဆိုက်မိသော အခါ အရီးလေး ထွက်လာ၏။ အရက်မူးလာသော ဘထွေး အားမြင်သော် အရီးလေးသည် ရန်တွေ့တော့သည်။

"ဘယ်မလဲ နွားဝယ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ၊ မြင်းဖြူစီး ပြန်လာခဲ့တယ်ပေါ့၊ တယ်ကောင်း၊ ငွေတွေကော ပါသေး ရဲ့လား"

အရီးလေးသည် ဘထွေး၏အိတ်ကို နှိုက်ရာသည်။ ဘထွေး၏အိတ်၌ ငွေများပါတော့ပါ သေးသည်။ သို့ရာတွင် အရီးလေးသည် ငွေများကို ရေတွက်ပြီးနောက် ဘထွေးသျှောင်ကို ဆွဲကာချတော့၏။ "နွားလိုချင် တယ်ဆိုလို့ ငွေသုံးရာပေးလိုက်တယ်၊ အခုတစ်ရာဘယ်မလဲ၊ နွားမရရင် နင်ပဲနွားလုပ်ဟဲ့ ရွှေလွန်း ရဲ့၊ နင့်ကို နဖားထိုးပြီး ငါ ကိုယ်တိုင် မောင်းမယ်"

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သဖြင့် အရီးလေးနှင့် ဘထွေးတို့၏ နပန်းပွဲကို မကြည့်လိုတော့သော ကျွန်တော်ကသာ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

နွားတစ်ကောင် နှင့် လူတစ်သက်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အရီးလေးတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ နဖားထိုးခံလျက်သားနှင့် ဝက်ထရိမ်း ဟုအော်ရင်း နွားလိုရုန်းနေမည့် ဘထွေးလေးအား တွေ့ရမည်လော ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အထင်မှာ တက်တက်စင်စင်အောင် လွဲနေသည်။ အိမ်ရှေ့မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်၌ ဘထွေး သည် သူ့ဆံပင်ကို ဖားလျားချရင်း ထိုင်နေသည်။ အရီးလေးက တရုတ် ဘီးစိပ်တစ်ချောင်းဖြင့် သန်းချပေး နေသည်။

"လာဟော့ ငယ်လေး အကြမ်းသောက်ဟော့" ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဘထွေး လှမ်းဖိတ်သဖြင့် ကျွန်တော် က ဝင်ထိုင်ကာ သူတို့ရှေ့ရှိ လက်ဖက်ခြောက်ဆီ တက် တက်နေသော မိုင်းကျပ်ခိုးထူလပျစ်နှင့် မြေကရားထဲ မှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခါးခါးတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်၏။

မနေ့ညနေ က အရီးလေးသည် ကြည်လင်သမျှ အသံလည်းချိုနေသည်။

"ငယ်လေး မင်းဘထွေး မနေ့က ဆန်နီရည် ဘယ်နှစ်ပုလင်း သောက်ခဲ့သလဲ"

"ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ လှည်းပေါ်အထိတော့ ပုလင်းတစ်လုံး မော့လိုက်လာတာပဲ"

ဘထွေးသည် ရယ်၍ ကျွန်တော့်အား ကန့်ကွက်သည်။

"ငယ်လေး ကလည်း နင့်အရီးလေး အကြိုက်ကြီးပဲ လိုက်ပြောနေတာပဲ၊ ငါသိပ်မှမသောက်ပဲ"

အရီးလေး သည် ဘထွေးအား မျက်စောင်းထိုးလျက် ...

"သိပ်မသောက်လို့ တန်တော့တယ်၊ ဟဲ့... ငယ်လေးနှင့်ဘထွေး မမူးတယ်မူးတယ်၊ ဆွမ်းခံချိန်ကျမှ အိပ်ရာက ထနိုင်တယ်" ဟုဆိုသည်။

ဘထွေးတို့ အိမ်အောက်ထပ်၌ ဘထွေး၏ သားကြီးနှစ်ကောင်သည် ထန်းလက်နွားတစ်ရှဉ်း ကိုယ်စီနှင့် ထွန်းရေးငင် တမ်း ကစားနေကြ၏။ ဘထွေးသား အငယ်ဆုံးက နွားစာခွက်အနီး ကမ္ဘာဦးဗြဟ္မာကြီးများ သဖွယ်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် မြေသင်းခဲကို ကိုက်ဝါးစားပွဲ ထိုင်နေသည်။ အရီးလေးသည် သားငယ် ဆီထသွားလျက် တင်ပါး ကို သုံးလေးချက်ချ လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းခေါ်သည်။

"ခင်မြိုင်...ဟဲ့...ခင်မြိုင်၊ လာစမ်းကလေးကိုခေါ်စမ်း"

ဘထွေး၏ အကြီးဆုံးသမီး ခင်မြိုင်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ကလေးကိုခေါ်သွားသည်။

အရီးလေး ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်လာခိုက် ခြံပေါက်ဝ၌ ကိုဘိုးဒန်၏ မယားမလှမေ ရောက်လာသည်။

"လာဟေ့ ရှင်လှမေ မလာစဖူး အလာထူးလှချေလား"

အရီးလေး က ဖိတ်ခေါ်စဉ် မလှမေသည် မသာမယာသော မျက်နှာနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဒါထက် ကိုရွှေလွန်း၊ ညက ကိုဘိုးဒန် ပြန်မလာဘူးတော့"

ဘထွေးလေး ၏ မျက်လုံးပြူးသွားလျက် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ မလှမေကသာ ဆက်၍ ပြောသည်။

"မနေ့မနက်ကတည်းက ဟိုစာဥပြောက်ကလေးနဲ့ နွားပွဲထွက်သွားတာ အခုထိပြန်မလာဘူး၊ မနေ့က တော်လည်း မြို့တက်တယ်ကြားလို့ လာသတင်း စုံစမ်းတာ"

ကျွန်တော် သည် ဘထွေးမဖြေမီ ဝင်ပြောသည်။

"ကျုပ်လည်း မနေ့က မြို့တက်တယ်ဗျ၊ ကိုဘိုးဒန်ကို အသွားတုန်းက လမ်းမှာလည်း တွေ့တယ်၊ သူ့နွားလေး ကို ပွဲစားတွေ ဝိုင်းနေတာပဲဗျာ..။

မလှမေသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြန်မေးသည်။

"ငယ်လေး ကိုဘိုးဒန်ကို နွားပဲမှာတွေ့တယ်၊ သူ့နွားရောင်းရလား"

"အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ"

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးမီ ဘထွေးလေးက ဝင်ဖြတ်ပြောသည်။

"နွားရောင်းရတယ် မရောင်းရတယ်ဆိုတာ ဒီကလေး ဘယ်သိမလဲဗျ၊ ခင်ဗျားယောက်ျားက ဘယ်ချောင် ဝင်မှူး နေမှန်းမှ မသိဘဲ၊ ငယ်လေးသွားစမ်း အိမ်ပေါ်မှာ ငါးရုံ့ခြောက် သွားဖုတ်ချေ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ သောက်ရအောင်"

ကျွန်တော့်စကား ကို ဘထွေးလေး ဘာကြောင့် ဝင်ဟန်သည် ကျွန်တော်မသိ။ သို့ရာတွင် ဘထွေးလေး မျက်နှာထား ကြောင့် စကားဆက်မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၍ ငါးခြောက်ဖုတ်သည်။

ငါးခြောက်ဖုတ်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ၌ မလှမေပြန်သွားပြီ ဘထွေးသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်း ထိုး၍ "ငယ်လေးကလေးပီပီ နေစမ်း၊ လူကြီးတွေထဲ ဟိုဝင်ပြော ဒီဝင်ပြောမလုပ်နဲ့"

"ကျုပ် ဘာစကားမှားလို့လဲ ဘထွေးရ၊ မြင်ခဲ့တာ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတဲ့ဟာ...."

"ငယ်လေးက မြင်တာတွေ လျှောက်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နင်ဘိုးဒန် အကြောင်းရော၊ ရွှေနီအကြောင်းရော သိသားပဲ၊ ဘယ်ရွာကဘယ်ကစားခိုင်းတွေ ဆက်လိုက် နေမှန်းမှမသိ ဘဲ"

"အင်းလေဗျာ၊ ညနေက ကိုဘိုးဒန်နဲ့ ကိုရွှေနီနဲ့ မူးနေကြတာ တွေ့ခဲ့သားပဲ"

"အဲဒါပြောတာပေါ့... သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘယ်သွားသွား ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးကမူ ရွာမပတ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဘိုးဒန်ပြန်လာလို့ လင်မယားရန်ဖြစ်တော့ တို့ကတိုက်တယ် ဖြစ်နေ ပါဦးမယ်"

ဘထွေး ပြောသည်မှာ လမ်းကျသည်ဟုထင်၍ ကျွန်တော်သည်ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အဝေး ဆီသို့သာ မျှော်ကြည့် မိသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ဘထွေးတို့ခြံ၏ အနောက် ဘက် မရန်ပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

မရမ်းသီးများ ခွေးနို့စို့သကဲ့သို့ တပြုတ်ပြုတ် သီးနေ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်း၌ အကြံ တစ်ခု ပေါ်လာသည့်နည်းတူ လျှာ၌လည်း သွားရည်ယိုလာသည်။

"ဘထွေး မရမ်းသီးတွေတောင် အတော်ကြီးပြီ"

"အေးလေကွာ..... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ..... အခု ပြာသိုမဟုတ်လားဗျ.....တောင်ညို ပေါက်ပြီ"

ထိုအခါမှ ဘထွေး သည် သတိရဟန် မျက်လုံး၌ အရောင်တောက်လာသည်။

"အေးဟာ..... ငယ်လေးပြောမှ သတိရတယ်၊ ဒါဖြင့် မင်းဒီညနေ အားလား"

"ကျုပ်ဆရာအိမ်မှာ နည်းနည်း ရှင်းပေးစရာ ရှိတယ်၊ ညနေကျရင်တော့ အားမှာပဲ"

"ဒါဖြင့် ငါမရမ်းသီးဆွတ် ရေစိမ်ထားလိုက်မယ်၊ မင်းညနေကျလာခွဲ"

ကျွန်တော်သည် ဘထွေးတို့အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့၍ အိမ်ပြန်ရောက်သော ဆရာအခန်းနှင့် စားပွဲကို ရှင်းပေးသည်။ ရေတွင်းမှရေခပ်၍ သောက်ရေအိုး ဖြည့်သည်။ ထင်းပေါက်ခြမ်းများ ကို မီးဖိုတွင်ဖြည့်သည်။ ဤ ကိစ္စများပြီးသော် ညနေချမ်း၌ ဘထွေးထံသို့ ထွက်ခဲ့တော့ သည်။

ဘထွေး၏ အိမ်မှတစ်ဆင့် ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော်သည် ရိုးပြတ်ဖုံးသော လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်၍ တောင်ခြေဘက် သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘထွေးက သီးချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် ရှေ့မှ သွားခိုက် ပေါက်ပြား တစ်လက် ကို ထမ်းရမ်း

ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်သည်။ သွားလာကြ ရင်းလည်း လယ်ပြင်သို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်မိကြသည်။ လင်ပြင်၌ နွားချေးခြောက်အရာတွေ လျှင် ကျွန်တော်တို့က ရပ်ကြသည်။

ဤနေရာ၌ နံနက်က ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့သော စကားတို့အနက်မှ မရမ်းပြာ သို့ တောင်ညိုပေါက် စသည်တို့ကို ရှင်းပြလိုသည်။

ပြာသို ဆိုလျှင် ဒီပိုးတို့ တောင်ညိုပေါက်ပြီ။ ဒီပိုးတောင်ညိုပေါက် သော် မရမ်းသီးကလေး ဖြင့် အုပ်ချက် စားလျှင် အလွန်အရသာရှိ၏။

ဒီပိုး ဆိုသည်မှာ နွားချေးပိုးထိုးအကောင်ပေါက် ဖြစ်၏။ လယ်ကွင်း၌ နွားချေးကျသော်ပိုး တွယ်သည်။ ပိုးကောင်မကြီး သန္ဓေတည်ပြီးသော် ပြေးလျှိုး၏။ ဘယ်အချိန်က စလျှိုးသည် ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ။ လူမိန်းမ တို့ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားဟန်မျိုးတော့ မတူ။

နွားချေးရာရှိသောမြေကို ပေါက်ပြားနှင့် ရုပ်တူးသော ပက်ကြားအက်သဏ္ဍာန် ဟကဲ့နေ သောမြေကို တွေ့မည်။ ဤမြေကွဲအတိုင်း အလိုက်သင့်လိုက်က မြေအတွင်း အတော်နက် နက်၌ အုန်းသီး တစ်လုံးထက် ကျယ် သော လိုက်ဂူတစ်ခုတွေ့မည်။ ဤလိုက်အတွင်း၌ သီးသီးလုံးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော မြေကြီးလုံး (၇)လုံး မှ (၁၀)လုံးအထိ တွေ့ရသည်။ ဤမြေကြီးလုံးအပေါ်၌ တကျည်ကျည် အော်နေသော နွားချေးပိုးထိုးမကြီး ကို တွေ့ရမည်။

မြေကြီးလုံး တစ်လုံးကိုယူ၍ ခွဲလိုက်ပါ ကတ္တီပါဘောလုံးတစ်လုံးကို ခွဲလိုက်သကဲ့သို့ အတွင်း၌ အခေါင်း ရှိသည်။ အခေါင်းတွင်း၌ ဒီပိုးကိုတွေ့ရမည်။

ဒီပိုး၏သဏ္ဍာန်မှာ နွားချေးပိုးနှင့် ထပ်တူညီမျှဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရောင်အဆင်း မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ရှိ၏။ ယခုလိုပြာသိုသဆိုလျှင် အတောင်ညိုတို့ ပေါက်စပြုလာပြီ။ ပြာသို ၏ ရွှေရောင်ဝင်းသော အတောင်ညိုပေါက် ဒီပိုးကို မရမ်းသီးလေး ဖြင့်အုပ်၍ ချက်စားသော် ထူးကဲသော အရသာ အား မြို့သားတို့ ခံစားဖူးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒီပိုးတွင်း သုံးတွင်းခန့်တွေ့သဖြင့် ဒီပိုးအကောင် နှစ်ဆယ်ခန့်ရသည်။ တော်လောက် ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း သဲချောင်းတစ်လျှောက် ပျားဖွပ်ထွက် ကြပြန်၏။

ဆောင်းညနေ၏ နေရောင်သည် ဖျော့ဖျော့သာရှိလေသည်။ မြူနှင်းတို့ဝေနေ၏။ အင်တိုင်း ကို ဖြတ်တိုက် လာသော မြောက်လေသည် အေးချမ်းသည်။

ဤမြောက်လေကို အနံခံကြည့်လျှင် ပျားအုံ ဘယ်အနား ၌ရှိသည် ကိုတော့ ဘထွေး ရော ကျွန်တော် ပါသိသည်။

သဲချောင်းတစ်လျှောက် ကြာကြာမလျှောက်ကြပါ။ ပေါက်ပင်ဖျို အကိုင်းတစ်ခုထက် ပျားအုံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပျားအုံဆိုသောလည်း ယင်းပျားအုံဖြစ်၍ သိပ်တော့ မကြီးလှ။ ယင်းပျားဖွပ်ရသည်မှာလည်း အလွန် လွယ်သည်။

ဘထွေးသည် သစ်ပင် ခွဆုံသို့တက်၍ အဆင်သင့် ပါလာသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုး ခေါင်းခြီးခြံ၍

ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ဖြင့် ပျားအုံကိုမှုတ်သည်။ ဆေးပြင်း လိပ်ငွေ့ကြောင့် ပျားတို့ ပျံပြေးသော် သစ်ကိုင်းကို ဓားမနှင့်ချိုင့်၍ ပျားအုံကို အောက်သို့ ချပေးသည်။ ကျွန်တော်က မိအောင်ဖမ်းရ၏။

ဘထွေးသည် ဝိုင်းအုံလာသော ပျားတို့အား ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ဖြင့် မှုတ်ရင်းပုဆိုးကိုလည်း ခေါင်းမြီးချိုလျက် သူ့ဖင်ပြောင်ကြီး အပေါ်သားဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဒရောသောပါး ဆင်းရသည်။

အောက်၌ ပျားအုံကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်တွင်လည်း ရန်မကင်း၊ တပ်စုခွဲ၍ တိုက်စစ်ဆင် လာသော ပျားတို့ကို အဆင်သင့် မီးညှိထားပြီးသော ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ဖြင့် ခုခံရ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဘထွေးလေး တွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးပါသည်။

လွယ်အိတ် အတွင်း၌ မီးတောက် ချက်အရက်တစ်လုံး ပါလာသည်။ ပျားတို့နှင့် ဝေးရာရောက်သော် အရက် ပုလင်းထဲ သို့ ပျားလပို့ညှစ်၍ ပျားရည်တို့ကိုထည့်သည်။ ပျားရည်တို့ကို ညှစ်ပြီးသော အခါပျားရည် တို့သမအောင် ပုလင်းလှုပ်ပေးရ၏။ တစ်ယောက်တစ်ကျိုက် ဆီမော့ကြည့် သောအခါပူရိန်းရိန်း ချိုမြမြဖြင့် အလွန် အရသာရှိ၏။ ချောင်းရိုး အတိုင်း ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာ၌ ဆီးချိုကို နွယ်တက်နေသော ခွေးတောက်ရွက် များကို တွေ့ရသည်။

"အတော်ပဲ ဘထွေး၊ ပျားသလက်နဲ့ချက်ဖို့ ခွေးတောက်ရွက်ကို ကျုပ်သွားခူးဦးမယ်"

"ခူးလကွာ.... အတော်ပဲ ငါလည်း ပျားတစ်အုံ ဟိုမှာတွေ့ပြန်ပြီ"

ဘထွေးက ပျားအုံရှိရာသစ်ပင်ဆီသို့ သွားသည်။ ကျွန်တော်က ခွေးတောက်ရွက် ခူးရန် ထွက်လာသည်။ ဆီးချိုရှိရာမှာ တော်အနည်း ငယ်ထူသည်။ မူလက ခွေးတောက်ရွက်ခူးရန် သွားသော်လည်း ချိုကြား၌ ကျွန်တော် အတပ်မက်ဆုံးသော အရာတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။

ခြံတောင်ပို တစ်ခု ၏ အစွန်းအစတည်း။ ပေါက်တူးသည် အဆင်သင့် ပါသဖြင့် ခြံတောင်ပိုကိုဖြိုရန်ကျွန်တော်လည်း ချိုကိုတိုး၍ ဝင်၏။ သို့ရာတွင် ချိုအတွင်း တောင်ပိုဘေး၌ အရာတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိတ် လန့်တကြား အော်လုမတက် ဖြစ် သွား၏။

လည်ပင်းပြတ်လု ဓားဒဏ်ရာနှင့် မရှုမလှသေနေသော အလောင်းတစ်လောင်းတည်း။

"ဘထွေးလာဗျ..... လာဗျ။ အလောင်းကြီး.... အလောင်းကြီး၊ ကိုးဘိုးဒန် အလောင်းကြီးဗျ"

ကျွန်တော်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံကြောင့် ပျားဖွပ်နေရာမှ ဘထွေးသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်ကလည်း ပျားတို့သည် တိုက်လေယာဉ် တို့သဖွယ် ထိုးဆင်းလိုက်လာ၏။

ပျားသုံးလေးကောင် ကျွန်တော်တို့လည်ကုပ်ကို တုပ်သည်ကိုပင် အမှတ်မပြုနိုင်ဘဲ ဘထွေး နှင့် ကျွန်တော် သည် ရှေ့မှ အလောင်းကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေကြ၏။

ကြောင်နေရာမှ ဘထွေးသည် သတိရလျက်သူ့ဖုနောင့်မှ ခြေမှုန်ကို နဖူးတွင်သုတ်သည်။

သုတ်စဉ် ပါးစပ်မှလည်း ဖွ-ဖွဟု အော်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘထွေးလုပ်သည့် အတိုင်းလိုက်လုပ်၏။

ဘထွေး နှင့် ကျွန်တော်သည် ချုံအပြင်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်လိုက်ကြသည်။ အမှန်ဝန်ခံရ လျှင် ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကြောက်နေ သည်။ သတ္တိခဲ ကျွန်တော်ဘထွေး၏ မျက်နှာ၌မူ သွေးမရှိတော့....။

"ကဲ....ဘထွေး....သူကြီးအိမ် ပြေးတိုင်ရအောင်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဘထွေးကတုန်ရီစွာ ငြင်းသည်။

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမလဲဗျ"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ တော်ကြာ တို့ကို အမှုပတ်နေဦးမယ်"

"ဘထွေး ကလဲ အလောင်းတွေ့လို့တိုင်တာ၊ ဘာလို့ အမှုပတ်ရမှာလဲ၊ ထိန်ချန်ထားမှ တကယ်အမှုပတ်မှာ"

ဤသို့ ဆိုပြန်သော် ဘထွေး၏မျက်လုံးများမှ ပို၍ပြူးလာသည်။

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ထိန်ချန်မှုဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဒါဖြင့်ဘာလုပ်မလဲ"

"ဘာလုပ် ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော၊ သူကြီးတိုင်ရမှာပေါ့"

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၁၂)

ကိုဘိုးဒန် မနေ့မနက်က စာဥပြောက်နွားကလေးနှင့် မော်မဆုံးသော ကိုဘိုးဒန်... ။

မနေ့ည က ကျောက်ဖြိုးရွှေနိုင်နှင့် အပျော်ကျူးနေသော ကိုဘိုးဒန်၊ ယခုမူ အသက်မရှိပြီ။ အသက် မရှိ တော့သော ကိုဘိုးဒန်၏ အလောင်းမှ ဒဏ်ရာများ ပေါ်တွင် ယင်မဲရိုင်းများ အုံနေ၏။

ထိုအခါမှ ဘထွေးသည် သတိရဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။ အရေးတကြီး သတိလည်းပေး သည်။

"အေး...တို့ သူကြီးတော့ တိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မနေ့ကညနေနောက်ဆုံး သူ့ကိုရွှေနိုင်နဲ့ ဘာနဲ့ တွေ့ခဲ့ တာတွေ မင်းလျှောက်လေ့ရှိမနေနဲ့ဦး"

"ဘာပြုလို့....."

"တယ်....လရိုး၊ တယ်အမေးအမြန်ထူးတဲ့ အကောင်ကိုး၊ တော်တော်ကြာ ရုံးတက သက်သေ တွေဘာတွေ ခံနေ ရဦးမယ်"

ရုံးတက် သက်သေခံရမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်သည်၊ ရုံးဆိုတာကပင် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်ကြောက်သွားမှန်းသိ၍ ဘထွေးက ဆက်၍ခြောက် သည်။

"ပြီးတော့ ရွှေနိုင်က တိုက်ပိုင်ကြီးဦးဆံနီရဲ့ လူကွ၊ တော်တော်ကြာ သူကြီး မကျဘဲ လွတ်လာ တော့တို့ကို ပြန် ရန်ရှာ နေဦးမယ်၊ ဒီတော့..... မင်းဘာမှ သူကြီးဆီမှာ သောက်စကားတွေ မများနဲ့"

"အေးပါဗျာ..... ကျုပ်နားလည်ပါပြီ....လာပါဗျာ မြန်မြန်ပြန်ကြရအောင်၊ ကိုဘိုးဒန် အပမှီပြီး ကျုပ်တို့ကို စီးနေ ဦးမယ်"

ဘထွေးအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပျားရည် ရောထားသော ချက်အရက် ကို ထုတ်ကာမော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ပုလင်း ကိုလှမ်းပေးသည်။

ကျွန်တော် ကလည်း တစ်ကျိုက်မော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် ချက်အရက်ကို တစ်ယောက် တစ်ကျိုက် စီ အကြိမ်ကြိမ်မော့ပြီးနောက် ရဲဆေးဝင်လာသောအခါ ရွာဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ဒုန်းစိုင်းခဲ့ လေ သတည်း။

အခန်း (၇)

ညဉ့်ဦးယံလူရိုက်ပွဲ

နောက်တစ်နေ့ တွင် ကိုဘိုးဒန် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တိုက်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီ ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များ ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး သူကြီးအိမ်၌ တည်းကြသည်။

ပုလိပ် ဆိုသော သတ္တဝါများသည် အလွန်ရွံ့စရာ ကောင်းသော သတ္တဝါများအဖြစ် နားလည်၏။ သူတို့ ရွာ ရောက်လာလျှင် အိမ်၌မွေးထားသော ကြက် ကို ချက်ကျွေးရသည်။ မီးတောက် အရက် (သို့မဟုတ်) ပုစွန်ဆိတ် ဆတ်ဆတ် တုန်သော ထန်းရည် ကောင်းကောင်း ရှာပေးရသည်။

ကျွန်တော် တို့ ရွာသားများ အရက်မူးလျှင် ပုလိပ်ကဖမ်းတတ်၏။ အရက်မူးသူကိုဖမ်းသော ပုလိပ်တို့ ရွာ ရောက်လျှင် မူးအောင်သောက်ရန် အရက်ရှာခိုင်းသည် အလွန်ဆိုးရွားသော သတ္တဝါများဟူ၍တည်း။

တိုက်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီသည် ပြည်ခရိုင် ၌ အနေကြာခဲ့ပြီး တစ်ခရိုင်လုံး သူ့ကိုသိ၍ ကြောက်လည်း ကြောက်ကြ သည်။

"ဆံနီတဲ့ကွ ၊ ပုလိပ်လုပ်ရင်း လူသတ်လာတာ သုံးယောက်လောက်ရှိပြီ"
သူက ဤသို့ကြုံးဝါးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ရွာသားများ တိုက်ပိုင်ကြီးကို ကြောက်ကြသည်။

ဪ...ပုလိပ်ဆိုသည်မှာ လူသတ်မှု တရားခံကို ဖမ်းသူများ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့မှ လူကိုလွတ်လပ်စွာ သတ် နိုင်ခွင့် ရှိဟန်တူစွာတကား။

တိုက်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီ၏အဖွဲ့၌ ဌာနပိုင်ကြီးဦးထွန်းမှာ အရပ်ပု၍ ဗိုက်တွဲသည်။ ငယ်ထိပ်မှာ ဆံပင်မပေါက်ဘဲ ပြောင်စပြုနေသည်။ ဤဌာနပိုင်ကြီးသည် ပုလိပ်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အရက်မသောက်။ စကားပြောလျှင် ပြုံးပြုံး နှင့် ပျော့ပြောင်းသည်။ တော်ရုံတန်ရုံအမှု သူ့ဂိတ်လောက်လျှင် ဖြန်ပြေကျေအေး၍ ငြိမ်းစေသည်။ သူ့ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ ရွာသူ ရွာသားများ ချစ်ကြသည်။ "ကယ်ဆယ်ရေးဆရာကြီး" ဟုခေါ်ကြ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ တိုက်ပိုင်ကြီးကိုဆံနီ အမှူးပြုသော အရက်နှင့် ထန်းရည် ကြိုက်တတ်သော ကြက်သား လည်းလုံး ကို ကြိုက်တတ်သော ရွာ၌ အကောင်း ဟူသမျှ ကြိုက်တတ်သော ပုလိပ် အဖွဲ့ ရောက်လာခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာကို သုဿန်တစ ကဲ့ သို့ ခြောက်သွေ့စေခဲ့ သည်။ ပုလိပ် မင်းများ ရောက်ဆဲဖြစ်၍ ကာလသား တို့ပင် ရွာလမ်း၌ ထွက်မလျှောက်ရဲ။

ထိုညနေ ကျောင်းဆင်း ၌ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား ကျောင်းတစ်ထောင့်၌ တိုးတိုး တိတ်တိတ် သတင်းမေးသည်။

"သန့်ဇင် နင် ဟိုနေ့က လူသေလောင်းကြီး တွေတယ်ဆို"

"အေးလေ ...ဒါကြောင့် နင့်အဘကို ငါတို့လာတိုင်တာပေါ့"

"နင် လူသေအလောင်းကြီး တွေ တော့ မကြောက်ဘူးလား"

"ငါက လူအရှင်တောင် မကြောက်တာ မလှုပ်နိုင်တဲ့လူသေကို ဘာလို့ကြောက်ရမလဲ"

"နင် သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲဟယ်"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား ချီးမွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်ကို အထူးတလည် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။

မယဉ်နွယ်၏ မျက်တောင်များသည် မသန်းရှင်၏ မျက်တောင်များထက် ပိုကော့သည်။ မသန်းရှင်၏ မျက်တောင်များထက် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း တင်နိုင်သော်၊ မယဉ်နွယ်၏ မျက်တောင်များထက် ဆေးပေါ့လိပ် တစ် ကို တင်နိုင်မည်ထင်သည်။ မယဉ်နွယ်၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများခက်ပုံမှာ ယခုပြာသိုလ ခွာညှိပန်း ထက် ဝတ်ရည်စုပ် သော လိပ်ပြာတောင်ကြီးများ ပျံနေသည်နှင့် တူသည်ဟု ကျွန်တော်နှိုင်းယှဉ်မိသည်။

"သန့်ဇင် နှင့် ငါ့ကို ဘာစို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

"မယဉ်နွယ် ... နှင့်က သိပ်လှတယ်ဟာ၊ ဒါကြောင့် နှင့်ကို ငါကကြည့်တာ"

"ငါတကယ်လှလား"

"ရော ခက်ပါပြီ၊ ထန်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေး နဲ့ လုပ်နေပြန်ပြီ၊ နှင့်တကယ် လှပါတယ် ဟာ ဖျားစူးရပါစေရဲ့။"

"ငါတကယ် လှတယ်၊ နှင့်ဆရာရည်းစား မသန်းရှင် နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူပိုလှလဲ"

"မမရှင်လည်း လှတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတော့ နှင့်ပိုလှတယ် ထင်တာပဲ"

မယဉ်နွယ် သည် ကျေနပ် နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၍ ကျွန်တော့်နားကပ်ကာ တိုးတိုး ပြောသည်။

"သန့်ဇင် ... ဒီည တို့ခြံထဲမှာ အမှုစစ်မလို့ အဲဒါ နှင့်ကြည့်ချင်သလား"

"ကြည့်ချင်တာပေါ့ မယဉ်နွယ်ရာ၊ နှင့်တို့ အိမ်ရောက်နေတဲ့ တိုက်ပိုင်က လူသတ်ဖူး တယ်ဆို"

"အေးဟ ငါလည်း ကြားဖူးတာ၊ သူ့နာမည်က ဦးဆံနီတဲ့၊ သူ့မျက်ဆန်ကြီး ကလည်း အမြဲနီနေတာပဲ"

"ငါတော့ မျက်ဆန်နီတဲ့ သတ္တဝါဆို တစ်ကောင်မှ မကြောက်ဘူး၊ မျက်ဆန်နီ တဲ့ကောင်ဟာ အမူးသမားဟာ၊ အမူးသမားဆိုတာ အရှူးပဲ၊ အရှူးကိုဘာလို့ လူကောင်းက ကြောက်ရမှာလဲ"

"အေးပါဟယ် နှင့်သတ္တိကောင်းတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒီညသူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ရင် တို့ခြံထောင့် နှင့်လာပေါ့၊ သရက်ကိုင်းမှာ ငါကြိုးချည်ပြီး ခြံအပြင်ဘက် ချထားပေးမယ်၊ နှင့်တွယ်တက်ခဲ့ပေါ့"

ကျွန်တော် သည် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

"နှင် ကြိုးတောင် ချပေးဖို့ မလိုပါဘူးဟာ နှင်တို့ခြံထဲလောက်တော့ ငါဝင်နိုင်ပါတယ်၊ ထားပါတော့လေ... ငါလာခဲ့ ပဲ့မယ်၊ နှင် ငါ့စောင့် နေမလား"

မယဉ်နွယ် သည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကျွန်တော့်ကို အစ်မလည်း မျက်စောင်းထိုးဖူးသည်။ အရီးလေးလည်း မျက်စောင်း ထိုးဖူးသည်။ အစ်မနှင့် အရီးလေး မျက်စောင်းထိုးသော် ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ဆိုးသည်။

မယဉ်နွယ် မျက်စောင်းထိုးပုံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မျက်နက်ကလေး အပေါ်လှန်၍ မျက်တောင် ကလေး စင်းကာ စွေစွေလေး ထိုးလိုက်သော်လည်း အကြောင်းစိမ်း ကလေးများ ပေါ်နေသော သူ့မျက်နှာ ၌ ပါးခွက် ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလျက်ရှိနေ၏။

"နင် တော်တော်ပီတယ် သန့်ဇင်၊ စောင့်နေပါမယ်ဆိုမှ ငါက စောင့်မနေရမှာလားဟင်..."

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က ပြန်ချော့ရသည်။

"အလကား က လူတာပါ မယဉ်နွယ်ရယ်၊ နင်စောင့်နေနော်၊ ငါညလာ လို့ရှိရင် ဆီးသီးထုပ် တစ်ထုပ် ယူခဲ့မယ်"

"ဆီးသီး မယူခဲ့နဲ့ဟ၊ မရမ်းချိုသီး မယူခဲ့နိုင်ဘူးလား၊ အေးလေ နင်ပေးချင်ရင်တော့ ရှာနိုင်မှာပါပဲ"

"မရမ်းချိုသီးများ စာဖွဲ့လိုဟာ၊ ဒါလောက်တော့ ငါရှာနိုင်ပါတယ်၊ ငါမရှာနိုင်တာက ခြင်္သေ့ပါ..."

"နင်...ခြင်္သေ့ အကြောင်းပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ခြင်္သေ့ ဆိုတာ ဘာလဲ"

"နင်...ဒါနားမလည်ပါလူး မယဉ်နွယ် ရာ"

ကျွန်တော့် ဆရာ ကိုအုန်းဖေ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကပျာကယာ လူချင်းခွဲ လိုက်ရသည်။

ထိုည၌ လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ပြာသိုလ မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်ကြက်တစ်ဝပ်ရှိ သော် စစ်မက်ရေးရာ ထူပြောသည်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူး၏။ မိုးကောင်းကင်၌ တိမ်တို့ ကြက်မတစ်ဝပ်စာမက ဆင်မ အကောင်တစ်ရာ ဝပ်စာထက်များနေသည်။ ဤသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လရောင်မှိန်လေ ကိုယ်ဖျောက် ဖို့ ကောင်းလေ၊ ယနေ့ည ကျွန်တော် သည်ကိုယ်.. ဖျောက်သွားရမည် မဟုတ်ပါလော။

မယဉ်နွယ် က အလွန်ဂတိတည်သည်။ သရက်ပင်ကိုင်းကိုကျော်၍ ခြံပြင်သို့ ကြိုးတစ်ချင်း ကျနေသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်မဖြစ်မီက ပေါင်းတလည်မြို့၊ ဓာတ်ရှင်ရုံကြီး၌ ကြည့်ဖူး သော ရဲခေါင် ချစ်ဆွေကြီး နည်းတူ၊ ကြိုးကိုဆွဲ၍ နောက်သို့ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်း ဆုတ်ကာ ခြံစည်းရိုးအားလွှားကနဲ ကျော်လိုက်သည်။ ဝါးဖျား အချွန်တပ် ခြံစည်းရိုးနှုတ်ခမ်းနှင့် ကျွန်တော့်တင်ပါးအတွေ့၊ ပူကနဲဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်မှာ မြေပြင်သို့ ဖုံးကနဲကျသွားသည်။

ဖုတ်ဖက်ခါ ထပြီးသောချိန် ကျွန်တော်သည် ရဲခေါင်ချစ်ဆွေကြီး၏ နည်းကို ရိုးသားစွာ စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ကြိုး ကို ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကပ်တွယ်၍၊ မျောက်တစ် ကောင်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် သရက်ပင်ကိုင်း ပေါ် ရောက်သွား၏။

သရက်ပင်ကိုင်းမှ ကြိုးအတိုင်း လျှောက်ချလိုက်သည်။ အရှိန်မသက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် မြေပြင်သို့ စက်သီး မှ ရေပုံးကျသည့်နယ် တစ်ရှိန်ထိုး ကျသွားသည်။

မချီမဆုံ ခံရသော ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော် အောင့်နေခိုက် လက်ကလေး နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့် အား ပွေ့ထူ လိုက်သည်။

"သန့်ဇင် သန့်ဇင်"

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ပြန်မထူးနိုင်။

"သန့်ဇင်၊ နင်ငါခေါ်တာကြားလား၊ နင်မသေသေးဘူးနော်..."

ကျွန်တော်သည် ဒေါသအလွန်ထွက်သွားသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှကျရုံနှင့် လူသေရမည်လော"

"ငါမသေပါဘူး ဟ၊ သေလို့အပမှီရော၊ နင်သိမှာမို့လား..."

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်မှ လက်ကလေးများရုတ်၍ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ဤတော့်ကိုယ်မှ ကျွန်တော် က ကပျာကသီထ၍ သူ့နောက်လိုက်မိသည်။

"နင်ကလည်း အားရင်ကြောက်တာပဲ၊ ငါကျီစားတာပါဟ"

ထိုအခါကျမှ မယဉ်နွယ်သည် သက်ပြင်းချ၍ ကျွန်တော် အလွန် မြတ်နိုးသော မျက်စောင်းကို ထိုးသည်။

မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ဦး လက်တစ်ဦး ဆုပ်၍ လရောင်ဝိုးဝါးတွင် ချုံကြိုချုံကြား တိုးကာ အိမ်ကြီး ဆီ ကပ်လာကြသည်။

မယဉ်နွယ်၏ ကိုယ်လေးမှာ တဆက်ဆက်တုန်နေသည်။ သနပ်ခါးနံ့မွှေးသော မယဉ်နွယ်၏ နားကလေး နားကပ်ကာ ကျွန်တော်က တိုးတိုးမေးသည်။

"နင့်ကိုယ်တွေတုန်နေတယ်၊ ကြောက်သလား မယဉ်နွယ်"

"အေး ... ငါကြောက်တယ်"

"နင်ဘာကိုကြောက်တာလဲ"

"ငါသရဲလည်း ကြောက်တယ်၊ အဘကိုလည်း ကြောက်တယ်၊ ပုလိပ်ကိုလည်း ကြောက်တယ်..."

"မကြောက်ပါနဲ့ မယဉ်နွယ်ရယ် ငါပါပါတယ်"

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မယဉ်နွယ်သည် ဇလပ်ချုံကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အိမ်နောက်ဖေး မီးရောင် များက ကျွန်တော်တို့ဆီ လာနေသည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီး ရောင်ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ထိန်သည်။ မယဉ်နွယ် နှင့် ကျွန်တော်သည် ဇလပ်ပင်ရင်း၌ ဝပ်လိုက်ကြသည်။ ဝပ်ရင်းလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထား ကြသည်။

ပြာသိုလဖြစ်သော်လည်း မယဉ်နွယ်၏ ကိုယ်ကလေးမှာ နွေးနေသည်။ သူတို့မိန်းမကိုယ် ကလေးသည် အချိန်မရွေး နွေးနေဟန်ရှိ၏။ ကိုယ်က နွေးရသည့်အထဲ သနပ်ခါးနံ့ကလည်း မွှေးနေပြန်တော့ ကျွန်တော်သည် ရောက်နေသော နေရာကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီ ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပုလိပ် များ ကိုလည်းကောင်း အားလုံးမေ့သွားသည်။

"ပဋိသင်္ခါယောနိသော အပျိုမြင် ငါ့ကိုပြော"

ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက ဤသို့ခဏခဏ အော်ဖူးသည်။ ယခုအပျိုကို မြင်ရုံတင်မက ဖက်နေရ သည်။ ဤသို့ဖက်နေရကာမှ အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းသားကြီး တို့သည် 'အပျိုမြင် ငါ့ကိုပြော' ဟု ကြွေးကြော် ရသနည်းဟု ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွား သည်။

မယဉ်နွယ် ၏ ကိုယ်သည်ပြာသိုလ၌ပင် အလွန်နွေးနေပါ၏။ မိန်းမတိုင်း၏ ကိုယ်သည် မယဉ်နွယ်ကဲ့သို့ နွေးမနွေး ကျွန်တော်မသိ"

ဤစဉ်းစားခန်းဖြင့် ကျွန်တော်ပိုင်ခိုက် မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့်ကို လက်တို့သည်။

‘ဟော ဟော တိုက်ပိုင်ကြီး ထွက်လာပြီ ‘ ‘

မယဉ်နွယ်တို့၏ အိမ်နောက်ဖေး၌ ဝါးပိုးတိုင်ထူ၍ သက်ငယ်မိုးနှင့် မဏ္ဍပ်သဖွယ် အဆောက်အဦ တစ်ခုရှိသည်။ အောက်လင်း မီးအိမ်အရောင် ကြောင့် ဤအမိုးအောက် ကျွန်တော်တို့ဘက် ကျောပေးရင်း ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော လူဆယ်ဦးခန့်ကို မြင်ရ၏။ သူတို့၏ ထိပ်နှစ်ဖက်နှင့် အနောက်တွင် သေနတ်ကိုင်ပုလိပ်သုံးဦး စောင့်နေ၏။

တိုင်ပိုင်ကြီး ကိုဆံနီနှင့် ဌာနပိုင်ကြီးသည် အဆင်သင့်ရှိသော ကုလားထိုင်ကြီးထက်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူကြီး ဦးသာဇံသည် တိုင်ပိုင်ကြီး၏ ကုလားထိုင် အနီးရှိ ဖျာထက်၌ ကျို.ကျို.ရို.ရို. ဝင်ထိုင်သည်။

အနီးရှိ ပွတ်တိုင် ခြေထောက်နှင့် စားပွဲတစ်လုံး ထက်ဝယ် အရက်ပုလင်း များနှင့် ဖန်သားခွက် များရှိသည်။ လူနှစ်ဦး က ဖန်သားခွက်များအတွင်းသို့ အရက်ငဲ့ပေး၍ တိုင်ပိုင်ကြီးနှင့် ပုလိပ်များကို ဆက်ရသည်။ ဌာနပိုင်ကြီး ကိုထွန်းကမူ အရက်မသောက်။

အရက်ငဲ့ပေးသူ နှစ်ဦးအား သေသေချာချာ မြင်မိသောအခါ ကျွန်တော်သည် အတော်အံ့ဩသွားမိ၏။

တစ်ဦးမှာ ကျွန်တော့်ဘထွေးလေး ရွှေလွန်းဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ ကျောက်ဖြန်း ရွှေနီ ဖြစ်သည်။

တိုင်ပိုင်ကြီးတို့ရှေ့၌ ဆားပုလင်းနှစ်ကောင် ရှိသည်။ (ဆားပုလင်း ဆိုသည်မှာ အမှုစစ် ရဲကြပ်ကြီးဟု နောင်မှ ကျွန်တော် သိရသည်။)

ဆားပုလင်း နှစ်ကောင်အနီး၌ တုတ်တိုတုတ်ရှည်များအပြင် ကြေးစည် ထုသော ဘုနှင့် တူသည့် တင်းပုတ်နှစ်ခုရှိသည်။

"မယဉ်နွယ် အဲဒီတုတ်တွေ နဲ့ ကြေးစည်ဘုက ဘာလုပ်ဖို့လ"

"အဲ့ဒါတွေ အမှုစစ်ရင် သူတို့သုံးတယ် နင်စောင့်ကြည့်"

ကျွန်တော် ကြာကြာမစောင့်ကြည့်ရ။ ရှေ့၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသူ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ခေါ်ထုတ်၍ ဆားပုလင်းနှစ်ကောင်သည် တုတ်နှင့်လည်း ရိုက်သည်။ တင်းပုတ်နှင့်လည်း ထုသည်။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် တိုင်ပိုင်ကြီး ဦးဆံနီက ရှူးဖိနပ်နှင့် မျက်နှာသို့ ထ၍ထ၍ ကန် သေးသည်။

ကန်လိုက်ရိုက်လိုက်နှင့် တရားခံကို မေးခွန်းလည်း ထုတ်သေးသည်။ အမေးနှင့်အဖြေတို့ကို ဌာနပိုင်ကြီး ဦးထွန်းက စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် လိုက်မှတ်သည်။

လူတစ်ဦးပြီး တစ်ဦး အရိုက်အထု အကန်ခံရသည်။ မချိမဆံ အော်သူလည်း အော်ကြ သည်။ သတိမေ့မြောသွားကြသည်။ စစ်မေးသော မေးခွန်းများမှာ ထူးခြားနားများသာ ဖြစ်သည်။

"ဘိုးဒန်ကို နွားပွဲမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"ဘိုးဒန်နဲ့မင်း ရန်ဖြစ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"ဘိုးဒန်ကို မင်းသတ်တယ် မဟုတ်လား"

ဤမေးခွန်း ဤအရက် ဤအထုတို့ဖြင့် အမှုစစ်ခြင်းသည် မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် ကြီး ဆက်လက်သွားနေ၏။

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်၏ နားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးမေးမိသည်။

"အဲ့ဒီလူတွေအားလုံးက အကိုဘိုးဒန် ကို သတ်တဲ့လူတွေ ဟုတ်ပျံ့မလား"

ဘယ်တော့ဖြစ်နိုင်မလဲ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုင်းကြီးက ငါးဆယ်ရတယ် ‘ ‘

"ဘာ လူတစ်ယောက်ကို ငါးဆယ်ရတယ် "

"သန့်ဇင် နင်ဒါတွေ နားမလည်သေးဘူး၊ ပုလိပ် မသင်္ကာရင် အချုပ် ခံရတယ်၊ အချုပ်မခံချင်ရင် ငွေငါးဆယ် ရှာပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"

မယဉ်နွယ် စကားမဆုံးခင် ရှေ့မှရှုခင်းသည် ထူးခြားပြောင်းလွဲသွား၏။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသူ တစ်ဦးအား ဆားပုလင်း တစ်ကောင်က တိုက်ပိုင်ကြီးရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ်သည်။ ထိုသူသည် တိုက်ပိုင်ကြီး ရှေ့သို့ မသွား နောက်သို့ဆုတ်၍ မားမားကြီးရပ်လိုက်၏။

မယဉ်နွယ် သည် ထိတ်လန့်တကြား ကျွန်တော့်အားဖက်ရင်း ပြောသည်။

"သန့်ဇင် ... အဲဒါ နင့်အဘ"

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၃)

မယဉ်နွယ် ပြောသည် မှန်၏။ ကျွန်တော့်အဘသည် မားမားကြီးရပ်ရင်း တိုက်ပိုင်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ဤသည်ကို မကျေနပ်သော ဆားပုလင်းတစ်ကောင် က အဘ အား တုတ်နှင့်ဝင်ရိုက်သည်။ အဘသည် ရိုက်သောလက်အား သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ဆီးဖမ်း၍ သူ့ညာခြေထောက်နှင့် ဆီးခုံအား ပေါက်ချ သည်။ ဆားပုလင်းကောင် သည် ခွေးနာတစ်ကောင်လိုအော်၍ မြေပေါ်ပုံကျသွားသည်။ ရုတ်တရက်သော် အားလုံးကြောင် နေကြသည်။ ထို့နောက်မှ ပုလိပ်သုံးကောင်က အဘခါးကို သေနတ်များဖြင့် တော့ချိန်၍ လက်မြှောက် စေသည်။ အဘသည် လက်မြှောက်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးဆံနီသည် တဟဲဟဲ ရယ်၍ တင်းပုတ်ကြီးကို ကိုင်ရင်း အဘရှေ့၌ ရပ်သည်။

နောက်တစ်စက္ကန့်ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်မည် ကျွန်တော်မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ် ဆွဲရင်း တန်းလန်း က ချုံကွယ်မှ သူတို့ရှိရာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နောက် ပါးမှ မယဉ်နွယ်ကပ်ပါလာ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့်တို့ ကလေးနှစ်ဦး ပေါ်လာသဖြင့် အားလုံးကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မယဉ်နွယ် သည် အဘနှင့် တိုက်ပိုင်ကြီးကြား ရပ်လိုက်ကြသည်။

"တိုက်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျားမတရားမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်အဘ ကိုဘိုးဒန်ကို မသတ်ဘူးဗျ"

အဘသည် သတိဝင်လာဟန် နှင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းအော်သည်။

"ဟဲ့ ငယ်လေး နင်ဘယ်ကလာသလဲ၊ သွားစမ်း ပြန်"

ကျွန်တော်က အဘအား ပြန်အော်သည်။

"ကျုပ်က ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲဗျ၊ ကိုဘိုးဒန် သတ်တဲ့ လူ ကျုပ်သိတယ်"

တိုက်ပိုင်ကြီးကိုဆံနီသည် မီးတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာသည်။ ကျွန်တော် သည် နောက်ဆုတ်၍ အသင့်ရှိသော အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်သည်။

"တိုက်ပိုင်ကြီး ကျုပ်နား ခင်ဗျားမကပ်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားခေါင်းကို ကျုပ်ရိုက်ခွဲမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဆရာကို တိုင်မယ်၊ ကိုညီလေးကိုတိုင်မယ်၊ ဗိုလ်နေဝင်း ကို တိုင်မယ်"

ကျွန်တော့်စကား အနက် ကျွန်တော့်ပုလင်းကို ကြောက်၍လော၊ ကျွန်တော့်ဆရာကို ကြောက်၍ လော၊ ကိုညီလေးကို ကြောက်၍လော၊ ဗိုလ်နေဝင်းကို ကြောက်၍လောမသိ တိုက်ပိုင်ကြီး ရပ်သွားသည်။

ထိုအခါ သူကြီးဦးသာဇံ သည် ဝုန်းခနဲထ၍ အော်သည်။

"သောက်ကန်းမလေး ... ဒီမျိုးမစစ်ကလေးနဲ့ ဘယ်ကတွေ့လာလဲ"

ဦးသာဇံ သည် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော့်အနီးရှိ မယဉ်နွယ်ဆီ ပြေးလှမ်းလာ၏။

"ဒီမှာသူကြီး၊ ခင်ဗျား မယဉ်နွယ်ထိရင် ခင်ဗျားခေါင်း လည်း ကျုပ်ရိုက်ခွဲမယ်"

သတ္တိတစ်ပြားသား မှ မရှိသော သူကြီးသည် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ မယဉ်နွယ်လည်း ရောယောင်၍ အရက်ပုလင်း တစ်လုံး ကို ဆွဲထားသည်။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ကြောင်နေ ခိုက်၊ ဌာနပိုင်ကြီး ဦးထွန်း သည် နေရာမှထသည်။ သူကအေးချမ်းစွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြော သည်။

"ငယ်လေးခုနစ် ကိုဘိုးဒန်ကိုသတ်တဲ့လူ သိတယ်လို့ပြောတယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲ"

ကျွန်တော်သည် ကိုရွှေနှီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ကိုဘိုးဒန် သတ်တာ ကျောက်ဖြန်းရွှေနှီ၊ ဒါကိုဘထွေး လေးလည်း သိတယ်မှတ်ဖူးလား ဘထွေး လေး" ကိုရွှေနှီ သည် အလွန်လျင်မြန်၏။ သူသည်ကျားသဖွယ် ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ထက် ဌာနပိုင်ကြီးက ပိုလျင်သည်။

ကိုရွှေနှီ ၏ လက်များ ကျွန်တော့်လည်းပင်း ရောက်ချိန်၌ ဌာနပိုင်ကြီး၏ ခြောက်လုံးပြူးသည် ကိုရွှေနှီ၏ နားထင် ၌ တွေ့ပြီးဖြစ်နေသည်။

"ရွှေနှီ မင်းကလေးကိုလွှတ်လိုက်၊ ငါပြောတာကြားလား"

ဤသို့ဆိုပြန်သော် ကိုရွှေနှီသည် အမိန်ကိုနာခံသော အမဲလိုက်ခွေးပမာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ပေါ်မှ ခွာ၍ တစ်နေရာ ၌ လက်အုပ်ချီ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။

ဤအချိန်အထိ ငြိမ်နေသော တိုက်ပိုင်ကြီးသည် လှုပ်ရှားလာ၏။

"ဟေ့လူကိုထွန်း ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ"

ဌာနပိုင်ကြီးသည် ခြောက်လုံးပြူးကို လက်ကမချဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။

ကျုပ်တရားခံ အစစ် မိထားပြီ၊ ဒီကလေးပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်သတင်းရပြီးပြီ၊ ဘိုးဒန်နွား ဈေး ကောင်းကောင်းရတယ်၊ ရွှေနှီဖဲရုံးတယ်၊ ငယ်လေး မင်းက ဘိုးဒန်ကို ရွှေနှီသတ်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောလဲ"

ကျွန်တော် သည် အလွန်အားရှိသွား၏။ ထို့ကြောင့် သိသမျှ ပြောသည်။

"ဌာနပိုင်ကြီး၊ ကိုဘိုးဒန်ရဲ့ စာဥပြောက်နွားလေး ပွဲစားတွေဝိုင်းနေတာ ကျွန်တော်တွေ ခွဲရတယ်၊ စာသင် ကိုသန်းမောင် ရဲ့ညီ ညွှန်မောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောက်ဖြန်းရွှေနှီ ဖဲရုံးတာလည်း တွေ့ခဲ့တယ်၊ ညနေ ရွာပြန်လာတော့ ကိုဘိုးဒန်နဲ့ ရွှေနှီနဲ့တွဲပြီး ချောင်းခေါင်းသချိုင်း မှာ ထန်းရေ မူးနေတာလည်း တွေ့ခဲ့တယ်"

ဌာနပိုင်ကြီး သည် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့် ဆက်မေး၏။

"ဘိုးဒန်နဲ့ ရွှေနှီ အရက်မူးတာ ငယ်လေး အပြင် ဘယ်သူမြင်သေးသလဲ"

"ကျုပ် ရော ဘထွေးလေးရော မြင်တယ်"

ဌာနပိုင်ကြီးက ဘထွေး ကိုကြည့်တယ်။ ဘထွေးက ပါးစပ် အဟောင်းသား နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် က ဘထွေးကို အားပေးသည်။

"မကြောက်ပါ နဲ့ ဘထွေးရယ်၊ ခင်ဗျားက သက်သေလိုက်ရမှာ ကြောက်တာနဲ့ ကျုပ်ပါးစပ် ပိတ်ထားတယ်၊ အမှု ထိမ်ချန် ရင် အပြစ်ကြီးတယ်လို့၊ ဌာနပိုင်ကြီး ကျုပ်အမှုထိမ်ချန် ဘူးဗျ၊ ကျုပ်အမှန်တွေ ပြောနေတာ"

ဌာနပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပုလိပ်များအား အမိန့်ပေးသည်။

"ဟေ့ ရွှေနှီ ကိုချုပ်၊ ရွှေလွန်း ကိုလည်း ချုပ်ကွာ"

ဘထွေး သည် မျက်လုံးပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။

"ငယ်လေးရာ ငါ့လူရာ မင်းနဲ့ငါ ရန်ငြိုးမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းသိသားပဲကွာ၊ ငါမဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို အခုအကျဉ်းကျအောင် လုပ်ပြီပေါ့ကွာ"

ကျွန်တော်သည် ဘထွေးအား အလွန်သနားသွား၏။ ရင်၌ လည်း ဆို့သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဌာနပိုင်ကြီးအား မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

"ဌာနပိုင်ကြီးရာ၊ ကျုပ်ဘထွေး မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး"

ဌာနပိုင်ကြီးသည် ဘထွေးအား စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးသည်။

"ဖိုးရွှေလွန်း ငယ်လေးပြောတာတွေ အမှန်လား"

"မှန် မှန် မှန်ပါတယ်ဗျ"

"မင်း အစိုးရသက်သေ လုပ်မလား"

"လုပ် လုပ် လုပ်ပုံမယ်ခင်ဗျ"

ဌာနပိုင်ကြီး သည် တိုက်ပိုင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်သည်။

"ကဲ အစ်ကိုကြီး၊ အမှုပေါ်ပြီ ဆိုင်ရာတရားခံကို ဖမ်းချုပ်ရုံပဲ"

တိုက်ပိုင်ကြီးသည် မည်သို့မျှ မိန့်မြွက်တော်မမူဘဲ ရှူးဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်ဖြင့် အိမ်ဆီ ထွက်ရင်း မျက်နှာ လွှဲတော်၏။

အဘနှင့် တကွ ဖမ်းထားသော လူအားလုံး လွှတ်သည်။

အားလုံးပြန်ခါနီး ကျွန်တော်က ဌာနပိုင်ကြီးကို မှာကြားသည်။

"ဌာနပိုင်ကြီး ရာ၊ ခင်ဗျားက ကယ်ဆယ်ရေး ဆရာကြီးပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အဖေလို ရိုခိုးပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတစ်ခုကူညီပါ"

ဌာနပိုင်ကြီး သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ပခုံးအားပုတ်ရင်း...။

"ပြောပါငယ်လေးရာ၊ ဦးလေး ဘာကူညီ ပေးရမလဲ"

ကျွန်တော် သည် သူကြီးဦးသာဇံအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"ဟောဒီလူကြီးက အလွန်အရိုက် ပက်စက်တယ်၊ မယဉ်နွယ်ကို မရိုက်ပါစေနဲ့ဗျာ၊ မယဉ်နွယ်ကို သူရိုက်ရင် သူ့ကို တစ်ကျွန်းချ ပေးပါဗျာ"

ဌာနပိုင်ကြီးမျက်နှာ၌ ရယ်ခြင်းကို ထိန်းသိမ်းဟန် ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူကြီးဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

"ကဲဗျာ သူကြီး ၊ ဒီကောင်လေး စိတ်ကျေနပ်အောင် ကတိပေးလိုက်ဗျာ၊
ကောင်လေးကြောင့် အမှုမှန် ပေါ်တာ ကိုလည်း သတိထားနော်၊ ခင်ဗျားသမီး
ခင်းဗျားရိုက် မှာလား"

"ဌာနာပိုင်ကြီးရာ ကျွန်တော့်သမီး ကျွန်တော်မရိုက်ပါဘူး"

မကျေနပ်သော ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ထွက်သည်။ ဌာနာပိုင်ကြီး
အားကိုးနှင့် သူကြီးကို ကျီခိုင်းသည်။

"သူကြီး ခင်ဗျားဘုရားစူး"

"ဗျားစူး..."

"မိုးကြိုးပစ်..."

"မိုးကြိုးပစ်..."

မြေပွေးကိုက်..."

"မြေပွေးကိုက်..."

"ကာလနာတိုက်..."

"တိုက်..."

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်အား အားပေးပြီးပြီ သူကြီးအိမ်ရှေ့ပေါက်မှ
ထွက်ခဲ့သည်။ မယဉ်နွယ်ကို ရိုက်လျှင် သူကြီး ကာလနာတိုက်သေမည်မှာ
အလွန်သေချာသည်။

ဤသို့ဖြစ်လာခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူး တင်ရမည့် သူ မှာ ရွာတောင်ဖျား မှ မုဆိုးမသား ကိုကျော်ရှိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ သစ်ပင်များနှင့် ဇရပ်များတွင် ယခုတလော စက္ကူရွက်ကြီးများ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စက္ကူရွက်ထိပ်၌ 'ဟေးဟိုးတပ် သို့ဝင်ကြလော့' ဟု ဇရာမစာ လုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည်။

စာလုံး များ အောက်၌ ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်လျက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် မြောက်ပြနေသော လူတစ်ယောက်ပုံကို ဆွဲထားသည်။

ဟေးဟိုးတပ် ဆိုသော စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်။ တပ်ဆိုသဖြင့် စစ်တပ်ပဲဖြစ်ရမည်။ ပုံထဲက အရုပ် သည်လည်း သေနတ်ကို ပြထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ဗမာတွေကို ဝင်ခိုင်းပုံ ထောက်၍ ဂျပန်တပ် တော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ဗိုလ်တေဇ၊ ဗိုလ်နေဝင်းတို့၏ ဗမာ့တပ်မတော်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးမှ ကိုကျော်ရှိန် တစ်ယောက်သာ ဟေးဟိုးတပ်သို့ ဝင်သည်။

မုဆိုးမသား ကိုကျော်ရှိန်မှာ ယခင်က ရွာ၌ ထင်ရှားလှသည် မဟုတ်၊ သူတို့ လူကြီးများက ငကျော်ရှိန်ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးများက ကိုကျော်ရှိန်ဟု ခေါ်သည်။

ကိုကျော်ရှိန် မှာ လူလုံးလူဖန် သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ အသားကလည်း မည်းသေးသည်။ မဆိုးမ သား လည်း ဖြစ်သေးသည်။ သူ့ကို ရွာမှအပျိုများက မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်ရှိန် ဟေးဟိုးတပ်

အခန်း (၈)

နေမျိုးသူရ် ဗိုလ်ကျော်ရှိန်

ဤသို့ဖြင့် ရုံးပြင်ကနားတက်ရန် အလွန်ကြောက်သော ဘထွေးလေး သည် အစိုးရ သက်သေအဖြစ် ရုံးမှန်မှန် တက် နေပြန်သည်။ ရုံးတက်ဂါတ်တက်ရမည်ကြောက်၍ ပုလိပ်လာလျှင် မှန်မှန်ရှိခိုးလျက် သူကြီးအိမ်၌ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားရင်း မှန်မှန်ကျွန်ခံ လေသော ဘထွေးခမျာ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း။ သို့သော် မတတ်နိုင်။

ကိုဘိုးဒန်သတ်မှုကြီး ပြီးဆုံးပြီးနောက် ရွာ၌ အထူးအထွေ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။ အထူးအထွေ မပေါ်ပေါက် သော အခါ တစ်နည်းအားဖြင့် ပျင်းခြောက်ခြောက်တော့ နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီအတွင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် စည်စည်ပင်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ ဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေ့ချင်းညချင်း သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လာသည်။
ကိုဇကျော်ရှိန် သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ထိုက်သော အကြောင်းလည်း ရှိသည်။

သူကြီးသည် ရွာသားများအား မောင်းထုခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့
မကြားဖူးသော ထူးထူးဆန်းဆန်း ပွဲတစ်ခု လုပ်မည့်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။
ဤပွဲမှာ နယ်နယ်ရရပွဲများ မဟုတ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး နာကာမူရာနှင့်
ပေါက်ခေါင်းမြို့ ပိုင်မင်း ဦးအေးခန့်အမိန်နှင့် လုပ်သော မင်းပွဲစိုးပွဲလည်း ဖြစ်သည်
ဆို၏။ ပွဲအမည်မှာ ဂုဏ်ပြုပွဲ ဟု ခေါ်သည်။ ကိုဇကျော်ရှိန်ကို ဂုဏ်ပြုမည့်ပွဲဟု
သိရသည်။ ဤပွဲသို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးရော လာမည်။ မာလာသောင်းအငြိမ့် လည်း
ပါမည်ဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံး ပျော်ရွှင်ကြသည်။ ရွာသည် ပွဲငတ်နေသည်မှာ
ကြာပြီ။ ဂျပန်ဝင်ကလည်းက ငွေစ ရှားသဖြင့် အလှူအတန်းများလည်း မရှိ။
အလွဲမရှောင်လုပ်ရမည့် ဘုန်းကြီးပျံပွဲလုပ်ရန်လည်း ရွာနီးချုပ်စပ် မှ ဘုန်းကြီး များ
သည် တစ်ပါးမျှ ပျံလွန်တော် မမူကြ။

ရွာလယ်၌ မဏ္ဍပ်ကြီး ဟိန်းအောင်ထိုးကြသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့်
မြို့ပိုင်ကြီး လာမည့်လမ်း ကိုလည်း ငှက်ပျောပင်စိုက် ၍ သဲဖြူးခင်း
ရာဇမတ်ကာကြသည်။ ရွာရှိ အပျိုတစ်သိုက်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက
သုံးတန်းပြ ဆရာလေး ကိုကြင်ခဲ နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေကြသည်။

ဆရာလေး ကိုကြင်ခဲ လည်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဆရာလေးသည်
ရွာ၌ ရှင်ပြုပွဲရှိလျှင် သျှိုးလိုက်ရတု ကို အမြဲ စပ်ပေးသည်။ ဘုန်းကြီးပျံရှိလျှင်
သံဝေဂသံပေါက်များ နှင့် ဇယင်ကျူး ရန်စာများကို ခိုင်ခံ ရေးပေး သည်။

ရှင်လည်းမပြုကြ၊ မင်္ဂလာလည်း မဆောင်ကြသည့်ပြင်၊ ဘုန်းတော်ကြီး
များကလည်း ပျံလွန်တော် မမူ ကြသဖြင့် ဆရာလေး လက်စွမ်း မပြရသည်မှာ
အတော်ကြာလှပေပြီ။ ယခု မောင်မင်းကြီးသား ကိုဇကျော်ရှိန် မှ စ၍ ဆရာလေး
လက်စွမ်းပြရန် သုတိဩဘာ မင်္ဂလာ အခါတော် ရောက်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။
ထို့ကြောင့် ဆရာလေး ကိုကြင်ခဲ အလွန်ပျော်ရွှင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဂုဏ်ပြုပွဲနေ့တွင် ဆရာလေးစပ်ထားသော 'မဲဇာတောင်ခြေ' အလိုက်
'ဝဲယာအောင်မြေ' ချီရတုပိုဒ်စုံကို ကွမ်းတောင်ကိုင် တရုတ်မ ခေါ်မငြိမ်းသာ
ခေါင်းဆောင်သော အပျိုတစ်သိုက်က ရွတ်ဆိုကြရမည်။ ဆရာလေးသည်
မမောနိုင်မပန်းနိုင် အပျိုများကို ရတုချ ပေးနေသည်။

ဆရာလေးနည်းတူ ရွာဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှ ဘင်ဂျီစိမ်းမောင်းနှင့်
သံပတ္တလားဆရာ ပန်းပဲကို မှတ်ကယ်တို့ ခေါင်းဆောင် သော ကာလသား
တီးဝိုင်းအဖွဲ့လည်း အလုပ်ရှုပ် နေကြသည်။

ထို့နေ့ကြီးနေ့ကောင်းကား စကတည်းက ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏။

မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် သဲဖြူးခင်းလမ်းမှ ကြွလာသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကာလသား တီးဝိုင်းက မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် စ၍စ၍ တီးတော့သည်။

"ဘရကီရုံးအောင် ပြုံးလိုက်ရင် တဲ့တယ်နယ်တဲ့ တယ်တဲ့နယ်၊
ပါးချိုင့်ကလေး ချစ်စရာ လှထိပ်ခေါင်တင်"

သူတို့သီချင်းက အလွန် နားထောင်ကောင်းသည်။ သူကြီးတူ ရွှေသွားနှင့်
ကိုဟန်စိန်ကလည်း အလွန် အဆို ကောင်းသည်။

ခက်သည်မှာ မြို့ပိုင်မင်းမျက်နှာ၌ ပါးချိုင့်မရှိ၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကလည်း ဘရဟ္မီရုံးအောင် မပြုံး။ စစ်ဗိုလ်ကြီးမျက်နှာမှာ တင်းတင်းကြီးဖြစ်သည်။ လူပုလျှင် စိတ်တိုသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဂျပန်တိုင်းသည် အရပ်ပု၍ အားတိုင်းလည်း စိတ်တိုနေကြဟန်တူသည်။

မဏ္ဍပ်သံဃာစင်လိုအမြင့်၌ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ မြို့ပိုင်ကြီး၊ တိုက်ပိုင်ကြီး ဌာနာပိုင်ကြီး မဟာဗမာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ သူကြီး၊ ကျွန်တော့်ဆရာ ကိုအုန်းဖေ၊ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်း ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိစသော လူကြီးလူကောင်း သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့ ထိုင်ကြသည်။

စင်အောက်မဏ္ဍပ်အလယ်၌ လက်တန်းပါသော ကျွန်းကုလားထိုင် ထက်တွင် ကိုကျော်ရှိန် သည် လက်ပြင်ကုန်း ကလေးဖြင့် ထိုင်နေသည်။

အခမ်းအနားမှူး အဖြစ် ဆရာလေးကိုကြင်ခဲ က ဆောင်ရွက်၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၄)

ပထမအနေ နှင့် မြို့ပိုင်ကြီးက မိန့်ခန်းပြောသည်။ သူပြောသမျှမှာ ပေါက်ခေါင်းတစ်နယ်လုံး ကျွန်တော်တို့ ရွာ မှသာ သူရဲကောင်းထွက်ကြောင်း၊

ဤအတွက် သူဂုဏ်ယူကြောင်း၊ နိပုန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကလည်း အလွန် ဝမ်းသာကြောင်း၊ ဟေးဟိုးတပ် ဆိုသည်မှာ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ နောင်ကိုလည်း ရွာမှလူငယ်တို့ ဝင်စေ လိုကြောင်း... စသည် များ ဖြစ်၏။

မြို့ပိုင်ကြီးနောက် မဟာဗမာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက စကားပြောသည်။ သူက...၊ သူသည် အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး ကိုယ်စား စကားပြောကြောင်း။ အဓိပတိကြီးသည် တောင်သူ လယ်သမား ဆင်းရဲသားများကို အလွန် သနားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားပါတီကို သူအရင်ထောင် ခဲ့ကြောင်း၊ ဆင်းရဲသားများကို အလွန် ကောင်းစား စေလိုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဟေးဟိုးတပ် သို့ ဗမာလူငယ်တိုင်းဝင်၍ နိပုန်များနှင့် လက်တွဲ ဆောင်ရွက် စေလိုကြောင်း.... စသည်ဖြင့် ဟောကြားသည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကျွန်တော့်တို့ တောင့်တ နေသော ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကြီးက စကားပြောသည်။ စစ်ဗိုလ်ကြီး သည် သူ့စားကြီး ကို ဆုပ်ကာ ဆုပ်ကာဖြင့် ဒေါသတကြီး ရူးရူး ရှားရှား ရွတ်ရွတ်ရှက်ရှက် ကွဲကွဲကွဲကွဲ နှင့် ကျွန်တော် တို့ နားမလည်သော စကားတို့ကို အသံကုန်အော်ဟစ်ပြောသည်။ သူရပ်လိုက်လျှင် စကားပြန် လုပ်သူက မြန်မာလို ပြန်ပြောသည်။

ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကြီး ပြောသည်မှာ နိပုန် တပ်မတော်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်မိတ္တူ တို့အား မြန်မာပြည် မှ မောင်းထုတ် ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မြန်မာ တိုင်း သည် နိပုန်တို့ကို ကျေးဇူး တင်ရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ နိပုန်ဘုရင်မင်းမြတ် သည် နေမျိုးနွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အလွန်ဘုန်းကြီးကြောင်း၊ နိပုန်နှင့်မြန်မာကို ညီအစ်ကိုဟု ပြောနေကြကြောင်း၊ ထိုစကားသည် မှားကြောင်း၊ အမှန်မှာနိပုန်သည် ဆရာဖြစ်၍ မြန်မာသည် တပည့်ဖြစ်ကြောင်း၊

တပည့် ဆိုသည်မှာ ဆရာ စကားနားထောင်မှ ကြီးပွားကြောင်း၊ ဟေးဟိုး တပ်ဝင်လျှင် တပည့် ကောင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ နိပုန်၏ ခေါင်းဆောင်မှု အောက်တွင် မြန်မာတွေ လိမ်လိမ် မာမာ ဖြင့် တပည့်ကောင်း ပီပီနေကြလျှင် မဟာအာရှတိုက်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည် တို့ ဖြစ်သတည်း။

နိပုန်စစ်ဗိုလ်ကြီး စကား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကာလသားတီးခိုင်းက ခေတ္တဘိုးဘိုး အောင်သီချင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေ သည်။ ၎င်းနောက် ကိုဇကျော်ရှိန်အား ချီးကျူးခန်း စဖွင့်တော့၏။ စဖွင့်သူမှာ အခမ်းအနားမှူး ဆရာကိုကြင်ခဲ ဖြစ်သည်။

ဆရာကိုကြင်ခဲ ပြောသော စကားကိုမူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နားလည် ကြသည်။

"မြန်မာ အစ တကောင်းက" ဟူသကဲ့သို့ မြန်မာသည် သာကျသာကီဝင် မင်းမျိုးဖြစ်သည်။ မြန်မာ သူရဲကောင်း တို့အနက် ဓားနှင့်ထိုး ဓားကျိုး၊ မြမြုပ်၍လည်း မသေ၊ ရေညှိနစ်၍လည်း မသေသော ဘိုးဘိုးအောင် ကဲ့သို့သော အာဇာနည်များ ရှိခဲ့သည်။ ယောက်ျားကောင်း အာဇာနည်ဆိုလျှင် ရဲသော်မသေ- သေသော်ငရဲမလား ဟူသော စကားနှင့်အညီ အလွယ်တကူ မသေနိုင်၊ သူရဲကောင်း ကျန်စစ်သားအား အနော်ရထာဘုရင် လှုံဖြင့်ထိုးစဉ် က မင်းမဟာဂီရိ မောင်တင့်တယ် ကယ်ခဲ့သည့် သက်သေရှိသည်။ ဤရွာ၏ သူရဲကောင်း ကိုဇကျော်ရှိန် ကိုလည်း သာသနာ စောင့် နတ်မင်းကြီး လေးပါး စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်။

ဆရာလေးကိုကြင်ခဲ၏ ဤရဲရဲတောက် စကားတို့ကို နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ လူကုန်သည် လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးသည်။ လက်ခုပ်ဩဘာသံ ဆုံးသောအခါ ဆရာလေးကိုကြင်ခဲက စကားဆက်သည်။

"ကြွရောက်လာသော သပွဲရိသ သူတော်ကောင်း အပေါင်းခင်ဗျား၊ ဤနေရာမှ သူရဲကောင်း ကိုကျော်ရှိန်အား နေမျိုးသူရှိန် ဗိုလ်ကျော်ရှိန် ဟု သူကြီးမင်းကိုယ်စား ကျွန်တော်က ကင်ပွန်းတပ်ပါသည်"

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက လက်ခုပ်တီး ရပြန်သည်။ နောက်အစီအစဉ်အရ ကွမ်းတောင်ကို မငြိမ်းသာ ခေါင်းဆောင်သော အပျိုချောများက တစ်ယောက်လျှင် ပန်းကုံးတစ်ကုံးကျ ကိုကျော်ရှိန် ခေါင်း၌ စွပ်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ကိုကျော်ရှိန် ကို ဝိုင်း၍ စာရွက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ဝတ်ရွတ်သကဲ့သို့ ညီညီညာညာ သံပြိုင်..... ဆရာလေး ကိုကြင်ခဲ၏ ရတုကို ရွတ်ကြသည်။

"ဝဲယာအောင်မြေ....

ကြီးသရေရှင့်

ချောင်းငွေသဲဖြူ

ပတ်ဝိုင်းမူသား

ရွှေဂူဂါမာ

မြတ်ရွာဇာတိ

ဘုန်းရှိရှိလျှင်"

နောက်စာပိုဒ်များကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ သုံးပုဒ်ရှိသည်။ အလွန်ရှည်သည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိသောအပိုဒ်မှာ ကိုကျော်ရှိန်ကို ချီးကျူးထားသည်။

"နေမျိုးသူရှိန်.....

ဗိုလ်ကျော်ရှိန်သည်

လျှံထိန်ဝင်းပ

ဗန္ဓုလသို့

သူရအခေါင်

သတ္တိပြောင်ဘိ

ရန်ရှောင်ပယ်ကင်း

စောထီးမင်းသွင်...

ကျွန်တော်သည် ဗန္ဓုလသို့ သတ္တိပြောင်နေသော နေမျိုးသူရှိန် ဗိုလ်ကျော်ရှိန်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုခဏ ၌ ဗိုလ်ကျော်ရှိန်ကို ကျွန်တော် အလွန် သနားသွားသည်။

ယခင်က ကိုကျော်ရှိန် သည် မှန်မှန် မလုပ်နိုင်သော ဗိုလ်ကေရှည် ရှည် နှင့် ဖြစ်၍ စုတ်ချွန်းချွန်း ညှင်းဆိုးဆိုး နိုင်သည်။ ယခုမူ တပ်သားသူရဲကောင်း ပီပီ ကတုံးဖြင့် ဆိုပြန်သော် ပြောင်ချော်ချော် ကြောင်စီစီလေး ဖြစ်နေသည်။

ရှုပ်တက်တို အဖြူ ရွှေတောင်လုံချည် အနီ ဝတ်ထားရာ လည်ပင်းမှ ပန်းကုံး တို့နှင့် ဆိုသော် အလကပ္ပ ချစ်တီး နှင့် တူသလို ဖြစ်နေသည်။

သနားစရာ အကောင်းဆုံး မှာ သူ့မျက်နှာလေး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာလေး သည် ဆီးစေ့မျှ ငယ်နေသည်။ မကြုံစဖူး အပျို ခုနစ်ဦး ဝိုင်း၍ ကမ္မဝါ ညှပ်သကဲ့သို့ ရတု ဆိုနေကြသဖြင့် သူ့မျက်လုံးသည် မြေကြီးမှ မခွာရဲ ဘဲ ရှိရာသည်။

သူကသာ မည်သူ့မျှ မကြည့်ရဲသော်လည်း မဏ္ဍပ်တွင်းရှိမျက်လုံး အားလုံးမှာ သူ့ဆီရှိနေမှန်း သူ ရိပ်မိပုံ ပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ် ကုပ်ကုပ်ကလေးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန် နေရာသည်။ သူ့ကြည့် ရသည်မှာ ကိုးဆောင် တွဲကျောင်း မှ တစ်ဝါတွင်း ၌ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ ဥပဒ်သည်တို့အား ပထမဆုံး သီလပေးစဉ်ကနှင့် တူနေသည်။ လူအားလုံး မျက်စိမိတ် ရှစ်ခိုးသီလ ယူနေခိုက် ကိုရင်သည် အသံရောလူရော တုန်နေရာသည်။ သီလပေး အလယ် ၌ ကျက်ထားသော ပါဠိတို့ မေ့၍ သရကင်္ဂ သုံးပါး တိုင်ပေးပြီးလျှင် ပေးပြီးခြင်း။

သာဓုကံကတ္တာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ.. ဦးဇင်းဆီ ဆက်သီလ ယူကြတော့ ဒါယိကာ ဒါယိကာမကြီးတို့... ဆို၍ ထပြေးသည်။

ကိုကျော်ရှိန်မှာ ကိုရင်ထက် ကံဆိုးရာသည်။ ကိုရင်က ထပြေး နိုင်သေးသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကြီး မြို့ပိုင်ကြီး တိုက်ပိုင်ကြီး ဌာနပိုင်ကြီး တို့နှင့် တကွ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေသော ဤပရိသတ်ကြီးရှေ့မှ ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မပြေးနိုင်.. ဝဉ်ရှိသမျှ ခံရလေရာဦးမည်။ ဗိုလ်ကျော်ရှိန် အားမကြည့်ရက် သဖြင့် ကျွန်တော့် မျက်လုံး များသည် မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ လွဲကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဤပွဲသို့

မဖိတ်သဖြင့် နောက်ကျ ရောက်လာဟန် တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးအား တွေ့ရသည်။

ဦးလေးပု(ဝါ) အရူးကြီး ကိုပုတည်း။

ဦးလေးပု ၌ အကျင့် တစ်ခုရှိသည်။ သူ့၌ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိသော် တံတွေးကို ဟိုထောင့်သည်ထောင့် မနားတမ်း ထွေးတတ်သည်။ ကျောင်း ၌ ဥပုသ်နေ့များတွင် ထွေးခံများချထားသော အခါ... ဦးလေးပုသည် ထွေးခံတစ်ခု မျှ မကျန်အောင် သက်စေ့လိုက် တံတွေးထွေး လေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း မင်းခမ်းမင်းနား အဖြစ် စိုက်ထားသော ငှက်ပျောပင် တို့စေ့အောင် လိုက်လံ တံတွေး ထွေးနေသည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၅)

ဦးလေးပုကို ကျွန်တော်အလွန်စိုးရိမ်သွားသည်။ မရှိမသေ တံတွေးထွေးနေသည်ကို ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကြီးများ တွေ သွားလျှင် ဦးလေးပု၏ ပြန်ပေါက်စခြေသည်လက်သည်းများကို ပြန်အခွာခံနေရပေလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိစဉ် ကျွန်တော့်အား ဦးလေးပုက မြင်သွားသည်။ ထိုအခါ သူက မျက်စိပစ်လိုက်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ မျက်စိမှိတ် လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးလှုပ်ပြနေသည်။ မနေနိုင်တော့သော ကျွန်တော်က အရဲစွန့် ၍ ပရိသတ်ကြားမှ တိုးထွက်ခဲ့ရသည်။ အပြင်ရောက် သော် ဦးလေးပု ကို တက်တို့၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရသည်။

"ဦးလေးပု.... ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ဦးလေးပု သည် အလွန်အရေး ကြီးသော စကားပြောလိုဟန် ကျွန်တော့်နားနား ကပ်၍ ဆိုသည်။

"လူတစ်ယောက် က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့"

"ဘယ်သူလဲ"

"ဟ ... အဲဒါ...ငါဘယ်သိမလဲ၊ လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ခွေးတစ်ကောင် က တွေ့ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နာမည် ငါမသိလို့ လူတစ်ယောက် ကတွေ့ချင်တာလို့ ငါပြောတာ"

"အဲဒီလူ က ဘယ်လိုနေလဲ"

"ဗိုလ်ကေ နဲ့...ရှပ်အင်္ကျီနဲ့.... "

"ဟာ.. ဗိုလ်ကေနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီက ဆန်းတာလိုက်လို့.... သူ့ရှပ်က ဘယ်လိုနေလဲ"

"သူ့ရှပ် ကို ငါမဖမ်းနိုင်ဘူးကွ၊ သူ့မျက်နှာက သဖန်းသီးတွေလို အဖုအထစ်တွေနဲ့ ကိုယ်ပျက်နေသလား မသိဘူး"

ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးထသွားသည်။ ဦးလေးပုသည် ဘာကြောင့် ကိုယ်ပျက်သောသူ က ခေါ်ခိုင်း သည်ကို လာခေါ်ရသနည်း.... "

"အမှန်း ကန်းမှန်း မသိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို ဘာလို့ လာခေါ်တာလဲ"

ဦးလေးပုသည် ဘာမျှမဖြေဘဲ ချေးအထပ်ထပ်ရှိသော သူ့အင်္ကျီအတ်ထဲမှ ကိုးဝါ စီးကရက် တစ်ဘူး ထုတ်ပြသည်။ စီးကရက်ဘူးကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဦးလေးပု သည် အလွန် စီးကရက်ကြိုက်တတ်သည်။ စီးကရက် ရလျှင် ဘာမဆိုလုပ်မည်မှာ သေချာ၏။

ယခုလည်း သူ့အလွန်ကြောက် သမျှ မုန်းသော ဂျပန်များရှိလျက် ဤမဏ္ဍပ် ဆီလာခြင်း မှာ စီးကရက်တန်ခိုး ဖြစ်ရပေ လိမ့်မည်။

"အဲဒီလူက တကယ်ကိုယ်ပျက်နေလား"

"ငါ... ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ"

"သူ့ ကိုယ် က ညှိစော်မနံဘူးလား"

"ဟာ.... အဲဒါတော့ မနံဘူးကွ"

မနံဘူးသာဆိုသည် ဦးလေးပုသည် သွားကြာမှ တံတွေးကို 'ကျစ်'ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ ဆင်ခြေ ဆက် ပေးသည်။

"ပြီးတော့လေ ကွာ မင်းနာမည်ကို သူကတိတိကျကျပြောတာ၊ မင်းကို သူ က(ငယ်လေး) လို့ခေါ်တယ်တဲ့၊ မင်းနာမည် သန့်ဇင် ဆိုတာ လည်းပြောတယ်၊ နောက်ပြီး ဘာတဲ့....မင်း သိချင်တဲ့ သူပုန်ထနည်းလည်း ပြောပြမယ် တဲ့၊ ဒါထက်ငိုလူ... မင်း တကယ်သူပုန်ထ မလို့လား"

"တော်စမ်းပါဗျာ ...တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ၊ အဲဒီလူ ဘယ်မလဲ၊ လာ.... သွား ကြရအောင်"

ကျွန်တော်က ရှေ့မှထွက်ခဲ့သည်။ ဦးလေးပုသည် ငှက်ပျောပင်မှန်သမျှ တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်၊ ပြောလိုက် နှင့် ရွာအစွန်သချိုင်းအနီး ဘုရားပျက်ကြီးဆီ ရောက်လာသည်။ ဂူပျက်အဝ၌ ဦးလေးပုက အသံပေးလိုက် သော အခါ ခေါင်းတစ်လုံး ပြုထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက်သော် ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်သွားသည်။ အကြောင်း မှာ ဦးလေးပုပြောသကဲ့ သို့သူ့မျက်နှာမှာ

သဖန်းသီးကဲ့သို့ အဖုအထစ် တို့ ထွက်နေသည်။ ထိုသူ့ မျက်နှာ ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်သည်။ ခဏ ဌ ကျွန်တော်သည် ထိတ်လန့်တကြား အော်မိသည်။

"ကိုမြင့်ဦး... ၊ ခင်ဗျား...ကိုမြင့်ဦးမဟုတ်လား..... "

မှန်သည် ။ကိုမြင့်ဦးမှ... ကိုမြင့်ဦးအစစ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် နှင့် ဦးလေးပုသည် ဂူတွင်းဝင်၍ ကိုမြင့်ဦးနားထိုင်သည်။

ဂူတွင်း ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိထားမိသည်မှာ ကြိုင်ချင်တိုင်း ကြိုင်၍ လှိုင်ချင်တိုင်း လှိုင်နေသော ဥသျှစ်သီး နဲ့ များတည်း။ ကိုမြင့်ဦးဘေး၌ စားလက်စ ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးရှိသည်။ အခြား ဥသျှစ်သီး နှစ်လုံး ကလည်း အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။

"ကိုမြင့်ဦး ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲ.... "

ကိုမြင့်ဦး သည် မေးရိုးများ တင်းအောင် အံကြိတ်လျက် ခေတ္တငြိမ် နေပြီးနောက် ပြန်ဖြေသည်။

"ငါ.... ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အချုပ် က ထွက်ပြေးလာတာ..... "

"ဗျာ....ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အချုပ် က.... "

ကိုမြင့်ဦးသည် သူ့ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်များ ပေါင်းတလည် မြို့ပေါ်တွင် ဂျပန် မော်တော်ကား တပ်ကြီး ရှိသည်။ ထိုမော်တော်ကားတပ်မှ ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အီမုရာသည် မသန်းရှင်ကို မျက်စေ့ ကျ၍ အပိုင်သိမ်းရန် အမျိုးမျိုးရန်ရှာသည်။ တစ်နေ့တွင် အီမုရာသည်

ခပ်တည်တည်ပင် မသန်းရှင် အား လက်ထပ်ရန် လာတောင်းသည်။ ကိုမြင့်ဦး တို့ကငြင်းပယ် လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ပေါင်းတလည်မြို့ မှ အတန်ဝေး သော ဘုရားကြီး ကျောက်တိုက်၌ စခန်းချထားသည့် ပင်ပေတိုင် အဖွဲ့က ကိုမြင့်ဦး အား ဖမ်းသည်။ ကိုမြင့်ဦးအိမ်၌ မသင်္ကာဖွယ် စာအုပ်များ တွေ့သည်ဆို၍ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ညှင်းဆဲ နိပ်စက် ကြသည်။ ကိုမြင့်ဦးမျက်နှာမှ အဖုအထစ်တို့မှာ ဂျပန်လက်ရာများတည်း။

ဂျပန်ငရဲ၌ မရှုမလှခံရပြီးသော နံနက်ဝယ် အီမုရာသည် မျက်နှာချိုသွေး၍ ကယ်တင်ရှင် ဟန်ဖြင့် ကိုမြင့်ဦး ကို ကယ်ပေတိုင်အချုပ်မှ လာထုတ်သည်။ ကိုမြင့်ဦးကလည်း ပရိယာယ် ဆင်၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

"အဲဒါ ငါ... ရွာထဲ မဝင်ရဲတော့ဘူးကွာ၊ မတော်တဆ ငါ့ကိုမြင်သွားရင် မင်းတို့ရွာ အမွှေခံ ရမှာစိုးလို့.... "

ကိုမြင့်ဦး ၏ စကား တို့ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းကြီးစွာဖြင့် နားထောင် နေရာမှ ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်တကြီး မေးမိ၏။

"ဒါထက်..... မမရှင်တို့ကော..... "

ကိုမြင့်ဦး သည် တွေ့တွေ့ပိုင်ပိုင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

"အဲဒါ ... ငါမသိဘူး၊ ဘာကြီး ဦးဘိုးခနဲ ကိုညီလေးတို့တော့ စောင့်ရှောက် ပေးလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ"

ကိုမြင်ဦး ရော ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်နေကြသည်။ ဦးလေးပု ကမူ ဥသျှစ်သီး တစ်လုံးကိုခွာ၍ ဆိတ်စား သကဲ့သို့ တမြို့မြို့ စားရင်း မျက်တောင်ပု၏ ခတ်ပုတ်ခတ် နှင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်နေသည်။

"ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ"

"ငါ ရန်ကုန်ပြေးချင်တယ်... ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး၊ ထမင်းလည်း မစားရ သေးဘူး၊ ဟောဒီလူကြီးက ဥသျှစ်သီး ကျွေးထားလို့"

ဦးလေးပု သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျန်နေသော ဥသျှစ်သီး တစ်လုံးကိုယူ၍ "ရော့အင့် စားဦး၊ အားမနာနဲ့၊ ဥသျှစ်သီး တော့ လိုချင်သလောက် ငါပေးနိုင်မယ်၊ ငါ့ကျောင်းမှာ တစ်အိတ်ကြီးကျန်သေးတယ်၊ ရော့ စားလေ" ဟုတိုက်တွန်းရင်း ကိုမြင့်ဦးအားပေးသည်။

"ဦးလေးပုကလည်း အရေးထဲ ဥသျှစ်သီးနောက်နေပြန်ပြီ၊ နေစမ်းဗျာ"

ဦးလေးပု သည် မကျေမချမ်းဖြင့် တံထွေးကို 'ကျစ်'ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ နောက်ဥသျှစ်သီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ပြောတော့၏။

"ငါက ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ ကြီးအကြောင်းပြောတော့ လူတွေက ရယ်ကြတယ်၊ ဗြိတိသျှ က လက်သည်း ခြေသည်း ဘယ်တော့မှ မခွာဘူး ဒီခွေးမသား ဂျပန်တွေ တစ်နေ့ ခွေးပြေးပြေးရမယ်၊ ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်တော် မူတယ်၊ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး ကို အမြန်ဆုံး ကယ်တင်တော့တဲ့... မင်းတို့မယုံဘူးလား"

"ခင်ဗျား ဂျော့ဘုရင်စကား ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြားလဲ"

ဦးလေးပု သည် လေသံကိုတိုး၍ အရေးတကြီး ပြောသည်။

"ငါ့ကို(လေနတ်သား) ကပြောတယ်"

"ဗျာ... လေနတ်သား"

ဦးလေးပုသည် ကျေနပ်စွာရယ်၏။ ထို့နောက် သူ့ရင်ပတ်ကို ဂုဏ်ဝင့်စွာ ပုတ်ပြရင်း ဆိုသည်။

"မင်း လေနတ်သားမြင်ဖူးလား၊ ငါ့အိမ်မှာ ရှိတယ်"

ကျွန်တော် သည် အရူးကြီးကိုပု ဖောက်လာပြီထင်သည်။

သို့ရာတွင် သူက အကျီအိတ်ကို နှိုက်သောအခါတွင် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးပုသည် ဆွဲထုတ် လိုက်သည် မှာ ညိုဝါသော စက္ကူစုတ်တစ်စုတ်သာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်ဦးက သူ့စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ပြိုင်တူ မျက်လုံးပြူးသွား ကြသည်။

စာရွက်ပေါ်၌ လေးနတ်သားဟု ရိုက်ထားသည်။ မာတလီ လိုလို သင်္ကြံလိုလို နတ်တစ်ပါးပုံ လည်းပါ၏။ စာများ ကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ ဦးလေးပုပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဂျော့ဘုရင်သည် မြန်မာပြည်အား ပြန်လည် ကယ်တင်မည် ဟု ကတိ ပေးထားသည်။

"ဦးလေးပု ခင်ဗျားဒီစာရွက် ဘယ်ကရသလဲ"

"လေယာဉ်ပျံသံကြားရင် မင်းတို့က ထွက်ပြေးတယ်၊ ငါကထွက် ကြည့်တယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ထန်းတောထဲ လေယာဉ်ပျံ နိမ့်နိမ့်လေး ပျံလာတုန်းက

အဲဒီအထုပ်တွေ ချသွားတယ်မောင်၊ ငါရကောက်ထားတာ တစ်ပိဿ လောက် ရှိတယ်၊ လူတွေကို လျှောက်ပြောရင် ဂျပန်က ခြေသည်းလက်သည်း ခွာမှာကြောက်လို့ ငါက ငြိမ်နေတာ၊ ငါ့ကျောင်းမှာ ရှိတယ် မင်းကြည့် မလား"

ကျွန်တော် တို့က ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဦးလေးပု ကသာ ဆက်မူတ် နေသည်။

"ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နေမဝင်ဘူး၊ မင်းကို ငါတစ်ခါက ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဂျပန်အလံ က နေဆိုတာ ထွက်နေ ချွတ်ကရားလေးပါ။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး ကမှ တကယ့်နေကြီးကွ"

ထို့နောက် ဦးလေးပု သည် လေသံ ကို အထူးနှိမ်၍ ပြောသည်။

"ဗြိတိသျှ တွေ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ပြန်လာရင် ဒီဂျပန်ကောင်တွေကို မုဒိမ်းမှုန့်ရော၊ လူသတ်မှု နဲ့ရော၊ ဓားပြ မှုန့်ရော၊ အရေးပိုင် ကို ငါကိုယ်တိုင် လျှောက်မယ်။ မင်းပုဒ်မ (၃၀၂) (၃၀၃) (၃၀၄) (၃၀၅)(၃၀၆) အဲဒါတွေ ကြားဖူးလား"

"အဲဒီပုဒ်မ တွေက ဘာလဲ"

"အဲ...ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မင်းတို့က ငါ့အရူးထင်နေတယ် ပုဒ်မဆိုတာ ဥပဒေကွ၊ ဥပဒေဆိုတာ ထောင်ချ လို့ရတယ်၊ ကြီးစင်တင်လို့ရတယ်.... "

ဦးလေးပု သည် ဆက်လက် မိန့်မြွက် တော်မမူတော့ ဘဲ သူ့ဥသျှစ်သီးကိုသာ ဂျပန်အမှတ်ဖြင့် တဝှပ်ဝှပ်ထု၍ ဝါးစား နေတော့သည်။

ဦးလေးပု ကို ပမာမပြုတော့ဘဲ ကိုမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆက်တိုင်ပင်သည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

ကိုမြင့်ဦး သည် ခေတ္တစဉ်းစား၍ ဆိုသည်။

"မင်းဆရာ ကို ပြောကွာ၊ နေဝင်ရင် ဒီမှာလာတွေ့ပါလို့၊ သူနဲ့ငါတိုင်ပင်ပြီး လုပ်မယ်၊ ရွာထဲတော့ ငါမဝင် ချင်ဘူး"

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်၍ ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ကိုမြင့်ဦးက သတိရဟန် မှာသည်။

"ငယ်လေး... ဆရာလာရင် ထမင်းနဲ့ဟင်းပါ ယူခဲ့လို့ ပြောလိုက်ကြား လား၊ အခက်အခဲရှိရင် တော့ မယူခဲ့ကြနဲ့၊ လူမြင် လို့ မသင်္ကာရင် ငါးပါး မှောက်ကုန်ကြမယ်"

ကျွန်တော် နှင့် ဦးလေးပုသည် ဘုရားဂူပျက်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခွဲရခါနီး၌ ဦးလေးပုသည် လေးလေး နက်နက် မှာသည်။

"ငယ်လေး.... မင်း ထမင်းချိုင့် အရမ်းမယူနဲ့၊ လူမြင်လို့မသင်္ကာရင် သူပြောသလို ငါးပါးမှောက်ကုန်ကြဦးမယ်၊ သူ မဆာအောင် ငါဥသျှစ်သီး တစ်အိတ် ပို့ပေး ထားမယ်၊ စိတ်ချကွယ် သိလား၊ အေး... ဒါထက် ငါ့အိတ်ထဲမှာ လေနတ်သား ရှိ တဲ့ အကြောင်း သောက်ရမ်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့"

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၆)

သည်းဦးပန်းနှင့် မိုးမို့ပွင့်

ကိုမြင့်ဦးနှင့် ဆရာကိုအုန်းဖေတို့ ထိုည၌ တွေ့ကြသည်။ ဆရာကိုအုန်းဖေသည် ကိုမြင့်ဦးကို ပေါက်ခေါင်းမှ တစ်ဆင့် ရိုးကြီး(ပဲခူးရိုးမ)ကို ဖြတ်၍ တောင်ငူဘက်သို့ သွားရန် စီစဉ်ပေးသည်။ တောင်ငူမှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်အရောက် သက်ဆိုင်ရာ အာရှလူငယ်အဖွဲ့များ၏ အကူအညီယူ၍ ကိုမြင့်ဦးသည် သွားရန်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကိုမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား နှုတ်ဆက်၍ ဆရာတပည့် မှဆိုး နှစ်ဦး နှင့်အတူတောင်နှင့် တောဆီထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့နေ့ခင်း၌ ဆရာသည် မြို့တက်၍ မသန်းရှင်ကို ရွာသို့ခေါ်လာခဲ့၏။
မသန်းရှင်မှာ ဦးမြင့်ဦး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပေါင်းတလည်မြို့မှ
လူကြီးတို့က စောင့်ရှောက်ထား သဖြင့် ဂျပန်ရန်မှ ယာယီ လွတ်ခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုနေ့ညက ရှုခင်းကို ကျွန်တော် မမေ့

မသန်းရှင် သည် ခါတိုင်းထက် ပိုလှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။
ခါတိုင်းထက်လည်း ပိုရှက်နေသည် ထင်၏။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ၌ ဆရာ၊ မသန်းရှင် နှင့် အလိုက်မသိသော ကျွန်တော်
တစ်ကောင်သာ ရှိသည်။

မသန်းရှင် သည် သူ့မျက်တောင်ကော့များကို စင်း၍မျက်လွှာချနင်း
သူ့လက်ချောင်း ဝါဝါ ဝင်းဝင်းကလေး များဖြင့် ကြမ်းပြင် ကို ပွတ်နေသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာကမူ မေးကြောများထောင်အောင် အံကြိတ်ရင်း
အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာကိုကြည့်လိုက်၊ မသန်းရှင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့်
ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် ထိုင် နေသည်။ မသန်းရှင်က တစ်ချီတစ်ချီ ကျွန်တော့်
ဘက်လှည်းရင်း အေးချမ်းစွာ ပြုံးပြခြင်းကို မှု ပြုသည်။ အတန်ကြာမှ ဆရာသည်
မသန်းရှင်ရှေ့၌ မားမားကြီး ရပ်လေသည်။ ဆရာအမူအရာမှာ ရည်းစား ရှေ့၌
ရပ်သော ချစ်သူနှင့်မတူ။ တပည့်မတစ်ဦးကို စီရင်ချက်ချမည့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်
တူနေသည်။

‘မသန်းရှင်... နက်ဖြန်ကျ အကျဉ်းချိုးပြီး ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ် ...
နားလည်လား ‘ ‘

မသန်းရှင်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရသဖြင့်
မော်ကြည့်သည်။ ခဏ၌ လှပသော မသန်းရှင်၏ မျက်လုံးများသည်
ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် ဝင်းလက်လာ၏။ နီရဲသော ပါး ကလေးများနှင့် ဆရာ့ကို မရဲတရဲ
မေးပြန်မေးသည်။

‘ ‘ဆရာ တကယ်ပြောတာလားဟင် ‘ ‘

ဆရာ သည် မသန်းရှင်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က
သူတို့မျက်လုံးနှစ်စုံ ကို ခေါက်တုံ့လားလား စုံစမ်း ကြည့်မိသည်။

မသန်းရှင်၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်။ မျက်လုံးကမူ
ပြုံးရွှင်နေပါ၏။ ဪ... သူတို့ မိန်းမ တို့သည်။ ပြုံးရင်းလည်း
မျက်ရည်ဝဲတတ်လေသည် တကား။

ဆရာ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကြီးမှာလည်း လျော့ကျသွားသည်။
ဆရာ၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ အမြဲတင်းမာ လေသည်။
ထိုနေ့မှာကဲ့သို့ တင်းမာခြင်းလျော့သော မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး။ ယခုကဲ့သို့
မျက်နှာထား လျော့သောအခါ ကျွန်တော့်ဆရာ သည် ခွံညားသည်
အလွန်ချောမောလေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

ဆရာသည် နူးညံ့စွာ ပြုံး၍ ကြင်နာစွာဆိုသည်။

‘ ကျုပ်တကယ်ပြောတာပါ မသန်းရှင်ရယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ လက်ထပ်ကြမယ် ‘ ‘

မသန်းရှင်က ဆရာ့ ခြေထောက် ကိုဖက်၍ မျက်နှာအပ်ကာ ဘာကြောင့် မသိ ရှိကံကို ကြွေးသည်။

ဆရာ သည် ဖခင်တစ်ဦး၏ ကြင်နာမှုဖြင့် မသန်းရှင်၏ ခေါင်းကလေးကို သူ့လက်ဝါးကြီးဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ် နေ၏။

ထိုအခါ ကျမှ အလိုက်မသိသော ကျွန်တော်သည် ဆိုင်းမဆန် ဗုံမပါဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ယောင်တိ ယောင်ချာနှင့် ဆင်း ထွက်ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ ၌ ဆရာနှင့် မသန်းရှင်တို့ လက်ထပ်ကြသည်။ လက်ထပ်သည်ဆိုရာ၌ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ ရွာရှိ သက်ကြီး ဝါကြီးများ ကိုဖိတ်၍ ကန်တော့ကာ သူတို့ နှစ်ဦးအား ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား အဖြစ် အသိမှတ်ပြုရန် တောင်းပြန်ခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုည၌ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သည်။ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ဆရာနှင့် မမရှင်တို့ လက်ထပ်ခြင်း ကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ရသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား အားရပါးရပြော ပြချင်သည်။ ထိုတစ်စုံ တစ်ယောက် မှာ အခြား မဟုတ်။ မယဉ်နွယ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်တို့ အိမ်ရှေ့၌ ယောင်ပေယောင်ပေ လုပ်သည်။ မယဉ်နွယ်၏ အရိပ်အယောင် ကိုမျှ မတွေ့ရ။ တိုက်ပိုင်ကြီးကို ပုလင်းနှင့် ရိုက်မည်ဟူ၍ ပြုလုပ်ခဲ့သော ညနေမှ စ၍ သူကြီးအိမ်ရှေ့သို့

ရှေ့ရှုလာသည်။ ဘထွေးသည် အားလပ်တိုင်း သူကြီး၏ အလုပ်ကို စေတနာ့ ဝန်ထမ်း လုပ်ပေးလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့ပြီ။

ပထမ ကျွန်တော်သည် ဘထွေးထံမှ အကူအညီ တောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူကြီး ကြောက်သော ဘထွေးထံမှ ကျွန်တော် ဘာ အကူအညီမျှ မရရှိနိုင် ကြောင်း သတိရမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘထွေးကို အသံမပြုဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ကွယ်နေလိုက်၏။ ဘထွေး၏ လှည်း က ကျွန်တော့်ကို လွန်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် သည် ဘထွေး၏ လှည်းပေါ် အသာခိုတက်၍ ကောက်ရိုးများ အောက်၌ ကိုယ်ကိုလျှိုးခါ ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

ဘထွေးသည် သူကြီးခြံတွင်းသို့ အနောက်အယုက်မရှိဘဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ခြံတစ်ထောင့်၌ ဘထွေးက ကောက်ရိုးများကို လှည်းပေါ်မှ ဆွဲချကာ ပုံသည်။

‘ ဘထွေး... ‘ ‘

‘ အောင်မလေး သောက် .ပလုပ်တုပ်၊ ဟာ...ဟယ်၊ လရီး မင်းဘယ်က ပါလာတာလဲ ‘ ‘

‘ တိုးတိုးဗျာ ဘထွေး ကျုပ် မယဉ်နွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ခင်ဗျား ခေါ်ပေးစမ်းပါ ‘ ‘

‘ လွန်လှချီလား ကိုယ့်လူရာ၊ သူကြီးသမီးကို မင်းကအချိန်မတော် တွေ့ချင်တယ်၊ သောက်ကျိုးနဲကွာ မင်းက အင်မတန် ရာဇဝတ်အိုး တုန်နဲ့ထိုးချင်တဲ့အကောင် ‘ ‘

‘ ‘ဘထွေး မခေါ်ပေးချင်နေလေ၊ ကျုပ်ဘာကျုပ်ခေါ်မယ် တစ်...နှစ်...သုံး...မ ‘ ‘

ဘထွေးသည် ပြူးပြူးပြောပြဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။

"ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ငါ့လူရာ၊ သူကြီးကြားရင် ငါနားရင်းအုပ်ခံရလိမ့်မယ်"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မယဉ်နွယ်ကို ခေါ်ပေးမလား"

"ငယ်လေးရာ...မင်းငါ့ကို မသနားဘူးလား"

"ခင်ဗျားကြီးရော...ကျုပ်ကိုမသနားဘူးလား"

ဘထွေးသည် သက်ပြင်းရိုက်၍ ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးသည်။

"ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးရှင်ရာ ကောက်ရိုး ပုံအောက်ထဲ ငြိမ်ငြိမ်နေခဲ့၊ ငါခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ အောင်မယ် လေး ကလေး ရွှေနိုင်ရာ၊ ဘိုးဒန် အစား နင် ငါ့ကိုသတ်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်"

ကျွန်တော်သည် ဘထွေးကို သနားသွားမိသည်။

"ဘထွေးရာ... ဒီလောက်တော့ မညည်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလောက် ကြောက်ရင် မခေါ်ပါနဲ့၊ တော့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြန်မယ်..."

ဤသို့ဆိုပြန်သော် ဘထွေးသည် ကျွန်တော့်အား မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

"ငယ်လေးရာ...မင်း သိပ်တတ်နိုင် တဲ့ကောင်ကွာ၊ ကဲပါ ကောက်ရိုး ပုံထဲပုန်းနေ၊ မင်း ကောင်မလေး ငါခေါ် ခဲ့မယ်"

ဘထွေးက ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ရိုးပုံထဲ ပြန်ဝပ်နေ၏။ ဝပ်နေစဉ် စိတ် ကူးပေါက်တိုင်း ထင်တာ လုပ်ခဲ့ မိသော်လည်း ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာသည်။

ကောက်ရိုးပုံထဲ၌ စောင့်နေရသည်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်အထင် အလွန်ကြာသည်။ ထို့နောက် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ဖော့နင်း လာသောခြေသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ရိုးများ ကိုဖြုတ် ကြည့်မိ သည်။ မယဉ်နွယ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာနေပုံရ၏။

"မယဉ်နွယ်...ငါ ဒီမှာ"

ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးပုံအောက်မှ ခေါင်းပြု၍ပြရင်း တိုးတိုး အသံပြုသည်။ မယဉ်နွယ် က လှည့်ကြည့်သည်။ ပထမသော် မျက်လုံးလေး များပြူး၍ အံ့ဩနေသည်။ ထို့နောက် ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍ ကျွန်တော့် နားကပ်လာသည်။

"သန့်ဇင်...နင် ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာတာလဲ၊ နင် သိပ် သတ္တိ ကောင်းတာပဲ"

"လွယ်လွယ်လေး ပါဟာ၊ ကောက်ရိုးလှည်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ခဲ့တာ"

မယဉ်နွယ် က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

"နင် ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ"

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့ ကြည်နူးနေခိုက် ကျယ်စွာကျယ်စွာဖြင့် သူကြီး အသံကို ကြားရသည်။

"ဟေ့ကောင်ရွှေလွန်း၊ မင်း မိုးချုပ်လှချည်လား"

သူကြီးအသံ သည် ကောက်ရိုးပုံအနောက်မှ ပေါ်လာ၏။

"မှန်ပါသူကြီးမင်း၊ ဟောဒီနွား တစ်ကောင်က ဂျိုထိုးနေလို့ တယ်... ပြောရင်းဆိုရင်း ကောက် ရိုးတွေ ဆွဲစားနေပြန်ပြီ၊ ဒီလောက်ဝတ်တဲ့ နွား၊ ကောက်ရိုးပုံထဲဝင်ဟာ... ဝင်ဟာ... ပြီးတော့ စားပိုးနှင့်အောင်စား"

ကျွန်တော်သည် ဘထွေး ဆိုလိုသည်ကိုသိ၍ မယဉ်နွယ်၏ လက်ကလေး ကို ဖမ်းဆွဲကာ ကောက်ရိုးပုံထဲ သွင်းသည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်၍ ကောက်ရိုးပုံများအောက်၌ ငြိမ်နေကြသည်။

သူကြီးသည် ကောက်ရိုးပုံကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

"ဟေ့ကောင်ရွှေလွန်း မင်းကောက်ရိုးတိုက်တာ သိပ်နေးတယ်ကွာ...၊ နက်ဖြန်ကစပြီး... တစ်နေ့ ငါးစီး ကျအောင် တိုက် ကြားလား"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူကြီးမင်း...ဒါပေမဲ့"

"ဘာလဲကွ ဒါပေမယ့်"

"အခု ဂျပန်တွေက နွားတွေ လိုက်သိမ်းနေတယ်၊ ဟိုဘက်ရွာတွေတော့ နွားတွေဖမ်းပြီး သူကြီးအိမ်မှာ စုတယ် ကြားတယ်...၊ ပြီးတော့... ဂါတ်တဲထဲ မောင်းသွားကြတယ်တဲ့"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"တကယ်လို့ ကျွန်တော့်နွားသိမ်းရင် သူကြီးက လွှတ်ပေးပါ"

သူကြီးသည် တဟဲဟဲရယ်သည်။

"ရွှေလွန်း..."

"ခင်ဗျာ..."

"ငါ တပည့် သားမြေးကို စောင့်ရှောက်တယ် ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ..."

"အေး... ငါ့စကားသာ နားထောင်၊ ငါခိုင်းတာသာလုပ်၊ မင်းနွားလည်း ဂျပန်မဆွဲစေဘူး၊ မင်း ကိုလဲ ချွေးတပ် မဆွဲစေဘူး ကြားလား"

"ကြားပါတယ်ခင်ဗျာ... သူကြီးခိုင်းတာ ကျွန်တော် အမြဲ လုပ်ခဲ့တယ် မှတ်လား၊ သူကြီးကို ကျွန်တော် ဆည်းကပ် ပါတယ်"

"အေး... ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတူ ဟိုသေချင်းဆိုးလေး ကို ဆုံးမထား၊ နောက်ကို ဒီ ကာလနာလေး... ငါ့သမီးနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်လုပ်တာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ ကြားလား..."

"စိတ်ချပါ သူကြီးရယ်၊ ဒီနွားနာလေး ခင်ဗျား သမီးနား အခုကပ်ရဲ ကပ်စမ်းပါစေ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖနောင့် နဲ့ပေါက်စမ်းပါ့မယ်"

"ဒီလိုမှပေါ့ကွဲ့၊ တပည့်ဆိုတာ... ဆရာအပေါ် သစ္စာရှိရတယ်၊ ကဲ ကဲ မင်းလည်းပြန်ဦး၊ သတိနဲ့ လည်း နေပေါ့ကွာ၊ တိုင်းပြည်ကြီး ကလည်း သိပ်မကောင်းဘူးဟေ့"

သူကြီး ထွက်ခွာသံ ကြားရသည်။ ဘထွေးသည် သူ့နွားများကို မောင်း၍ ထွက်သည်။ ထွက် ရင်းလည်း သတိပေး သွား၏။

"ဟဲ့ နွားနာ သူကြီးကြိမ်း သွားတာ ကြားလား၊ နင့်ကြောင့် ငါ နောက်ကျတာ၊ နင်ကောက်ရိုး ဆွဲ ဆွဲစားနေလို့၊ နောက်ကျတာ၊ အခုလည်း အိမ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ပြန် သွားစမ်း... သွားစမ်း ..."

ဘထွေးရွှေလွန်း ၏ လှည်းထွက် သွားသံ ကြားရသည်။ တစ်လောကလုံး ငြိမ်သွားပါမှ မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် သည် ကောက်ရိုးပုံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လဆန်းစဖြစ်၍ မိုးပြာပြာ၌ လကွေးကွေးသည် ထွက်နေ၏။ လရောင် မှိန်သဖြင့် ကြယ်တို့ က တူပြိုင် တောက်ပြောင် နေသည်။

"သန့်ဇင် နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"နင့်ကို ဝမ်းသာစရာ ပြောချင်လို့ပါဟ"

"ဘာဝမ်းသာစရာလဲ..."

"ဒီနေ့ တို့ဆရာ မိန်းမယူသွားပြီဟ"

"ဆရာ မိန်းမယူသွားပြီ...ဘယ်သူနဲ့လဲ..."

"မသန်းရှင်နဲ့..."

"မသန်းရှင်နဲ့..."

"အေးလေ...နင့်ကို ငါတစ်ခါပြောဖူးသားပဲ..."

"မသန်းရှင်ဟာ သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား"

"လှပါတယ်ဆိုတာ...ဒါပေမယ့် နင့်ကို မမိပါဘူးလို့ ငါဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ"

"သန့်ဇင် နင်ညာတာလား၊ တကယ်ပြောနေတာလား..."

"မယဉ်နွယ်ရယ်... ငါ တစ်သက်လုံး မညာဘူး၊ နင့်ကို ငါသာ မညာသေးတယ်..."

မယဉ်နွယ်သည် ပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ လရောင်၌ မယဉ်နွယ်၏ အသား ကလေးများသည် လက်နေသည် ဟု ထင်ရ၏။ အသားဖြူသောသူများသည် နေ့ခင်း၌ လည်းကောင်း၊ လရောင်၌ လည်းကောင်း လှကြသည်ထင်၏။ မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများမှာ လည်း မိုးပေါ်က ကြယ်ကလေးများ ထက်ပင် လှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

"နင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး မညာဘဲနေမလား..."

"မညာပါဘူး မယဉ်နွယ်ရာ၊ ငိုဆရာလည်း မမရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မညာဘူး၊ ငါလည်း နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မညာဘူး"

"နင် ဘာစကားပြောတာလဲ သန့်ဇင်၊ နင့်ဆရာနဲ့ မမရှင်က ရည်းစားပဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ"

"အေးလေ ကြီးလာရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင် ဖြစ်ကြမှာပေါ့ ... "

"သန့်ဇင် ... နင် ရှက်စရာတွေ မပြောနဲ့"

"ငါတော့ မရှက်ပါဘူးဟာ တကယ်ပြောတာ၊ ငါကြီးလာရင် နင့်ကိုပဲ ရည်းစားထားမှာပဲ"

မယဉ်နွယ်လည်း ခစ်ခနဲရယ်သည်။

"နင် ဘာရယ်တာလဲ" "နင်ပြောတာ ရယ်စရာကောင်းတယ်ဟာ၊ ခုနင်က ငိုအဘပြောတာ နင်ကြားလား၊ ငိုနား နင်မကပ်စေ ရဘူးတဲ့"

"အေး ... ငါကြားတယ် ... ငိုအဘကလည်း ပြောတယ်"

"နင့်အဘ ဘာပြောလဲ"

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်သွားမိသည်။ အဘက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ နောင်အခါ မယဉ်နွယ်နှင့် ပတ်သက် လာလျှင် ဓားနှင့်ခုတ်သတ်မည်ဟူသတည်း။

"ငိုအဘပြောတာ နင်မကြားချင်ပါနဲ့ဟာ"

"မပြောချင်နေဟာ ... ဒါပေမယ့် နင့်အဘလည်း ငိုကို မုန်းတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်မဖြေနိုင်။ မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ထိုင်ခိုင်းနေ၏။ အတန်ကြာမှ မယဉ်နွယ်က စ၍ ပြောသည်။

"ငါသိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ သန့်ဇင်ရာ ..."

ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မယဉ်နွယ်ကိုတော့ စိတ်မညစ်စေလို။ မယဉ်နွယ် စိတ်ချမ်းသာ အောင် မည်သို့ ပြုရမည်နည်း။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ခေါင်း ၌ အကြံတစ်ခုခုရသည်။ တစ်နေ့ကပွဲ ဘန်ကောက် လုံချည် ဝတ်၍ ခါး၌ ခြောက်လုံးပြူးထားထား သော မြို့ပိုင်ကြီးဦးအေးခန့်ကို သတိရ မိသည်။

"ငါအကြံ ရပြီ စိတ်မညစ်နဲ့ မယဉ်နွယ်၊ ဆရာက ငိုကို ဉာဏ်ကောင်းတယ် လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ခု ပြောမယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောနဲ့"

"ငါ ဘယ်သူ့ မှ လျှောက်မပြောပါဘူး"

"ဦးလေးတက်ပု ကြီးက ပြောတယ်၊ ဂျော့ဘုရင် ပြန်လာမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဦးလေးပုက ငိုကို ဗိုလ်စာ သင်ပေးမယ်လည်း ပြောတယ်၊ ဂျော့ဘုရင် ပြန်လာလို့ ဗိုလ်ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် ငါ့ဗိုလ်ကျောင်း တက်မယ်၊ ငါ့ဗိုလ်တတ်ရင် မြို့ပိုင် ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါ့မြို့ပိုင်ဖြစ်တော့ နင့်အဘ ငိုကို ဘာပြောရဲမလဲ"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်လက်အား ဆုပ်ကိုင်သည်။ အလွန်လည်း အားရှိသွားပုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ညနေက မသန်းရှင်ခေါင်းကို ဆရာပွတ်၍ ချောသကဲ့သို့ ချောချင်သည်။ သို့ရာတွင် မယဉ်နွယ်ကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်းမသိ၍ ငြိမ်၍ နေလိုက်ရသည်။ လသည်တိမ်များကြား ဝင်သွားသော အခါ မယဉ်နွယ် ကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော်သည် ခွေးတိုးပေါက်မှလှို၍ ခြံပြင် ဘက် ထွက်လာသည်။

မြို့ပိုင်ဖြစ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်၍ လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ရွာလမ်း အတိုင်း လျှောက်ခဲ့စဉ် လေယာဉ်ပျံသံ ကြားရသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးလေးတက်ပုကြီး ၏ စကား ကို အမှတ်ရ ၍ ရွာပြင်ထွက်ကာ ကြည့်မိသည်။

လေယာဉ်ပျံသည် ပတ်ခါပတ်ခါ ဝဲနေသည်။ မကြာခင်မှာပင် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဖြူဖြူ အရာ တစ်ခု ကျလာသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ထိုဖြူဖြူသည် မှိုပွင့်ကြီးကဲ့သို့ အောက်သို့ နိမ်ကျလာသည်။

လေနတ်သား သည် စက္ကူဖြစ်သဖြင့် ဤမှိုပွင့်ကြီးသည် လေနတ်သား မဖြစ်နိုင်။ မြို့၌ ကြံသည် ဆိုသော ဗုံးများ ဖြစ်နေသလား မသိ။

ကျွန်တော်သည် ရွာတွင်းသို့ ပြန်ပြေးလာကာ အိမ်ပေါ်တက်၍ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် အိပ်ပစ်လိုက်၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၇)

သွေးလှူပွဲ၏နိဒါန်း

နံနက် အတန်မြင့်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးတော့သည်။ ညကတွေ့ခဲ့သော မှိုပွင့်ကြီးကို ဦးလေးပုအား သွားပြောပြ ချင်သော်လည်း ကျောင်းတက် စရာရှိသဖြင့် သွားမပြောဖြစ်ခဲ့။

ယနေ့ နံနက်စာ ထမင်းစားရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့် ဆရာကတော် အသစ် စက်စက် မမရှင်၏ ပထမဆုံး လက်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း...။ မမရှင် ၏ လက်ရာသည် မခင်သိန်း ထက် အစပ်တည့်ခါ ထမင်းပွဲပြင်ပုံကိုက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိသည်။

မမရှင်သည် သူက ထမင်းစားသည် မရှိလှ။ ဆရာ့ကို အရိုးနှင့် ထည့်ပေးသည်။ ကောင်းနိုး ရာရာဟင်းဖတ်ကို ဆယ် ထည့်ပေးသည်။ ယပ်တောင် တစ်ချောင်းနှင့်လည်း ယင်မနားအောင် ခပ်ပေးသည်။ ဆရာက ရှက်သလို သဘောကျ သလိုပြီးရင်း ထမင်းကို မြိန်ရည်ရှက်ရည်စားသည်။

ထမင်းစားပြီးသော အခါများ ဌ ညှိ လည်း ဆပ်ပြာခဲနှင့် လက်ဆေးရေလုံ အဆင်သင့်ရှိသည်။ ဆရာဆပ်ပြာ တိုက်ပြီးသောအခါ မမရှင်က ရေဖလား နှင့် ဆရာ့လက်ပေါ်သို့ လောင်းချပေးသည်။ ဆရာသည် ရေသောက်ရန်ပင် နေရာမှမထရ။ မမရှင် က ငွေဖလားတစ်လုံးနှင့် ရေခပ်၍ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားတွင် ဖလားကိုတင်ကာ ဆရာ့ကို ပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ် မှတ်ချက်ချမိသည်။ ဆရာသည် မြို့သူရသည်မှာ ကံကောင်း လေစွ တကား...။ အလွန် ကံကောင်း လေစွ တကား...။

ကိုအုန်းမောင်နှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ ယခင်က ထမင်းစားလျှင် ကိုအုန်းမောင် ချည်းပဲ ထူးရသည်။ စားကြ သောက်ကြပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ဟင်း ထည့်စား၍ ယင်ကောင် မလာရန် လက်ညောင်းခံ၍ မည်သူမျှ မမောင်း။ စားပြီးလျှင် ကိုအုန်းမောင်သည် အိမ်ရှေ့ရှိ ဘဲဥအိုး ဆီထသွား၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်ဆေး ပလုပ်ကျင်းရသည်။ တစ်ခါတရံ သောက်ရေအိုး ဆီသို့ပင် မလာတော့ဘဲ ပလုပ်ကျင်းရေကိုပင် ချိုချ သောက် လိုက်သည်။ လက်သုတ်ပုဝါလည်း အထူးရှာမနေတော့ဘဲ မိမိပုဆိုးကိုဖြည့်၍ လက်ကိုလည်း သုတ်၊ ပါးစပ်ကိုလည်း သုတ်သော် ကိစ္စငြိမ်း၏။

ယခုမူ လက်သုတ် ပဝါကအစ လက်ကိုင်ပဝါ လိုခေါက်၍ ပန်းကန်ပြား ကလေးဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့် ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။ မြို့သူရသော ကျွန်တော့်ဆရာ အလွန်ကံကောင်းသည်။

နေ့ခင်းစားစားပြီး ဆရာရော ကျွန်တော်ပါ ကျောင်းပြန်တက်ကြသည်။

ကျောင်း ဌ မယဉ်နွယ်ကိုတွေ့၍ ဆရာကတော် ဟင်းချက် ကောင်းကြောင်း၊ သောက်ရေဖလားကို ပန်ကန်ပြား တွင်ထည့်၍ သောက်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောမိသေးသည်။

"နင် က အားရင် နင့်ဆရာ ကတော်ပဲ ကြံဖန်ချီးမွမ်း နေတာပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ အဆန်းမှတ်လို့လား"

"ဘာ... မဆန်းဘူး"

"ဘာလို့ဆန်းရမှာလဲ...၊ တို့အိမ်လည်း ဒီလိုပဲ စားတာပဲဥစ္စာ၊ ထမင်းစား ပြီးရင် ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ တောင် တို့က လက်ဆေးတာ၊ ကာလကောင်းတုန်းကဆိုရင် ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း အမြှုပ်ထွက်တဲ့ ဆေးနဲ့ သွားတိုက်ပစ် သေးတာ"

"နင် တကယ်ပြောတာလား"

"ရော ခက်ပါပြီ၊ ထန်းပင်ပေါ်က ကျတယ်ဆိုကာမှ အပေါက် ကလေး နဲ့ လား လုပ်နေပြန် ပြီ"

ကျွန်တော် က မယုံသဖြင့် "ဒါဖြင့် နင့် လက်ပေးစမ်း ငါနမ်းကြည့်မယ်"ဟု စမ်းသည်။

မယဉ်နွယ်က သူ့လက်ကလေး ကို ကမ်းပေး၍ ကျွန်တော်က နမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ မယဉ်နွယ်၏ လက်သည် ကျွန်တော့်လက်ကဲ့သို့ ဟင်းစော်မန်၊ ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ သင်းနေ၏။ ကျွန်တော် အလွန် ကျေနပ် သွားသည်။

ဆရာသည်သာ ကံကောင်းသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကံကောင်း မည်ထင်သည်။ ထို ညနေ ကျွန်တော် ကျောင်းဆင်း ၍ အိမ်၌ စာအုပ်

လွယ်အိတ်ကို ထားပြီးသောအခါ ဦးလေးပု ထံ သွားမည်ကြံ၏။ ဧည့်ခန်း၌ ဆရာသည် မမရှင် အဆင်သင့်ချပေးသော အချိုပွဲကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း နှင့်မြည်းရင်း ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ထိုင်လျက် သတင်းစာဟောင်း တစ်ခုကို ဖတ်နေသည်။ မမရှင်သည် ဆရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပြင် ၌ ကြုံ့ကြုံ့ကလေး ထိုင်ရင်း သူတို့မြို့သူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရုံသော သံချောင်းရှည်ရှည် တစ်ခု နှင့် ဇာပန်းထိုး နေသည်။

ကျွန်တော်က ဦးလေးပုကြီးထံ အမြန်သွားနိုင်ရန် အတွင်းဘက်ရှိ ဆရာစာကြည့်ခန်းကို အမြန်ဆုံးရှင်းလင်း တံမြက်စည်း လှဲနေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့၌ မှန်ကားဆိုက်လာသည်။ မှန်ကား မြင်ကတည်းက ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူး သွားမိသည်။

ကာလပျက် ပြီးနောက် သူဌေးတို့မှန်ကားများ ရွာများတွင် လာရောက် ဝှက်ထားသည်။ ကား များကိုရှာဖွေ၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် များက သိမ်းယူသည်။ ထို့နောက် လှည်းလမ်းကြောင်းပါ မရှောင် လိုက်မောင်းနေသည်။ ဤ ကားသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကားပင် ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ကားပေါ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ကား အနောက်မှ ဂျပန်စစ်သား တစ်ဦးနှင့် မြန်မာရာဇဝတ်အုပ် တစ်ဦးလည်း ဆင်းလာသည်။ ကားရှေ့ခန်းရှိ ဒရိုင်ဘာ ဂျပန်တစ်ဦး ကျန်ရစ်၏။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်သည် အိမ် ပေါ်သို့ တက်လာခိုက် ဂျပန်စစ်သား က ခြံဝံ့စောင့်ရသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဆရာသည် တည်ငြိမ်စွာပင် ဆီးကြို နေရာပေးသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မိတ်ဖွဲ့ ပေးသည်။

"ကိုအုန်းဇေ ဒီဗိုလ်ကြီးက အီမူရာ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး စစ်ချင်လို့ တဲ့"

"စစ်ပါလေ ကျုပ်ဟာ နိပွန်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးပဲ"

ရာဇဝတ်အုပ် က ဂျပန်ကို အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာပြောသည်မသိ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သည် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဂျပန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ အင်္ဂလိပ် စကား နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်က ဘာသာပြန်သည်။

"မသန်းရှင် မောင် ကိုမြင့်ဦးကို ကင်ပေတိုင်ကမ်းထားတာ၊ ဒီက ဗိုလ်ကြီးက ကယ်ထုတ်ခဲ့ တယ်၊ အဲဒါ ဗိုလ်ကြီး လက်ထဲကနေ ထွက်ပြေး သွားတယ်၊ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ"

"ကျုပ်လည်း မသန်းရှင် ရောက်မှ ဒီသတင်းကြား တာပဲ၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး"

ရာဇဝတ်အုပ် က ဂျပန်ကို တစ်ဆင့်ဘာသာပြန် ပြောသည်။ ဂျပန်သည် မျက်မှောင်ကုတ် သွား၍ မသန်းရှင် ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဝူးဝူး ဝါးဝါးနှင့် ပြောသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်က "ဗိုလ်ကြီးကပြောတယ်၊ မသန်းရှင် ဒီဘယ်လို ရောက်လာ သလဲ၊ သူ့ မောင်မရှိရင် မသန်းရှင် ကိုစစ်ဖို့ ထည့်လိုက်ပါတဲ့" ဟု ဆို၏။

မသန်းရှင်သည် ထိတ်လန့်တကြား ဆရာ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆရာ့မျက်နှာမှာ လည်း သိသိသာသာကြီး ပျက် သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာသည် တည်ငြိမ်စွာပြန်ပြော၏။

"နိပွန်စစ်ဗိုလ်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ မသန်းရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မေတ္တာရှိတာကြာပြီ၊ မနေ့က ကျုပ် တို့ လက်ထပ် ပြီးပြီ၊ သူ့မောင် ဖြစ်ခဲ့တာ နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်"

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဤစကားကို ဂျပန်အား ပြန်ပြောသောခဏ၌ ဂျပန်သည် ကျားကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး ခုန်ထ သည်။ သူသည် ဆရာ့ရှေ့၌ရပ်ကာ ဆရာ့ပါး အား ဘယ်ပြန်ညာပြန် တီးတော့သည်။ ဆရာသည် အံ့ကြိတ် ၍ ခေါင်းငုံ့ခံသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကသာ ဒေါသမပြေ နိုင်ဘဲ ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူး ကိုထုတ်၍ မသန်းရှင် နှင့် ဆရာ ကို တစ်လှည့်စီချိန်ရင်း ရာဇဝတ် အုပ်ကိုလည်း စကားပြော၏။

"ဗိုလ်ကြီးက ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အခု သူဖမ်းချင်တယ်၊ ဒီတော့ လိုက်ခဲ့ကြဗျာ"

ဆရာသည် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ ရာဇဝတ်အုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့် နေ၏။ ထိုစဉ် မသန်းရှင်က နေရာမှ ထသည်။

"ရှင့်စစ်ဗိုလ် ကို ပြောပါ ကျွန်မယောက်ျား ကို မဖမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်လို့။"

မသန်းရှင်၏ စကား ကို ရာဇဝတ်အုပ်မှတစ်ဆင့် သိရသော် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ သူ့ခြောက်လုံးပြူး ကို အိတ်တွင်းပြန်သွင်းရန် ပြင်သည်။

ထိုအခိုက် တွင်ပင် လျင်မြန်သော ဆရာလက်တစ်ဖက်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ပုတ်ချလိုက်ရာ အခန်းထောင့် သို့ လွင့်သွားသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ဆရာ၏ လက်သီးတစ်လုံးသည် ဂျပန်၏ မျက်နှာဆီသို့ ပြင်းထန် စွာ ကျရောက်သွားသည်။

ဂျပန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားရာ ဆရာသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ဂျပန်ခါးမှ ဓားရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ် ယူလိုက် သည်။

ခြံမှ စစ်သားလေး သည် ဝှေးဝှေးဝါးဝါးအော်၍ လှံစွပ်တပ်သေနတ်နှင့် ပြေးထွက်လာသည်။

ကျွန်တော် သည် မျက်လုံးပြာသွား၏။ အကြောင်းမှာ ဆရာသည် ဓားဖြင့် ပြန်လည်ခုခံရန် ပြင်ခိုက် ကြောင်နေရာ မှ သတိရသော ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဆရာ့ကို နောက်မှ ဝင်ဖမ်းချုပ် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်သားသည် ဆရာ့ရင်ဘတ်ကို လှံစွပ်ဖြင့် ထောက်ထားသည်။ ဆရာက လက်မှဓား ကို လွှတ်ချ လိုက်ရ၏။

"ဒိုင်း"

မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည့် တစ်ခဏ၌ ဆရာရင်ဘတ်ကို လှံ စွပ်နှင့်ထောက်ထားသော ဂျပန်စစ်သားသည် ပျော့ခွေလဲ ကျသွား၏။ အခန်းတစ်ထောင့် တွင်မူ စောစောက ဆရာပုတ်ချလိုက်သော ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ရင်း မသန်းရှင်သည် မိမိ ကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်မိသည် မသိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ရပ်နေသည်။ ခြောက်လုံးပြူးပြောင်းမှ အငွေ့တလူလူ ထွက်နေသည်။

လျင်မြန်သော ဆရာသည် သူ့နောက်မှ ချုပ်ထားသော ရာဇဝတ်အုပ်ကို ကိုင်ပေါက်ချလိုက် သည်။ ရာဇဝတ်အုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလျှင်ကျသွားရင်း အောက် ၌ကျန်ရစ်သော ဂျပန် ဒရိုင်းဘာ သည် ပြေးတက်လာ၏။ ဆရာသည် ဂျပန်ဓားရှည်ကို ကောက်ယူ၍ နောက်တပ်တက်လာသော ဂျပန်စစ်သား ဆီ လှံပစ်သကဲ့သို့ ဂျပန်ဓားရှည် ကြီးသည် စစ်သား၏ ရင်ဘတ်ဆီ တည့်တည့်ကြီးဝင်စိုက် ထုတ်ချင်းဖောက် သွားသည်။ အခြေအနေ လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦး သေခဲ့၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မှာ သတိ လစ်မေ့နေသည်။ ကြမ်းပြင်မှ ကုန်းထသော ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဆရာသည် ဓားနှောင့် နှင့် နောက်စေ့ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ သူပါ ငြိမ်သွားသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းတွင်း၌ ရှိသည်။ ကိုအုန်းမောင်နှင့် မခင်သိန်းတို့ က ဘယ်က ပေါ်လာသည် မသိ။ မျက်လုံးအပြူးသား နှင့် အိမ်ပေါ်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း အခန်းတွင်း မှ ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဆရာသည် ရာဇဝတ်အုပ်ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုပါ ယူလိုက်၍ မခင်သိန်းကို လှမ်းပေးသည်။ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦးဆီမှ ရှိုင် ဖယ်နှစ်လက်ရသည်။ တစ်လက်ကို သူလွယ်လိုက်၍ တစ်လက် ကို

ကိုအုန်းမောင်သို့ပေး သည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုအုန်းမောင်သည် သတိဝင်လာဟန် မေးသည်။

"ငါ့ညီ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာတွေဖြစ်တာ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီနေရာက ပြေးရမယ်၊ မခင်သိန်းနဲ့ မသန်းရှင် ရွှေတိုငွေစ တွေ အမြန်ဆုံးသိမ်း"

အခြေအနေကိုရိပ်မိသော မခင်သိန်းနှင့် မသန်းရှင်တို့ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကြ သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် လှုပ်ရှားလာ သဖြင့် ဆရာသည် မျက်နှာကို ဖနှောင့်နှင့် သုံးချက်ဆင့် ပေါက် လိုက်သည်။ ဂျပန် ငြိမ်သွား သည်။

"ကဲ ငယ်လေး တို့တွေ အားလုံးသွားရမယ်၊ မင်း လူမမြင်အောင် နောက်ဖေး ပေါက်က တိတ်တိတ်ပြေး ပေတော့"

"အို ကျွန်တော်လည်း ဆရာနဲ့လိုက်မှာပေါ့" ဆရာသည် စိတ်ထိခိုက် သွားဟန် ပြသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါသည်။

"ငါ့တပည့် အသက်ငယ်သေးတယ်၊ ဆရာတို့နဲ့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငယ်လေး ကို အမှုမပတ်အောင် လူ မမြင်ခင် မြန်မြန် ပြေးပေတော့၊ ဆရာ့စကားကို နားထောင်"

ကျွန်တော်သည် ဆရာ့စကားကို မပယ်လှန်ရဲသဖြင့် အိပ်နောက် ဖေးပေါက်မှ ကွေ့ပတ် ထွက်ပြေးပြီး ရွာထိပ် မှ ရွာတွင်းပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရွာတွင်း ရောက်သောအခါ ဆရာတို့ခြံဝ၌ လူအတော် စည်နေပြီ။ လူကြားထဲ၌ နှစ်လုံးပြူး ထမ်းထား သော ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ အနီး တမင်တိုးဝင်သွား၍ မေးသည်။

"သူကြီး ကျုပ်ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ"

သူကြီးက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြန်မဖြေ။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကသာ ရှင်းပြသည်။

"ခွေးမသားလေး၊ နင် ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ နင့်ဆရာ လူသတ်လို့။"

"ဗျာ လူသတ်လို့၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ"

ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်၍ ရှေ့သို့တိုးရန်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် အနီး၌ရှိသော ဘထွေးလေး က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

"ငါ့လူရ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ နင့်ပါ အမှုပတ်နေဦးမယ်၊ နင့်ဆရာ လူသတ်တာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန် ဘာမှတ်လို့လဲ"

ကျွန်တော် သည် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းသည် နှစ်လုံးပြူးကြီးနှင့် ရှေ့တိုးသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ပေါ်မှ ထွက်လာသူများ မြင်သည် တစ်ခဏ၌ တန့်သွားကြ၏။ မခင်သိန်းနှင့် မသန်းရှင်က ခြောက် လုံးပြူးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ် သည်။ သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းသည် နောက်ဆုတ်၍ လူအုပ်ကြား၌ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ

လိုက်ကြသည်။ ဆရာသည် လူအုပ်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်၍ "ရွာသူရွာသား အားလုံးကို ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီရွာနေလို မဖြစ်ဘူး သွားတော့မယ်၊ ဒီ တော့ မကြာခင် ရွာကို ဂျပန်တွေ လာမေ့မှာပဲ၊ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေနဲ့ သမီးပျိုတွေကို တခြားရွာ ရွှေ့ထားကြ၊ ပြီးတော့ အစစ သတိပီရိယနဲ့ နေကြ၊ တစ်ခုတော့ ကျုပ်မှာခွဲမယ်၊ ဒီဂျပန်ကောင် တွေကို တစ်နေ့ ဗမာတစ်မျိုးလုံး ခံချလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မတိုင်မီ လိမ်လိမ် မာမာ စည်းစည်းရုံးရုံး နေကြ၊ ကျုပ်လည်း တစ်နေ့ပြန်လာခဲ့မယ် ဒါပဲ" နောက်ဆုံးစကား များကိုမူ ဆရာသည် ဆိုနှင့်စွာပြော၍ လူအုပ်ကြားသို့ဆင်းကာ မားမား ကြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့နောက်မှ မခင်သိန်း၊ မသန်းရှင်၊ ကိုအုန်းမောင်တို့ လိုက်ပါ သွားကြသည်။ ဆရာတို့ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်ကာမှ သူကြီးသည် ရွာသားများ အကူ အညီဖြင့် အလောင်းတို့ကို ကောက်ယူသည်။ နှစ်လုံးပြူးကြီး တကားကားနှင့် ဟိုအမိန့် ပေး ဒီအမိန့်ပေး ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရွာသား သုံးလေးဦး သည် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာဖြင့် ဆရာတို့သွားရာဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အကျမြန်သော ဆောင်းနေသည် ငုပ်လျှိုးစဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွာပြင်တစ်ဝိုက်ရှိ လယ် ကွင်းများကိုလွန်၍ မျော်ကြည့်သော် အရှေ့ဘက်၌ မိုးလေးသည် မှုန်မှိုင်းစွာရှိနေ၏။

ရိုးလေး တောင်ခြေရှိ မြူဆိုင်းစ အင်တိုင်းတောအတွင်း တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား သော ဆရာ တို့တစ်သိုက် ကို အဝေးမှ ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်တွေ့ရပါမည်နည်း။
ဤအတွေး ဝင်လာမိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လယ်မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ရင်း
ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို လက် ဝါးနှင့်အုပ်၍ ချိုးပွဲချ ငိုကြွေး မိပါသတည်း။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၈)

(၁၁)

အရူး၏သစ္စာ

ဆရာတို့သွားလေရာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် ငိုခဲ့ပါ၏။
သို့ရာတွင် နောက် တစ်နေ့၌ ကျွန်တော် တို့တစ်ရွာလုံး ငိုပွဲဆင်ကြရသည်။

ဆရာ၏ အမှာစကား အတိုင်း ရွာရှိအပျို အားလုံး ကန်မကြီး၊ ဥသျှစ်ပင်
စသော တစ်ပါးရွာများ ကို ညတွင်းချင်း ရှောင်ရှား ကုန်ကြသည်။ ကြေးရေတတ်
တို့လည်း တစ်အိမ်ထောင်လုံး လို လို လှည်းကိုယ်စီဖြင့် ပြေးကြ သည်။

မပြေးနိုင်မပြေးသာ သူတို့သာဒုက္ခကြမ္မာကို ရောက်လာမည်မှန်း
သိလျက် ပင့်သက် ရှု အံ ကြိတ်ရင်း စောင့်မျှော်နေကြရသည်။

စောင့်မျှော်နေကြသည့် အတိုင်းလည်း နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံချိန်၌ တစ်ရာခန့်ရှိသော ဂျပန်စစ်တပ်သည် ကျွန်တော် တို့ရွာကို ဝိုင်းတော့သည်။

မြင်သမျှ လူ ကို ရိုက်သည်။ တွေ့သမျှလူကို စစ်သည်။ ရှိသမျှအိမ်ကို ရှာသည်။ သူတို့မွေ့လို့အားရမှ နီပွန်တပ်မတော်ကို အာဏာဖိဆန်သောရွာအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုံးမ တော့သည်။

ဂျပန်တို့သည် ရွာကိုမီးတင်ရှို့သည်။ ရွာတစ်ဝက်ပြောင်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ လောကဓာတ်ကျောင်း ကိုလည်း မီးတင်ရှို့ရာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် မက သိမ်တစ်ခု နှင့် ဦးလေးပုကြီး ၏ ကျောင်းပျက် တစ်ခြမ်းပါ ပါသွားတော့သည်။

ဂျပန်တို့ ပြန်သောအခါ ရွာရှိလူကုန်သည် မီးလောင်ပြင်ကိုကြည့်၍ ငိုသူငို၊ အံကြိတ်သူ ကြိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြ သည်။ ငိုသူရော အံကြိတ်သူရော အားလုံး၏နား ၌ ဆရာကိုအုန်းဖေ ပြောခဲ့သော စကားသည် ပဲ့တင်ထပ် နေ၏။

"တစ်ခုတော့ ကျုပ်မှာခဲ့မယ်၊ ဒီဂျပန်ကောင်တွေကို တစ်နေ့ ဗမာတစ်မျိုးသားလုံး ခံချလိမ့် မယ်၊ အဲဒီ အချိန် မတိုင်ခင် လိမ်လိမ်မာမာ စည်းစည်းရုံးရုံးနေကြ"

ကျွန်တော့်အဘသည် မီးလောင်ပြင်ကိုကြည့်ရင်း အံကြိတ်နေသည်။ သူကြီးကမူ ပေါ်မလာ။ ရွာသူရွာသား အားလုံးက မျက်နှာငယ်များဖြင့် အဘထံ ဝိုင်းလာကြသည်။ အဘ သည် ဆိုနှင့်သောရင်ကို မျိုသိပ်၍ သူတို့အား စကားပြောသည်။

"ရွာသူရွာသားတို့ ဝမ်းလည်မနည်းကြနဲ့၊ အားလည်းမငယ်ကြနဲ့၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ် တို့ရွာကို ကုလားဖြူတွေက ဒီလိုပဲ မီးတင်ရှို့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

ရွာသူရွာသားများက ဖြိုင်ဖြိုင်ညီညီ လက်သီး လက်မောင်း တန်း၍ အော်ကြသည်။

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

အဘသည် ကြေကွဲမှုနှင့် ဒေါသရောသော သူတို့အသံများ ငြိမ်သည် အထိ စောင့်ပြီးမှ စကား ဆက်ပြော သည်။

"ကျုပ်တို့ရွာ မီးရှို့ခဲ့တဲ့ ကုလားဖြူတွေ ဒီနေ့မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရွာတော့ ရှိသေးတယ်"

တက်ကြွ နေသော ရွာသူရွာသားများက သံပြိုင်အော်ကြသည်။

"ရှိနေသေးတယ် ရှိနေသေးတယ်"

အဘ သည် ရွာသူရွာသား များအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဆိုသည်။

"ဒီတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ခုပြောမယ်၊ သဘက်ခါမှာ ဒီမီး လောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိမ်တွေပြန် ဆောက်ရမယ်၊ ဒါပဲ"

အဘ သည် စကားတိုတို ဖြတ် ၍ လူအုပ်ကြား ထဲမှ ထိုးထွက် သွားသည်။

အဘစကားကို လူတိုင်းလိုက်နာကြသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ လှည်းရှိသူတို့က လှည်းပေးကြသည်။ လှည်း မရှိသူတို့က လုပ်အား စိုက်ကြသည်။ လုပ်အား မစိုက်နိုင်သော ကြေးရေတတ်တို့က ငွေကြေးနှင့် ထမင်းထုပ် များ ထောက်ပံ့ကြသည်။ သူကြီးဦးသာဇံကြီး ပင် မနေရဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး ရိုးလေး တွင်ဝင်၍ သစ်ခုတ် သူကခုတ်၊ ဝါးခုတ်သူက ခုတ်၊ အင်ဖက်ခူး သူကခူး၊ ကိုယ်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကြ၏။

မီးရှို့သူတို့ ရှို့ကြပါစေ၊ သို့ရာတွင် ဤတောဤတောင် ဤမြေရှိသမျှ အိမ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်ရမည်။ အဘ ပြောသကဲ့ သို့ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် ရှိရမည်။

အဘ သတ်မှတ်ခဲ့သည့် အတိုင်း တစ်ရက်ကျော်သောအခါ မီးလောင်ပြင်၌ အိမ်အသီးသီး ပြန်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းဆုံးမှာ သွပ်မိုး ကျွန်းကာ နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်း ကြီးကို ပြန်မဆောက် နိုင်တော့ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းကို ပြန်ဆောက်၍လည်း မထူး တော့။

ကျွန်တော်တို့တစ်ကျောင်းလုံး၌ ဆရာနှစ်ဦးသာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာကိုအုန်းဖေနှင့် ဆရာကိုကြင်ခဲသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုအုန်းဖေ မရှိသည့်နောက် ဆရာကိုကြင်ခဲသည် ဤကျောင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဆက်လက် မထောင်နိုင်၊ တစ်ချောင်ချောင်တွင်မှိုင်း ရင်း ရွာပျက်ရတုပိုင်စုံကြီး တစ်ပုဒ်များ စပ်နေမည်လား မပြောတတ်။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီး သုံးရက်ခန့်အကြာ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးပုကြီး နေသော ကျောင်း ပျက်ကြီးဆီ ထွက်ခဲ့ သည်။ ယခင်က ဦးလေးပု၏ ကျောင်းကြီးသည် ယိုင်နေယွင်းနေ ဆွေးနေပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဟူ၍ မှတ်မိ

နိုင်သော ပုံသဏ္ဍာန်၌ ရှိသေးသည်။ ယခုမူ တစ်ခြမ်းမီးလောင် ထားသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။

ဤကျောင်းပျက်ကြီးအပေါ်၌ ဦးလေးပု အလွန်သံယောဇဉ်ကြီး၏။ အကြောင်းမှာ ဤရွာ၌ ဦးလေးပု သောင်တင် ကတည်းက ဤကျောင်းပျက်ကြီး သည် ဦးလေးပုတစ်ဦးတည်း အပိုင်စားသော ရွှေနန်းတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤရွှေနန်းတော်ကြီး မီးခချိန်၌ ဦးလေးပု တစ် ယောက် သောကမီး လောင်နေမည်လော မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်အတွေးတို့သည် တက်တက်စင် မှားကြောင်း သိရ သည်။

ခြကိုက်နေသော သေတ္တာအပျက်ကြီးဘေး၌ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဦးလေးပုသည် အလုပ် ရှုပ်နေ၏။ မည်မျှ အလုပ်ရှုပ် သနည်းဆိုသော် ကျွန်တော် တက်လာသည်ကိုပင် သူသတိ မမူမိ။

ဦးလေးပုသည် ဂုံနီအိတ်ကြီးတစ်ခုတွင်းသို့ ပစ္စည်းများ ထိုးသွင်း ထည့်နေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့ သို့ ဥသျှစ်သီး များ ချည်းမဟုတ်၊ ဥသျှစ်သီးများလည်း ပါသည်။ ငှက်ပျောဖီးများလည်း ပါ သည်။ ငါးရုံခြောက်များလည်း ပါသည်။ အမဲခြောက်များလည်း ပါသည်။ ကျွန်တော်ကပ် သွားချိန်၌ ဦးလေးပုသည် ဆန်တစ်ပြည်ခန့်ကို ဂုံအိတ် တွင်း သို့လောင်းထည့်ရန် ကြိုးစား နေသည်။ အရေးထဲ ဂုံအိတ်က အစနစ်ခုပူးနေ၍ ဦးလေးပု ၌ အခက်အခဲ တွေ့နေ၏။

"ဦးလေးပု ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ဦးလေးပုသည် ထိတ်လန့်တကြား ကျွန်တော့်အား ပြန်ကြည့်သည်။ မည်သို့မျှတော့ စကားမပြန်နိုင်။ ကျွန်တော် က ဂုံနီအိတ်အစနစ်ခု ဖြပေးသည်။ ဦးလေးပုက ဂုံအိတ်တွင်း သို့ ဆန်တစ်ပြည် လောင်း ထည့်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထောင့်တစ်နေရာသို့ သွား၍ ကျစ်ကနဲ ကျစ်ကနဲ အားရပါးရ တံတွေး ထွေးနေတော့သည်။

"ဦးလေးပု ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ရွာက သွားတော့မလို့လား"

ကျွန်တော် က ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြင့် မေးမိသည်။ ဦးလေးပုက ကျွန်တော့်အနီး ပြန်ကပ်လာသည်။ ထို့နောက် မှုန်ကုပ်ကုပ် နှင့် ဆိုသည်။

"ငါက ရွာက ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ သွားရင် ငါ စပိုင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့"

"ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် စပိုင်ဖြစ်ရမှာလဲ ဦးလေးပုရ"

"အေးလေ ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် ငါ ရွာကထွက်သွားမယ်လို့ ပြောရတာလဲ"

ကျွန်တော် သည် ဦးလေးပုအား ဆက်စကား မပြောလို၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဦးလေးပု သည် ကျွန်တော့်အနား သို့ ကပ်လာသည်။

"ငယ်လေး စပိုင်လုပ်ရမှာ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ စပိုင်ဆိုရင် ဂျပန်က ခြေသည်း လက်သည်း ခွာ တယ်ကွ"

အရေးထဲ ဦးလေးပုသည် ဘာတွေလာ ပြောနေသနည်း။ ကျွန်တော်က စိတ်တိုစွာ ပြန်အော်သည်။

"ဒီခွေးတိရစ္ဆာန်ဂျပန်တွေ လက်သည်းခွာစမ်းပါစေ ဒီကောင် တွေ ပေါ် ငုံးကျပြီးသေအောင် ကျုပ် သိပ်ပြီး စပိုင် လုပ်ချင်တယ်"

ဦးလေးပု၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။

"ငယ်လေး မင်း တကယ်ပြောတာလား"

"ကျုပ် တကယ်ပြောတာပျ ဦးလေးပုလို ဗိုလ်စကား တတ်ရင် ကျုပ် တကယ်စပိုင် လုပ် တယ်"

"မင်း က ဘာလို့ စပိုင်လုပ်ချင်တာလဲ"

"ကျုပ်ဆရာလည်း ပြေးရပြီ ကျုပ်ရွာကိုလည်း မီးရှို့သွားတယ်၊ ကျုပ်ဒီ ဂျပန်ကောင် တွေကို တိုက်ချင် တယ်" ဦးလေးပုသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့သေတ္တာကြီး ဖွင့်သည်။ သေတ္တာတွင်းမှ အင်္ဂလိပ် သတင်းစာ အဟောင်းများကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဟိုလုန်ဒီလုန်နှင့် ဘာရှာသည်မသိ ရှာနေ၏။ အတန်ကြာမှ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ထောက်ပြသည်။

"ဟောဒီမှာတွေ့လား မင်း သေသေချာချာကြည့်"

ဦးလေးပု ပြသော ဓာတ်ပုံမှာ ကုလားဖြူတစ်ကောင်၏။ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းထက်၌ ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဦးထုပ်တစ်မျိုး ဆောင်းထားသည်။

"အဲဒါဘယ်သူလဲဗျ"

"ကင်းဂျော့ သီစစ်"

"အဲဒါ ဘာလဲဗျ"

"ကွာ မင်းကလည်း ဟို ခြောက်ခု...အဲ...အဲ ဂျော့ဘုရင်"

"ခင်ဗျားဘုရင် ကို ကျုပ်ကဘာလုပ်ရမှာလဲ" ဦးလေးပုသည် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထွက်သွားပြန်သည်။ ကြေးဆင်းတုတော်တစ်ခုကို တွန်မ၍ ဆင်းတုတော် အခေါင်းတွင်းမှ စက္ကူထုပ်များ ယူလာသည်။

"အဲဒါ လေနတ်သားတွေကွ ငါစုထားတာ၊ ငါဖတ်ပြမယ်၊ မင်းနားထောင်" ဦးလေးပုသည် လေသံနိမ့်၍ ဖတ်ပြတော့သည်။

"ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်မိန့်တော်မူသည် တဲ့၊ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားများ တဲ့၊ ဂျပန်ကို မကူညီကြ နဲ့ တဲ့"

ကျွန်တော်သည်ပို၍ စိတ်တိုလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားဂျော့ဘုရင် က စပြီးပါဗျာ၊ ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့ကို ဒီလောက် နှိပ်စက်နေသော ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျား ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွေ"

ဦးလေးပု သည် တဟဲဟဲရယ်သည်။ ထို့နောက် တံတွေးကို သုံးလေးချက် ဆက်တွေးလိုက် ပြီးဆက်ပြော၏။

"ငါ့လူက သိပ်ညံ့တာပဲ၊ မင်းလေယာဉ်ပျံသံတွေ မကြားဘူးလား၊ အဲဒီဗြိတိသျှတပ်တော် တွေပေါ့ကွ"

ဦးလေးပု က ဤသို့ပြောမှ ကျွန်တော်သည် သတိရမိတော့သည်။

"ဟာ ဦးလေးပု ကျုပ်သတိရပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးညက လေယာဉ်ပျံသံကြား တော့ ကျုပ်ထွက်မပြေးပဲ စောင့်ကြည့် တယ်၊ လေယာဉ်ပျံ ပေါ်က မှီပွင့်ကြီးလို အပွင့်ကြီးတစ်ခုကျ လာတယ်၊ အဲဒါဘာကြီးလဲ"

"နင် အဲဒါတွေ အကြောင်း ဘယ်သူ့လျှောက်ပြောသလဲ"

"ပြည်ရွှေဆံတော် စူးရပါစေရဲ့ဗျာ ကျုပ်ဘယ်သူ့မှ မပြောရပါဘူး"

ဦးလေးပုသည် သူ့လေနတ်သားနှင့် သတင်းစာများကို ပြန်သိမ်းသည်။ ၎င်းနောက် အလွန်လျှို့ဝှက်သော အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

"ငယ်လေး မင်းဂျပန်ကို တကယ် သောက်မြင်ကပ်သလား"

"ဂျပန် ကို ကျုပ်သောက်မြင်ကပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သတ်ချင်နေတာ"

ဦးလေးပု သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သူ့ဂုံနီအိတ်ကြီးကို ထမ်း၍ ကျွန်တော့အား ခေါ် သည်။

"မင်းဂျပန်သတ်ချင်ရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဘာမှတော့ စကား ဆက်ရှည် မနေနဲ့"

ဦးလေးပုက ဂုံနီအိတ်ကြီးထမ်း၍ ရှေ့မှသွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်မှလိုက်သည်။ ဦးလေးပုသည် ရွာမှ ထွက် ၍ ရိုးကလေး ဆီသို့ ရှေ့ရှုသွားသည်။

"ဦးလေးပု ခင်ဗျားဘယ်လဲ"

ဦးလေးပုက လှည့်ကြည့်၍ ပြောသည်။

"မင်းခါတိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်လဲလို့ မမေးဖူးပါဘူး"

ဦးလေးပုပြောသည်မှာ မှန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်မမေး တော့ဘဲ သစ္စာရှိစွာဖြင့် နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

ဦးလေးပုသည် ဦးပွားသိုက်တွင်းများဆီ ကျွန်တော့်အား ခေါ်ခဲ့သည်။ သိုက်တွင်းများကို ကျော်၍ တစ်ဖက်လျှိုတွင်းထဲသို့ ဆင်းသည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုအတိုင်း ဆက်လျှောက်သည်။ ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်နား ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်၏။ သူ့ရပ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရပ်ရသည်။ ဦးလေးပုသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုထက်တက်၍ သူ့ပါးစပ်ပေါက် ကို လက်ဝါးနှစ်ခုနှင့် ကာလျက် အသံ ကုန် ဟစ်သည်။

"အောက်အီး အီး အွတ်"

"အောက်အီး အီး အွတ်"

ဤသို့အော်ပြီးသောအခါ ဦးလေးပုသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင် ချိန်ခိုအိတ် ကို ဖွင့်လျက် ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးထုတ်ကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ စားနေတော့၏။

ကျွန်တော် သည် ဦးလေးပုအား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးပုကြီး အရူးဖောက် ပြီလော။

သို့ရာတွင် ဦးလေးပု ဥသျှစ်သီးစားနေသည်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် ကျွန်တော်အဖို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဦးလေးပု ဥသျှစ်သီးစားနေသည်ကို ကြည့်နေဆဲ နောက်မှ ခြေသံလိုလို ကြား သဖြင့် လှည့်မိသည်။ တွေ့လိုက်ရသည့်သဏ္ဍာန်မှာ ကြောက်စရာဖြစ်၏။

တောင်ကမ်းပါးတောပင်များကို ကျောခိုင်းလျက် ထွားကြိုင်းသော လူကြီးတစ်ဦး ရပ်နေ သည်။ သူ့ကိုယ်၌ အစိမ်းရောင် စစ်ဝတ်စုံ ကို ဝတ်ထားသည်။ မဖြိုးဘဲထားသည့် ဆံပင်များ ပွနေသကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းမွှေး များ လည်းရှည်နေသည်။ သူ့လက်တွင်း၌ တစ်ထောင်သာသာ ခန့်ရှိသေ့နတ်တစ်မျိုးကို ကိုင်ထားသည်။ ဤသေ့နတ်ပြောင်းဝက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအား ချိန်ထားသည်။

ကျွန်တော် က တုန်လှုပ် နေသမျှ ဦးလေးပုသည် ဥသျှစ်သီးစား မပျက်ဘဲ ထိုသူအား အေးချမ်း စွာဆိုသည်။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး ဒါ ငယ်လေးကျုပ် တူကလေးပါ"

သို့ရာတွင် ထိုသူက မည်သို့မျှ စကားမပြောဘဲ လက်ဟန်ခြေဟန် နှင့်သာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကို မတ်တတ်ရပ် ရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဦးလေးပုက လည်း သူ့အိတ်ကြီး ကို ထမ်း၍ မတ်တတ်ရပ် သည်။

ရပ်သည်။ ထိုသူက လက်ရပ်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သူ့ဆီသွားသည်။ အနီးရောက်သော် သူက ကျွန်တော် တို့ အား ရှေ့ဆက်သွား ခိုင်းသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့နောက်မှ သေ့နတ်နှင့်ချိန်ရင်း လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလွန် ချောင် ကျ သော ဂူတစ်ခုရှေ့ ရောက်လာ၏။ ဤနေရာ ရောက်မှာ ထိုသူက ကျွန်တော် တို့အား ရပ်ခွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ကြောင်နေခိုက် ဦးလေပုသည် အိတ်ကြီးကိုဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ခု နှိုက်မည်ပြုသည်။ သို့ရာ တွင် ထိုသူသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် အိတ်ကြီးကို ဦးလေးပု လက်မှ ဆွဲယူသည်။ သေနတ် ပြောင်ဝကို ကျွန်တော်တို့ဘက်ချိန်းထားရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိတ်တွင်း မှ အရာတို့ကို သွန်းကြည့်၏။ အိတ်တွင်းမှ ဥသျှစ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ငါးခြောက်စသည့်တို့ ကျလာမှ ထိုသူသည် ကျေနပ်ဟန် သူ့သေနတ်ကို ပန်း၌လွယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အား စကားပြောသည်။

"ဒီကလေး ဘယ်ကလဲ"

"ကျုပ်တူလေးပါ ဆရာကြီးရာ"

"ခင်းဗျား ဘာကြောင့် ဒီကလေး ကိုခေါ်လာရသလဲ"

ဦးလေးပုသည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ထိုသူကို တစ်လှည့် သနားဖွယ်ကြည့်နေ၏ မနေနိုင် သော ကျွန်တော်က ဝင်ပြောရသည်။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာကြီးရာ၊ ကျုပ်က ဂျပန်ဆို သိပ်သတ်ချင်တယ်။ ဦးလေပုက ဒီလိုက်လာ ရင် ဂျပန် သတ်ရမယ် ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်လိုက်လာတာ"

ထိုသူသည် စူးစမ်းစွာဖြင့် ကျွန်တော်မျက်နှာအား ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်တောင်း ပန်သည်။ "ကျုပ်စကားကို ယုံပါဆရာကြီးရာ၊

ဂျပန်တွေက နှိပ်စက်လို့ ကျုပ်တို့လည်း ထွက်ပြေးရပြီ၊ ကျုပ်တို့ ရွာလည်း မီးရှို့သွားပြီ၊ ကျုပ်ကိုခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ်မျိုး တစ်လက်ပေးစမ်းပါ။

"ကျုပ် ဂျပန်တွေကို အကုန်ပစ်သတ်မယ်"

ထိုသူသည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဦးလေးပုအား လှမ်းမေးသည်။

"ဒီကလေးပြောတာ အမှန်တွေပဲလား။"

ဦးလေးပုသည် ခေါင်းကို တဆက်ဆက်ညိတ်၍ နှုတ်မှလည်း တဖွဖွ ပြောသည်။

"အမှန် ပါပဲ အမှန်ပါပဲ၊ ဒီကလေး မညာတတ်ဘူး၊ ဟုတ်ဖူးလား၊ ငါ့လူရာ၊ ငါ့လူ ဘယ်တုန်း က ညာဖူးလို့လဲ"

ကျွန်တော် ကလည်း ထိုသူ့မျက်နှာထားကြည့်၍ ဦးလေပု စကားထောက် ခံကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူသည် ဟတ်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။ ကျွန်တော်က လိုက်ရဲသော် လည်း ဦးလေးပုက သူ့မျက်လုံးများ မပွင့်အောင် ထိုသူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။ ထိုသူ အရယ်ရပ်သည်အထိ ဦးလေးပုက ရယ်တုန်းရှိသေးသည်။ ထိုသူက မျက်နှာပိုးသတ်၍ ဦးလေးပု အား တည်ကြည်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးလေးပုသည် မျက်နှာကို ချက်ချင်းအရိတ် အုပ်လိုက်ပြီး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် နှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်၏ ကံအားလျော်စွာ အနီး၌ ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးတွေ့သဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး အခွံခွာကာ မျက်လွှာ လေးချ၍ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် စားနေတော့၏။

ထိုသူက လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ပြန်၍ ဦးလေးပုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တို့အား လိုက်စမ်း သည်။ ဘာမျှ မတွေ့သော် သူက သူ့သေနတ်ပြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ရင်ဘက်၌ တော့ လိုက်ပြီး ခက်ထန်စွာပြောသည်။

"ဟေ့ မင်း ရိုးတီးရားတား မလုပ်နဲ့၊ သေသွားမယ်။ နားလည်လား၊ ငါမေးတာဖြေစမ်း" ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးက သူပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့် ဟန် ခက်ထန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေးကို လျင်လျင်မြန်မြန် ဖြေလိုက်ရသည်။

"ဖြေ ... ဖြေပါမယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့။"

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ... "

"သန့်ဇင်..... "

"ရွှေဂူ... "

"မင်း ဂျပန် တွေ့ဖူးလား.... "

"တွေ့ဖူးတယ်.... "

"ဘယ်မှာတွေ့ဖူးသလဲ"

"မြို့မှာလည်း တွေ့ဖူးတယ်၊ တစ်နေ့က ရွာလာ မီးရှို့တော့လည်း တွေ့ဖူးတယ်"

"ရွာ ဘာလို့မီးရှို့လဲ... "

"ကျွန်တော် ဆရာက ဂျပန်ကိုသတ်လို့"

"မင်းဆရာ ဘာလို့ ဂျပန်သတ်တာလဲ"

"မင်းဘာလို့ ဒီလိုက်လာလဲ"

"ကျုပ် ဂျပန်ကို ပြန်သတ် ချင်တယ်...၊ ဦးလေးပုကြီးက သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရင် ဂျပန် ကိုသတ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်"

"ငါဒီမှာရှိမှန်း မင်းသိလား"

"ဟင်းအင်း..... မသိဘူး၊ နေဦးဗျာ...ကျုပ်သတိရပြီး"

ထိုသူသည် မျက်နှာကြီးကြုတ်၍ ကျွန်တော်အားကြည့်သည်။

"မင်းဘာ သတိရ တာလဲ"

"ကျုပ် တစ်ညက မှီပွင့်လို့ဟာကြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်က ကျတာတွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား မဟုတ်လား။"

"ဘာကွ"

"ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားပဲဖြစ်ရမှာပဲ"

"ကျုပ် ဘယ်သူ့မှ လျှောက်မပြောဘူး.... ခင်ဗျား စပိုင်မဟုတ်လား၊ ကျုပ် စပိုင်နဲ့သိပ် တွေ့ချင်နေတယ်ဗျ"

ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ကျွန်တော်အား မေးခွန်းဆက်မထုတ်နိုင်၊ ကျွန်တော်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျား စပိုင်ဆိုရင်... ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ မပစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှ ဓာတ်ခွက်မပါဘူးလား၊ ဓာတ်ခွက်ပါရင် လေယဉ်ပျံတွေခေါ်ပြီး ဂျပန်တွေအပေါ် ဖုံးကြံခိုင်းစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားမပြောချင်နေပါ။ ကျုပ်ကို ဓာတ်ခွက် ပေးရင်... ခင်ဗျားတို့ ဂျော့ဘုရင်ဆီ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လှမ်းအကြောင်းကြားပုံမယ်ဗျာ"

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၁၉)

ဤအကြိမ်တွင်မူ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ရင်ဘက်မှ သေနတ်ခွာ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်သည်။ သူ ရယ် သော် ဦးလေးပုသည် လိုက်ရယ်သည်။ ထို့နောက်မှ သူ့ဘာသာသူ့ သတိရဟန် ချက်ချင်း အရယ် ရပ် ၍ ဥသျှစ်သီးပြန်စားသည်။ ထိုသူကသာ အတော်မသတ် ရယ်မောပြီးနောက် ကျွန်တော့် ပခုံးအား ပုတ်၍ ချိုသာ စွာ ပြောသည်။

"ကြိုက်သဟေ့ ငါ့လူ အဲ မင်းနာမည်ဘယ်သူ"

"သန့်ဇင်"

"အေး... မောင်သန့်၊ ဇင် မင်းဂျပန်ကိုသတ်ချင်ရင် သတ်ရမယ်။ အများကြီး သတ်ရမယ် ၊ ဒါပေမယ့် ငါဒီမှာ ရှိတဲ့ အကြောင်း လျှောက် မပြောရဘူးနော်"

"စိတ်ချပါဗျ... ကျုပ်မပြောပါဘူး"

ထိုသူ သည် ဂူတွင်းသို့ဝင်သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ယူလာကာ ကျွန်တော့်အားပေး သည်။

"ရှေ့.. ကလေးစား၊ မင်းဒါစားဖူးလား"

ကျွန်တော် သည် ငွေရောင်ပတ်ထားသော မည်းမည်းအရာတို့ကို စားကြည့်သည်။ အလွန်မွှေးကြိုင်၍ ချိုဆိမ့် သည်။

"ကလေး မင်းဒါစားဖူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ကြိုက်ကောကြိုက်ကဲ့လား"

"သိပ်ကြိုက်တယ်ဗျ"

ဤသို့ကျွန်တော်တို့ အချီအချ ပြောနေခိုက် ဦးလေးပုသည် လှမ်းကြည့် သည်။ ထို့နောက် အလွန်အံ့ဩဟန် ဆိုသည်။

"အံ့မယ် အံ့မယ် ချောကလက် တွေပါလား၊ ငယ်လေး ငါ့နည်းနည်း ပေးစမ်း"

ဦးလေးပု သည် သူ့ညသျှစ်သီးအားဘေးချ၍ ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ချောကလက်ကို လှမ်းလှသည်။ စောစောက သေနတ်နှင့်လူကြီးက ဝတ်ဖျန်ဖြေပေးပြီး ဂူတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လျက် ဦးလေးပု အတွက် ချောကလက် တစ်ထုပ် ယူလာ ပေးသည်။ ဦးလေးပုသည် ချောကလက်ကို အငမ်းမရစားသည်။ စားရင်း လည်း ကျွန်တော့် အား ပြောသည်။

"ငယ်လေး မင်းကို ငါမပြောဘူးလား၊ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး၊ ဆိုတာ ဗြိတိသျှတွေရှိတုန်း က တစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်စားရင် ချောကလက် တွေ အများကြီးစား ရတယ်၊ ပြီးတော့ မင်း ငါးသေတ္တာ စားဖူးလား၊ သိပ်ကောင်းမောင် အရိုးပါ ဝါးစားလို့ရတယ်"

ကျွန်တော်သည် သေနတ် နှင့်လူကြီးအား လှမ်းမေးသည်။

"သူပြောတာ တကယ်လားဗျ"

ထိုသူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် သတိရ၍ မေးသည်။

"အမြှုပ်ထွက် တဲ့ သွားတိုက်ဆေး ဆိုတာကော ရှိလား"

"အေး ရှိတယ်ကွ"

ထိုခဏတွင်ပင် ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်ကို သတိရ၏။

ပထမ သော် မယဉ်နွယ် အတွက် ပါ ချောကလက်တစ်ထုပ်တောင်း မည်ကြံသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူကြီး သဒ္ဓါ ပျက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထပ်မတောင်း တော့ ဘဲ ကျွန်တော့် ချောကလက် ချွေ စားသည်။

၎င်းပြင် အင်္ဂလိပ် လက်ထက်မှ ပစ္စည်းများတွေ့ လျှင် ဂျပန်အဖမ်းခံရကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ ချောကလက်မြင်လျှင် အင်္ဂလိပ်လူ နှင့်ဆက်မှန်း ကျွန်တော့်ကို သိသွားမည်။

လျှို့ဝှက်သော ဤလူကြီးကလည်း ချောကလက်ကို ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ ပြန်ယူသွားခွင့် ပေးချင်မှ ပေးမည်။ ထို့ကြောင့် ချောကလက်ကို ချွေစားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ချောကလက်တို့ရန် အကြံယူရင်း ထိုလူကြီး အား ဆက်မေးသည်။

"ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီရောက်နေတာလဲ"

ထိုသူကပြုံးသည်။

"ငါလည်း မင်းလိုပဲ ဂျပန်သတ်ချင်လို့ပေါ့ကွ"

"ခင်ဗျား က ဘာလို့ ဂျပန်သတ်ချင်တာလဲ"

ထိုလူကြီး ၏ မျက်နှာသည် ဝိုင်းကျသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ဟန် လှုပ်ရှားသွား၏။ ပြန်မေးသော သူ့အသံသည် တုန်ယင်နေ၏။

"ကလေး က ခုနစ်က ပြောတယ်၊ မင်းဆရာကတော် ကို ဂျပန်က ရန်ရှာတယ်လို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ ကျုပ်ဆရာနဲ့မရခင် အပျို ကတည်းက ရန်ရှာတာ၊ ဒါကြောင့် မသန်းရှင် ပြေးလာပြီး ကျုပ်ဆရာ နဲ့ ယူတော့ ဂျပန်က

ရွာလိုက်လာတယ်၊ အဲဒါကစပြီး ဂျပန်ကိုသတ် ပြီး ကျုပ်ဆရာနဲ့ ဆရာကတော် ကော သူ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့မိန်းမရော တောထဲ ထွက်သွားကြတာပဲ"

ဝိုင်းနေသော ထိုသူ၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များကျလာသည်။ ကျွန်တော်အံ့ဩသွား၏။

စောစော က ခက်ထန်သောလူကြီးသည် ယခုအဘယ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျနေရ သနည်း။

"ဆရာကြီး ခင်ဗျားဝိုင်းနေသလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ဆရာနဲ့ ဆရာကတော် ကို သနား လို့လား"

သူသည် မျက်ရည်များသုတ်၍ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်သည်။

"မင်းဆရာ နဲ့ ဆရာကတော်က ကံကောင်းပါသေးတယ်ကွာ၊ ငါ့မိန်းမ နဲ့ ငါ့နမ ကိုတော့ ဂျပန်တွေက သိမ်းသွားတာ၊ ငါ့အဖေ ကိုလည်း သတ်သွားတယ်၊ တောက်"

လူကြီး သည် တောက်ခေါက် ၍ အံ့ကြိတ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်း လျှောက်နေ၏။

ကျွန်တော် သည် သူ့အနားကပ်သွား၍ လှိုက်လှဲစွာပြောမိသည်။

"ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ဆရာကြီးရာ၊ ဒီဂျပန်ကောင် တွေက နွားသိုးတွေပဲ၊ မိန်မကလေးတွေ ဆိုလျှောက် ဖျက်ဆီး နေတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဆရာက ပြောသွားတယ်၊ တစ်နေ့မှာ မြန်မာ တစ်မျိုးသား လုံး က ဒီဂျပန် ကောင် တွေ ကို ထချမယ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး လိမ်လိမ်မာမာ စည်းစည်းရုံးရုံး လုပ်ကြတဲ့"

"မင်း ဆရာ က ဒီအတိုင်း ပြောသွားလား..."

"ဟုတ်တယ်...၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးကလည်း စည်းစည်းရုံးရုံး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ စောင့်နေကြတာ၊ ဂျပန်ကိုချချင်လို့ လက်ယားနေပြီ ခက်တာက ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်မရှိသေးဘူ ဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ကို လက်နက်ပေးနိုင်လား" လူကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အားခေါ်၍ ဂူတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ဂူတွင်းတစ်နေ ရာ၌ နာနတ်သီးသဏ္ဍာန် အလုံးကလေးများ တွေ့ရ၏။

"အဲဒါ လက်နက်တွေပဲ မင်းတို့ ခံချချင်ရင် ငါ ဒါတွေပေးမယ်"

ကျွန်တော်သည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် လူကြီး၏ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ပြောသည်။

"ဒီလိုဆို ကျုပ် ရွာကိုမပြန်တော့ ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ပဲနေမယ်၊ အဲဒီလက်နက်တွေ ပစ်နည်း ကျုပ်ကို သင်ပေး မလား"

လူကြီးက ရယ်သည်။

"ကလေးရာ မင်းသတ္တိကို ငါသိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်... မင်းဟာ ငယ်သေးတယ်၊ လူကြီးတွေ လုပ်မှဖြစ်တာ"

ကျွန်တော် ချက်ချင်းသတိရ၏။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်သတိရပြီ၊ လူကြီးတွေရှိတယ်ဗျ"

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"ကျုပ်ဆရာ"

"မင်းဆရာ ဘယ်မှာလဲ"

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကုတ်မိ၏။

"အဲဒါခက်တာပဲဗျာ... ကျုပ်ဆရာ ဘယ်မှာမှန်း ကျုပ်မသိဘူး၊ ဂျပန်သတ်ပြီး တောထဲ ဝင်သွားတာ ပဲ"

ထိုသူကလည်း စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

"မင်းဆရာကို မရှာနိုင်ဘူးလားကွာ"

ကျွန်တော် အတန်ကြာစဉ်းစားသည်။ ချက်ချင်းပင် အသိဉာဏ်တစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

"ဟာ... ကျုပ်အကြံရပြီ၊ ကျုပ်ဆရာက ဒီတောတွင်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်၊ ဦးလေးပုကြီးက တောကျွမ်းကျင် တယ်၊ သူ့ကိုရှာခိုင်းမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ"

သူက သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏချင်းပင် သူ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးပုတို့သည် ဂူ၌ အစည်းအဝေး လုပ်ကြသည်။ အစည်းအဝေး၌ ဆရာတို့အားရှာရန် ဦးလေးပုကို ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ပေးသည်။

ဦးလေးပုက မငြင်းဘဲ လက်ခံသည်။ အစည်းအဝေး အပြီး၌ ထိုလူကြီးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးအား ဂူတွင်း သို့ခေါ်သွား၍ ထူးထူးဆန်းဆန်း အရာတစ်ခုကို ပြပြန်သည်။ လေးထောင့်ရှည်ရှည် အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မှန်တပ်ပြတင်းပေါက် ကလေးများလည်းပါ ၏။ ပြတင်းပေါက်အောက်၌ မြားကလေး များလည်း ပါ၏။ ကျွဲကော်လို မည်းနက်သော အဝိုင်းကလေး များလည်း ပါသည်။

"ကလေး... မင်း ခုနက်ကပြောတဲ့ ဓါတ်ခွက်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ရွာက ဂျပန်တိုက်ချင်ရင် နောက်ထပ် လက်နက် တွေ အများကြီးငါးပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ရင် မင်းတို့တစ်ရွာလုံး စက်သေနတ် နဲ့ပစ်ပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ လေယာဉ်ပျံတွေ မှာလိုက်မယ်... ကြာလား"

ကျွန်တော် တို့သည် ဂူပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးလေးပုသည် ယခုပင် ဆရာတို့အား ရှာပုံတော် ထွက်ရန် ပြင်သည်။

သူယူခဲ့သော အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ သူယူခဲ့သည့် ပစ္စည်းများအနက်မှ ဥသျှစ်သီးများ ကို ရွေး၍ ထည့်သည်။

လူကြီးက သူ့အိတ်တွင်းမှနှိုက်၍ ပိုက်ဆံစက္ကူများပြ၏။ ပိုက်ဆံအချို့မှာ ဂျပန်စက္ကူများ ဖြစ်၍ အချို့မှာ ကျွန်တော် ရေးရေး မှတ်မိသော အင်္ဂလိပ်ပိုက်ဆံများ ဖြစ်၏။

"ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ပိုက်ဆံယူသွား"

ဦးလေးပုသည် ခေါင်းခါ၏။

"ကျုပ်... ဒါတွေမလိုပါဘူး ဆရာကြီးရာ၊ ဟောဒါတွေပါရင်...ပြီးတယ်"

ဦးလေးပုက ဥသျှစ်သီးတွေပြရင်း အိတ်တွင်းသို့ ဆက်ထည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလစ် တွင် ချောကလက် တစ်ပိုင်းတစ်စကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဦးလေးပုကို ကျွန်တော်တို့က လှိုဝအထိလိုက်ပို့သည်။ ခွဲခွာခါနီး ၌ ဦးလေးပုက မေးသည်။

"ကျုပ် ဆရာကိုအုန်းဖေကိုတွေ့ရင် ဘယ်သူက ရှာခိုင်းတယ်လို့ ပြောရမှာလဲ ဆရာကြီး"

လူကြီးက ဝိုင်သွား၏။ အတန်ကြာမှဖြေသည်။

"ဗိုလ်စောလင်း က လို့ပြောပါ။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး အတွက် အိန္ဒိယက ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဗမာ ရဲဘော်တစ်ဦး လို့ ပြောပါ။ ကိုပု ကြားလား"

ဦးလေးပုသည် ခေါင်းညိတ်လျက် ထွက်သွားတော့၏။

နေစောင်းပြီး မြူဝိုင်းသော တောတို့ထူသည့် လှိုမြောင်အတွင်းသို့ ဥသျှစ်သီးအိတ်ကြီးထမ်းရင်း စိုက်စိုက် စိုက်စိုက် နှင့် တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားသည့် ဦးလေးပုအား ငေးကြည့်မိစဉ် ကျွန်တော့်ရင်၌ ဆို့တက် လာသည်။

ဤတောအတွင်း သို့ပင် ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ဆရာသည် တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယခုလည်း ဆရာမှလွဲလျှင် ထိုရွာ၌ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံးဖြစ်သော ဦးလေးပုကြီးလည်း ဝံ့နီအိတ် ထမ်းလျက် တိုးဝင်ပျောက် ကွယ်သွားပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် တရုတ်ပြည် ဝင်ကြွေးမိသည်။ ဝိုင်းစောလင်းက ကျွန်တော့်
ခေါင်းအား ယုယစွာပွတ် သပ်ရင်း ချော့မော့ စွာ ဆို၏။

"မငိုပါနဲ့ကလေးရယ်... သူတို့အားလုံးတစ်နေ့ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်..."

(၁၂)

မှည့်ဝင်းနေသောဥသျှစ်သီးတစ်လုံး

ကျွန်တော် ရွာသို့ပြန်ရောက်ချိန်၌ နေဝင်စပြုပြီ။ အနောက်မိုးပြင်တွင်
ရဲရဲနီ၍ စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ရှိ၏။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲ၌ လည်း ဟာနေသည်။ ယခုအချိန်၌ မယဉ်နွယ်ကို
တွေ့ရလျှင် စိတ်ပြေတန် ကောင်းပါ၏။ ကျွန်တော် သည် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ
ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနေရာသို့ အမှတ်တမဲ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဤ ကျောင်းနေရာ ကိုမြင်မှ ရင်ပိုဆိုးသည်။ တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်တို့
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စာပေသင် ကြား ဆော့ကစား ခဲ့ရာ ကျောင်းကြီးကို
မမြင်ရတော့ပြီ။ ကျောင်းအစား မီးကျွမ်းတိုင်ငုတ် နှင့် ပြာပုံသာရှိတော့၏။

တစ်ကြိမ်က လောကဓာတ် ကျောင်းသား ကျွန်တော် အလွန်
ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲကြားမှ ဖြစ်လာရပြန်တော့ လည်း ယခု... ကျောင်းက
မရှိပြီ။ ဤအတွေးတို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိသော ကျွန်တော် ၏
နားတွင် ရှိုက်ဖိုဝိုသံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် အံ့ဩစွာ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးကျွမ်း တိုင်ငုတ်ကလေး တစ်ခုအနီး၌ ထိုင်ခိုနေသော

မယဉ်နွယ်ကို တွေ့ရ သည်။ ကျွန်တော်သည် ကပျာကယာ မယဉ်နွယ်အနားသို့ အပြေးကလေး ကပ်သွားမိသည်။

"မယဉ်နွယ်... နင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ"

မယဉ်နွယ် သည် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မဖြေ။ ဖြေစရာ လည်း လိုအပ် တော့မည် မထင်။ ဆရာကို ကျွန်တော်ချစ်သမျှ မယဉ်နွယ်ကလည်း ချစ်သည်။ ဤကျောင်းကြီးကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ကြီးသည်ထက် ဤကျောင်း၌ ကျွန်တော်ထက်အနေကြာ သော မယဉ်နွယ်သည် ပိုသံယောဇဉ် ကြီးမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မယဉ်နွယ် ငိုသည်ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်၌က ငိုချင်သဖြင့် မယဉ်နွယ်ကို အားပေး ချော့မော့ခြင်း မပြုမိဘဲ ငိုနေမိ၏။ အားရအောင် ငိုပြီး မှ မယဉ်နွယ်က အံကလေးကြိတ်၍ ဆိုသည်။

"သန့်ဇင်... နင့်လို ငါ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်"

ထူဆန်းသော မယဉ်နွယ်၏ စကား ကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွား၏။

"မယဉ်နွယ် နင်ဘာပြောတာလဲ"

မယဉ်နွယ်က မျက်ရည်ကြားမှ ဒေါသထွက်သော မျက်နှာပေးဖြင့် အခြောက် တိုက် ရန်တွေ့သည်။

"သန့်ဇင် နင့်ကို ငါက အစက သိပ်သတ္တိကောင်းတယ် ထင်တယ်။ အခုတော့ နင်အလကားပဲ"

"မယဉ်နွယ်ရယ်၊ ငါသတ္တိရှိပါတယ်ဟ၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါကိုအလကားပဲ ပြောရတာလဲ"

"နင်လား သတ္တိရှိတာ၊ ငါသာယောကျ်ားဆို ဟိုနေ့က ဂျပန်တွေ တို့ကျောင်းမိရို့တော့ ဒီကောင်တွေကို ဆရာလိုပဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်မှာ"

"မယဉ်နွယ်ရာ ဒီရွာကလူကြီးတွေတောင် ငြိမ်ခံနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါသတ္တိတော့ရှိ တယ်၊ မိုက်ရူးရဲ တော့ မလုပ်ချင်ဘူး"

"ဘာပြောတယ် မိုက်ရူးရဲဟုတ်လား"

"နင် ဒီစကားကို နာလည်မှာမဟုတ်ဘူး မယဉ်နွယ်၊ ငါ့ကို ဆရာက သေသေချာချာ သင်ဖူးတယ်၊ သတ္တိရှိတာ က တခြား မိုက်ရူးရဲတာကတခြား"

"ဘယ်လိုတခြားလဲ"

"ဆရာ့ လိုတော့ ပြန်မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါရင်းပြမယ်၊ သတ္တိရှိတဲ့လူက ဉာဏ် ရှိတယ်၊ မိုက်ရူးရဲ တာ က ကောက်ရိုးမီး တဲ့၊ နင် နားလည်လား"

မယဉ်နွယ်က ခေါင်းခါသည်။ ကျေနပ်ပုံလည်းမရ။

"ဒါ နင့်ဆင်ခြေတွေပါ... "

ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းနည်း ပြောမိသည်။

"မယဉ်နွယ် ငါသိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဘုရားစူးပါစေရဲ့၊ နင်ကိုတွေ့ရင် ငါစိတ်ချမ်းသာမယ် အောက်မေ့ နေတာ၊ နင်ကပါ ငါ့ကိုနှိပ်စက်နေပြန်ပြီ၊ ကဲပါလေ ငါမိုက်ရူးရဲပဲ ရဲပါတော့မယ်၊ ဒီဂျပန်တွေကို ငါပစ်သတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ သေနတ်မရှိဘူး၊ နင့်အဖေနှစ်လုံးပြူးကြီး ငါ့ကိုခိုး ပေးမလား"

မယဉ်နွယ် မျက်လုံးကလေးများ အရောင်တောက်လာ၍ ကျွန်တော်ပခုံး ကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။

"နင်... တကယ်ပြောတာလား သန့်.ဇင်၊ အိမ်မှာအခုငါ့အဘ မရှိဘူး၊ ဆရာတို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မြို့တက်ပြီး မြို့ပိုင် ကို အစီရင်ခံနေရတယ်တဲ့ သူ့နှစ်လုံးပြူး ကြီး ကျန်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါငါခိုး ပေးမယ်၊ ပြီးတော့နင်နဲ့ငါ ဆရာ တို့ နောက် လိုက်ရအောင်"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ ကျွန်တော့်ဆီက စကားပြန်မရသော အခါ မယဉ်နွယ် က ကျွန်တော့် ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

"ငါမပြောဘူးလား နင်အလကားပါလို့"

ကျွန်တော် အလွန်မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မယဉ်နွယ်ကို တည်တည်ကြည့်၍ မေးသည်။

"နင် တကယ် ဂျပန်ကိုသတ်ချင်သလား"

"ငါ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်တယ်"

"ဒီကောင်တွေ ကို အစိမ်း လိုက်ဝါးစားဖို့ မလိုဘူး၊ ဘွဲ့ဖြူ လက်နက်မှန်သလို ငါမီးလောင် တိုက်သွင်းပြမယ်"

"ဘာပြောတယ် သန့်.ဇင်"

ကျွန်တော်သည် နေရာမှထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ဆရာဟန်အတိုင်း မျက်လုံး ကို မှေး လက်ကို ပိုက်ရင်း မယဉ်နွယ်ကို အလွန် တည်ငြိမ်စွာ ပြောရ၏။

"မယဉ်နွယ်.....၊ နင်ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ နင်ဒါတွေနားမလည်နိုင်ဘူး၊ ငါအကြီး အကျယ်တွေ စီစဉ် ထားတယ်၊ နင့်အဖေနှစ်လုံးပြူးကြီးလည်း ငါမလိုချင်ဘူး၊ နှစ်လုံးပြူးဆို တာ(ဆရာပြောသလိုပဲ) မန်းကျည်းသီး မှည့် မြွေဖိုပဲ ကောင်းတယ် ၊ ငါအဲဒီထက်ကောင်း တဲ့လက်နက်လိုချင်တယ်"

ကျွန်တော်၏။ ဟန်ပန် အမူအရာကြောင့် မယဉ်နွယ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် လေသံ လျှော့၍ မေး သည်။

"နှစ်လုံးပြူးထက်ကောင်းတဲ့လက်နက်.... နင်ဘယ်ကရမှာလဲ"

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်နား ထိုင်လိုက်၏။

"ဒါကြောင့်နင့်ကိုငါပြောတယ်၊ သတ္တိရှိတဲ့လူဟာ ဉာဏ်ရှိရတယ်လို့.....၊ ငါတကယ်ကောင်း တဲ့ လက်နက် ရမယ်၊ မယုံရင်ကြည့်စမ်းဒီမှာ"

ကျွန်တော်သည် အိတ်တွင်းမှ မယဉ်နွယ်အတွက် တမင်ချန်ခဲ့သော ချောကလက် တစ်ဝက် ကိုထုတ်ပြ၏

မယဉ်နွယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်တကြားမေး၏။

"သန့်.ဇင် ဒီဥစ္စာ ချောကလက်၊ နင်ဒါဘယ်ကရလဲဟင်"

"အေးပါဟ ချောကလက်မှန်း ငါသိပါတယ်၊ နင်စားစေချင်လို့ ငါတမင်ယူလာတာ၊ ရော့ဟာ..... စားစမ်းပါ"

ကျွန်တော်များများ မတိုက်တွန်းရ။ မယဉ်နွယ်သည် ချောကလက်ကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ် စွာစားသည်။ စားရင်း လည်း မေးသည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၀)

"နင်အဲဒါ ဘယ်ကရလဲဟင်"

"မေးမနေပါနဲ့ဟာ.....စာမှာစားစမ်းပါ"

မယဉ်နွယ်သည် ဆက်မစားဘဲ ချောကလက်ကို ကျွန်တော့်ပါးစပ်ဆီ ပြန်ခွံ့သည်။

"ရော့လေ..... နင်လည်းစားဦး"

"ငါစားပြီးပါပြီဟာ.....နင်သာစားစမ်းပါ"

သို့ရာတွင် မယဉ်နွယ်က မလျှော့။

"နင် နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုက်ဟာ၊ နိ့မို့ဖြင့် ငါမစားဘူး"

ကျွန်တော် က မယဉ်နွယ်အား စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ချောကလက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

"ပေးစမ်း.... ပြီးတော့ နင့်လက်ကလေးနဲ့လည်း ကိုင်ထား၊ ငါလည်းကိုင်ထားမယ်၊ ပြီးတော့ ငါကျိန်ခိုင်းသလို လိုက်ကျိန်"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော်ခိုင်း သည့်အတိုင်း ချောကလက်ကို ကိုင်သည်။

"ငါ... ဘာကျိန်ရမှာလဲ"

"ငါ တိုင်ပေးမယ်.....နင်လိုက်ဆိုပေါ့ဟ"

မယဉ်နွယ် က ခေါင်းကလေး ညှိတ်သောအခါ ကျွန်တော်က တိုင်ပေးသည်။

"ဒီနေ့..."

"ဒီနေ့....."

"သန့်ဖင်ပြောတာတွေကို"

"သန့်ဖင်ပြောတာတွေကို"

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးဘုရား"

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးဘုရား"

"ပြောလျှင်"

"ပြောလျှင်"

"ဤချောကလက်သည် သွေးပွက်ပွက် အံပါစေသား"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား ပြန်ကြည့်သည်။

"နင့်ကျိန်စာကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးဟာ"

"နင်ဘာလဲ..... ငါ့ကိုမယုံဘူးလား"

"ယုံပါတယ်ဟာ"

"ယုံရင် ပြီးတော့ ဂျပန်ကို သတ်ချင်ရင် ငါကျိန်ခိုင်းသလို ... လိုက်ကျိန်"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးသည်။ အရေးထဲ ကျွန်တော့်မှာ သာယာ လိုက်ရသေးသည်။

"အေးပါဟယ်.....ကျိန်ပျံ့မယ်၊ ဘာတဲ့နင်ပြောတာ၊ အဲအဲ.... အမှတ်ရပြီ၊ ဤချောကလက် သည် သွေးပွက်ပွက်အန်ပါစေသတည်း"

ကျိန်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက ချောကလက်ကို တစ်ယောက် တစ်ကိုက် စား လိုက်ကြ၏။

"ကဲ ပြောလေ"

ပြောပါဆိုပြန်တော့ ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် ဝိုင်မိပြန်သည်။

ဘယ်ကစပြောရမှန်းလည်း မသိ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြည်းဖြည်း ရှင်းမှရသည်။

"မယဉ်နွယ်၊ နင် ဆရာပြောသွားတဲ့စကား မှတ်မိလား၊ တစ်နေ့ မြန်မာတွေအားလုံးက ဂျပန်ကို ထ ချမယ် ဆိုတာ..."

"ဟင်အင်း... ငါမကြားဖူးဘူး"

"အေးလေ၊ ငါမေ့သွားတယ်... ဆရာ ရွာကထွက်သွားခါနီးမှာ ပြောတဲ့စကားပဲ၊ ဒီတုန်းက နင်မှမလားဘဲ"

"ထားပါတော့ဟာ... ဆရာပြောတဲ့စကား ဆိုရင် ငါယုံပါတယ်"

"အေး... ယုံပါဟာ၊ ဒီညနေ ဆရာ့ကိုရှာဖို့ ဦးလေးပုကြီးကို ငါတို့ လွှတ်လိုက်တယ်"

"ငါတို့ ဆိုတော့... နင်နဲ့ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ"

"ငါ့နဲ့ ဗိုလ်စောလင်းနဲ့..."

"ဗိုလ်စောလင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ..."

"ဗိုလ်စောလင်းဆိုတာ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ခုန်ဆင်းခဲ့တဲ့ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးဆိုတာ အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ဘူး ဗမာပဲ၊ စစ်ဗိုလ်လို့ ငါပြောတာ"

"နင်... တကယ်ပြောနေတာလား..."

"ငါတကယ်ပြောလို့ နင့်ကို ချောကလက်ကျွေးနိုင်တာပေါ့၊ သူ့မှာ ချောကလက်အပြင် နင်တို့ ငါတို့ မမြင်ဖူး တဲ့ သေနတ်တွေရော၊ တခြားလက်နက်တွေပါ ပါတယ်၊ အဲဒါ ဆရာ့ကို တွေ့ရင် ဒီလက်နက်တွေနဲ့ လူ စုဝေးပြီး ဂျပန် ကို ချဖို့ပဲ"

မယဉ်နွယ်သည် မျက်လုံးကလေးအပြူးသားဖြင့် ကျွန်တော်အား ကြည့်နေ၏။ သူ့လက် တွင်းမှ ချောကလက်ပြားလေး ကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကသာ ဆက်ပြော သည်။

"သူ့မှာ ဓာတ်ခွက်လည်းပါတယ်၊ ငါကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တယ်၊ သူခေါ်ရင် လေယာဉ်ပျံတွေ ရောက်လာမှာ"

မယဉ်နွယ်သည် ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား နှင့် နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် အာရ ဝမ်းသာမေးသည်။

"သန့်ဇင်... ဒီအကြောင်း ငါ ဘယ်သူ့မှမပြောပါဘူး၊ စိတ်ချ"

"အဲဒါ... ငါ နင်နဲ့ တိုင်ပင်မလို့ပဲ၊ လူကြီးတွေနဲ့တော့ မပြောရဲဘူးဟာ၊ ဗိုလ်စောလင်း စားဖို့ သောက်ဖို့ ဆန် တို့၊ ငါးခြောက် တို့၊ ဆီ တို့လိုတယ်။ သူက ငါ့ကို ပိုက်ဆံတွေတော့ ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါလျှောက်ဝယ် ရင် ငါ့ကို လူတွေ မသင်္ကာဖြစ်ကုန်မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ မသင်္ကာဖြစ်မှာပဲ"

"ဒီတော့... ငါကြံထားတယ်၊ ဆန်တော့ ငါ့အစ်မအိမ်က ခိုးမယ်၊ ဆီတော့ အရီးလေးတို့၊ အိမ်က ခိုးမယ်၊ ငါးခြောက်တို့၊ အမဲခြောက်တို့တော့ တို့အိမ်တွေမှာ သိပ်မရှိဘူး၊ နင်တို့အိမ်တော့ ရှိမှာပဲ၊ အဲဒါတွေ နင်ခိုးပေး"

မယဉ်နွယ်သည် အလွန်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ "အေးဟဲ့... တို့အိမ်မှာ ငါးခြောက်ကော၊ အမဲခြောက်ကော၊ သကြားရော၊ ဆားရော၊ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါခိုးပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်နင့်လက်ထဲ ရောက် အောင် ငါးပေးရမလဲ"

ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးစလုံး ဝိုင်းသွားသည်။ ကျောင်းမရှိတော့၍ မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်တွေ့ရန် မလွယ်၊ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်အကြံရသည်။

"မယဉ်နွယ်... တစ်နေ့က ငါထွက်တဲ့ ခွေးတိုးပေါက် မှတ်မိလား၊ အဲဒီနေရာကို ငါ ညကျ တူးရွင်းနဲ့ရှုပ်ပြီး နက်အောင် တူးထားမယ်၊ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါသဲဖြည့်ပြီး သစ်ကိုင်းခြောက် တွေနဲ့ အုပ်ထားမယ်"

မယဉ်နွယ်သည် ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်သည်။

"သန့်ဇင်... နင် သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲဟယ်"

"ငါ ဉာဏ်ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ... သတ္တိ လည်း ကောင်းပါတယ်"

ကျွန်တော်က စောစောက မယဉ်နွယ်၏ စကားကို ပြန်ချေသဖြင့် မယဉ်နွယ်က နှုတ်ခမ်းမစု တစုဖြင့် ကျွန်တော် ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

"ငါ စိတ်မကောင်းတုန်း ပြောတဲ့စကားကို နင်က အကျကောက် ထားတာကိုးဟ၊ နင် သတ္တိ ကောင်းပါတယ် ဟယ်... ငါသိပါတယ် ဟင်း၊ ကဲ ကျေနပ်တော်မူပလား" ဤသို့ဆိုပြန်သော် ကျွန်တော်က ကျေနပ်တော် မူပြန်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ရှေးရှု လျှောက် လာသော မယဉ်နွယ်၏ အမေ ဒေါ်မိုးကြီးကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်ကို ထပ်မှာသည်။

"ငါပြောတာ မှတ်ထားနော်...၊ ဒီည ငါ ခွေးတိုးပေါက်လာချဲ့မယ်၊ နက်ဖြန်ကစပြီး နင်ပေးမယ့်ဟာတွေကို အဲဒီ အပေါက် ထဲ ထည့်ထားပြီးတော့ သဲနဲ့ပြန်အုပ်ထား ကြားလား၊ ကဲ... ငါသွားပြီ..."

ကျွန်တော် နှင့် မယဉ်နွယ်၏ အစီအစဉ်သည် ကောင်းကောင်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးခြောက်၊ အမဲခြောက် စသည်တို့အား ကျွန်တော်က မှန်မှန် စုဆောင်းသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်သော် တောင်ပေါ်တက်၍ ဗိုလ်စောလင်းထံ ပို့သည်။

ဗိုလ်စောလင်းသည် တွေ့စက ကျွန်တော့်အပေါ် ကြမ်းတမ်း သော်လည်း ယခုမူ အလွန် နူးညံ့ ယဉ်ကျေးသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဗိုလ်စောလင်း ကျွန်တော့်အား ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းမှာ အသည်း နှင့်ဖွယ်ကောင်းသမျှ မခံချင်စရာ လည်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်စောလင်းသည် တစ်ကြိမ်က ကောလိပ် ကျောင်းသား ဖြစ်သည် ဆို၏။ သူသည် သပိတ်မှောက် ဖူးသည်လည်း ဆို၏။ အင်္ဂလိပ်ကိုတိုက်ရန် ဂျပန်နှင့် အဆက်အသွယ် ယူဖူး သည်လည်းဆို၏။

ဗိုလ်စောလင်းသည် ထားဝယ်သားဟု သိရသည်။ ဂျပန်တပ်များ ထားဝယ်ကို သိမ်းပြီးသော အခါ ဂျပန်သည် မြန်မာ ကို ညာကြောင်း သူသိခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ထိုအခါ သူနှင့် လူ ငယ်အချို့သည် ဂျပန်တိုက်ရန် ကြံကြသည်။ ဤအကြံကို ဂျပန်သိသဖြင့် ဗိုလ်စောလင်းကို လိုက်ဖမ်းရာ မမိသော် သူ့အဖေကိုသတ်၍ သူ၏ ရစ မိန်းမ နှင့် နမ ကိုလည်း ဂျပန်သိမ်းသွား သည်ဆို၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်စောလင်းသည် တော တောင် တို့ကို ဖြတ်၍ အိန္ဒိယဟုခေါ် သော ကုလားပြည်အထိ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ပြေး ခဲ့သည်ဆိုသည်။

ဤဇာတ်လမ်း ကို ပြောတိုင်း ဗိုလ်စောလင်း မျက်ရည်ကျသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်စောလင်း အား မေးမိသည်။

" ခင်ဗျားအခု အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က အင်္ဂလိပ်ကကော ကောင်းသလား "

ဗိုလ်စောလင်း သည် ခေါင်းကိုခါသည်။

" အင်္ဂလိပ် လည်း မကောင်းဘူး၊ ဂျပန်လည်း မကောင်းဘူး၊ တို့မြန်မာ ပေါ် တို့မြန်မာပဲ ကောင်းနိုင်တယ် "

" နို့ ... ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လူဖြစ်လဲ "

" ငါ အင်္ဂလိပ်လူမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်ကို ချချင်လို့ သူတို့နဲ့ ပေါင်းနေတယ်၊ သူတို့နဲ့ မပေါင်းကော တို့ ဘယ် က လက်နက် ရမလဲ "

ကျွန်တော့် ဦးနှောက် ပတ်ချာလည်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်စောလင်း ကိုမူ ကျွန်တော် ကြည်ညိုခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ် ကို ခံချခဲ့သော ကျွန်တော့် အဘအကြောင်း ပြောမိ သည်။

ဗိုလ်စောလင်း သည် အလွန်အံ့သြသွားသည်။

" ငါ့ညီရာ ငါ့ကိုငါ သူပုန်လို့ ထင်တယ်၊ မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး သူပုန်စစ်တယ်ကွ "

" ကျုပ် တကယ် သူပုန်ဖြစ်နေပလား "

"မြန်မာတွေ အနေတော့ မင်းဟာ သူပုန်မဟုတ်ဘူး ပေါ့ကွာ၊ မျိုးချစ်ကြီးပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ဂျပန်အမြင်တော့ မင်းဟာ သူပုန်ပေါ့ "

ကျွန်တော် အလွန် ကျေနပ် သွားသည်။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော်သည် သူပုန်ကြီးပါ တကား။ ပြီးတော့ မျိုးချစ်ကြီး ပါကလား။

ထိုနေ့မှစ၍ ဗိုလ်စောလင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ပိုမို ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်စောလင်း သည် ကျွန်တော် အလွန်တတ်ချင်သော သေနတ်ပစ်နည်းများလည်း သင်ပေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်စောလင်းသည် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း အဘကို ဖွင့်ပြောသင့်မပြောသင့် ဆွေးနွေးကြသည်။ ဗိုလ်စောလင်းက အချိန်မတန်ခင်

သတင်းပွ၍ လူတကာသိမည် စိုးသောကြောင့် မပြော ရန် တားမြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်ရုံမက တစ်မိုးကျသည်အထိ ကျွန်တော်သည်
ဗိုလ်စောလင်းကို မယဉ်နွယ် အကူအညီ နှင့် ရိက္ခာ တစ်ပတ်တစ်ခါ
မှန်မှန်ပို့ခဲ့သည်။ လိုလိုမည်မည် ဗိုလ်စောလင်း အသုံးပြုရန် ချည်ကြမ်းလုံချည်၊
ချည်ကြမ်း အင်္ကျီ စသည်တို့ကိုလည်း ညွှန်မောင်ကြီးထံမှ လှည့်ပတ်တောင်း၍
ကျွန်တော် ပေးခဲ့သည်။

မိုးတွင်းတစ်နေ့၌ ဗိုလ်စောလင်း၏ဂူသို့ ရိက္ခာပို့ရန် ကျွန်တော်
ရောက်သွားသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ဗိုလ်စောလင်း သည် ဂူဝမှဝေးရာ ကျွန်တော်
မမျှော်လင့်သော တစ်နေရာမှ ဆီးကြို အသံပြုမြဲဖြစ်သည်။ ဂူဆီ သို့
ပြေးလာခဲ့သည်။ ဂူတွင်း၌ လူသူမရှိတော့။ ချောကလက်ထုပ် များကိုမူ
တွေ့ရသည်။ ချောကလက် ထုပ်ပေါ် ၌ စာကလေးတစ်စောင် တွေ့ရ၏။

" ငါတို့ပြန်လာမယ် "

ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထို့ထက် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ပေး သည့်
အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

မှည့်ဝင်း နေသော ဥသျှစ်သီးတစ်လုံး။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၂၀)

(၁၃)

ဗိုလ်ကျော်ရှိန်ပြန်လာပြီ

မိုးကျသောအခါ အဘနှင့်တကွ ရွာသားအားလုံး လယ်ထွန် ကြပြန်သည်။

ခါတိုင်း ဌ မိုးကျသောအခါသည် အလွန် ပျော်စရာကောင်းသည်။

ပက်ကြားအက်သော လယ်တို့၌ ရေဝါဝါတို့ ထင်နေသည်။ ဖားလတက် များကလည်း အော် ကြသည်။ ငွေဗိုင်းဖြူ တို့လည်း ယုံလာကြ၏။

စိမ်းနသော မြက်ခင်းတို့ လယ်ကန်သင်းများထက်၌ ဖုံးလွှမ်းသည့် နည်းတူ ပျိုးခင်း၌ စပါးပင် စီစီရီရီ ညီညီ ညာညာ မြကမ္မလာ ခင်းသည်သို့ ရှိနေ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိမ်းစိုနေသည်။ လယ်ကွင်းတို့ စိမ်းစိုသကဲ့သို့ အင်တိုင်းတော သည်လည်း စိမ်းစိုသည်။ ဤအစိမ်းတို့ထက် ပို၍ မိုင်းကာ ရိုးကလေးသည် လည်း နက်နက်စိမ်းနေ၏။

မိုးကျသော် ကျွန်တော်မြေသည် အလွန်စိမ်းပါသည်။

ပျိုးပင် တို့ကို နှုတ်၍ ကောက်စိုက်ပြီးစ အချိန်၌ လယ်တော တွင် ပုစွန်လုံး တို့လည်း အတော် ကြီးကုန်ကြပြီ။

အဘ တို့က ပုစွန်လုံးပေါက်စလေး များ ပျိုးပင်ပျို တို့ကို လက်မ ယား၍ ကိုက်ဖြတ်ကြသည်ကို လိုက်လံ နှိမ်နင်း ခိုက် ကျွန်တော် တို့က ပုစွန်လုံးကြီး များ ဖမ်းကြသည်။

ပုစွန်လုံး ဖမ်းရသည်မှာ နည်းမသိလျှင် မလွယ်ပါ။ တွင်းမှ ဝေးသွားသော ပုစွန်လုံး ကို နောက်ကျောဘက်မှ လက်ညှိုး၊ လက်မခွ၍ ဖမ်းသော် အလွန်မိလွယ်သည်။ မိသော ပုစွန် လုံး၏ လက်ချောင်းအသေးတစ်ခုမှ လက်သည်း ကို ချိုး၍ လက်မကြီးကြား သို့ စိုက်လိုက်ပါ။ ဤသည်ကို လက်ထိပ်ခတ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ လက်မကြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

တွင်းဝ တွင် တစ်လစ်လုပ်နေသော ပုစွန်လုံးကိုဖမ်းရန်မူ ဝါးခြမ်းပြားတစ်ခု လိုသည်။ တွင်းဝ၌ ပုစွန်လုံး တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝါးခြမ်းပြား ကို တွင်းအောက်ခပ်နက်နက် ၌ ဖြစ်စေအောင် ဘေးမှထိုးရသည်။ လူမြင် ၍ ပုစွန်လုံး တွင်းထဲသို့ ဆင်းပြေးသောအခါ လမ်း၌ ဝါးခြမ်းပြား ကန့်လန့်ခံနေ၍ ပုစွန်လုံး ခရီးမဆက် နိုင်တော့။ ထိုအခါ ပုစွန်လုံး ကျွန်တော် တို့ လက်ထဲရောက်သည်။

ပုစွန်လုံး ကို မီးဖုတ်လျှင်လည်း အရသာရှိသည်။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် နှင့်လူး၍ ဆီပြန်ချက်စား လျှင်လည်း ကောင်းသည်။ ပုစွန်လုံး အပြင် အလွန် အခုန်အပျံ့ကောင်းသော စားဖားတို့လည်း မိုး၌ပေါ်၏။ စားဖားအစိမ်း ကို မွှေစားလျှင် ငါးဖတ်မွှေ ကဲ့သို့ အရသာရှိသည်။ ကင်ပြီး မှ ချက်စားသော် ကြွက်ကင်၊ ပုတက်ကင်ကဲ့သို့ပင် အရသာ ရှိသည်။

ကျွန်တော် တို့ ကလေးတစ်သိုက်မှာ ပုစွန်လုံးရိုက်၊ ဖားရိုက်နှင့် ပျော်မြဲပျော်ကြသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးများ မှာမူ ရန်မအေး။

ဂျပန် သည် အချိန်မရွေး လာ၍ နွားသိမ်းသည်။ လယ်ထွန်ဆဲ နွားကိုပင်မရှောင်။ ထိုအခါ ဂျပန်ဟုကြားလျှင် နွား တို့ကို ထွန်မှဖြုတ်၍ တောအတွင်း သို့ မောင်းပို့ကြရသည်။ ဂျပန်ပြန်မှ နွားတို့ကို ပြန်ရှာ၍ ထွန်ကြ ရပြန်သည်။ နောက်တစ်ခါ ဂျပန်လာသည်ကြားလျှင် နွားတို့ကို တောတွင်းမောင်းထုတ် ရပြန်သည်။ ထိုနောက် ပြန်ရှာ ၍ ထွန်ကြရပြန်သည်။

တစ်နေ့ တွင် ဂျပန်လာပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အဘနှင့်အတူ တောတွင်းလွတ်ထားသော နွားတို့ကို လိုက်ရှာ ၏။ အတန်ကြာရာမိသည်အထိ နွားတို့၏ အရိပ်အယောင်မတွေ့။

အင်တိုင်းတွင်း ၌ မိုးကျ ၍ ကိုင်းမြက် တို့လည်း ရှည်နေသည်။ ကိုင်းမြက်ထူသော် ကျား လာတတ်၏။

တထိတ်ထိတ်နှင့် အဘကိုလမ်းခွဲ၍ ကျွန်တော်သည် အင်တိုင်းစပ် ကိုင်းတောကြားမှ လှုပ် လှုပ်လှုပ်လှုပ် သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ ပထမသော် ကျားမှတ်၍ ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကျား ဆိုသည် မှာ လူကငြိမ် လျှင် မကိုက်ဟု ကြားသဖြင့် ကျွန်တော် မလှုပ်ဘဲရပ်နေသည်။

ကိုင်းတော ထဲက ထွက်လာသော သတ္တဝါမှာ ကျားမဟုတ် မျောက်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ လူလောက်ကြီး သော မျောက်ကြီးတည်း။

" အဘရေ ... လာပါဗျ။ ဟောဒီမှာ မျောက်ကြီး ... "

ကျွန်တော် က ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ထက် မျောက်ကြီးက ပိုထိတ်လန့် သွားဟန် ရှိသည်။ သူသည် ကိုင်းတောတွင်း လှည့် ပြန်မည် လုပ်၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ဘာစိတ်ကူး ရသည် မသိ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စကားပြော သည်။

" ငယ်လေးရာ ... ငါပါကွ၊ မျောက်မဟုတ်ပါဘူး "

မျောက်ကြီးက စကားပြောသည်။ စကားပြောရုံမက ကျွန်တော့် နာမည်ကိုပါ သိနေပါ ပကော။ ကျွန်တော် ၏ ထိတ်လန့်ခြင်းမှာ ပိုခဲ့သည်။ ဧကန္တ မျောက်မဟုတ်၊ တစ္ဆေခြောက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

" အဘရေ မြန်မြန်လာပါ မျောက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေဗျ၊ တစ္ဆေ .. "

ကျွန်တော် သည် တစ္ဆေကိုပစ်ရန် ခဲလိုက်ရှာသည်။ ကိုင်းတောထဲ၌ ခဲမရှိ။ ထိုစဉ် ... သူက သနားစဖွယ် တောင်းပန်၏။

" ငယ်လေးရာ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပါ

" ဘယ်က ငါလဲ

" ငါပါကွ

" ကျော်ရှိန် " ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက် တွင်ပင် အဘလည်း အနီး ရောက်ခဲ့သဖြင့် သူက ဆက်ရှင်း သည်။

" ကျွန်တော်ပါ ဦးလေးရာ ... ကျော်ရှိန်ပါ၊ ငယ်လေးက လန့်အော်တာပါ "

အဘ က သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

" ဟ အေး ကျော်ရှိန် နင်ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ "

ထိုအခါကျမှ ကိုကျော်ရှိန်သည် စိတ်အေးဟန် ရှေ့တိုးထွက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော် သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ငိုချင် ဖြစ်မိသည်။

ကိုကျော်ရှိန် နေမျိုးသူရိန် ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန်။ ရွာမှ အကြီး အကျယ် ဂုဏ်ပြုလွှတ် လိုက်သော သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်ကျော်ရှိန် ယခုမူ ကြည့်ပါဦး။

သူ့မျက်နှာ နှင့် ကိုယ်မှာ ဖောသွပ်သွပ် ဖောင်းပွပွ ဖြစ်နေ၏။ ဤ ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်း၌ အကျိုးမရှိ ဗလာ။ အောက်ပိုင်း ကို ဂုန်နီအိတ် အစုတ်တစ်တောင် ခန့် ပတ်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ ဝဲစွဲထားသဖြင့် အကွက်ကွက် ဖြစ်နေသည်။

အသားတွေမှာဝါ၍ ခေါင်း၌ ကျိုးကျိုး ကဲ့ကဲ့ ဆံပင် တစ်ပင်နှစ်ပင် သာရှိတော့၏။

" နေစမ်းပါဦး ကျော်ရှိန် ရာ နင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ "

" ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရတာ ကြာလှပြီ၊ ထမင်းပါရင် ကျွေးကြပါဦး "

နွားရှာ ရသည်မှာ တစ်ခါတရံ တစ်နေကုန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၌ ထမင်းထုပ်များ အဆင် သင့်ပါလာသည်။

အဘ သည် ထမင်းတစ်ထုပ် ဖြည့်ကျွေးသော အခါ ကိုကျော်ရှိန်သည် ပလုတ်ပလောင်း အငမ်းမရ စား တော့သည်။ သူစားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး အတန်ကြာမှ အဘကမေးသည်။

" နင် အခု ဘယ်ကလာတာလဲ "

" သံဖြူဇရပ် က "

" ဘာ ... ၊ သံဖြူဇရပ် "

" ဟုတ်တယ်၊ ယိုးဒယားနယ်စပ်က "

" နင် အဲဒီဘာသွားလုပ်ပြီး အခု ဘာဖြစ်လာတာလဲ "

ကိုကျော်ရှိန်သည် ထမင်းနှင့်နေ၍ ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်။ ကျွန်တော်က လှမ်းပေး လိုက်သော ကျည်တောက် ထဲမှ ရေ ကို မော့သောက်ပြီးမှ စကားဆိုနိုင်ရှာ၏။

" ကျွန်တော် ဝင်သွားတဲ့ ဟဲဟိုးတပ် ဆိုတာ ၊ စစ်တပ်မဟုတ်ဘူးဗျ ကူလီတပ် "

"ဟေ..... "

"တစ်ပြည်လုံး လျှောက်အလုပ်လုပ် ရတာပဲဗျာ...၊ ငတ်က လည်း ငတ်သေးတယ်၊ ပါးရိုက်လည်း ခံရသေး တယ်"

ကိုကျော်ရှိန် သည် ပြောရင်း ထပ်ဆာ လာဟန် ထမင်း ကို ကုန်းလွှေး နေပြန်သည်။

"နောက်တော့ အဲဒီသံဖြူရောင် ရောက်တာပဲ"

"အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရလဲ" "မီးရထားလမ်း ဖောက်ရတယ်၊ ငှက်တော ခွေးတောကြီးပျာ၊ သေလိုက်တာ အလောင်းချင်း ထပ်နေတာပဲ၊ ငှက်နဲ့ရော၊ ဝမ်းနဲ့ရော၊ ဂျပန်သတ်လို့ရော..."

အဘ သည် ငိုငင်သွား၏။ စကားပြောသောအခါ အဘအသံ၌ စိုးရိမ်မှုတို့ ဝင်နေသည်။

"ငကျော်ရှိန် ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ အခု ဂျပန်က ပိုက်ဆံပေးပြီး အလုပ်သမား တွေ လိုက်ခေါ်နေတာ၊ လယ်မလုပ်ချင် တဲ့ ကောင်တွေ တော်တော် များများ လိုက်ကြတယ်၊ တို့ရွာကတောင် သုံးယောက် ပါသွား လေရဲ့။"

"အဲဒီလူတွေ မပြန်လမ်း သွားတာပဲ"

ကိုကျော်ရှိန် က ခေါင်းခါရင်းဆိုသည်။

"ဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး... မင်းဘယ်လိုပြန်လာရလဲ"

"ကျွန်တော်ဖျား လို့ သတိလစ်နေတုန်း သေပြီဆိုပြီး သူတို့က တခြားအလောင်းတွေနဲ့ တောထဲပစ်ထားတာ၊ သတိရတော့ ကုန်းထပြီး ရွာစဉ်တစ်လျှောက် တောင်းစား ပြန်လာခဲ့တာ"

အဘ သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ခေါင်းခါသည်။

"မင်းဘာလို့ ရွာထဲမဝင်တာလဲ"

ကိုကျော်ရှိန် သည် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ငိုကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ သနားဖွယ်ဆို၏။

"ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ ကျွန်တော် ရွာထဲဘယ်ဝင်ရဲမလဲ"

မှန်သည်။ သွားစဉ်က သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ် ရွာအပျို ချော တွေ ဝိုင်း၍ ရတုရွတ် ဂုဏ်ပြုလွှတ် လိုက်သည်။ ယခု ဂုန်နီအိတ် ပတ်၍ ဝဲစွဲသောကိုယ်နှင့် ကိုကျော်ရှိန် အဘယ့်နယ် ရွာတွင်းဝင်ဝံ့ရှာမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် အဘက နွားဆက်ရှာသည်။ ကျွန်တော်က ရွာပြန်အဝတ်အစားယူ၍ ကိုကျော်ရှိန် ကို ပေးရ သည်။

သည့်တိုင်အောင် နေဝင် မှ ကိုကျော်ရှိန် ရွာတွင်း ဝင်ဝံ့သတည်း။

ရွာ၌ အခြေအနေတွေမှာ ကြာလေဆိုးလေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုကျော်ရှိန် သတင်းကြောင့် ဂျပန် အလုပ်သမား လာစု လျှင် လိုက်ရဲသူမရှိကြ။ ကိုကျော်ရှိန် ပြောသကဲ့သို့ ယခင်က လိုက်သွားသူများလည်း မပြန်လမ်း သွားသည့် နယ် တစ်ဦးမှ မပေါ်လာတော့။

တောင်ရွာ မြောက်ရွာ တို့၌ တစ်ခါတရံ ပြန်လာကြသူများ ရှိကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ ကိုကျော်ရှိန် ကဲ့သို့ပင် ဗိုက်စုန်ကား အသားဝါဝဲစွဲ နှင့် ချည်း ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံပေး ခေါ်၍ မရသောအခါ ဂျပန်သည် စစ်တပ်နှင့် ရွာဝိုင်း၍ ချွေးတပ် ဆွဲတော့သည်။

တစ်ရွာလုံး မှာ ဘယ်အချိန် ဂျပန်နွား လာဆွဲ၍ ဘယ်အချိန် လူလာ ဆွဲမည်ကို အစဉ်ကြောက်ရွံ့နေရသည်။

ကျွန်တော် တို့ ကလေးတွေက နွားကျောင်းရင်း၊ မြက်ရိတ်ရင်း၊ မျက်စိရှင်ရှင် ထားကြသည်။

ဂျပန် အရိတ်အယောင် မြင်သော် ကျွဲချိုမှုတ် အချက်ပေးကြသည်။ လူနှင့်နွားများက ကိုင်းတောထဲ ဝင်ပုန်း ကြရ၏။ ဂျပန်တို့ ရွာရောက်သော် ယောက်ကျား တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။

ထိုအခါ ဂျပန်က စနစ်တစ်မျိုး ပြောင်းသည်။ သူကြီးမှ တစ်ဆင့် ရွာရှိ လူကုန်စာရင်း ကောက်ယူသည်။ ထိုနောက် အလှည့်ကျ တစ်ရွာဘယ်နှစ်ယောက် လူ ပေးရမည်ဟု ဆင့်ဆိုသည်။ အမိန့်မနာခံသော် ရွာကို မီးနှင့် တိုက်မည်။

မရှောင်လွှဲနိုင်တော့သဖြင့် ရွာသူရွာသားများ ငွေကြေးစု၍ ရဲရင့်သူများကို ငှားရမ်း ထည့်ပေးရသည်။

သူတို့ ပေးသော သင်တန်းတို့ကား... မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ချနည်း၊ လေယာဉ်ပျံ စက်သေနတ် ပစ်သော် မပုန်း ဘဲ ဂျပန် အလစ် ထွက်ပြေးနည်း၊ မော်လမြိုင်၊ စစ်တောင်း၊ ရန်ကုန်မှ ရွာအရောက် ပြန်လာနည်း။ အလုပ်စခန်း ၌ ကွီနိုင်ဆေးပြား မစားဘဲ စုတား၍ စရိတ်ရရန် ရောင်းချနည်း၊ စုံလည်းစုံလှသည်။

ကြာသော် ... ရွာနှင့် တစ်ဝိုက်တွင် ချွေးတပ်လိုက်စားသော လူစားတစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ သူတို့က ချွေးတပ် လာဆွဲလျှင် ရွာစုပေးသော ငွေကိုယူ၍ နာမည်အမျိုးမျိုး ပြောင်းကာ ဒိုင်ခံ လိုက်ပေးသည်။ တစ်လ နှစ်လ ကြာလျှင် ပြန်လစ် လာကြပြန်သည်။

ဤသို့ စိတ်မချမ်းသာဖွယ် အချိန်တွင်မှ ကျွန်တော့်အတွက် သတင်း တစ်ရပ် အရီးလေးထံမှ ကြားရသည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၂)

ကျွန်တော့် အစ်မ ဌ် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဟူသတည်း။ အစ်မသည် ကျွန်တော့်အရင် ကလေးနှစ်ဦး၊ ကျွန်တော့်နောက် ကလေးတစ်ဦး မွေးဖွားဖူးသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ အဖတ်မတင်ခဲ့။ ယခု အစ်မကလေး ရတော့မည် ဆိုပြန်ရာ... ညီ... သို့မဟုတ် ညီမတစ်ဦး ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်မိသည်။

အစ်မ မှာ နဂိုကတည်းက ပိန်ပိန်သေးသေး ဖြူဖြူပါးပါးဖြစ်ရာ ယခု အစ်မကြည့်ရသည်မှာ ပို၍ နွမ်းနယ် ပင်ပန်း နေပုံရသည်။ ကိုယ်ဝန်ရင့် လာသော အခါ အသက်အရွယ်ကြောင့် ရက်ပုံလည်းရသည်။

အဘ က ပို၍ အလုပ်လုပ်သည်။ ကျောင်းမတက်ရသော ကျွန်တော်က အဘ အလုပ်ကိုလည်း ကူလုပ်သည်။ ခါတိုင်း အစ်မလုပ်သော ရေခပ်၊ ရေသယ်၊ နွားစာစဉ်း၊ ထင်းခွေ စသည်တို့ကိုလည်း လုပ်ရသည်။ မည်မျှ ပင်ပန်းသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ ပျော်ရွှင်နေမိ သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ဖေး၌ အဘပိုင် ခြံမြေ (၆) ဧက ရှိသည်။ အဘသည် လယ်တစ်ဖက်က လုပ်ရင် ဤခြံမြေ ကိုလည်း လုပ်ရသည်။ မည်မျှပင်ပန်း သော်လည်း ကျွန်တော့်မှား ပျော်ရွှင်နေမိသေးသည်။

ဒီနှစ် ငွေစ, ချောင်မည့်မှာသေချာသည်။ ယခင်က လောကဓာတ် ကျောင်း တက်နိုင်ရန် ငွေစ,ချောင်မည့် အရေး အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းခဲ့ ရသည်။ ယခု ငွေစ, ချောင်လမ်း မြင်းသောအခါ ရှေ့ဆက် ပညာသင်လမ်း မမြင်တော့။

ပညာလမ်း မမြင်လေ... ကျေးဇူးရှင် ဆရာ့ကို ပိုသတိရလေ ဖြစ်မိသည်။အခု ဆရာ ဘယ်ဆီမှာ ရှိလေသနည်း။ ဆရာပြောသကဲ့သို့

ဆိုးဝါးသော ဤဂျပန်များ ကို မြန်မာတစ်ပြည် လုံးက ဗိုလ်စောလင်းနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ဆရာ သည် ဘယ်အခါ၌ ရွာသို့ ပြန်လာမည်နည်း။ ဆရာပြောသကဲ့သို့ ဆိုးဝါးသော ဤဂျပန်များကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံး က ဘယ်အချိန် ထချကြ မည် နည်း။ ဤသို့ထချရန် ဗိုလ်စောလင်းနှင့် ဗိုလ်နေဝင်း တို့သည် ဘာကြောင့် အမိန့်မပေး ကြသနည်း။

ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းတို့မဆုံးနိုင်အောင် ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းတို့ကို ဖြေနိုင်မည့် သူသည် တစ်နေ့သ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာသည်။

နှင်းမှုန်ဝေ၍ နေရောင်ဖျော့သော တန်ဆောင်မှန်းနောက်ပိုင်း တစ်နေ့လယ်တွင် ကျွန်တော်သည် လယ်တောစပ် ဝါးရုံရိပ်တွင်ရပ်ရင်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ငေးနေမိ၏။

မိုးစဉ်က စိမ်းသောလယ်တော ၌ ယခုရွှေရောင်ဖုံးနေပြီး၊ မှည့်ဝင်းသော အနံ့တို့ကြောင့် စပါးပင်တို့ မြေဆီ ညွတ်နေပြီ။

စပါးနဲ့ တို့က သင်းနေ. ကြိုင်နေ.. လှိုင်နေ၏။ သင်းကြိုင်လှိုင်သော ဤရနံ့သည် ကျွန်တော့် ရင်ကို အေးချမ်း စေလှသည်။

အဝေးလယ်တော ဟိုမှ... သည်မှသည် စာခြောက်သံများလည်း တစ်ချီတစ်ချီ ပေါ်တတ်သည်။

"ဝေး...ဟေး...ဟေး... ဝေး..."

စာနှင့် ကျေးတို့အုပ်စုဖွဲ့ လန်ပုံသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျယ်ဝန်းသော လယ်တော၌ တစ်နေရာမှ ခြောက်သော် တစ်နေရာ၌ သူတို့ကျပြန်သည်။ ထိုအခါ... လယ်တော၌ စပါးမှည့်တေးသည် တပ်ပေါ်လာ ပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ဝါးရုံများကို အကာအကွယ်ယူ၍ ထိုသူများ လာရာဘက်သို့ တိတ်တိတ်ချသွား စောင့်သည်။

သူတို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် ရွာနားရောက်လာကြသည်။ လူသူကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။

တစ်ဦးမှာ ဌာနပိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဌာနပိုင်ကြီးသည် ရွာမှ ဂျပန်နွား ဆွဲမည်ဆိုလျှင် အဘကို ကြိုတင် သတိပေး တတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားသည်။ အခြားတစ်ဦးမှာ ကျွန်တော် နာမည် မသိသော်လည်း အာရှလူငယ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျန်လူများ မှာ ပိုအံ့ဩဖွယ်ကောင်း၏။

တစ်ဦး မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကဲ့သို့ ဝတ်ထား၍ ဓားရှည်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ သေနတ်ကိုင် စစ်သား နှစ်ဦး သည် ပါသေးသည်။

ဌာနပိုင်ကြီးပါသဖြင့် မကြောက်တော့ဘဲ ကျွန်တော်သည် ဝါးရုံရိပ်မှထွက်၍ သူတို့ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကိုမြင်သော် စစ်ဗိုလ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

"ဟေး ငယ်လေး"

ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်းကို မဖော်ပြနိုင်တော့။ စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို ပီပီသသ မြန်မာလိုခေါ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက် နေလေပြီကော။

"ငယ်လေးသန့်ဇင် ငါပါကွ"

သူအသံကို လည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ခဏ၌ပင် သူ၏ရုပ်ကိုလည်း ဖမ်းမိ၏။

"ဘုရားရေ ... ကိုမြင့်ဦးခင်ဗျား ကိုမြင့်ဦး"

ကျွန်တော် က သူ့ဆီပြေးဖက်၏။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆီးပွေ့ကြိုသည်။

"ကိုမြင့်ဦး...ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ သောက်ကျိုးနည်း အဲဒါကြီး တွေ့နဲ့ဆိုတော့ ကျုပ်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ် အောက်မေ့ လို့"

ကိုမြင့်ဦး က ကျွန်တော် ပြောသည်ကို သဘောကျဟန် အတန်ကြာ ရယ်နေသည်။

"မင်း တကယ် ငါဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"အခုတော့ သိပါပြီ။ ခင်ဗျား စစ်ဗိုလ်ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား။ ဗိုလ်တေဇတို့ ဗိုလ်နေဝင်း တို့တပ်က ဗိုလ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

ကိုမြင့်ဦး က ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ် သည်။ ဌာနပိုင်ကြီးနှင့် ကျန်လူများ က ရယ်နေ၏။

ကျွန်တော်က သူ့အားကြီးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ခါး၌လည်း ခြောက်လုံးပြူး နှင့်ပါတကား။

ကျွန်တော်က အားရစွာမေးမိသည်။

"ကိုမြင့်ဦး ခင်ဗျားကို ဂျပန်ကောင်တွေကို ဆုံးမဖို့ ဝိုင်းတေဖို့ ဝိုင်းနေဝင်းတို့က လွှတ်လိုက်သလား... ဟုတ်လား"

"ဟကောင် ငယ်လေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာကလည်း ပြောသွားတယ်၊ တစ်နေ့ကျုပ်တို့ အားလုံး ဂျပန်ကောင်တွေကို ခံချမယ်တဲ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဆရာတို့ အကြောင်း ကို ကြားပလား"

ကိုမြင့်ဦး မျက်နှာသည် တည်ကြည်သွား၏။

"ငယ်လေး ငါပြောမယ် နားထောင်စမ်း၊ မမရှင် နဲ့ ဆရာအကြောင်း ငါအကုန်ကြားပြီးပြီ၊ မင်းဂျပန်ကို ချချင် တာလည်း ငါသိတယ်၊ မင်းချချင်သလိုကို ချလည်းချရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခု သတိပေးမယ်"

ကိုမြင့်ဦး က တင်းမာသော မျက်နှာကြီးနှင့်ဆိုရာ ကျွန်တော် သူ့ကိုအလိုလို လေးစားသွားသည်။

"ပြောပါဗျာခင်ဗျားပြောစကား ကျုပ် ဘယ်တုန်းက နားမထောင်ဖူးလို့လဲ"

"ဟုတ်ပြီ ဒီတော့ ဂျပန်ချမယ့် အကြောင်း နာက်ဘက်တော့မှ အရမ်းမပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့နာမည် မြင့်ဦး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဝိုင်းစိုးမြတ် တဲ့

ကြားလား၊ ငါရွာထဲက လူတိုင်းနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ ငါဘယ်သူ ဆိုတာလည်း လူတိုင်း ကို မသိစေချင်ဘူး၊ မင်းနားလည်လား"

"အေးဗျာ ကျုပ်နားလည်ပြီ"

"ကဲ လာ သွားကြမယ်၊ မင်းကငါနဲ့ ခုမှသိတဲ့လူယောင်ဆောင် ကြားလား"

"ကောင်းပြီဗျာ၊ နေဦး၊ ကျုပ် အချက်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော်သည် ဘေးရန်မရှိကြောင်း ကျွဲချိုသုံးခါမှတ် အချက်ပေးလိုက်ပြီး ကိုမြင့်ဦးတို့နှင့်အတူ ရွာတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။

ခါတိုင်း ဌာနာပိုင်ကြီးလာလျှင် သူကြီးအိမ်၌တည်းသည်။ ယခုမူမည်သည့် အိမ်မျှမတည်းဘဲ ဆရာတော် ကျောင်း ၌သာ တည်းသည်။

မြန်မာစစ်ဗိုလ်နှင့် မြန်မာစစ်သား လာသည်ဆို၍ ဝိုင်းကြည့်ရန် လာသူများမှာ ကိုမြင့်ဦးက ရဲဘော် ဟု ခေါ်သော စစ်သားများ နှင့်သာ အနီးကပ် စကားပြောရသည်။ ကိုမြင့်ဦးကိုမူ အဝေးမှသာ မြင်ကြရ၏။

လာရောက်ကြည့်ရှုသူတို့အနက် ကိုမြင့်ဦးကိုသိသူများ ပါကြသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဝတ်စုံနှင့် တစ်ဖုံခြား နေသည့်ပြင် ကတုံးတုံးထားလျက် အသားညိုနေသော ကိုမြင့်ဦးအား မှတ်မိကြပုံမရ။ ဝိုင်းစိုးမြတ် အဖြစ်သာ လက်ခံကြသည်။

ကိုမြင့်ဦးရော ရဲဘော်များပါ ရွာတွင်းသို့ မထွက်ကြ။ ကိုမြင့်ဦးသည် ရောက်ကတည်းက ဆရာတော်နှင့် စကားပြော ဆွေးနွေးနေသည်။ ဆရာတော်အနား ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မည်သူမျှမကပ်ရဲ။

ဌာနာပိုင်ကြီး နှင့် အာရှလူငယ် ခေါင်းဆောင်သည်သာ ရွာတွင်းထွက်ကြသည်။ နေဝင်မှ သူတို့ ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

မြန်မာစစ်ဗိုလ် နှင့် စစ်သားကို လာကြည့်သူများ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကုန်ကြသည်။ မပြန်ဘဲ ကျန်နေသူ များမှာလည်း ဦးဇင်းက 'ဆင်း' ကြိမ်မောင်း သဖြင့် ထွက်သွားကြရ၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ပေကပ်၍ ရဲဘော်များ အနီး၌ ကျန်ရစ်သည်။

ကိုမြင့်ဦးကို ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် မကျေနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အရေးတကြီး ပြောစရာများ ရှိနေသည်။

ယခု သူက ကျွန်တော့်ကို အဖက်မလုပ်ဘဲ ဆရာတော်နှင့်သာ စကားမဆုံး ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် အ ကြံရ၍ အိမ်ပြန်ကာ တရိုတသေဝှက်ထားသည့် ပစ္စည်း တစ်ခုကို ယူခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ချိန်၌ မှောင်နေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးပုကြီးနေသော ကျောင်းပျက်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။ ဦးလေးပု မရှိတည်းက ဤကျောင်း ပျက်ကြီးဆီ မရောက်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ ဦးလေးပုကို အထူးသတိရမိသည်။ ဦးလေးပု သည် ပြန်ရောက်နေလျှင်။

ကျွန်တော့် အတွေးသည် ကျောင်းပျက်ပေါ်မှ တလက်လက်မြင်ရသော မီးရောင်ကြောင့် ရပ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် မျှော်လင့်ချက် ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းပျက်ဆီ ပြေးခဲ့၏။

ကျောင်းပျက်ပေါ်၌ ဆီးမီးခွက်ငယ်တစ်ခု၏ အရောင်မှိန်မှိန်တွင် ဦးလေးပုသည် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ် နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေ၏။

ကျွန်တော့်ခြေသံကြားသော် ဦးလေးပုသည် သေတ္တာကြီးတစ်ခု ဘေးတွင် ဝင်ဝပ်လိုက်၍ "ဟေ့... ဘယ်သူလဲ" ဟုမေးသည်။

"ကျုပ်ပါဗျ ဦးလေးပုရ သန့်ဇင်ပါ"

"နင်တစ်ယောက်တည်းလား"

"ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းပါ။ ဒီအချိန် မယဉ်နွယ် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါမလဲ"

ထိုအခါမှ ဦးလေးပုသည် သေတ္တာကြီးဘေးမှ ထလိုက်၏။ ထလိုက်စဉ် လက်တွင်းမှ မည်းမည်းအရာတစ်ခုကို အကျီအောက် ရင်ဘတ်အတွင်း ထိုးထည့်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

"ဦးလေးပု ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေလဲ"

"ငါပြန်ရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ"

"ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို လာမတွေ့တာလဲ"

"မင်းကကော ဘာလို့ ဒီဆီကိုမလာလဲ"

ဟုတ်ပေသည်။ အဘ ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရသဖြင့် ဤဘက်သို့ ကျွန်တော်မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။

"ထားပါလေဗျာ ဒါထက် ဆရာတို့ကော..."

"မေးမနေပါနဲ့ကွာငါ့ထဲမှာ ဥသျှစ်သီးထားခဲ့တာ မင်းနားမလည်ဘူးလား"

"ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ ဒါကြောင့်မေးနေတာပေါ့။ အခုဆရာတို့ ဘယ်မှာလဲ ပြီးတော့ ဗိုလ်စောလင်း ရော"

ဦးလေးပုသည် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် လုပ်နေ၏။

"ဖြေလေဗျာ သူတို့ဘယ်မှာလဲ"

ဦးလေးပု သည် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ထပ်လုပ်၍ဖြေသည်။

" ရှိတယ်လေကွာ၊ ရှိတယ်...ရှိတယ်"

" ရှိရင် ဘယ်မှာလဲ"

ဦးလေးပု သည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကသူဖြေတော့မည် ထင်သည်။

" အင်းအင်းရှိတယ်လေကွာ၊ ရှိတယ်...ရှိတယ်"

ဦးလေးပုအတွက် ဤအဖြေသည် လုံလောက်သည် ထင်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ဒေါသ ထွက်လာ၍ ဘုပြော သည်။

" ဦးလေးပု သောက်ရေးထဲ ခင်ဗျားက ကြောင်မနေစမ်းနဲ့ဗျာ၊ အခု သိပ်အရေး ကြီးနေတယ်"

ဦးလေးပု သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

" အင်း အင်း ဟုတ်တယ်၊ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်"

စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးလေးပုကို ဆွဲလှုပ်သည်။

"ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ အခုကိုမြင့်ဦး ပြန်ရောက် လာပြီ၊ ဗမာစစ်ဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ ...ကြားရဲ့ လား"

ဦးလေးပု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဟေ.... မြင့်ဦး ပြန်ရောက်လာပြီ"

"ဟုတ်တယ်.... အခု ဆရာတို့ ဘယ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း"

ဦးလေးပုသည် ဝိုင်းသွားပြန်၏။ ထို့နောက်မှဖြေသည်။

"ဘယ်မှာရမှာလဲ... ဟိုမှာပေါ့ကွ"

"ဒါဖြင့်ရင်သွားခေါ်...မြန်မြန်သွားဗျာ"

"မင်း တကယ်ပြောနေတာလား..... "

"ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာဗျာ... ခင်ဗျာသွားမလား မသွားဘူးလား။ ခင်ဗျားမသွားရင် ကျုပ်သွားမယ်"

"အေးပါကွာ... ငါသွားပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ငါဘာပြောရမလဲ"

"ကိုမြင့်ဦး ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ... အခုစစ်ဗိုလ်လို့ သူကလည်း ဂျပန်ချမှားပဲလို့... နားလည်လား"

"အေး ... အေး ..ဒါဖြင့် ငါသွားတော့မယ် ဟုတ်လား"

"ခဏ ...နေဦးဗျ"

"မင်းဥစ္စာ ဘာလဲကွ"

"ခင်ဗျား....ခုတင်က အကျီအောက်ထည့်လိုက်တာ ဘာလဲ"

"မင်းမြင်လို့လား"

"မင်းက အဲဒါကို သေနတ်မှတ်လို့လား"

"ခင်ဗျားကို သေနတ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့လဲ... သေနတ်ဆိုလည်း ထုတ်ဗျာ"

ဦးလေးပုသည် သက်ပြင်းရှိတ်၍ အကျီအောက်မှ သေနတ်ကို ထုတ်ပြသည်။

"အဲဒီသေနတ် ကျုပ်နဲ့ထားခဲ့ဗျာ"

"ဟာ.... ဘယ်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဖြစ်ပါတယ်ဗျ... မှန်စမ်း ဦးလေးပု သေနတ်"

ဦးလေးပုသည် ကျွန်တော့်အား သေနတ်ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော်က သေနတ်နှင့် ဦးလေးပုအား ချိန်လိုက် သည်။

"ကဲ. ... ဦးလေးပု ခင်ဗျား အမြန်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား"

"ဟကောင်ရ သောက်ရမ်း တွေ လျှောက် မလုပ် နဲ့..... . ခလုတ်မှား နိပ်ပြီး ငါမာလကဈာန်ကြွသွားဦးမယ်"

ဦးလေးပု သည် လက်မြှောက်ရင်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိုးရိမ်တကြီး ဆိုသည်။

"ကျုပ် ခလုတ်ကို ဘယ်တော့မှ မှားမနိပ်ဘူး... ဗိုလ်စောလင်းက ကျုပ်ကို သေနတ်ကိုင်နည်း သင်ပြပေး ပြီးပြီဗျ။ ဒီတော့.... မှားတော့မနိပ်ဘူး..... ခင်ဗျားမသွားရင်တော့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်"

"ကောင်းပ ငယ်လေးရာ.... ကောင်းပ၊ သွားဆိုသွားပါ့မယ်..... မင်းသေနတ် ကို သောက်ရမ်းတော့ လျှောက်ပစ် မနေနဲ့နော်"

ဦးလေးပုသည် အတန် ဆုတ်ရွံ့ဆုတ်ရွံ့ ပြုပြီးမှ ကျောင်းပေါ်က ဆင်းပြေး သည်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်၌ ကျည်ဆံအပြည့်ရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျေနပ်မှ အကျီအောက်ထိုးသွင်း၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝင်လာကြသော ရွာမှလူကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့် အဘ လည်း ပါသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းလှေကားသို့ ရောက်သောအခါ သေနတ်ကိုင် ရဲဘော်နှစ်ဦးက ဆီးတားသည်။

"ရဲဘော်တို့ရာ... ကျုပ်အပေါ်မတက်ပါဘူး။ ကိုမြင့်ဦး ကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ... သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျ"

"ရဲဘော်နှစ်ဦး သည် ခေတ္တစဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ မကြာမီ ကိုမြင့်ဦး ဆင်းလာသည်။

"ငယ်လေး မင်းဘာလာရုပ်တာလဲကွ၊ တို့..... ဒီမှာ သိပ်အရေး ကြီးနေတယ်"

"ခင်ဗျားထက် အရေးကြီးတာ ကျုပ်က ပြောစရာရှိတယ်"

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်မှပြန်ယူခဲ့သော ပစ္စည်းကို ကိုမြင့်ဦးအား ပြသည်။

ကိုမြင့်ဦး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဟကောင် ငယ်လေး..... ဒါချောကလက်၊ မင်း...ဘယ်ကရသလဲ"

"ဗိုလ်စောလင်း ဆီက..... "

"ဗိုလ်စောလင်း ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ကျွန်တော် က အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၃)

"ကျုပ် အစောကတည်းက ဒါတွေပြောမလို့၊ ခင်ဗျားက ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေတာကိုး... "

ကိုမြင့်ဦး ၏ မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

"ကဲပါကွာ.... ငယ်လေးရာ ပြောစမ်းပါ"

"ကျုပ်ပြော ရင် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျောင်းပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ရမလား!"

"မင်း သိပ်ဈေးကိုင် တာပဲကွာ..... "

"ကဲကွာ.... ငါကတိပေးတယ်၊ ပြောစမ်း"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်စောလင်း နှင့် တွေ့ရပုံ၊ ဦးလေးပုကြီးကို ဆရာတို့နောက် လိုက်ခိုင်းပုံ၊ ဦးလေးပု နှင့် ပြန်တွေ့ပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

"အဲဒါ အခုဦးလေးပု ဆရာတို့ကို သွားခေါ်တယ်၊ တော်တော်ကြာ သူတို့ရောက်လာကြ လိမ့်မယ်"

ကိုမြင့်ဦး သည် ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပုံရသည်။

"ကောင်းပြီငယ်လေး အပေါ်လိုက်ခဲ့.... "

ကိုမြင့်ဦး သည် သူ့ရဲဘော်များအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြမှာထား၍ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။

ဆရာတော် ကျိန်းစက်သော အခန်း၌ ရွာမှလူကြီးနှစ်ဆယ်ခန့် စုဝေး ရောက်နေသည်။ သူကြီးတော့မပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသောအခါ ဌာနာပိုင်ကြီးနှင့် အဘမှစ၍ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ဦး၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာကြောင့် မည်သူမျှ မေးခွန်းမထုတ်ကြ။ ဆရာတော် ကသာ "ကဲ...မောင်မြင့်ဦး လူစုံပြီ၊ ပြောစရာ ရှိတာပြော" ဟုမိန့်သည်။

ကိုမြင့်ဦး သည် သူ့ဓားကြီးပေါ်၌ လက်တင်၍ စတင်စကားပြောသည်။

"ရွာလူကြီးများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးဟာ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တွေကို တော်လှန် တိုက်ခိုက် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးစီး ကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်"

နိဒါန်းမပျိုးဘဲ တဲ့တိုးပြောချလိုက်သော ကိုမြင့်ဦး၏စကားကြောင့် လူကြီး အားလုံးမှာ မျက်လုံးပြူး သွားကြ သည်။ ကိုမြင့်ဦးကသာ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာကြောင့် ဂျပန်ကိုချမယ်ဆိုတာ အထူးရှင်းနေဖို့ မလိုဘူး၊ ဂျပန် ရက်စက်ယုတ်မာ သမျှ ကို ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပြီးဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုပြောချင်တာက ချပုံချနည်းကိုပဲ ဖြစ်တယ်"

ကျွန်တော်က ဓားကြီးပေါ်လက်တင်၍ ပြောနေသော ကိုမြင့်ဦးကို အားရစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဤစကားများ ကို ကျွန်တော် ကြားချင်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ ယခုကြားရလေပြီတကား....။

"ချပုံချနည်း ကလည်း တစ်ခါ ခင်ဗျားတို့အတွက် မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းသူပြည်သား တွေဟာ လက်တွဲပြီး

အင်္ဂလိပ်ကို ချခွဲဖူးကြသား ပဲ၊ အခုလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နားလည် တယ် မဟုတ်လား... "

အခန်းတွင်ရှိ သူကြီးများက သဘောပေါက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော့်အဘက အားလုံး ကိုယ်စားပြော၏။

"ဒါလောက်ဆို ငါတို့နားလည်ပါပြီ မောင်မြင့်ဦးရာ၊ မင်းတို့တပ်မတော်က အတိအကျ တို့ကို ဘာလုပ် ပေးစေချင် သလဲ၊ ဒါပဲပြော.... "

ကိုမြင့်ဦး ရုတ်တရက် စဉ်းစားသယောင် ဝိုင်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သတိကြီးစွာနှင့် ဆိုသည်။

"တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော် အတိအကျ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်စကားက ရှုပ်ထွေးရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်က ဂျပန်ကိုချမယ်၊ အဲဒါ အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ချမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ တစ်ခါ ခင်ဗျားတို့ ဘက် က အလျဉ်းသင့်သလို လူသူရိက္ခာ စသည် တို့ စုဆောင်းထားပါ၊ အစစ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒီထက်ပိုပြီး တိတိကျကျ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး၊ အဲ... အတိအကျဆုံး ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ရှိတယ်၊ လူတိုင်း ဟာ အမိနိုင်ငံ ကို သစ္စာရှိကြပါ။ လျှို့ဝှက်စွာ စည်းရုံးကြပါ။ နှုတ်လုံကြပါ၊ ဒါပဲပဲဗျာ။

ဗိုလ်မြင့်ဦးက စကားကို ဤမျှနှင့်ရပ်၍ ထိုင်သည်။

ရွာသူကြီးများသည် အတန်ကြာခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အဘ ကကိုယ်စားပြောပြန်၏။

"တို့အားလုံး နားလည်ပြီ၊ တို့ဘက်ကတော့ စိတ်ချ၊ မင်းတို့တပ်မတော် ကိုလည်း တို့ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခုမေးချင်တယ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါလည်းတစ်ချိန်က အင်္ဂလိပ်ကို ခံချဖူးတယ်၊ ဂျပန်ကို ချချင် လို့လည်း လက်ယားနေတာပဲ၊ ခက်တာကတို့မှာ လက်နက်မရှိဘူး၊ မင်းတို့လူငယ်တွေက ပြောမယ်၊ စည်းလုံးမှု ဟာ လက်နက်လို့၊ ဒီစကားဟာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားကုန် မမှန် ဘူးကွ၊ ဒီစကားဟာ ဒီတော့ မင်းတို့တပ်က တို့အားလုံး ထချမယ်ဆိုရင် လက်နက်ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ"

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကိုမြင့်ဦးသည် အလွန်အတန်ကြာစွာ ဝိုင်ကျသွား၏။ ကျွန်တော်ကမူ ကိုမြင့်ဦးအစား အဘ တို့အား ပြောကြားချင်လွန်း၍ ပါးစပ်ယား နေသည်။ သို့ရာတွင် အချက်မကျသေး၍ ငြိမ်နေရသည်။

ကိုမြင့်ဦးက သက်ပြင်းရှိုက်၍ လေအေးနှင့် စကားဆိုသည်။

"အမှန်ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့ ဗမာ့တပ်မတော်မှာ လက်နက်တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဂျပန်က ကျွန်တော်တို့ကို မယုံတော့ ဘာမှပုံအပ်မထားဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေ အရ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နက်မဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ် ဗျာ..... တကယ်တန်း ထချကြရင် ဝါးရုံတောတွေက လက်နက်ဖြစ်ရမယ်၊ ထင်းခုတ်စားမတွေက လက်နက် ဖြစ်နေမယ်၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတော့ ငယ်လေးက ပြောပြလိမ့်.....၊ ဟေ့ကောင်ငယ်လေး ... မင်းချောကလက် ထုတ်ပြလိုက်ကွာ"

ထိုအခါကျမှ ဆရာတော်ကစ၍ လူအားလုံးတို့သည် ကျွန်တော့်အား လေးလေးစားစား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ၌ ကိုမြင့်ဦးကို

အနည်းငယ်အောင့်မိသည်။ ကျွန်တော့်၌ သူကချောကလက် သာ ရှိသည် ထင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မစားရက် မသောက်ရက် စုထားသော ချောကလက်ကို အဘလက်တွင်း သို့ ပေးလိုက် သည်။ ချောကလက် ကို ချောကလက်မှန်း သိသောအခါ အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပရိသတ်ရှေ့ မားမားရပ်၍ အကျီအောက်တွင်း၌ ဝှက်ယူလာသော မောင်းပြန် သေနတ် ကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဤအကြိမ် တွင်မူ လူကြီးအားလုံး တွင်မက ဗိုလ်မြင့်ဦးပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဟကောင်...ငယ်လေး၊ နင်ဒါဘယ်ကရသလဲ..... "

ဤသို့ ဗိုလ်မြင့်ဦးက မေးသကဲ့သို့ အဘကလည်း....

"လူကလေး ... မင်းဒီခြောက်လုံးပြူး ဘယ်ကရသလဲ" ဟုမေးသည်။

"အဘ အဲဒါ ခြောက်လုံးပြူး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ဆွဲပစ်လိုက်ရင် တစ်ဒါရင်ကျော် ထွက်တယ်ဗျ"

ပရိသတ် အားလုံး ကျွန်တော့်အား မယုံရခက် ယုံရခက်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ပြီ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လည်း သူတို့ကို မည်သို့ ယုံအောင်ပြရမည် မသိ။ သေနတ်ထဲရှိ ကုန်အောင်ပစ်ပြလိုက်လျှင်လည်း ရွာလန်ဦးမည်။

ကြံရာမရသဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော့် မျက်လုံးများသည် အခန်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ အခန်းပေါက်၌ ဦးလေးပုသည် မျက်စိမှိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ကာ နှင့် ကျွန်တော့်အား အချက် အမျိုးမျိုး ပြနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အားရပါးရလှမ်းခေါ်သည်။

"ဦးလေးပု..... ပုတ်သင်ညိုလို ခေါင်းညိတ်ပြမနေနဲ့၊ ဆရာတို့ဘယ်မလဲ၊ ပြီးတော့.... ဗိုလ်စောလင်းကော"

ကျွန်တော် အမေးမဆုံး၊ ဦးလေးပုနောက်မှ ကျွန်တော့်ဆရာသည် ပေါ်လာသည်။ ဆရာ့နောက်မှ မမရှင် ပေါ်လာသည်။ မမရှင်နောက်မှ ကိုအုန်းမောင်နှင့် မခင်သိန်း။ သူတို့အားလုံး၏ ပခုံး၌ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး သော တစ်တောင်ကျော်ကျော် သေနတ်တို့ ကလေးများကို လွယ်ထားကြသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ပြေး၍ဖက်သည်။ ထို့နောက် မမရှင် ကိုဖက်သည်။ မမရှင်၏ ဝတ်စားထားပုံမှာ ကြမ်းတမ်းသည်။ မိန်းမချောတန်မဲ့ သေနတ်လွယ်ထားသည်မှာ ခက်တရော်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုပွတ်သော မမရှင်၏လက်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နူးညံ့ပေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုပြောသော မမရှင်၏ အသံမှာလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နူးညံ့နေပါသည်။

"ငယ်လေးရယ်.... တို့ပြန်လာပါပြီ၊ မမရှင်တို့ ပြန်လာပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာနဲ့ မမရှင် ငယ်လေးနဲ့ ငယ်လေးတို့ရွာကို ဘယ်တော့မှ စွန့်မသွားတော့ဘူး"

ကိုမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထံချဉ်းကပ်ကာ ဆရာကလည်း ကျွန်တော့်ကို ယုယပွေသည်။ မည်သူမျှ စကားမဆိုနိုင်၊ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော့်ဆရာက ထိုစဉ်အချိန်၌ ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့သော စကားတစ်ရပ်ကို ဆိုလေသည်။

"သန့်ဇင်... ငါတပည့် ... မင်းက တော်လှန်ရေး သမားကြီး ဖြစ်နေပါပြီ ကော"

တော်လှန်ရေး.... တော်လှန်ရေး.... ဤစကားအဓိပ္ပာယ်ကို အတိ အကျ ကျွန်တော် မသိ။ မည်သို့ဖြစ်စေ။ ကျွန်တော်ဆရာသည် မှန်သောစကားကို အစဉ်ဆိုတတ်သည်။ ယခုလည်း မှန်ရမည်။ ဤသို့ဆိုပြန်သော် ..

(၁၄)

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေးသမားကြီးပါတကား။

တော်လှန်ရေး

ဆရာပြောသော တော်လှန်ရေးဆိုသည့်စကားကို ထိုစဉ်နွေဦး၌ ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ နိုင်အောင် နားလည်ခဲ့ရသည်။ ဤမမေ့နိုင်သော တော်လှန်ရေးကာလ တစ်နွေဦး၏ ဇာတ် လမ်းကို ကျွန်တော် အပြောပြချင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အပြောပြချင်ဆုံး ဤဇာတ်လမ်း သည်ပင် ကျွန်တော့်ရင်ကို ယခုတိုင် နာကျင်စေသည်။

ထိုတစ်ည အစည်းအဝေး ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အလုပ်များကြသည်။ အလုပ်များ ကြသည်ဆိုရာတွင် ခြပုရွက်များကဲ့သို့ သိုသိုသိပ်သိပ် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် အလုပ်များကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ တလင်းအမြန်နယ်၍ စပါးတို့ကို ကျို၍ဖြည့်ကြသည်။ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊

ကြက်သွန်စသည့် အခြားရိက္ခာများကိုလည်း စုကြသည်။ ငါးပိငါးခြောက်၊ အမဲခြောက်တို့ကို လည်း တတ်နိုင် သမျှ လှောင်ကြသည်။

တစ်ဖက်၌လည်း နှစ်ဖက်ချွန်၊ ဝါးချွန်၊ ဒူးလေး၊ ဆိတ်လူးမြားစသော အိမ်တွင်းဖြစ် လက်နက်များကို လူတိုင်းကိုယ်စီကိုယ်ငှ လုပ်ကြသည်။ ငါးကပ်၊ သဲအိတ်၊ ရေပုံးဟူသည့် မီးဘေးကာကွယ်ရေး ပစ္စည်းများ ကိုလည်း အဆင်သင့် လုံလောက်နေကြသည်။ နွားစည်း ရိုးကိုလည်း အခိုင်အမာရှိအောင် ပြင်ဆင်ကြ၍ ရွာပြင် စည်းရိုးတစ်လျှောက် ဆူးခက်များချ ပြီး ညောင့်များထောင်ကြသည်။

လျှို့ဝှက်သော မလွယ်ပေါက်များမှလွဲ၍ ရွာဝင်ရွာထွက် တံခါးနှစ်ခုသာ ထားသည်။ ဤတံခါးမှာလည်း လူငါးယောက်နှင့် ဖွင့်မှ-ပိတ်မှရသည့် လေးလံခိုင်မာသော တံခါးများဖြစ်ကြသည်။

ဆရာနှင့် မမရှင်သည် ထိုညပြီးနောက် ပြန်ပျောက် သွားကြပြန် သည်။ ဦးလေးပုကြီးသည် သူတို့နှင့်ပါသွား၏။ ဗိုလ်မြင့်ဦးနှင့် ရဲဘော် များလည်း ပြန်သွားကြသည်။

အဘနှင့် ရွာလူကြီးများသာ အစစ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရွာ၌သာ အလုပ်များ ကြသည်မဟုတ်။ မြို့ရိက္ခာပိုင်ကြီးနှင့် အာရှလူငယ် ခေါင်းဆောင်များထံလည်း မကြာခဏ သွားကြသည်။ အနီးအနားရှိ ရွာများဆီသို့လည်း ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ လှည့်လည်သွားကြသည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၂၄)

အဘ အိမ်မကပ်နိုင်သော အခါ ကျွန်တော်ပို၍ အလုပ်များသည်။

အမကိုယ်ဝန်မှာ နေ့လစေ့၍ မွေးဖွားချိန်နီးပြီ၊ မွေးဖွားချိန်နီးသမျှ အစ်မကျန်းမာရေးမှာ ချွတ်ယွင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တာဝန်များကို

ကျွန်တော်သည် အရီးလေးနှင့် ဘထွေးတို့ အကူအညီဖြင့် အစစ ထမ်းဆောင် ရ၏။

ဘထွေး အဖြစ်မှာလည်း သနားစရာဖြစ်သည်။ သူ့အိမ် တာဝန် များကိုလည်း ထမ်းရသည်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်ကိုလည်း ကူညီရသည်။ သူ့ကြီး အလုပ်တွေကိုလည်း သွားလုပ်ပေး ရသေးသည်။

ကျွန်တော် သည် ယခုတလော အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် မယဉ်နွယ်နှင့် မတွေ့အားခဲ့။ တစ်နေ့ ခင်းတွင် ဘထွေးသူကြီး အိမ်မှာ ပြန်လာသောအခါ အမှာစကားပါလာသည်။

"ငယ်လေး မယဉ်နွယ် က မှာလိုက်တယ်"

"ဟုတ်လား....မယဉ်နွယ်က ဘာမှာလိုက်လဲ"

"ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး....ငါ့လူဘယ်ပျောက်နေလဲတဲ့"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ..... ကျုပ်မယဉ်နွယ်နဲ့တောင် မတွေ့အားဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်သွား တွေ့လိုက် ပါဦးမယ်"

ဘထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဘာရယ်.... ငါ့လူက သွားတွေ့ မယ်၊ ကြီးကျယ်လှချည့်လားကွာ...."

"မယဉ်နွယ် ကို ကျုပ်သွား တွေ့မယ်ဆိုတာ..... ဘာများ ကြီးကျယ်လို့လဲ"

"ဟာ..... ကြီးကျယ်တာပေါ့။ ငါ့လူက ဘယ်လိုသွားတွေ့မှာလဲ"

"ဘယ်လို သွားတွေ့တွေ့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘထွေးကို ကျုပ်တစ်ခု တောင်းပန် ချင်တယ်"

"ဘာလဲကွ"

"ဘထွေး ဒီညနေ သူကြီးအိမ်ရောက်ဦးမလား"

"ရောက်မှာပေါ့ကွာ.... ငါ့လူဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ"

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မယဉ်နွယ်ကို ပြောပေးပါလား.....သူ့ကို ကျုပ်လာတွေ့မယ်လို့"

"အလိုလေး မြတ်စွာဘုရား၊ ငါ့လူက တကယ်သွားတွေ့မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ မှာလဲ"

"အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ကျုပ်ပြောပြီး ပါရောလား၊ ကျုပ်လာ တွေ့မယ် ဆိုတာသာ ပြောပေးပါ၊ ဟုတ်လား ဘထွေး"

ဘထွေးသည် ခေါင်းကိုစိတ်ပျက်စွာ ခါသည်။

"ဘယ်လိုလဲ.... ပြောမပေးဘူးလား ဘထွေး"

"ငါ့လူရာ....ပြောပေးတာဝန်မလေးပါဘူး၊ ဘာလို့သွားတွေ့ တာလဲ ကွာ"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် လေပျော့နှင့် ဘထွေးကို ချော့ရသည်။

"ဘာလို့တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ.....ကျုပ်လည်းမသိဘူး ဘထွေး ဒါပေမယ့်.. မယဉ်နွယ်ဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူကြီး ကြောင့်သာ တခြားသူငယ်ချင်း တွေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရတာ၊ ကျုပ်တို့ချင်း သိပ်ခင်တယ်၊ ဒါကို ဘထွေး မသနားဘူးလား"

ဘထွေးသည် သဘောကောင်း၍ စိတ်ပျော့သူဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သူခိုင်းခိုင်း ငြင်းဆန် ရဲသူမဟုတ်။ ကျွန်တော့် အသနားခံချက် ကို လည်း မငြင်းနိုင်။

"အေးပါကွာ ငါ့လူရာ၊ မင်းက တယ်တတ်နိုင်တဲ့ကောင်၊ ငါ့ကို.... ခြောက်လိုက် ချော့လိုက်နဲ့ လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ငါ့လူရာ... ကောင်းတယ်ထင်သလို လုပ်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့်.....ဘထွေးကျုပ်ကို ပြောမပေးဘူးလား"

"ငါ့လူခိုင်းတာ..... ဘယ်တုန်းကများ ငါမလုပ်လို့လဲ ငယ်လေးရာ.... ကျုပ်ပါဘိ၊ ငါပြောတယ် မဟုတ်လား..... ကောင်းတယ် ထင်သလို လုပ်.....တဲ့.."

ထိုည နေဝင်ချိန်၌ ဝင်နေကျအပေါက်မှဝင်၍ သူကြီးခြံတွင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပြန် သည်။ ဘထွေး ကတိတည် စွာ ပြောထားသဖြင့် ခြံစပ်အမှောင်ရိပ်၌ မယဉ်နွယ် အဆင်သင့် စောင့်နေရှာသည်။

ကျွန်တော် တို့ နှစ်ဦးသည် အကာအကွယ် အကောင်းဆုံးပေးနိုင်သည့် ကောက်ရိုးပုံကြီး ဘေး၌ပင် ထိုင်ကြ သည်။

"သန့်ဇင်..... ခုတလော နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ"

"ရှိပါတယ်ဟာ....ရွာမှပါပဲ၊ ငါ...နည်းနည်း အလုပ်များနေလို့ပါ"

"နင် ဘာတွေအလုပ်များနေလဲ"

"ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ..... အစ်မက မွေးခါနီးဖွားခါနီး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့... အိမ်အလုပ်တွေ ကူညီ လုပ်ကိုင် ပေး နေရတာပေါ့"

"တော်ပါ သန့်ဇင်ရာ၊ နင်တကယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါရိပ်မိပါတယ်"

"ငါ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ...."

"နင်တို့ ဂျပန်ကို ပြန်ချတော့မယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"နင့် ဘယ်သူပြောလဲ မယဉ်နွယ်...."

"ဘယ်သူ မှ တော့ မပြောပါဘူး..... ဒါပေမယ့် ငါရိပ်မိတာပေါ့"

ကျွန်တော် က ဝိုင်နေမိသည်။ မယဉ်နွယ်က အားမရဟန် ကျွန်တော့်လက်မောင်း ကိုဆုပ် ကာမေးသည်။

"သန့်ဇင်..... ငါနင့်ဆီ သစ္စာကျိန်ဆိုထားတာ မေ့သွားပြီးလား၊ နင်ငါ့ကို မယုံတော့ဘူးပေါ့"

မယဉ်နွယ်၏ အသံ၌ငိုသံပါသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း မွဲလာ၏။ ကျွန်တော် မခံနိုင် တော့။

"ယုံပါတယ်ဟယ်၊ ကဲပါ ငါပြောပြမယ်၊ တို့တွေ ဂျပန်ကို ခံချကြ တော့မယ်"

"ဘယ်တော့လဲ"

"အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ လူကြီးတွေလုပ်နေကြတာ"

မယဉ်နွယ် သည် သက်ပြင်းလေးရိုက်၍ တိုးတိုးပြောသလည်း။

"သန့်ဇင်.... နင့်ကို ငါမှာလိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား"

"ဟင့်အင်း"

"ငါကြောက်လို့ဟယ်...."

"အို..... နင်ကြောက်လို့၊ နင်ဘာကိုကြောက်တာလဲ"

"ဘာ ကို ကြောက်မှန်း မသိဘူး၊ ငါ့အဘလည်း သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ တိုက်ပိုင်ကြီးလည်း သိပ်ကြောက် နေတယ်"

"သူတို့ကကော ဘာတွေ ကြောက်နေကြတာလဲ...."

"သူတို့က ပြောနေတာပဲ၊ အခုတောင် အဘရယ် တိုက်ပိုင်ကြီးနဲ့ တိုးတိုးကျိတ် တိုင်ပင် နေတုန်း ငါ လစ်ခဲ့တာ"

"ဒီခွေးကောင်ကြီး ရောက်နေပြန်ပလား...."

"တိုးတိုးဟယ်၊ အေး.....ရောက်နေတယ်၊ ဒီလိုပဲ ခဏခဏလာတာပဲ"

"နေပါဦး.... သူတို့ ဘာပြောကြသလဲ"

"သူတို့က ပြောတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ ဂျပန်တွေဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ မြစ်ကြီးနားဆို လား... အဲဒီဘက်က အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ ဆင်းလာပြီတဲ့၊ မြန်မာတွေကလည်း ဂျပန်ကို နေ့လား ညလားချကြတော့မှာပဲ..... တဲ့၊ မြန်မာ တွေ ထချ ရင် တိုက်ပိုင်ကြီးနဲ့ အဘက သူတို့ကိုပါ သတ်မှာကြောက် နေကြတယ်"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌မူ ဗမာတွေ ဂျပန်ကို ထချလျှင် တိုက်ပိုင်ကြီး နှင့် သူကြီးကိုပါ သတ်ထိုက်သည် ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူကြီးသည် မယဉ်နွယ် ၏ အဖေဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသောအခါ မယဉ်နွယ်သည် ပိုမိုပူပန်ဟန် ထပ်မေးသည်။

"သန့်ဇင်.....ငါ့ကို အမှန်ဖြေစမ်းဟာ၊ နင်တို့တွေ ဂျပန်ကိုချရင် ငါ့အဘကိုကော သတ် ကြမှာလား"

ဤအဖြေကို ကျွန်တော်မသိ။ ဤအဖြေကို ဖြေနိုင်သူမှာ ကျွန်တော်အဘနှင့် ကိုမြင့်ဦးတို့ သာဖြစ်မည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်၌ အသိဉာဏ်ဝင်လာ၍ ယုံကြည်မှုတစ်ခုလည်း ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မယဉ်နွယ် ကို အားပေးစကား ပြောနိုင်၏။

"နင့်အဘ ကို သူတို့ မသတ်ကြပါဘူးဟာ"

"နင်တကယ်ပြောတာလား"

"ငါယုံတာ ငါပြောတာလေ"

"နင်က ဘာယုံတာလဲ"

"ဒီမှာ မယဉ်နွယ်၊ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်းစမ်း"

ကျွန်တော် အသံက လေးနက်လာသဖြင့် မယဉ်နွယ်သည် မျက်တောင်ကော့ များလှန်၍ ကလေးပမာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်သည်။

"ငါ့အဘဟာ မဟုတ်မခံမေမယ့် လူတစ်ဖက်သားကို မနှိပ်စက်တတ်ဘူး၊ ကိုမြင့်ဦးက လည်းပြောဖူးတယ်၊ မြန်မာအချင်းချင်း မညှင်းဆဲရဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့..... အခုလုပ်နေကြ တာမှာ ဆရာလည်း ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ပဲ၊ ဆရာကငါ့ကိုလည်းချစ်တယ်၊ နင့်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ဒီတော့..... နင့်အဘကို ရှုန်ရှာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

ဆရာ့ကို ဖော်ပြပြောဆိုသံကြားသော် မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေးမှာ အားတက်ရွှင်လန်း သွားသည်။

"ဆရာပြန်လာပြီလား"

"အေး.... ဆရာရော၊ မမရှင်ရော ပြန်လာပြီ၊ ကိုအုန်းမောင်နဲ့ မခင်သိန်းလည်း ပါလာ ကြတယ်"

"သန့်ဇင်..... နင်တကယ်ပြောတာလား၊ အခုသူတို့ ဘယ်မှာလဲ"

"သူတို့ ဒီရွာမှာမရှိတော့ဘူး၊ အနီးအနားမှာတော့ ရှိတယ်.... နောက်ပြီး နင်နဲ့ငါ ရိက္ခာပေး ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်စောလင်း လည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့... နင့်အဘအတွက် မပူပါနဲ့ ဟာ"

မယဉ်နွယ် သည် စိတ်ချမ်းသာ သွားဟန် ယနေ့ညအတွက် ပထမဦးစွာအဖြစ် ပြီးသည်။

"သန့်ဇင် ရယ်..... နင်နဲ့တွေ့တော့မှပဲ စိတ်ချမ်းသာတော့တယ်၊ ဒါပေမယ့်....."

မယဉ်နွယ်သည် စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ မယဉ်နွယ်..."

လရောင်မရှိ ကြယ်ရောင်များက ထွန်းလက်နေသည်။ အမှောင်၌ ကျင့်သားရသော မျက်လုံး များကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဲကွဲအောင် မြင်နေကြရာ မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင် အရောင် လက်နေသည် အား သတိထား မိသည်။

"ပြောလေမယဉ်နွယ် ဘာဖြစ်သလဲ...."

မယဉ်နွယ်က သဲ့သဲ့ရိုက်သည်။ မယဉ်နွယ် ငိုနေလေသည်တကား။

"အို..... မယဉ်နွယ်.... နင်ငိုနေတယ်" ကျွန်တော်ပြောခါ မှ မယဉ်နွယ်သည် မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ငိုသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်လေး ကို ပွေ့ဖက်ပွတ်သပ် ချောမိသည်။

"တိတ်ပါ မယဉ်နွယ်ရယ်တိတ်ပါ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ... ငါပြော ပါပကော၊ နင့်အဘကို တို့ရန်မရှာဘူးလို့။"

မယဉ်နွယ် သည် အတန်ကြာ ဆက်ငိုသည်။ ငို၍အားရမှ စကားဆိုသည်။

"ငါငိုတာ က အဘကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သန့်ဇင်၊ နက်ဖြန်ဆိုငါတို့ ဒီရွာက ပြောင်းသွား တော့မယ်"

ကြားရသော စကားကြောင့် ကျွန်တော်ငိုသွားမိ၏။

"ဘာပြောတယ် မယဉ်နွယ်.... နင်တို့ ဒီရွာက သွားတော့မယ်"

"ဟုတ်တယ်..... အဘက ဒီရွာမှာမနေရဲဘူး၊ ပြည်ကနိဗ္ဗိန္ဒချောင်မှာ အဘ ဆောက်ထား တဲ့ ကျောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီကို တို့တစ်အိမ်သားလုံး ရွှေ့သွားကြတော့မယ်၊ ဟိုမှာတော့ တို့ဆရာတော်က ဩဇာရှိတယ်၊ တို့ ဘေးကင်း နိုင်တယ်"

ကျွန်တော် ဘာမျှမဖြေနိုင်။ မဖြေနိုင်ရုံမက မယဉ်နွယ်နှင့် ရောငိုမိသည်။

ချစ်သော သူနှင့် ခွဲခွာခြင်းသည် ဒုက္ခဟူ၍ စမ္မစကြာသင်ရည်က ကျွန်တော်က မှတ်မိ ဖူးသည်။ ဤဒုက္ခ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ် အစစ် ကို ဆရာနှင့် မမရှင်တို့နှင့် ခွဲရစဉ်က ရေးရေး သဘောပေါက်မိဖူးသည်။ ယခု မယဉ်နွယ် နှင့် လည်း ခွဲရတော့မည်။ ထိုအခါ ဤဒုက္ခ၏ဒဏ် ကိုပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနား လည်မိသည်။

ထိုညက မယဉ်နွယ် နှင့်ခွဲစဉ် ကျွန်တော် မက်မက် မောမော တောင့်တ မိသော အရာတစ် ခုကို ပြုမိသည်။

လှပသော မယဉ်နွယ်၏ နူးညံ့သော ပါးကလေးများကို နမ်းမိသည်။

ကျွန်တော် ရှေးဦးစွာ နမ်းမိချိန်ကတည်းက မယဉ်နွယ်၏ ပါးနုထက် မျက်ရည်ဥများ နှင့် သာတကား.....။

ထိုနှစ်နေ့သည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တောင်လေသည် စောစော ဆိုက်ရောက်၍ ရွက်ဝါ တို့ကို တသောသော ကြွေလေသည်။

ရွက်ဝါကြွေသံ လေပြင်းသံ တို့နှင့်အတူ လေယာဉ်ပျံများ သည်။ နေရောညပါ ဆူညံတတ် သည်။

ပေါင်းတလည် ပေါက်ခေါင်း လမ်းတစ်လျှောက် အနောက်မှ အရှေ့ဆီ ဦးတည်မောင်းနှင် ဆုတ်ခွာလျက် ရှိသော ဂျပန်ကားတန်း များကို မြင်ရသည်။ ၍ကားတန်းတို့ နောက်မှ လေယာဉ်ပျံတို့သည် စက်သေနတ် တရစပ်ပစ် ၍ ပါလာစမြဲ ဖြစ်၏။

မယဉ်နွယ်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ရွာမှပြောင်းသွားပြီး သုံးရက်လောက် ကြာ၍မြင့်ဦးနှင့် သူ့ရဲဘော်များ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဤအကြိမ်၌ သူတို့သည် စစ်ဝတ်တန်ဆာ မဝတ်၊ သူတို့ကိုယ်၌ အများရွာသားတို့ နည်းတူ ဆယ်ယင် ထားသည်။ သူတို့လက်မောင်းများ၌ အနီခံတွင် ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့်ပါသော လက်ပတ်များ စည်းထားသည်သာ ထူးခြား၏။

ကိုမြင့်ဦး သည် ရဲဘော်များကို တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဝေပုံချခွဲထားသည်။ ရဲဘော်သည် ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်၊ မောင်းထောင်း၊

ဆန်ဖွပ်အလုပ်များကို လုပ်ပေးရသည်။ ထမင်းကိုမူ ရွာခံအိမ် ရှင်က တာဝန် ယူရ၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် တကွ အနီးတစ်ဝိုက် သစ်ပင်များ၌ ကြော်ငြာ စာရွက်ကြီးများ ကပ်ထား သည်ကို မြင်နိုင်သည်။

"ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ဗမာ့တပ်မတော်က တော်လှန်ပြီ"

"ဗမာတစ်မျိုးသား လုံး တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းကြလော့"

ဤစာမျိုးတို့ကို နေရာအနှံ့အပြားတွေ့ရ သည်။

လက်နက်ကိုင် စားပြုလူဆိုးတို့ပင် တပ်မတော်သို့ လက်နက်ချ၍ သူတို့ ကိုယ်ကို ဂျပန် တိုက်ရန် လာအပ်ကြသည်။

ခြံစည်းရိုးကို ပိုမိုလုံခြုံအောင် ကာကြသည်။ ရွာတံခါးများကို နေ့ကင်း ညကင်းချ၍ စောင့် ကြသည်။

ကျွန်တော် နှင့် သူငယ်ချင်းဟောင်း များ ဖြစ်ကြသည့် နက်ကျော၊ သောင်းဟန်၊ ပါစီနောင်၊ တိမ်တစ်လုံး၊ ဝွေးကျား၊ ငထစ်တို့က နေ့အခါ၌ ကျွဲနွားကျောင်းရင်း ရွာပြင်တွင် မျက်စိရှင် ရှင်နေကြရသည်။ သစ်ပင်များ ပေါ် မှ လည်းကောင်း၊ သီချိုင်းဂူပျက်များမှလည်းကောင်း၊ ချောင်းကွေ့ ကိုင်းစပ် တို့မှ လည်းကောင်း၊ စောင့်၍ ဂျပန်အရိပ်အယောင် မြင်သော် ကျွဲချို၊ မှုတ်တန်မှုတ်၊ ပလွေသံပေးတန်ပေးနှင့် ကင်းထောက် အချက် ပြကြရ၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၅)

ကျွန်တော့်ဆရာ နှင့်မမရှင်၊ ဗိုလ်စောလင်း စသည်တို့သည် ရွာသို့ ပြောင်ပြောင် ထင်ထင် ဝင်ထွက် သွား လာ နိုင် ကြပြီ။

တိုက်ရေးခိုက်ရေး ကိစ္စများတွင် ကိုမြင့်ဦးနှင့် ဗိုလ်စောလင်းတို့က တာဝန်ယူ ခန့်ခွဲသည်။ အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေး နှင့် စည်းရုံးရေးတွင် ဆရာနှင့် အဘက ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် တို့ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ စစ်ရေးစစ်ရာအရ အချက်ကျသည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ပင်တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

ရခိုင်ဘက်မှ ဆုတ်လာသော ဂျပန်တပ်များသည် ပန်းတောင်းမှ ပြည်သို့ကူးသည်။ ပြည်မှ ပေါင်းတည် ဖြတ်၍ ပေါက်ခေါင်းဆီ ပြေးသည်။ ပေါက်ခေါင်း မှ ပဲခူးရိုးမကို ကျော်၍ အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်သွားနိုင်သည်။

အစသော် ဂျပန်တို့သည် ကားလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ကြသည်။ ကားလမ်း၌ ဘေးမကင်း သောအခါ တောရိပ် တောင်ရိပ် ခို၍ ရွာများအနီးမှဖြတ်ကာ ဆုတ်ကြသည်။ ဆုတ်ရင်းငတ် သော်ရွာတို့ကို ဝင်မွှေတတ်၏။

မြောက်ဘက် ဝက်ထီးကန်နယ် တစ်လျှောက်၌လည်း အထက်ဘက်မှ ဆင်းလာသော ဂျပန် တပ်များ ရိုးမဆီ ရှေ့ရှုဆုတ်ခွာ နေကြကြောင် သတင်းရကြသည်။

ကိုမြင့်ဦး တို့၏ စစ်ပရိယာယ်မှာ ဂျပန်အနည်း အကျဉ်း ဆိုလျှင် ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက် ချေမှုန်း သည်။ တစ်ခါတရံ ရွာတွင်း အဝင်ခံ ၍ အစားအစာ ကျွေးမွေးပြီး အလစ် တွင် သုတ်သင်ပစ် ကြ၏။

ဂျပန်တပ်အားကြီး လျှင် အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ သွားစေသည်။ ရိုးမတွင်းဝင်မိမှ ဝိုင်း ဝန်းတိုက်ခိုက် ကြသည်။ တော်လှန်ရေး သမားတို့

လက်ချက်ဖြင့် မသေလျှင်လည်း တောတွင်း၌ ရိက္ခာပြတ်၍ လည်းကောင်း၊ ရောဂါဘယ ကြောင့်လည်း ကောင်း ဂျပန်တို့ သေရမည်။

တော်လှန်ရေးသမား၏ ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိသွားသော ဂျပန်တို့သည် သူတို့တပ် ကြီးများ မဖြတ်မီ အသေခံ တပ်ခွဲ များဖြင့် ရွာတို့အား ဝင်ရောက် မွှေနှောက်ရှာဖွေ ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် လက်နက်အပြည့်နှင့် ဂျပန်ငါးဆယ်ခန့် ရွာဆီချီလာသည်အား ကျွန်တော် နှင့် ပေစီနောင် သည် ရွာအလွန်သင်္ချိုင်းဇရပ် မှ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဣန္ဒြေမပျက် ဇရပ်မှ ဆင်းကာ ချောင်းရိုးအတိုင်း ပုန်းကွယ် ပြေးလာ ကြ၍ ရွာထိပ်မှ ကင်း ကို အချက်ပေးသည်။

ချက်ချင်းပင် ကိုမြင့်ဦးရောက်လာ၍ မန်ကျည်းပင် တစ်ပင်ပေါ်ရှိ လင့်စင်မှ မျှော်ကြည့် သည်။

လင့်စင်အောက် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုမြင့်ဦးသည် အမြန်ဆုံး စီမံခန့်ခွဲသည်။

ဆက်သား အချို့ ကို အနီးအပါးရွာများဆီ စေလွှတ်အကြောင်းကြား ခိုင်းသည်။

ဗိုလ်စောလင်းနှင့် ဆရာခေါင်းဆောင်သော တော်လှန်ရေး သမား အချို့ကို အင်တိုင်းနှင့် ရိုးကလေးဆုံမှ တပ်ဖြန့် ပုန်းစောင့်နေကြသည်။

ကိုမြင့်ဦး၊ အဘနှင့် ရဲဘော်အချို့က ရွာတွင်း၌ပင် ကိုယ်ဖျောက် နေရစ်သည်။ ကျွန်တော် နှင့်ပါစီနောင်က အိမ်ထောင့်၊ ကျီထောင့်၊ စပါးပုတ်ထောင့်တို့မှ ချောင်းမြောင်း ကြရ၏။

ရွာတွင်း ဝင်လာသော ဂျပန်များအနက် ဤနယ်ကိုကျွမ်းကျင်သော ပေါင်းလတည်မှ ဂျပန်များ ပါသည်။

သူတို့သည် ရွာကို တပ်ဖြန့်စွဲလိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်တို့က သူကြီးအိမ်သို့ သွားသည်။ သူကြီး.....မရှိ။ ရပ်ရွာ လူကြီး များကို ရှာသည်။ တစ်ဦးမျှ..... မတွေ့။

ထိုအခါ ဂျပန်တို့သည် ရွာရှိမိန်းမများကို ဖမ်းတော့၏။

ဂျပန် တို့အနက် ဤရွာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသူ ပါရမည်။

အကြောင်းမှာ ဖမ်းမိသော မိန်းမများကို စုမောင်း၍ ကျွန်တော် တို့ အိမ်ဆီ ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်သော အခါ ရပ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော် မှာ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ ရင်နှလုံးသည်လည်း လည်ချောင်းဆီ ခုန်တက်လာ သည်ဟု အောက်မေ့ မိသည်။

အစ်မ သည် အိမ်ဝမှ ဂျပန်တို့အား မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ကြည့်နေရာသည်။ လူစိတ်ကင်းမဲ့သော တိရစ္ဆာန်ကောင် တို့သည် အစ်မ အား ကြမ်းတမ်းစွာ ဖမ်းဆီးလျက် မြေ၌လှဲကာ ကန်ကျောက်ကြသည်။

ကျွန်တော် က သတိ လက်လွှတ်၍ အစ်မထံပြေးမည်လုပ်ရာ ပါစီနောက်က ဆွဲဟန့်သတိ ပေးသည်။

သန့်ဇင်...အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ လာ... လာ.. တို့ ဦးကြီးဆီ အကြောင်း ကြားရအောင်

ကျွန်တော် တို့ သည် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှ ပုဝမ်းပြေး၍ အဘတို့ကို လိုက်ရှာသည်။

အဘနှင့် ကိုမြင့်ဦးကို ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းဝင်း စောင်ခြမ်းပင်များကြား၌ သွားတွေ့၏။

အဘ ..အစ်မ မိန်းမတွေကို ဂျပန်က ဖမ်းထားပြီ၊ အစ်မကို နှိပ်စက်နေတယ်..မြန်မြန်

အဘ သည် သူ့သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ ချက်ချင်း လိုက်ဟန်ပြင်သည်။ သို့ရတွင် ကိုမြင့်ဦးက တားမြစ်၏။

အရမ်းလုပ်လို့မဖြစ်ဘူးဦးလေး၊ မိန်းမတွေ သေရုံမက ရွာပါကြေသွားမယ် ကိုမြင့်ဦး ၏ သတိပေးချက်အရ အဘသည် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မခံရပ်နိုင်သော ကျွန်တော် ကသာ ဝင်ပြောမိ၏။

ခင်ဗျားက အရမ်းမလုပ်နဲ့ ပြောနေ.... ဟိုမှာ ကျုပ်အစ်မသေတော့မယ် ကိုမြင့်ဦးသည် ထောက်ထားညှာတာစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"တော်လှန်ရေးမှာ... လူတစ်ယောက်သေတာ အရေးမဟုတ်ဘူး ငယ်လေး၊ မသေထိုက် သူတွေ မသေ အောင် ငါကြည့်စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်ပလား"

ကိုမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ဤမျှသာဖြေရှင်း၍ သူလိုချင်သော အချက်အလက်များကို ဆက်မေးသည်။

"ငယ်လေး... မြန်မြန်နဲ့ မှန်မှန်ဖြေစမ်း၊ အခု မိန်းမတွေကို ဝိုင်းဖမ်း ထားတာ ဂျပန်ဘယ်နှစ် ယောက်လဲ"

"ဆယ်ယောက်... "

"ရွာထဲမှာ အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက် နောက်ထပ်ရှိသေးလဲ"

"ရွာဝ၊ ရွာလယ် အချက်နေရာတွေမှာ သုံးဆယ်လောက် ဖြန့်ရှိတယ်"

"ကောင်းပြီ...၊ သောင်းဟန် လာစမ်း...ရွာပြင်မှာ မင်းဘယ် နှစ်ယောက်လောက် တွေ့ခဲ့လဲ"

"နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်"

ကိုမြင့်ဦးသည် ခေတ္တသာ စဉ်းစားသည်။ ပြီးနောက် အမိန့်ဆင့်ကာ ပေးသည်။

"ဆက်သားတစ်ယောက်.....ဗိုလ်စောလင်းတို့ဆီ ရောက်အောင်သွား၊ ရွာဆီအရောက်ဝင်ခဲ့ လို့ ...၊ ကျန်တဲ့ ရဲဘော် တွေက ရွာထဲကဂျပန်တွေဆီ တတ်နိုင်သမျှ အနီးကပ်ပစ်၊ ပစ်... ဆိုတာက ငါ့ဆီက သေနတ်သံကြားမှ ...ကြားလား၊ ကိုင်း... ဦးလေး ဒူးလေးသမားတွေ ဘယ်မှာလဲ"

"အဆင်သင့်ပဲ..... ဟောဟို သရက်တောထဲမှာ"

"ကဲ လာသွားကြရအောင်"

ကျောက်မြောင်း ဘက်၌ အုပ်ကောင်းသော သရက်တောရှိသည်။

သရက်တောတွင်း ရောက်သောအခါ ဒူးလေးသမားငါးဦးနှင့် တွေ့သည်။

ကိုမြင့်ဦးက သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အတိုဆုံးရှင်းပြသည်။

"မိန်းမတွေဟာ သူတို့လက်ထဲမှာ ဓားစာခံလိုရှိနေတော့ မလွယ်ဘူး၊ အရမ်းဝင်တိုက်ရင် သေကုန်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ချက်က ရန်သူကို အိုင်မိ အံ့အား သင့်စေဖို့ပဲ၊ လာ..သွားမယ်"

ကိုမြင့်ဦးရှေ့ဆောင်၍ ကျွန်တော်တို့သည် သတိကြီးစွာနှင့် အိမ်နောက်ဘက် မရမ်းတောဆီ ဝပ်တွား လာခဲ့ကြသည်။

ဝါးရုံနှင့် ဆူးရစ်ပင်တို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် အကာအကွယ် ကောင်းကောင်း ရကာ ကျွန်တော် တို့အိမ်နောက်ဖေး သို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် အကွာမှ မြင်ကွင်းသည် ရှုရက်စရာမရှိ။

အစ်မ နှင့် မိန်းမသုံးဦးကို ဂျပန်အချို့က ပုဆစ်တုပ်ထိုင်စေ၍ ဆံပင်ကို နောက်မှဆွဲလျက် ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့ ထားစေသည်။ ကော့ထားသော ရင်တို့ထက် ကျန်ဂျပန်များက လှံစွပ်နှင့်ထောက်၍ စစ်ဆေး နေ၏။ သူတို့နှင့်ပါလာသော စကားပြန်လုပ်သူများက အော်ဟစ်မေးနေသည်။

"ကိုအုန်းဖေ ဘယ်မှာလဲ"

"ဦးရန်ရှင်း ဘယ်မှာလဲ"

"မြန်မာစစ်ဗိုလ် ရှိသလား"

"မြန်မာစစ်သား.... ရှိသလား"

အစ်မနှင့် မိန်းမများ ခေါင်းတွင်တွင်ခါကြသည်။

ဂျပန် တို့က ပါးကိုရိုက်-ခြေထောက်နှင့်ကျောက် လုပ်ကြပြန်သည်။

ထို့နောက် လှံစွပ်ထောက်၍ မေးပြန်သည်။

"ကိုအုန်းဖေ.... ရှိသလား"

"ဦးရန်ရှင်း...ဘယ်မှာလဲ၊ မြန်မာစစ်သားရှိသလား"

ကိုမြင့်ဦးသည် အံကြိတ်၍ တိုးတိုးဆိုသည်။ "အဲဒီမုတ်ဆိတ်နဲ့ဗိုလ်ဟာ ကျွန်တော့်ဖမ်းနှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကြီးက ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ရွာတွေ စနစ်တကျ လိုက်ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာပုံ ရတယ်"

"ကဲ..... "

ကိုမြင့်ဦးသည် သူ့စက်သေနတ်အငယ်စား (တော်မီဂန်း) ကိုအဆင်သင့်ပြုသဖြင့် အဘကလည်း သူ့သေနတ် ကို ဂျပန်များဆီ ချိန်ရွယ်ထား၏။

"ဒူးလေးသမားတွေ အရင်မိန်းမတွေကို လှံစွပ်တွေထားတဲ့ ကောင်တွေ အရင်ပစ်၊ မလွတ်စေနဲ့ ပစ်.... "

ဒူးလေးများ ထံတို့ လေကိုခွင်း၍ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပျံသွားကြသည်။

လည်ပင်းနှင့် ရင်အုံချည်းမှန်သဖြင့် ဂျပန်တို့ အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ရင်း ကျကုန်သည်။

ကိုမြင့်ဦး တွက်ကိန်းမှန်သည်။ အသံလာရာ မသိစေသော ဒူးလေး လက်နက်သည် ဂျပန်တို့ကို အပိုင်မိကြောင် ကုန်စေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကိုမြင့်ဦးနှင့် အဘသည် ကြက်သေသေနေသော ဂျပန်များဆီ စက်သေနတ် များဖြင့် ဖွဲ့၏။ မရှေးမနှောင်းပင် အိမ်ရှေ့လမ်း တစ်ဖက်ဆီမှ သေနတ်သံများ ပေါ်လာ၏။

မိန်းမများ အနီးရှိ ဗိုလ်မုတ်ဆိတ်နှင့် ဂျပန်များမှာ ဒူးလေးနှင့် စက်သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံး ကုန်သည်။

ရွာလမ်းမှ ဂျပန်များသည်သာ ခံပစ်ရင်း ရွာတွင်းမှ ထွက်ပြေးသည်။

ရွာပြင်မှ သေနတ်သံအများလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုနေ့၌ ကျွန်တော်တို့ရွာအတွက် အကြီးဆုံးအောင်ပွဲကို ရလိုက်သည်။ ဂျပန်ငါးဆယ်အနက် ဆယ့်ငါးဦးသာ လွတ် သွားသည်။ သုံးဆယ့်ငါးဦး မှာ အလောင်းအဖြစ် နေရစ်သည်။

ကျွန်တော် နှင့် အဘအတွက်မှာမူ...

ကျွန်တော် သည် ယခင်က ဆရာနှင့် မမရှင်ကြောင့် ဂျပန်ကိုမုန်းသည်။
ယခုမူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းသည်။

ကျွန်တော် သေသည်အထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းသည်။

အကြောင်း မှာ တစ်ရွာလုံးအောင်ပွဲခံသော ထိုည၌ ကိုယ်ဝန်
အရင့်အမာကို ဂျပန် ကန်ကျောက်သောဒဏ် နှင့် အစ်မ သေဆုံး
ခဲ့ရသောကြောင့်တည်း။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၆)

အခန်း (၁၅)

အစ်မ ကို အကျဉ်းချုံး သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောအခါ အဘသည် ကျွန်တော့် အား
ဘထွေးလေးတို့နှင့် အပ်ကာ ဂျပန်ကို တွေရာ သချိုင်း ဓားမဆိုင်း သတ်ရန် ရွာမှ
ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော့် အတွက် ဘာမျှမဆန်း...၊ အဘသည် တစ်ကြိမ်က
ဤနည်းတူ အစ်မနှင့် ကျွန်တော့်ကိုစွန့်ကာ တစ်ကျွန်း သို့ပင် သွားခဲ့ဖူးပြီ။
အဘဂျပန် ဖက်ဆစ် များများ သတ်နိုင်ပါ စေဟုပင် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို တော်လှန်ရေးသမားကြီးဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။
ထိုစဉ်က တော်လှန်ရေး ဆိုသော စကား ကို ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့။ ယခုမူ ရင်
၌ နာကျင်အောင် နားလည်ခဲ့ပြီ။

တော်လှန်ရေး ဆိုသည်မှာ... အသက်နှင့် ရင်းရပါတကား။ သွေးကို
စတေးရပါတကား...၊ ချစ်မြတ်နိုးသူတို့နှင့် ကွေကွင်းခြင်း ကို ဆုလာဘ်အဖြစ်

ပန်ဆင်ရလေပါပြီတကား...၊ မျက်ရည်တို့နှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖော်ယူလေ ရသည် တကား...။

အစ်မအတွက် သုံးရက်ဆက်၍ ကျွန်တော်ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ဤထက်ပို၍ မငိုနိုင်။ ငို၍လည်း မည်သမျှ ကျွန်တော့်ကို ချောအားသည် မဟုတ်။

တော်လှန်ရေး၏ သွေးလှူပွဲကို ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် အနီး တစ်ဝိုက်ရွာများ တွင် သေခြင်းမဆန်းတော့။ သေခြင်း အတွက် မတိတ်တမ်းငိုကြွေးဆိုလျှင် ရွာတိုင်း၌ ငိုသံစလေမည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပါဏိနောင်တို့နှင့်အတူ ကင်းထောက်မြဲ ထောက်ရသည်။ တစ်ခါတရံ ဗိုလ်မြင့်ဦး တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် ရှေ့တန်းအရောက် ကျည်ဆန်လိုက်ပို့ပေးသည်။ တစ်ရွာမှတစ်ရွာ ဆက်သား အဖြစ် လည်း သွားပေးသည်။

မည်သည် ကို လုပ်နေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ရင်မှာ အမြဲဟာနေ၏။ လောကကြီးမှာလည်း ကျယ်ဝန်း လွန်း ၍ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာလည်း သေးငယ်လွန်းသည် ထင်မိ၏။ တစ်နည်း ဆိုသော် အားငယ်စိတ်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အစ်မရှိစဉ်ကမူ တစ်ခါမျှ ဤသို့အားမငယ်ဖူး။ အစ်မ မရှိသည့်တိုင် မမရှင်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့နေရက မထောင်းတာ...၊ မမရှင်နှင့် မတွေ့ရသည်ထား၊ မယဉ်နွယ်နှင့်ဆို၍ ကြုံသမျှကိုပြောနိုင်လျှင် အတူ ငိုကြ ရသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်နေသာပေမည်။ ယခုမူ ရွာ၌ မယဉ်နွယ်လည်း မရှိပြီ။

ဤသို့ဖြင့် နွေဦးကုန်လာသည်။ ရွက်ဝါတို့လည်း ကြွေစဉ်ပြီး ပိတောက်တို့လည်း ထိန်ခဲ့သည်။ ရွက်သစ်တို့ပင် ရင့်စပြု၏။

တိုက်ပွဲများလည်း စဲသွားသည်။ မြို့၌ဂျပန်တစ်ကောင်မျှ မကျန်တော့ ကြောင်း ကြားကြရသည်။

တစ်ညနေ တွင် တော်လှန်ရေးစကတည်းမှ ရွာသို့မပေါ်လာသော ဌာနာပိုင်ကြီးဦးထွန်း ဆိုက်ရောက် လာသည်။ သူနှင့်အတူ မျက်မှန်ထူထူနှင့် လူတစ်ဦးပါလာ၏။ သခင်သိန်းဟု ခေါ်သည်။

သခင်သိန်း၊ ဦးထွန်းနှင့် ဗိုလ်မြင့်ဦးတို့သည် အရေးတကြီး တိုင်ပင်ကြသည်။ ဦးထွန်းပြောပြချက်အရ အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြောက်ဘက် ဝတ်ထီးကန် အထိ ရောက်နေပြီဖြစ် ကြောင်းကြား သိရသည်။

အစသော်... ဦးထွန်း၏စကားကို ယုံရခက်မယုံရခက် ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုညနေမဝင်မီပင် မြောက်ဘက် ဆီ မှ တပုန်းဝန်းတအိမ်အိမ် မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲသော အမြောက်သံကြီးများ ကြားရသည်။

ဂျပန် တို့မှာ တောရိပ်ခို၍ ဆုတ်ဆဲဖြစ်သည်။ ယခုအင်္ဂလိပ်တပ်များ ဝင်လာပြီ တော်လှန်ရေး သမားများ ဘာလုပ်ကြ မည်နည်း။

ထိုညနေဝင်ရီသရော ၌ ကိုမြင့်ဦး၊ သခင်သိန်းနှင့် ဦးထွန်းတို့သည် သိုက်တွင်းများရှိရာ ထွက်ခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်တော် ပါ လိုက်ခဲ့သည်။

တောင်ထိပ်မှ ကင်းရဲဘော်တစ်ဦးက ဆီးတားသည်။ ကျွန်တော်တို့မှန်း သိ၍ တောင်စွယ် တစ်ခုဆီ ခေါ်သွား သည်။

တောင်စွယ်အစွန်း မှ အဘ၊ ဆရာ ဗိုလ်စောလင်းတို့သည် မှန်ပြောင်းတစ်ခုနှင့် တစ်စုံတရာ ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မမရှင်တို့မူ မတွေ့ရ။

"ဘာတွေ့ရလို့လဲ ဆရာ"

ဗိုလ်မြင့်ဦးကမေးမှ ဆရာသည် လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြေ့ဘဲ ဗိုလ်မြင့်ဦးကို မှန်ပြောင်း သာ လှမ်းပေး သည်။ အတန်ကြာကြာ ကြည့်ပြီးသော ဗိုလ်မြင့်ဦး လှုပ်ရှားလာသည်။

"ဂျပန် တွေ ပဲ နည်းတဲ့တပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး"

"အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပေါ့။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တပ်ကြီးဟာ ဒီနားအထိ ရောက်လာတာ ဘာမှ သတင်း အစအန မရဘူး၊ ဘာသဘောလဲ.... "

ဆရာ က စဉ်းစဉ်းစားစားမေးသည်။

ဗိုလ်စောလင်း မှန်ပြောင်း ကို ယူ၍ သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်သည်။

"သူတို့က သဲချောင်းအတိုင်း လာနေကြတယ်၊ အလို ... ဖြူဖြူတွေလဲ တွေ့တယ်.... "

"ဘာတွေ့လဲ အဲဒါတွေ"

"မသိဘူး၊ အလင်းရောင် ကလဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး"

အားလုံးငြိမ်နေကြပြီးမှ "ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ" ဟုအဘက မေး၏။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် အတန်ကြာချင့်ချိန်နေပြီးမှ လေးပင်စွာ သူ့အမြင်ကို ရှင်းပြ၏။

"ဒီလောက်ကြီး တဲ့တပ်ကြီးနဲ့ ဝင်မွေ့ရင် ရွာတွေကြေကုန်တာ ကြာပြီ၊ ဘာမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ လာကြပုံ ထောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ဆုတ်လာ တဲ့တပ်ပဲနဲ့ တူတယ်၊ အခုလည်း ရွာတွေဘက်မသွားဘူး၊ ချောင်းအတိုင်း ရိုးမ ဆီ သွားကြပုံရတယ်"

ဤထင်မြင်ချက် ကို အားလုံးသဘောတူကြသည်။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ပေါက်ခေါင်းဘက်ရှိ ရွာများကို သတင်းပို့ရန် ဆက်သား အမြန် လွှတ်သည်။ တောင်ပေါ်ရှိသမျှ လူအားလုံးကမူ အကာ ကွယ်ယူ၍ ချောင်းကမ်းပါး တောချိုများ အတွင်း မှ အခြေအနေ ကို အကဲခတ်ကြသည်။

နေမှာ အားလုံးဝင်သွား၍ လရောင်မှိုမှိုသာ ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂျပန်တပ်ကြီး သည် နီးကပ်လာ၍ ကျွန်တော် တို့ ချောင်းနေရာ အောက်မှ ဖြတ်သွားကြသည်။

သဲချောင်းကြီးမှာ ကျယ်၍ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်၌ သစ်ဝါးချုံနွယ် ထပ်သည်။ ဤချောင်းရိပ်ကိုခို၍ ဂျပန်တို့ ဆုတ်ခွာလာဟန်တူသည်။ လှည်းများလည်း ပါသည်။ အချို့နွားဆွဲ၍ အချို့ကို ဂျပန်များကိုယ်တိုင်ဆွဲကြသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ကလေးငိုသံများလည်း ကြားရ၏။ လရောင်ကြောင်း သူတို့ကိုကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှစီး၍ သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်။ ထိုအခါမှ စောစောက

ဗိုလ်စောလင်းပြောသော ဖြူဖြူအရာများကို ဘာမှန်း သိကြရသည်။ ဂါဝန်ဝတ် ဂျပန်မများ တည်း။

အချို့ဂျပန်မများမှာ ကလေးချီလျက် အချို့မှာ ကိုယ်ဝန်များနှင့် အချို့မှာ လမ်းပင်ကောင်း ကောင်း မလျှောက်နိုင်ကြတော့။

သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်၌ ထူးထူးခြားခြားဝေဒနာ ခံစားရသည်။

တစ်ကြိမ် က မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့် ရက်စက်သူ အရှင်သခင်များ ...။

ယခု မြင်ရသည် မှာ သနားစဖွင့်ပင် ဖြစ်သည်။ လက်နက် လွယ်ထား သော်လည်း စစ်သားတို့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် နှင့် ခြေလှမ်းများ လေးကန်လှသည်။ ထောင့်ထောင့်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် သယ်ရသူ များလည်း ပါသည်။

အားလုံးပေါင်း သုံးရာခန့် ရှိမည်ထင်သည်။

တရွေ့ရွေ့တအိအိနှင့် သူတို့ဖြတ်သွား၍ မျက်စိတစ်ဆုံး၌ ပျောက်ကွယ်သွား သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်နေ ကြသည်။

အဘက စ စကားပြောသည်။

"ဒို့့လူစုပြီး နောက်ကလိုက်ကြမလား "

ဗိုလ်မြင့်ဦး က ခေါင်းခါသည်။

"နေပါစေ၊ သွားကြပါစေ၊ ဒါနောက်ဆုံးတပ် ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာ ဂျပန်ကုန်ပြီ"

အဘက မကျေနပ်။

"ဒါပေမယ့် ဟိုနယ်ဘက်မှာ ဝင်မွေ့ရင်ကော"

ဝင်မွေ့မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်တိုက်မှ ဖြန့်ကွဲပြီး ရမ်းမွေ့မယ့် ဘေးရှိတယ်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရိုးမထဲ ဝင်သွားပါစေ၊ ပေါက်ခေါင်းဘက်လည်း ဆတ်သားလွတ်ထား ပြီးပြီပဲ၊ ဒီတော့ ခု ကျွန်တော်တို့ တာဝန် က သူတို့နောက်လိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ ရန်သူသစ်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင် ရမလဲ ဒါပဲဖြစ်တယ်"

"ဘယ်လို ရန်သူသစ် ဟုတ်လား"

ဆရာက နားမလည်သယောင် မေးသည်။

ဗိုလ်မြင့်ဦးသည် ဗိုလ်စောလင်းအား တစ်ချက်အားနာသယောင် ကြည့်၍ ဆိုသည်။

"အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ ဝက်ထီးကန် ရောက်နေပြီ၊ အမြောက်သံတွေ ကြားကြတယ် မဟုတ် လား၊ ဗိုလ်စောလင်း ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတပ်တွေကို ဘယ်လိုသဘော ထားရမှန်း အတိအကျမသိခင် ရန်သူ လိုပဲ သတ်မှတ်ထားရမှာ"

ဗိုလ်စောလင်းမှာ အနေရအထိုင်ကြပ်ပုံ ပေါ်သွားသည်။ မျက်နှာ၌လည်း စိတ်ထိခိုက်သွား ဟန်ပြု၏။ သို့ရာ တွင် စကားကိုမူ တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

"ကျုပ်သူတို့ လေထီးတပ်က ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်ဟောင်း တစ်ဦးပဲ၊ ကျုပ် သစ္စာခံ ထားတာက ဂျော့ဘုရင်မဟုတ်ဘူး၊

မြန်မာပြည်နဲ့ ဝိုင်းချုပ်အောင်ဆန်းပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်မခွဲဘူး၊ ခင်ဗျား တို့ အများ သဘောတူတာ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ကျုပ်လိုက်နာမယ်"

ဝိုင်းမြင့်ဦး သည် စိတ်ထိခိုက်သွား၍ ဝိုင်းစောလင်းအား လက်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ တောင်းပန်သည်။

"ကျွန်တော် စကားပြောမှားသွားတယ် ဝိုင်းစောလင်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကဲ.... အခု ဦးထွန်းနဲ့ သခင်သိန်းက အရေးကြီးတဲ့သတင်း ယူလာတယ်၊ သခင်သိန်းက ဒီတိုင်းရဲ့ နိုင်ငံရေး တာဝန်ခံ ကိုယ်စား လာတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ဆွေးနွေးကြရအောင် တောင်ပေါ်ပြန်သွား မယ်"

သိုက်တွင်းရှိရာ ဂူမှာ ဆရာတို့၏ ယာယီစခန်းဖြစ်သည်။ ဂူတွင်း တစ်နေရာ တွင် ဖိုထားသော မီးပုံဘေး၌ ဆရာ တို့ အားလုံး ဝိုင်းထိုင်၍ ဆွေးနွေးကြသည်။

သူတို့ ဆွေးသည့် စကားများကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာနားမလည်။ ကျွန်တော်မကြားဖူးသော နာမည်များနှင့် အသစ် အဆန်း ဖြစ်သော အသုံးအနှုန်းများ ပါ၏။

ဝိုင်းမြင့်ဦး ချင်လာသော ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် ဂူတစ်ထောင့်ဆီ သို့ ရောက်သွားရာ မျက်လုံးကျယ် သွားသည်။

ဂူထောင့် ၌ ကျွန်တော်သည် ပေါက်ပြားကိုဆွဲကာ ဂူပြင် ထွက် ခဲ့သည်။

လူကြီး တို့ အလစ်၌ ခြေတောင်ပိုကြီးသည် အချွန်အတက်တို့ နှင့် တကယ့်နဂါးကြီးပမာ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော် အနှစ်နှစ် အလလ တောင့်တခဲ့သော အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်။

ယခင်က ဤခြေတောင်ပိုကြီးကို ဖြိုလိုသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အခွင့်အရေး မရ။ လူကြီးများလည်း မပါ။ ယခုမူ မလှမ်းမကမ်း ၌ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ကျွန်တော်အား အကိုးဆုံး လူကြီးများ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော...။

ကျွန်တော်က ခြေတောင်ပိုကြီးကို ခါးလယ်မှဖြတ်၍ အားရပါးရဖြိုသည်။ တောင်ပိုတွင်း၌ ညအချိန်အထိ အလုပ် များ ဟန်တူသူ ခြေဖြူတို့ အရွှေ လှုပ်ရှားနေ၏။

အလယ်ပိုင်း နှင့် အမြီးပိုင်းကိုဖြိုပြီး မြေ၌အတန်နက်အောင် တူးမိသည်အထိ ကျွန်တော်လိုချင်သည်ကို မတွေ့။

နောက်ဆုံး တွင် ထုထည်အကြီးဆုံးနှင့် အခက်အခဲဆုံးဖြစ်သော ခေါင်းပိုင်းကိုတူးသည်။

ထိုအချိန် ၌ ခြေဖြူတို့ မွေ့ကြဲနေပြီ ဘေးအန္တရာယ် ရောက်မှန်းသိသော ဤသတ္တဝါတို့က ကျွန်တော့် ခြေထောက်များ ကို ကိုက်ကြသည်။ အချို့က ခြေထောက်မှသည် တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ အောင် တက်ကြသည်။

လက်အံ သေလာခိုက် ပေါက်ပြားသွားသည် မာကျောသော အရာတစ်ခုကို ခိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်ရင် မှာ တခိုင်းခိုင်း လှုပ်ရှားလာသည်။ အားလည်းတက်၍ လက်လည်းသွက် လာခဲ့သည်။

မြေများကို သတိကြီးစွာဖယ်ရင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုပင် ကိုယ်မယုံမိ...။

ကျွန်တော် တူးထား၍ လေးပေခန့် မြေအနက်၌ မာမာလုံးလုံးအရာကြီး တစ်ခုသည် ငုတ်တုတ်ကြီး ပေါ်နေ ၏။

ကျွန်တော် ၏ ဝမ်းသာခြင်းကား မဆုံးနိုင်ပြီ။

ခြင်...။ အနစ်နစ်အလလ ကျွန်တော်ရှာခဲ့သော ...ခြင်။

ဝမ်းသာဖော်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဘကိုလှမ်းခေါ်သည်။

"အဘရေ... လာပါ... မြန်မြန်လာပါ။ ခြင်အောင်ပြီ ကျွန်တော် အောင်ပြီဗျ"

ပါးစပ်က အော်ရင်း အလုံးကြီးကိုမသည်၊ အလုံးကြီးသည် ကျွန်တော် ထင်သည်ထက် လေးသည်။

ကျွန်တော်အသံကြောင့် လူကြီးများ ပြေးထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အလုံးကို ထမ်းမိပြီးဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... လူကလေး ဘာဖြစ်တာလဲ အလန့်တကြား"

"အလန့်တကြားမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်အောင်ပြီဗျ"

လူကြီးတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်စကား နားမလည်ကြ။

"ငယ်လေးရ... ဘာအောင်တာလဲကွ"

ကိုမြင့်ဦးက မေးသည်။

"ခြင်ဗျ...ခြင်လေ"

"ဘာလဲ ခြင်လေ"

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်တော့။ ထို့ကြောင့် "နားမလည်လည်း နေကြဗျာ.... " ဟုဆိုပြီး မီးရောင်ရှိရာ ဂူတွင်း သို့ အလုံးကြီးထမ်းပြီး ပြေးခဲ့ရာ လူကြီးများ နောက်ကလိုက်လာသည်။

"နေပါဦး...သန့်ဇင်ရ ...ဘာတွေ တောက်တီးတောက်တဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ ဘာလဲ... ခြင်"

ဆရာ ကပါ ဝင်မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က အလုံးကြီး၌ ကပ်လျက်ရှိသော မြေးစေးများကိုခွာ ရင်းရှင်းပြရသည်။

"ခြင်ဆိုတာ... တုတ်ပြီး ဓားပြီး... သေနတ်ပြီး... ကိုယ်ရောင် ဖျောက်လိုရတဲ့ သံ"

လူကြီးများသည် ယုံရခက်၊ မယုံရခက်နှင့် ကျွန်တော်လုပ်သမျှ ကြည့်နေသည်။

အပေါ်ယံ ကပ်နေသော မြေစေးများကွာ၍ အတွင်းမှအရာ ပေါ်လာသော အခါ ကိုမြင့်ဦးသည် တဟားဟားရယ်သည်။

"ဘယ်မှာလဲသန့်ဇင်ရ.... မင်းခြံသံက စဉ်အိုးကြီး၊ ဟား.. ဟား... ဟား.."

ကျွန်တော့် ဝမ်းသာမှု တို့ ပျောက်ကုန်သည်။ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့် ရှေ့ မှ အရာသည် ကိုမြင့်ဦးပြောသကဲ့သို့ စဉ်အိုး တစ်လုံး သာပါတကား။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဝိုင်ကြည့်နေခိုက် အဘသည် လှုပ်ရှား လာသည်။

"ဖယ်စမ်း.... ဖယ်စမ်း.... ငယ်လေး..... "

အဘသည် စဉ်အိုးကို သေချာစွာစစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် စဉ်အိုးဖင်ပိုင်းကို လှန်ကြည့်သည်။ စဉ်အိုးဖင်၌ ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသား တစ်ခုပါသည်။

"ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ..... "

အဘ သည် တုန်ယင်သော အသံနှင့် အော်သည်။

ကျန်လူအားလုံးက မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

အဘကသာ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရီမစိုက်ဘဲ စဉ်အိုးထိပ်မှ မြေများကို ဖယ်သည်။ မြေများကုန်သွားသော်လည်း အဝမှာ အသေပိတ် ထားသည်။ အဘက ဓားနှောင့်နှင့် ဆောင့်ချလိုက်ရာ အဖုံးပွင့်သွား၏။

စဉ်အိုးတွင်း လက်နှိုက် ၍ အဘထုတ်ယူလိုက်သော ပစ္စည်းများကို မြင်သော် အားလုံး၏ ပါးစပ်မှ "ဟယ်..... " ကနဲ ပြိုင်တူအော်မိကြသည်။

အဘ လက်တွင်း၌ ရွှေတောင့်ရွှေခဲနှင့် အခြား လက်ဝတ် ရတနာ ပစ္စည်းများ.....။

မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြ။ အိပ်မက်မက်နေသည် ထင်ကြလားမသိ။ မျက်စိများ ပွတ်ကြည့်ကြ၏။

"ကျုပ် ဒါကိုပြန်ရှာ နေတာကြာပြီ၊ အခုတော့ ကံမှန်လို့ ကျုပ်သားက ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ တာပဲ"

ဆရာ ကိုအုန်းဖေ သည် ပထမဦးစွာ မေးသည်။

"ဒါတွေ ဘယ်က ပစ္စည်းတွေလဲ ဦးလေး"

အဘသည် ပစ္စည်းများကို အိုးတွင်းပြန်ထည့်၍ ရှင်းပြသည်။

"ဘယ်က ပစ္စည်းလဲ ဆိုတော့.... ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်း တွေပဲ၊ ကျုပ်ဆရာစံ ဆီသွားပေါင်းတော့ .. ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွား အဆက်ဆက် က စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ရွှေနှစ်ပိဿာ နဲ့ လက်ဝတ်လက်စား တွေပါ ယူသွားခဲ့တယ်၊ တိုက်ကြ ခိုက်ကြ ရင်း စစ်စရိတ် အဖြစ် ရွှေတစ်ပိဿကျော် ကုန်သွားတာပေါ့၊ နောက်.... ကျုပ်တို့က အရေးတော်ပုံ ရုံး တဲ့ အချိန် ကျုပ်ဒီနယ်ပြန်လာတယ်၊ ကုလားတပ် တွေကလည်း.... နောက်က ထက်ကြပ်ပေါ့"

အဘ သည် စဉ်အိုးကိုပွတ်ရင်း ရှေးအခါက ရန်သူဘေးမှ ပြေးရသော သူ့ဘဝကို အမှတ်ရနေဟန်တူသည်။

"ကုလား တွေကလည်း နောက်ကလိုက်၊ ကျုပ်နောက်ပါ လူတွေကလည်း စိတ်ဓာတ်ပျက်နဲ့ ဆိုတော့....ကျန်တဲ့ ရွှေတစ်ပိဿကို တစ်ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ

ကတိုက်ကရိုက် နဲ့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ မြုပ်ထား ရတယ်၊ အထူးအမှတ်အသားတွေ ဘာတွေ လုပ်ချိန်လည်း မရဘူး၊ သိုက်တွင်း အနောက်ဘက် လောက် သာ အမှတ်ပြု ခဲ့ရတယ်"

အဘ သည် ခေတ္တနားသည်။ သူ့သဏ္ဍာန်မှာ ရင်နာဖွယ်တစ်စုံ တစ်ခုကို အမှတ်ရနေဟန်တူ သည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၇)

"ကျုပ် မူလစိတ်ကူး တာက ကျုပ်က သေလူဆိုတော့ မထူးဘူး၊ ရာဇဝတ်ဘေးက လွတ်အောင် ပြေးတော့ မယ်၊ လူကလေး အမေ ပန်းဝါကိုသာ ဒီပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့တဲ့နေရာ ပြောပြီး ကျုပ်ရှမ်းပြည် နယ် ဘက် ရှောင်သွားမယ်ကြံတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရွာမရောက် ပါဘူး၊ ကျုပ်ထက်ပါး တဲ့ ကုလားတွေ က ရွာ ဝိုင်းထားတော့ ပက်ပင်းပါတိုးပြီး ကျုပ်တို့ ကစဉ့်ကလျား ပြေးရတာပေါ့။

အဘ၏ အသံမှာ တုန်ယင်လာ၏။

"ကျုပ် ဝရမ်းပြေးအဖြစ် နှစ်နှစ်နေခဲ့ရပြီ ကုလား အမိခံရတယ်၊ ပန်းဝါကို ကျုပ်ကျွန်းမကျခင် ပစ္စည်းနေရာ ပြောခဲ့ သေးတယ်၊ နှစ်ကလည်းကြာ၊ မိန်းမသား ဆိုတော့လည်း ထိထိရောက်ရောက် မရှာတတ်၊ ငရွေလွန်း ကလည်း အသုံးမကျ၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်ကျွန်း ကပြန်လာတော့မှ ဆက်ရှာတယ်၊ မြေအနေအထား ကလည်း ပြောင်း၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ကတည်းဖုံးဆိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ကျုပ်အကြံနဲ့ ကျုပ် ဆက်ရှာ တာပဲ၊ ဒီတော့ လူတွေကတောင် ကျုပ်ကို တောထဲသွားဥစ္စာစောင့်တွေ နဲ့ ညားနေတယ်လို့ ပြောကုန်ကြ တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီလိုပြောကြတာ ကျုပ်အကြံ လူမရိပ်မိတော့ ကောင်းတာ ပေါ့လေ၊ဒါပေမယ့်ပစ္စည်း လည်း မတွေ့ဘူး၊ ဒီခြံတောင်ပိုကြီး အောက်

ရောက်နေမယ် ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားမိဘူး၊ ပန်းဝါ လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဆုံးသွားရပြီ...။”

အဘ ၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ ကျွန်တော်ပါ ငိုချင်လာ၏။

“အခုတော့ ကံတိုက် လို့ လူကလေးက ကြံကြံဖန်ဖန် ပြန်တွေ့ခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လူကလေး အတွက် ပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီခွေးကုလားဖြူတွေ ပြန်လာရင် ကျုပ် ပြန်ခြေချုပ်ဖြစ်ဦး မှာပဲ၊ ခြေချုပ် အဖြစ်တော့ မခံဘူး”

အဘသည် ပြောရင်း ဒေါသကြီးလာသည်။

“မင်းတို့က လွတ်လပ်ရေး တော်လှန်ရေးစကားတွေ သုံးကြတယ်... ငါနားလည်တာကတော့ သူ့ကျွန်မခံဘူး၊ ဘယ်သူ့ကျွန်မမှ မခံဘူး၊ မောင်အုန်းဖေနဲ့ သခင်သိန်းပြောတဲ့ မဟာမိတ် ဆိုတဲ့ ခွေးကောင် အင်္ဂလိပ်တွေကို မယုံဘူး၊ မင်းတို့ ဆရာကြီး တွေဆိုတဲ့ သခင်သန်းထွန်းတို့ သခင်စိုးတို့ ဆိုတာတွေလည်း ငါမသိဘူး၊ သိတောင် မှလည်း မင်းတို့ ဆရာကြီးတွေ ပြောသလို အင်္ဂလိပ်ကောင်တွေဆီ လက်နက်ချပြီး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် ရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ဆရာကြီးတွေကို ငါတွေ့ရာမှာ သတ်မယ်၊ မောင်မြင့်ဦးလိုပဲ ငါကတော့ အင်္ဂလိပ်ကောင် တွေကို ဆက်ချမယ် ”

ကျွန်တော် သည် ဘာမျှ နားမလည်သဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ အဘဘာစကားတွေ ပြော နေသနည်း။ ကျွန်တော် တောင်ပိုမြို့နေခိုက် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြ သနည်း။

မျက်မှန်ထူထူနှင့် သခင်သိန်းဆိုသူက စ၍ စကားပြန်သည်။

“ယက်ရှုရှားတပ်နီတော်ရဲ့ အောင်မြင်ချက် တွေကို ကျွန်တော်တစ်ညလုံး ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ၊ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ဆိုဗီယက် ရဲ့ မဟာမိတ်ပဲ၊ ဆိုဗီယက်ရဲ့ မဟာမိတ်ပဲ၊ ဆိုဗီယက် ရဲ့ မဟာမိတ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်ပဲဖြစ်ရမယ် ၊ မဟာမိတ်တွေကို ဆက်လက် တော်လှန်ရင် တော်လှန်သူဟာ ဗမာ့တော်လှန်ရေး ကို သစ္စာဖောက်တဲ့သူတွေပဲ”

ကိုမြင့်ဦး သည် ဝုန်းကနဲ နေရာမှထသည်။ သူသည်လည်း ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

‘ ‘ဘယ်သူလဲ ကျုပ် တို့ကို သစ္စာဖောက်လို့ပြောတာ၊ ခင်ဗျားဆရာကြီး သန်းထွန်း နဲ့ သခင်စိုး ကလား ‘ ‘

ကိုမြင့်ဦး သည် သခင်သိန်းနား ကပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာက ဝင်တားသည်။

‘ ‘မောင်မြင့်ဦး မင်းအရမ်းတွေမလုပ်နဲ့၊ သခင်သိန်းပြောတာ လမ်းကျတယ် ‘ ‘

‘ ‘ဘာ... လမ်းကျတယ် ‘ ‘ ‘ဟုတ်တယ် မင်းရယ် ဦးလေးရယ် ပြီးတော့ မင်းတို့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းရယ် အားလုံးဟာ မျက်ကန်း မျိုးချစ် တွေပဲ၊ တော်လှန်ရေး ဆိုတာဟာ မင်းတို့လို သေရဲသတ်ရဲရုံနဲ့ လုပ်လို့ မရဘူး နားလည်လား ‘ ‘

ကိုမြင့်ဦး ၏ မျက်လုံးများ၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ သူသည် လျင်မြန်စွာ သူ့သေနတ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်၏။ ဆရာကလည်း သူ့သေနတ် ကို မောင်းတင်လိုက် သည်။

သမီးယောက်ဖ နှစ်ဦး သည် ကျားနှင့် ခြင်္သေ့ပမာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင်ရပ်နေကြသည်။ နောက် တစ်ကစက္ကန့် ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်မည်မသိ...။

ကျွန်တော် သည် ထိတ်လန့် တကြားထ၍ သူတို့နှစ်ဦးကြား ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

‘ ကိုမြင့်ဦး ဆရာ ကို ဘာလို့ သေနတ်နဲ့ချိန်ရတာလဲ၊ ဆရာကကော ဘာလို့ ကိုမြင့်ဦးကို သတ်ရမှာလဲ ‘ ‘

ကိုမြင့်ဦး နှင့် ဆရာ၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်း မှုရောသော မျက်နှာပေါ် ရောက်လာ ကြသည်။ နောက် ... သူတို့ သေနတ်များကို ပြန်ချကြသည်။

ထိုအခါကျမှ ဌာနပိုင်ကြီးက ဝင်ဖြန်ဖြေသည်။

‘ ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့တွေ သဘောကွဲလွဲတာ စောလွန်း သေးတယ် ထင်တယ်၊ အချိန်ယူကြပါဦး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဗိုလ်စောလင်း ‘ ‘

ဗိုလ်စောလင်း သည် ဌာနပိုင်ကြီးကို ထောက်ခံသည်။

‘ ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ စောလွန်းတယ် ဒီလိုလုပ်ပါ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ဆွေးနွေးတဲ့နေရာမှာ စကားပြော ဆင်ခြင် စေချင်တယ် ...၊ ကိုအုန်းဖေ နဲ့ သခင်သိန်းကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကို မပုတ်ခတ်နဲ့ဗျာ ကိုမြင့်ဦး နဲ့ ဦးလေး ကလည်း သခင်သန်းထွန်း တို့ကို မထိနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တရားတမော အိပ်ကြရအောင် ”

စကားဝိုင်းမှာ ပြတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မှ တစ်ပါး မည်သူမျှ အိပ်ပုံမပေါ်။

မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားသော ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်ပျံသံကြောင့် နိုးလာသည်။

ဂူပြင် သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

လူကြီးတစ်သိုက် သည် တောင်စွယ်မှ မျှော်ကြည့်နေသည်။

လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ရွက်တစ်ဝိုက်ဝဲကာဝဲကာ ပျံနေ၏။

‘ ‘ဒီလေယာဉ်ပျံတွေလာတာ သုံးခါရှိပြီ ”

အဘ က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ ‘ဒီတစ်ခါ သူတို့ မပြန်တော့ပါဘူး ‘ ‘

ဗိုလ်စောလင်းက ထပ်မှတ်ချက်ချသည်။

‘ ‘ဘာဖြစ်လို့...”

‘ ‘ပြန်ဖို့မလိုဘူးလေ စောင့်ကြည့်ပေါ့ ‘ ‘

ဗိုလ်စောလင်း ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ လေယာဉ်နှစ်စီး သည် မပြန်ရုံမက နောက်ထပ် လေးစီး ထပ် ရောက်လာ သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ တောနှင့်တောင်တို့ကို ပဲ့တင်ဟည်းစေသော အသံကြီးများ ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြင့် အသံများလာရာ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

အဝေးလယ်ကွင်းများကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် တောတန်းလေး တစ်ခုရှိနေသည်။ တောတန်း လေး၏ ဝဲယာ ဆီမှ တစ်ခဲနက်ချီလာသော မဲမဲရှည်ရှည် အရာကြီးများ (နောက်မှ တင့်ကားဟု သိရသည်) ကိုတွေ့ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက် မှာပင် ပေါင်းတလည် ပေါက်ခေါင်းကားလမမ်းထက်၌ အပြင်းမောင်း လာသော အစိမ်းရောင် မော်တော်ကားကြီး များကို မြင်ရသည်။

ဘယ်ချောင် တွေ အိပ်ပျော်နေရာမှ ထလာသည်မသိ။ ဦးလေးပုကြီး လည်း ပေါ်လာခဲ့၏။

"ဗြိတိသျှတွေ ပြန်လာပြီ.... ဗြိတိသျှတွေ ပြန်လာပြီ"

ဤသို့ကြွေးကြော်ရင်း ဦးလေးပုသည် တောင်ခြေသို့ အပြေးအလွှား ဆင်းသွား၏။

ကျန်လူများ အားလုံးငြိမ်နေကြသည်။

အတန်ကြာ မှ သခင်သိန်းက စဆိုသည်။

"ကဲ ... ကျုပ်တို့ရွာပြန်မယ်၊ ဘယ်သူလိုက်မလဲ"

သူ့အနီးသို့ ဆရာကပ်လိုက်သည်။ ဌာနာပိုင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဘက် လှည့်ပြော၏။

"ကျွန်တော်လည်း သွားမယ်.... ကျွန်တော့်အနေ က မသွား လို့ မဖြစ် ဘူး၊ ဗိုလ်စောလင်းကော..... "

ကျွန်တော် တို့ အားလုံးက ဗိုလ်စောလင်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဗိုလ်စောလင်းက ကိုမြင့်ဦးကို တစ်ဆင့် ပြန်ကြည့်သည်။

ကိုမြင့်ဦးသည် ဆရာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြန်၏။

"ကျုပ်မလိုက်ဘူး..... ကျုပ် ဗိုလ်ချုပ်ဆီက အတိအကျ အမိန့်မရမချင်း ကျုပ်မလိုက်ဘူး.. "

ဗိုလ်စောလင်း သည်လည်း ကိုမြင့်ဦးနှင့်အတူ ရင်ပေါင်တန်း ရပ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် လည်း မလိုက်ဘူး..... "

အဘ ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ အဖက်လုပ်မဖြေ၊ သူ့သေနတ်ကိုလွယ်ကာ ဂူတွင်း ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ကိုမြင့်ဦးတို့နှင့်အတူ ရပ်လိုက်၍ အော်ပြောသည်။

"ကျုပ်လည်းမလိုက်ဘူးဗျ..... "

ဆရာ၊ သခင်သိန်း နှင့် ဌာနာပိုင်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ကျောခိုင်း၍ ရွာဆီပြန်သွား ကြသည်။

မည်သူမျှ စကားမဆိုနိုင်..၊ အားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။
ကျွန်တော့်အတွက်မူ စိတ်အထိခိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ပင်ပင်ပန်းပန်း တူးခဲ့ရသော စဉ်အိုးကို ကြည့်မိသည်။
ဤအိုးသည် ရွှေထည့်သောအိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ခြသံ အစစ်သာ ဖြစ်ပါစေ။
ဤကုလားဖြူ တပ်များကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ချေမှုန်းပြပါမည်။

စင်စစ်မူ ကျွန်တော်၏ ကလေးဆန်သော အတွေးအခေါ် ဖြစ်ပါသည်။
ဤအတွေးအခေါ် သည်ပင် ကျွန်တော့် အတွက် နောက်ဆုံး ဖြစ်သည့်
ကလေးအတွေး အခေါ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း...။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၈)

၁၆. ပြန်လည်တွေ့ဆုံသော်

၁၇. ကြယ်တွေ လတွေ စုံသောညဝယ်

၁၈. နောက်ဆုံးအိပ်မက်

၁၉. မုန်းမိသဲတိုင်

၂၀. တောပုန်းကြီးခုံလုံ

၂၁. သံသာလေကမ်းတိုင်

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီးသည် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် အဓိက မှတ်တိုင် ကြီးဖြစ်၍ တော်လှန်ရေး ကြီး နောက်ပိုင်း တွင် မြန်မာပြည်၌ ရာဇဝင် ပြောင်မြောက်သော ပြောင်းလဲမှုများ ဆင့်ကာ ပေါ်ခဲ့သည်။

ထိုနည်းတူ စွာပင် တော်လှန်ရေးအပြီး၌ ကျွန်တော့်ရွာနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတွက်ပင် ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု များ ကို ကြုံတွေ့သည်။

တော်လှန်ရေးကြီးအပြီး၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမည်နှင့် ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းသည် တစ်ပြည်လုံး တွင် ထင်ရှားရေပန်းစားသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ရွာတွင်လည်း ထင်ရှား ရေပန်းစား သည်။ ကျွန်မြူနစ် နှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ တို့ကို လည်းကောင်း၊ ထိုပါတီ၏ ဝါဒရေးရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာ သည် သိခဲ့ပြန်သည်။ ကွန်မြူနစ်ဦးစီးသော တောင်သူ လယ်သမား သမဂ္ဂနှင့် ဆိုရှယ်လစ် ဦးစီး သော တောင်သူ လယ်သမား အစည်းအရုံး တို့သည် ကျွန်တော်တို့ရွာ၌ စင်ပြိုင်လူစု စည်းရုံးခြင်း များပြုသည်။

အခန်း (၁၆)

ပြန်လည်တွေ့ဆုံသော်

အဘ သည် သူ့သန္နိဋ္ဌာန် အတိုင်း ရဲဌာန၌ ခြေချုပ်အဖြစ် သွားလက်မှတ်မထိုး၊ လက်မှတ်မထိုးသည့်အပြင် မြို့နယ် ဖ-ဆ-ပ-လ လူကြီးအဖြစ် နိုင်ငံရေး ကို ပြောင်ပြောင် ထင်ထင်လုပ်သည်။ မြို့နယ် တောင်သူ လယ်သမား အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သြဇာလည်း ကြီးလာသည်။

ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာဆုံးမှာ အဘနှင့် ဆရာတို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရန်သူပမာ ဆက်ဆံ လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူပမာ ဖြစ်လာရ သည်မှာ လည်းမဆန်း။ ဆရာသည် အဘတို့နှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော မြို့နယ် တောင်သူ လယ်သမား သမဂ္ဂ၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေသည်။

ကိုမြင့်ဦးကမူ ရန်ကုန်ဆင်းသွားပြီး ပြန်မလာတော့။ ထိုစဉ်က တစ်ပြည်လုံးသိကြသော ကနီစာချုပ်အပြီး ထပ် ဖွဲ့စည်းသည့် စစ်တပ်တွင်း ဝင်သွားသည်ကြားရ၏။

ကျွန်တော့်ဘဝ သည်လည်း မမျှော်လင့်သောနည်းနှင့် ပြောင်းလဲ ခဲ့ရသည်။

ဌာနာပိုင်ကြီး ဦးထွန်း သည် အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာသောအခါ အသစ်ထွင်သော ရာထူးဖြစ်သည့် "ဌာနာ - အင်စပက်တော်" ရာထူး နှင့် ပေါင်းတလည်တွင် ခေတ္တနေရသည်။ သို့ရာတွင် မြို့နယ်ရှိ တော်လှန်ရေး သမားဟောင်း၊ နိုင်ငံရေးလုပ်သူတို့နှင့် သင့်တင့်သော ပြစ်မှုကြောင့် မကြာမီပင် ရာထူးလျော့၍ ပေါင်းတည် မြို့သို့ သာမန် ရာဇဝတ်အုပ် ကလေး အဖြစ်ရွှေ့ပြောင်း ခံရသည်။

အဘ သည် ကျွန်တော့်ကို စာသင်ရန် ဌာနာပိုင်ကြီးထံအပ်၍ ပေါင်းတည် သို့ ထည့်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ချစ်စွာသော ရွှေဂူရွာနှင့် ခွဲ၍လာခဲ့ရသည်။ ရွှေဂူရွာနှင့်အတူ မယဉ်နွယ်နှင့်လည်း ခွဲခွာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အထူး စိတ်မကောင်း သည်မှာ ပေါင်းတည်မြို့သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာစဉ်အထိ မယဉ်နွယ် ရွာပြန် မရောက်သေး။ သူကြီးဦးသာဇံမှာ သူကြီးအဖြစ် ရွာပြန်ရောက်နေပြီ၊ ကျေးရွာတစ်ဝိုက် အခြေအနေ မုငြိမ်သက် သေး၍ ဒေါ်မိုးနှင့် မယဉ်နွယ် ကိုပြန်၍ထားခဲ့သည်ဟု ကြားရ၏။

မယဉ်နွယ် ကိုယ်စား သူ့သပြေမှည့်သီး ဆွဲကြီးလေးနှင့် လက်ကိုင် ပုဝါလေး တော့ ကျွန်တော့်ထံ ပါခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ပေါင်းတည်ရောက်ချိန်၌ ပေါင်းတည်မြို့ နိုင်ငံတော်မူလတန်း ကျောင်းကြီးမှာ ပြန်ဖွင့်ရန် ပြင်နေသည်။

ကျောင်းဝင်မည့် ကျောင်းသားများ၌ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်များ မရှိကြ။ အခြား ဘာအထောက်အထားမှလည်း မရှိ။ ထိုအခါ စမ်းသပ်စာမေးပွဲများ ကျင်းပရန် ကြေညာသည်။

ဦးလေးထွန်း (ဌာနာပိုင်ကြီး) သည် ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်လမ်းမှ အင်္ဂလိပ်စာ နှင့် သင်္ချာသင် ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆဋ္ဌမတန်းအတွက် စမ်းသပ်သော စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေရသည်။

ကျွန်တော်ပင် တော်၍လော....၊ သုံးနှစ်သုံးမိုး ပညာသင်ပျက်ခဲ့သော ကလေးတို့ကို စာစစ်ဆရာတို့က ညှာ၍ လော မသိ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်၍ ဆဋ္ဌမတန်းသို့ တက်ခွင့်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဂူရွာကိုချစ်သကဲ့သို့ ပေါင်းတည်မြို့ကို ချစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပေါင်းတည် ကျောင်းကြီးကို ချစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဤပေါင်းတည် ကျောင်းကြီးနှင့် ကျောင်းမှ ဆရာဆရာမ များသည် ကျွန်တော့်ဘဝ ကို အရောင်ထွက်အောင် အမွှမ်းတင်ပေး လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကာလပျက်ပြီးစ... အစစပျက်နေသော လူငယ်တို့ကို ပြုပြင်ယူသည်မှာ မလွယ်။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းထဲ၌ ဘာစာမျှမကုန်အောင် အခြေခံနည်းသူတို့အား မြေတောင်မြှောက် ပေးခြင်းကား..... ခက်လှစွာ၏။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ နာမည်မှာ တန်ဖိုးသိန်းဟု ခေါ်သည်။ ဆရာကြီးတန်ဖိုးသိန်းသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီဖြစ်၍ ခေတ္တသာလုပ်ပြီး အနားယူသွားသောအခါ ဆရာကြီးဦးထူးရွှေ ပြောင်းလာသည်။

ကျွန်တော့်တို့အတန်း၌ အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာပြသူမှာ ဆရာကြင် ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာကြင်သည် အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်အပြကောင်းသည်။ အပြကောင်းရုံမက အပြောလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ခြောက်တန်းတွင် တက် နေသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ ဘာမျှမတတ်သော ကျွန်တော်တို့ကို အခြေခံမှ စသင်ပေးရသော်လည်း မညည်း မညူ။ အလွန်စိတ်ရှည်သည်။

ဆရာကြင် စိတ်ရှည်သကဲ့သို့ သဘောကောင်းသူမှာ ဆရာဦးခင်မောင် ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးခင်မောင်က သချာ၊ ပထဝီဝင်နှင့် အထွေထွေသိပ္ပံပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတန်းပိုင်ဆရာလည်း ဖြစ်သည်။

နှစ်တစ်ဝက်တွင် ဆရာဦးခင်မောင် ဘာကြောင့်မသိ အလုပ်မှ ထွက်သွားသည်။ သူ့နေရာသို့ ဆရာ ဦးစိန်ထွန်း ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာဦးစိန်ထွန်းကား..... ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဆရာကိုအုန်းဖေကဲ့သို့ မမေ့နိုင်သူ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ပေါ်လည်း ကျေးဇူးကြီးလှသည်။

ဆရာသည် ဖြူဖြူဝင်းဝင်း နှင့် ခန့်သမျှချောသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ စာသင်ရင်း မပျင်းအောင် ရယ်မောဖွယ်ရာ ပြောတတ်၍

သူ့ကိုချစ်ကြသမျှ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း ရာတွင် သူ့လက်ဝါး ဖောင်းဖောင်း ပြည့်ပြည့်ကြီး များဖြင့် နားရင်းတီးသည်အထိ တင်းကျပ်သော ကြောင့်ကြောက် လည်း ကြောက် သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သချာ ညံ့တုံးပင်ဖြစ်သည်။ အခြားဘာသာ ၌ ထူးချွန်သမျှ ဤနှစ်ဘာသာ၌ ကျွန်တော်ညံ့ရသော အကြောင်း ဆရာစုံစမ်းသည်။ ကျွန်တော့်ပညာရေး အခြေခံမှန်သရုပ်ကို နားလည် သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာသည် အပြစ်တင်ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုဘဲ စာဖီသင်ပေးသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ များတွင် ဆရာအိမ်၌ ဝေယျာဝစ္စ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း၊ ကျွန်တော်သည် အခမဲ့ ကျူရှင် ယူရသည်။

ဆရာတစ်အိမ်လုံးမှာ စာအုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သားမယား မရှိသေးသော ဆရာသည် သူ့ရသမျှလခကို စာအုပ်ဖိုး အဖြစ် အကုန်အသုံးပြု၍ အစဉ်ဘိုင်ကျနေတတ်၏။ သူဝယ်သမျှ စာအုပ်များမှာ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက် သမျှချည်း ဖြစ်သည်။

"ဆရာဆိုတာ... စာဖတ်ရတာကွ၊ မဖတ်ရင် တုံးသွားမယ်၊ အချို့ဆရာတွေက ဓားသွေးကျောက်နဲ့ အလွန် တူတယ်၊ မင်းတို့ကျောင်းသား လေးတွေက သံမဏိဓားလေး တွေပေါ့၊ ဓားလေးတွေကတော့ ထက်ထက် သွားတယ်၊ ကျောက်တုံးကြီးကတော့ ပွန်းပွန်းပြီး ပါးပါးကျန်ရစ်တယ်၊ ငါကတော့ အပွန်းအပါး မခံဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုဆိုတော့ ငါကိုယ်၌က ဆရာမဟုတ်ဘူး ထာဝရ ကျောင်းသား ကြီးကွ၊ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အမြဲ သွေး နေတာပဲ"

ဤသည်မှာ ဆရာပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ကျွန်တော့်အား သင်ရိုးသင်ချာ၌ ကျေအောင်မသင်ပေ။
သင်ချာဆိုသော သိပ္ပံ ပညာ၌ စိတ်ဝင်စား အောင် သာ သင်ပေးသည်။

"သင်ချာဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပြဿနာ ဖြေရှင်းတာ၊
လောကကြီးမှာ ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။
အဖြေထုတ်လို့ မရတဲ့ သင်ချာတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ သင်ချာမှာ အဖြေရဖို့
အရေး မကြီးဘူး။ စနစ်တကျ တွေးခေါ်တတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်"

ဆရာ ကျွန်တော့်ကို သင်ပြပေးတိုင်း အဖြေဘယ်လောက်လဲဟု မမေး။
ဤအဖြေ ဘယ်ကဲ့သို့ ရလာသည် ကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးတတ်သည်။
ရရှိသော အဖြေအစား အခြားအဖြေ ရနိုင်မရနိုင်၊ ပုစ္ဆာ ပေးထားချက် ကို
မည်သို့မည်ပုံဖြေဖြေဖြေ မည်သို့ အဖြေထွက် လာမည် စသည်ကိုသာ ဆွေးနွေး
ညွှန်ပြ တတ်၏။

အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရာ၌လည်း မြန်မာအင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ကို မကိုင်ခိုင်း။
အင်္ဂလိပ်၊ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် အလွယ်စားကို ကိုင်ခိုင်းသည်။
အင်္ဂလိပ်ကဗျာများကို အသံနေ အသံထား မှန်ကန်စွာဖြင့် နှုတ်တက်ရအောင်
ကျက်ခိုင်း သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာနှင့်
မဂ္ဂဇင်းများကို မဖတ်မနေရ ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော့် ကို စကားပြောလျှင်
အင်္ဂလိပ်လိုသာပြော၍ ကျွန်တော်ကလည်း ပီပီ ... မပီပီ ... မှန်မှန် ... မမှန်မှန်
အင်္ဂလိပ် ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်ပြောရ၏။

ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် ခြောက်တန်းစာမေးပွဲကို အခက်အခဲမရှိ
အောင်မြင်သည်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်၌ ဦးလေးထွန်းက အဘနှင့် တိုင်ပင်၍

ကျွန်တော့်ကို ရွာမပြန်စေဘဲ ဆရာထံ၌ အပ်၍ အနားမပေးဘဲ စာဆက်
သင်စေသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ ရွာကို ပြန်ချင်လွန်း၍ တစ်ပိုင်းသေနေသည်။
ရွာမှထွက်လာစဉ် မတွေ့ခဲ့ရသော မယဉ်နွယ်ကိုလည်း အောက်မေ့လှသည်။

စိတ်ကစားတတ်သော လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်ခဲ့သဖြင့် မယဉ်နွယ်ကို
သတိရတိုင်း ရင်၌ ခုန်မိသည်။ နှလုံးသွေးသည် ခိုင်းခနဲခိုင်းခနဲ ဆောင့်၍ ဘဝင်မှာ
စိမ့်ကနဲအေးကနဲ ဖြစ်လာ သည်။

ပေါင်းတည် ကျောင်း၌ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ခုနစ်ဦး ရှိသည်။
မောင်စန်း၊ အုန်းကျော်၊ တင်မြင့်၊ ခင်လှိုင်၊ ခင်ရွှေ၊ ထွန်းမြင့်၊ တင်ညွန့်တို့တည်း။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘောလုံးကန်ကြသည်။ ဘောလုံး ကန်ကြ သည်
ဆိုသည်မှာ ... မနက် မရှောင်၊ နေ့လည် မရှောင်၊ ညနေမရှောင်၊ နွေရော ...
မိုးရော ... ဆောင်းရော တကယ်ကန် ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးအခါဆိုလျှင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဘောလုံး
ကွင်းကြီးသည် အလွန် သာယာ၏။ အရှေ့ဘက် ပဲခူးရိုးမကြီးကို မိုးမြူတို့အကြား၌
လွမ်းဆွတ်ဖွယ် မြင်နိုင်သည်။

ဘောလုံးကန်ပြီးလျှင် ညနေစောင်းသော်လည်း မပြန်ကြသေး၏။
မြက်ခင်းပေါ်၌ ဝိုင်းထိုင်၍ တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်း ပြောကြလေ့ရှိသည်။

အများဆုံးပြောကြသည်မှာ ကောင်မလေးများအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ "နှုတ်ခမ်းမွှေးလေး ပေါက်စ စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ လူကလေးတွေက ငယ်တော့ ...၊ စိတ်ကများကြတယ်" ဟု ဆရာ ဦးစိန်ထွန်း သမုတ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ... ကြီးကောင်ဝင်စ စိတ်များ ကောင်းတုန်း အရွယ် ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းအားလုံး၌ ရည်းစားမရှိသေး။ ရည်းစားတော့ အလွန် ထားချင်နေကြသည်။ မောင်စန်းမှာ တင်မြင့် နမ ရွှေကုန်သည်သမီး ပေါင်းတည်မြို့၏ အလှထိပ်တင် တစ်ဦးဖြစ်သော ကြည်ကြည်လေးကို ပိုးတုန်းဖြစ်သည်။ ခင်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ အလှဆုံး ဖြစ်၍ "ကြူကြူဝင်း" ဘွဲ့ရ မလှမြိုင်ကို ရူးမလောက် တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်ကောင်းတုန်း ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများမှာ လက်ကိုင်မရှိသေး။ မိုးဦးက ကျွတ်များ သို့ လန်းလန်းလန်းလန်း နှင့် ဟိုတွယ်ချင်၊ သည်တွယ်ချင် တကယ်ပင် သောကများဆဲ ဖြစ်သည်။

ဤအသိုက်ထဲတွင် မယဉ်နွယ်၏ပါးကို နမ်းဖူးသော ကျွန်တော်သည် ဝါအရင့်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။

သူတို့အားလုံးသည် တော်လှန်ရေးဖြစ်စဉ်က ကျွန်တော်၏ စွန့်စားခြင်း များကို တအံ့တဩ နားထောင်လေ့ ရှိကြသည်။ ထိုထက် ... မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ချိန်းတွေ့ခန်းများကို သွားရည်တများများ နားထောင်ရင်း ပို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

"မင်း ... ကောင်မလေး ပါးနမ်းရတာ ဘယ်နယ်နေလဲကွ ဟီး ... ဟီး ..." တင်ညွန့်သည် နှစ်မြိုက်ပီတိဖြစ်ခြင်းကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ မေးသည်။

"ငါက ငယ်သေးတော့ သိပ်မမှတ်မိဘူး၊ ကောင်းတော့ ကောင်းတာပဲ"

အုန်းကျော်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် တစ်မျိုးမေးသည်။

"မင်း ... ဟို ... ကိုယ်သင်းနဲ့လေး မရဘူးလား ..."

ကျွန်တော်မဖြေရမီ ခင်ရွှေက အ တီး အ တ ကြားဝင်မေးသည်။

"ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာ ... ဘာလဲ ..."

အုန်းကျော်သည် ကိုယ်သင်းနဲ့အကြောင်းကို သူစာ၌ တွေ့သမျှ ရှင်းပြ၏။ လိုအပ်လျှင် ခင်လှိုင်က ဝင်ဝင်ထောက်ပေးသည်။

(အုန်းကျော်ကား ယခု မြဝတီမောင်ကျော်သာ၊ ခင်လှိုင်ကား ယခု စာရေးဆရာ ကောက်လှိုင်း။)

အုန်းကျော်နှင့် ခင်လှိုင်ကျေးဇူးကြောင့် ကိုယ်သင်းနဲ့အကြောင်း ကျန်လူများ သဘော အလွန်ပေါက် သွားကြသည်။ ထွန်းမြင့် ကသာ ကက်သီး ကတ်သတ် ဝင်ကွန့်၏။

"မင်းတို့ပြောတဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာ ... ချွေးနဲ့ဖြစ်မှာပါကွာ"

ထိုအခါ တင်မြင့်က ထွန်းမြင့်ကို ထောက်ခံသည်။

"ဟုတ်တယ် ... ချွေးနဲ့ သနပ်ခါးနဲ့ ရောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဤသည်ကို ခင်လှိုင် က မကျေမနပ်နှင့် ကန့်ကွက်၏။

"ဈေးနဲ့ သနပ်ခါးနဲ့တော့ ဘယ်မိန်းကလေး နားကပ်ကပ် ရတာပဲ။
ကိုယ်သင်းနဲ့ ဆိုတာက သက်သက်"

ငြိမ်နေရာမှ မောင်စန်းသည် ခင်လှိုင်ဘက်မှ ဝင်ပြောသည်။

"ခင်လှိုင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာ သက်သက် ဖြစ်ရမယ်၊
သက်သက် မဟုတ်ရင် ကဗျာဆရာ တွေက စာဖွဲ့ခဲ့ဖူးမလား"

အုန်းကျော် က ဝင်အဆုံးအဖြတ်ပေး၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၂၉)

"ဒီလို ရှိတယ်ကွ ... မိန်းမမြတ်နဲ့ မိန်းမယုတ် ဆိုတာ ရှိတယ်။ မိန်းမယုတ်
ကတော့ အားရင် နံနေမှာပဲ။ မိန်းမမြတ် ဆိုတာက ထူးရမယ်။ ကြည့်ပါလား ...
မိန်းမမြတ် က နွေကျရင် အေးတယ်၊ ဆောင်းကျရင် နွေး တယ် တဲ့ ...
ဟေ့ကောင် ခင်လှိုင် ဟိုစာဟာကွာ"

ခင်လှိုင် သည် ရှစ်တန်းမှဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံးထက် အတန်း ကြီး ပြီး စာစွဲသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်လှိုင်က သူရသော စာအပိုဒ် ကို ရွတ်ပြသည်။

"နွေဂိမာန် မ အငွေခံလျှင်.... ရေ့သဏ္ဍာန် ချမ်းမြလို့အေး၊ ဟေမန္တပြောင်းလာ ဆောင်းအခါ ကိုယ်နွေး တဲ့...၊ ကောင်းသမား ဂုဏ်သူဌေးဟာမို့... ကြုံသေးကမြတ်ရန်...."

အုန်းကျော် က "အေး....အေး တော်ပြီ၊ မိန်းမမြတ် ဆိုတာ ထူးရမှာပဲ၊ ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာ ချွေးနံ့ဖြစ်ဦးတော့ မိန်းမမြတ် ရဲ့ချွေး က မွှေးရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ" ဟု ဆိုသည်။

အုန်းကျော် ပြောသည် မှာ ယုတ္တိရှိသဖြင့် အားလုံး လက်ခံ သဘောတူ ကြသည်။

"ကဲဟေ့.... သန့်ဇင် မင်းအကြောင်း ဆက်ပြော"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အကြောင်း ဆက်ပြော ရပြန်သည်။

တစ်ကြိမ် ငယ်စဉ် က....ကြီးလာလျှင် မယဉ်နွယ်ကို ချစ်သူ လုပ်ရ ကောင်းမည်ဟု ရေးရေး တွေးထင် မိဖူးသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဝေးနေမှ.... မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော်ရင်၌ မေ့ဖျောက် မရသော ချစ်သူ အစစ် ပါတကား..... ဟုသဘောပေါက်မိသည်။ ရွာသို့လည်း အမြန်ပြန် ပြေးချင်သည်။ အုန်းကျော်နှင့် ခင်လှိုင် ပြောဖူးသော ကိုယ်သင်းနဲ့ကိုလည်း လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သည်။

သို့ရာ တွင် ထိုနှစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် ရွာမပြန်ရ။ ဆရာအိမ်သို့ နေ့စဉ်သွား၍ သင်္ချာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ကို ဖိသင် ရသည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့် ၍ ခုနှစ်တန်းသို့ တက်ရချိန်၌ ကျွန်တော်သည် သင်္ချာနှင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာ တွင် အထူးချွန်ဆုံး ကျောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ အခြားဘာသာ များကို နိုင်နင်းပြီးဖြစ် သဖြင့် ပထမအစမ်း စာမေးပွဲ မှ နောက်ဆုံး အတန်းတင် စားမေးပွဲကြီး အထိ ကျွန်တော် သည် အမြဲ ပထမ ရခဲ့၏။

ကျွန်တော် ခုနှစ်တန်းရှိစဉ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတွင် အမှုဆောင် ရာထူးတစ်နေရာ ရွေးချယ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံ ရသည်။ ထိုနှစ်တွင် အထွေထွေ သပိတ်ကြီးပေါ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသည် သပိတ်မှောက်သည်။ ပုလိပ် များလည်း သပိတ်မှောက်၏။ နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အစိုးရ တက်လာသည်။ သပိတ်မလှန်မီ ရန်ကုန်မြို့ ၌ ကျင်းပသော ဗ-က-သ ညီလာခံ သို့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော်တက်ခဲ့သည်။

ခုနှစ်တန်း ဖြေပြီး သော နွေကျခါမှ ကျွန်တော် ရွာပြန်ခဲ့ရသည်။

ပေါင်းတည်မှ ပြည်၊ ပြည်မှ ပေါင်းတလည်အထိ ကားကြံ့နှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ပေါင်းတလည် အရောက် နွားပွဲ နှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြင့် ရွာသို့ လှည်းကြုံတွေ့၍ ကျွန်တော် ခြေကျင်မလျှောက်တော့။

ပေါင်းတလည် မြို့ အရှေ့ဖျားရှိ အလကပ္ပ ချစ်တီးယား ၏ စက်သည် ခေါင်းတိုက်၌ အငွေ တလူလူဖြင့် နောက်ဝယ် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်သည်။

လေပူပူမွေ့တိုင်း ရိုးပြတ်နံ့ က သင်းနေရသည်။ ထန်းပင်ထန်းလက် တို့ကလည်း ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေ၏။

ရဲရဲနီ နေသော နေလုံးသည် အနောက်ဘက်၌ ၎င်းလျှိုးစ ပြုသော အခါ မြူ တို့သည် ပိုမိုမိုင်း လာသည်။

ကျွန်တော် သည် ဥဩငှက်သံကိုနားခံရင်း လှည်းပေါ်၌ အိပ်ရာလိပ်ကို ခေါင်းအုံးကာ ပက်လက်လှန် လျက် လိုက်ပါ လာသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့် က ဤခရီးကိုလည်း စိတ် ၌ တရေးရေး မြင်ထင်လာသည်။ အထူး သဖြင့် ချောင်းခေါင်း ရွာ သချိုင်းကုန်း ကို ဖြစ်စဉ် ပို သတိရသည်။

ဤနေရာ၌ ကိုဘိုးဒန်နှင့် ကျောက်ဖြန်းရွှေနီတို့ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ နောက် ကိုဘိုးဒန်၏ အလောင်းကြီး၊ စီကာ စဉ်ကာ နှင့် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများ၊ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းတွင် အဆက် မပြတ်ပေါ်လာနေ၏။

လှည်းသမား မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဖြစ်သွားရမည် ဖြစ် သောကြောင့်သာ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူချင်းကလည်း မကျွမ်း၊ သူကလည်း စကားနည်းသဖြင့် ကျွန်တော် အေးအေး လူလူ တွေးရင်း လိုက်ပါ နိုင်ခဲ့သည်။

ရွာမရောက်ခင် တစ်မိုင်အလိုခန့် ၌ လူတစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး ထန်းရည်မူး နေကြသည်။

"တပို့တွဲ..... ပေါက်လဲရယ် တဲ့..... ငုံစီစီ.....၊ ဖူး...တန်က ချီ"

ထန်းရည်မူး တို့ အနက် လူတစ်ဦးက အသံဝါဝါကြီးဖြင့် ဟစ်ဆိုသည်။

"ဘာတဲ့..ဘာတဲ့..... ကိုရွှေလွန်းရေ....၊ ကြိတ်ပေး.....ကြိတ်ပေး"

အဖော်များ က ညာသံပေးရာ.....ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ရွှေလွန်း၊ ဘထွေးရွှေလွန်းလော.....

ကျွန်တော်သည် လှည်းပေါ်မှထ, ထိုင်ကာ အသံရှင်ကို စူးစမ်း ကြည့်မိသည်။

ဘထွေး ရွှေလွန်းမှ ဘထွေးရွှေလွန်းအစစ် ဖြစ်သည်။

ရောင်က တစောင်း ထုံးလျက် ပုဆိုးကိုမူ..... ကွင်းသိုင်းထားသည်။

ကျွန်တော် အံ့အား သင့်ကြည့် နေခိုက်..... ဘထွေးက သီးချင်း ဆက်ဆိုသည်။

"ဒီရာသီ.....ဘာဟီကွဲ့အပြောင်း၊ မဘိုမယ် နွဲ့နွဲ့နောင်းရယ် ကွယ်.....၊ လွဲ....ရ.. တစ်ဆောင်း..၊ ငယ်ကျွန်ကြီး များ....."

"ဘုရား....."

"မဘိုမယ် နဲ့ လွဲရတာများ စာဖွဲ့ရသတဲ့ကွာ၊ ဟား.....ဟား၊ ငါက အိမ်ကကောင်မကြီး နဲ့ လွဲရင် တစ်ဆောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ဘဝ ဆယ်ဘဝ"

အမူးသများ က ဟေးလေးဝါးလေး ဩဘာပေးကြသည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့၊ လှည်းပေါ်မှဆင်း၍ သူတို့ဆီ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ဘထွေး"

အမူးသမားများ က ခေတ္တငြိမ်သွားပြီ..... တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မေးသည်။

"ဘယ်သူ့ကိုလဲကွ.....ဘထွေးဆိုတာ....."

"ကျွန်တော့် ဘထွေး ကျွန်တော်ခေါ်တာပါဗျာ၊ ဘထွေးရွေးလွန်းကို၊ ဘထွေးရွေးလွန်း"

ဘထွေးသည် မပွင့်နိုင်အောင် မှေးသော မျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ အားလေးလျှာလေးနှင့် မေးသည်။

"ဘယ်သူ့လဲကွ....ငါ့ကိုခေါ်တာ ဟေ....."

"ကျွန်တော် ပါ.....ဘထွေး၊ ငယ်လေးရယ်ပါ"

"ဘယ်က ငယ်လေး လဲ.....ငါမသိဘူး...."

"ဘထွေး.... သန့်ဇင် ပါ၊ ဘထွေးသိပ်မူးနေသလား"

"ဘယ်က သန့်ဇင် လဲ.....လရီး၊ စော်စော်ကားကား၊ ငါ့ကို သိပ်မူး နေတယ်တဲ့၊ ဖယ်စမ်း... ဆော်ရအောင်"

ဘထွေး သည် ကျွန်တော့် ကို ရိုက်ရန် ထွက်လာသည်။ သူ့အဖော် များက ဝိုင်းဆွဲထားသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ဆိုသွားသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိ၏။

ကျွန်တော် က လှည်းဆရာထံပြန်လာ၍ တောင်းပန်သည်။

"ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ အဲဒါ...ကျွန်တော်ဘထွေးပဲ၊ သိပ်မူးနေပုံ ရတယ်၊ လှည်းပေါ် တင်ခေါ် သွားချင်တယ်"

ကျွန်တော် မမျှော်လင့်စွာ လှည်းဆရာ က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

"ရွှေလွန်းလား ရွှေလွန်းဆိုမတင်ဘူး၊ မောင်ရင်ပါ ဆင်းနေခဲ့"

"နေပါဦးဗျာ.... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဘထွေး တို့ အသိုက် က လှည်းနားကပ်လာသဖြင့် လှည်းဆရာ သည် နွားများကို ကြိမ်နှက်၍ အပြေး မောင်းထွက် သည်။

ကျွန်တော် က နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း မေးမိသည်။

"နေပါဦးဗျာ....ဘယ်လိုလဲ"

လှည်းဆရာသည် ရပ်မပေး။

"ဟေ့.....သူငယ်၊ မလိုက်ချင်ရင် အထုပ်တွေ ပစ်ချခဲ့မယ်..... စကားရှည်မနေနဲ့."

ရွာရောက် ရန် က လိုသေးသည်။ အိပ်ရာလိပ်နှင့် သေတ္တာများကို သယ်ရန်မလွယ်။

ကျွန်တော် က မကျေမချမ်း မေးမိသည်။

"ရွှေလွန်းကို ဘာကြောင့် ငါ့လှည်းပေါ် မတင်ချင်တာ မင်းရွာရောက်မှ မင်းဘာသာ မေးကြည့်ပေါ့"

လှည်းဆရာ၏ အဖြေက ပြတ်တောင်းနေ၏။

ကျွန်တော် သည် ဘာမျှဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။
ရင်ထဲ၌တော့ မချမ်းသာလှ။

လှည်းဆရာ သည် ရွာတွင်း ဝင်၍ ကျွန်တော့် ကို အိမ်ရှေ့ ၌ ချပေးပြီး
ဆက်ထွက်သွားသည်။

အိပ်ရာလိပ် တစ်ဖက် ... သားရေသေတ္တာတစ်ဖက် ကိုင်ရင်း
ကျွန်တော်က ခြံဝမှ နေအိမ်ကို ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော် တို့ အိမ်မှာ ပြင်ဆောက်ထား၍ သစ်လွင်ခုံညားနေသည်။

ယခင် ကကဲ့သို့ ဝါးထရံကာ သက်ငယ်မိုးမဟုတ်။ ပျဉ်ကာ သွပ်မိုးနှင့်
ဖြစ်သည်။

အိမ်အောက်ထပ် ၌ ရုံးတစ်ခု ပမာ စားပွဲကုလားထိုင် များ ကို
တွေ့ရသည်။

အိမ်အလယ်ဆင့်၌ ခုံထည်သော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှစ်ခု ရှိနေ၏။

တစ်ခုက

"ဖ-ဆ-ပ-လ ... အဖွဲ့"

ကျန်တစ်ခုက

"ပ-တ-လ-စ ... အဖွဲ့"

ထိုစဉ် အိမ်အောက်ထပ် စားပွဲတစ်ခု၌ စုဝေး နေထိုင်ကြသူများ အနက်
လူကြီးတစ်ဦးသည် ပြေးထွက် ကြိုဆို လေသည်။

"လူကလေး ... လူကလေး သား ပြန်လာပြီ"

ကျွန်တော် က လက်ကမ်းကြိုဆိုလာသော အဘ၏ရင်ခွင်ဆီ ပြေးဝင်
မိသည်။ ပြေးဝင်မိစဉ် ကျွန်တော့် ဘဝအမှန် ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ကျွန်တော် ယခုပြန်လာသည် မှာ ယခင် ကကဲ့ သို့ မျက်နှာငယ်
ခြေချုပ်ကြီး မဟုတ်။

ယခု ကျွန်တော့် ကိုဆီးကြိုသူမှာလည်း ကျွန်းပြန် သူပုန်ကြီး
မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်သည် မြို့နယ် ဖ-ဆ-ပ-လ ဝင်၊ ပ-တ-လ-စ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ
အဘ ၏ ရင်ခွင် ၌ ... ဤသည်တို့ကို အစစ သတိပြုမိသည်။

အဘ ကို ပြန်တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။ အစ်မ ကို မမြင်ပြန်၍
မျက်ရည်ကျမိလေပါသည် တကား ...။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၀)

(၁၇) ကြယ်တွေလတွေ စုံသောညဝယ်

ထိုညက ခရီးပမ်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘယ်မှ ထွက်မလည် ဘဲ
စောစောဝင် အိပ်သည်။ နံနက်၌လည်း နေအတော်မြင့် မှ အိပ်ရာက နိုးသည်။

အဘတပည့်များ ကျေးသော ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့် လက်ဖက်ရည် ကြမ်း
သောက်ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲ၍ ရွာတွင်း သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရွာခံ လူများသည် အိမ်ပေါက်စေ့ ထွက်ကြ၍ ကျွန်တော့်ကို
နှုတ်ဆက်သည်။

"ဟဲ့ ... ငယ်လေး ... အမယ်လေး လူပျိုကြီး ဖြစ်လို့ပါလား"

"အံမယ် ... သန့်ဇင်က မြို့သားကြီးဖြစ်လို့ ချောလာတယ်ဟေ့"

"ဟေ့ ... အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားကြီး၊ တို့အိမ်လည်း ဝင် အဖန် သောက်ပါဦးဟ "

ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နှုတ်ဆက်ကြသည်ကို တုန့်ပြန် နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော်သည် တစ်အိမ် ခေတ္တ ဝင်ထိုင် ရသည်။ ရှိသမျှ ကျွေးသည်ကို စား၍ မြို့အကြောင်း မေးသမျှကို ဖြေရသည်။

ဘထွေး တို့ အိမ် ရောက်ချိန်၌ နေအတန်မြင့်နေပြီ။

မန်ကျည်းပင် အောက် ၌ ဘထွေးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထိုင်သောက် နေ၏။ ညနေက ဘထွေး၏ အပြုအမူ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်သေး ဘဲ အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့် ကို လှမ်းမြင်သော် ဘထွေး ပါးစပ်ကြီး ပြသွားသည်။ ထိုနောက် နေရာမှထ၍ အားရပါးရ လှမ်း ခေါ်သည်။

"ဟ ငယ်လေး ...၊ အားပါး ငါ့လူလာဟ ...၊ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးလားကွာ၊ ငြိမ်းမယ်ရေ ... ငယ်လေးဟ"

ဤသို့ ဆိုပြန်သော် ဘထွေး မှာ ရှေးယခင် အတိုင်း အမူအရာ မပြောင်းပါ တကား။

သစ်ပင်အောက် ၌ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်မိသော် အရီးလေးလည်း အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် နှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာ၏။

"ငယ်လေးရယ် ... အမယ်လေး နေနိုင်လိုက်တာ ... ညကတည်းက ရောက်တယ်ဆို ... အခုမှ ပေါ်လာသတဲ့တော် ..."

"ညက ခရီးပန်းတာ နဲ့ စောစောအိပ်တယ် အရီးလေး၊ ညက အရီးလေး ဆီ မရောက်ပေမယ့် လမ်းမှာ ဘထွေး နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ပါသေးတယ်"

ဘထွေး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

"ဟေ ... ညက မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့တယ်"

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တော့ လိုက်ရိုက်မယ် လုပ်သေး တယ်၊ ဘထွေးက အလွန်အကျွံ မူး နေတာကိုး"

ဘထွေး သည် သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်အောင် ခေါင်းခါနေသည်။

"အဲဒါပဲကြည့်တော့ ငယ်လေးရာ ... နင့်ဘထွေး အရင်ကလို မကောင်းတော့ဘူး၊ အရက်ကို နေ့သောက် ညသောက်၊ သူကြီးက မြှောက်ပေးတိုင်း မာနတွေတက်၊ လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်၊ ငါ့ကိုလည်း နှိပ်စက် ..."

"တန်စမ်းပါ ငြိမ်းမယ် ရာ၊ ဒီမှာ ငယ်လေး ... နင် ကျောက်ဖြုန်းရွှေနှီ ကို မှတ်မိလား"

"မှတ်မိတယ် အရီးလေး ..."

"အေး နင့်ဘထွေးလည်း ရွှေနှီလမ်းစဉ် လိုက်နေတယ်၊ ဘယ်နေ့ ရွှေနှီ လို ကြိုး ကျမလဲ မသိဘူး"

ဘထွေး ၏ မျက်နှာမှ ခက်ထန်သွား၍ အရီးလေးကို ဟောကံ၏။

"တော်စမ်း ဒီမိန်းမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ကျွန်တော်သည် ညနေက လှည်းဆရာပြောသော စကားများကို သတိရသည်။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် ဘထွေး သည် တကယ်လူဆိုးကြီး ဖြစ်နေပြီလော ..."

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကို ရိပ်မိဟန်နှင့် ဘထွေးသည် မျက်နှာပြင်လိုက် ပြီး "ကဲ ငြိမ်းမယ်ရာ ... ငယ်လေး အကြမ်း နဲ့ သောက်ဖို့ တစ်ခုခုသွားလုပ်ဟာ" ဟု ဆိုသည်။

"နေပါစေ အရီးလေးရယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းကအိမ် ဝင်စားခဲ့၍ ဝိုက်ပြည့် နေပါပြီ ..."

အရီးလေး သည်လည်း မျက်နှာပြောင်းသွားသည်။ မျက်နှာပြောင်း ရာမှ ကျွန်တော့်စကား ကြားသော် ပြုံးချိုသွား၏။

"ဟာ ... ဟာ၊ ကိုရွှေလွန်း တော့တူစကား ပြောတော နားထောင်စမ်း၊ မြို့သားဖြစ်လို့ လေသံ တွေ ဘာတွေ တစ်မျိုး တော့"

ထိုအခါကျ မှ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြန်မူသည်။ ယခင်က ... ဘထွေး ကိုရော အဘကိုပါ ကျွန်တော် က ကျုပ်နှင့် စကားပြောသည်။ ယခု ကျွန်တော်ဖြစ်နေရာ ဤသည်ကို အရီးလေးက သတိပြု မှတ်ချက် ချခြင်း ဖြစ်သည်။ "အေးပါတော် ... လေသံသာပြောင်းပါ၊ စိတ်ထားတော့ မပြောင်းပါနဲ့၊ ဝိုက်ပြည့်ပြည့် မပြည့်ပြည့် စားတော့ စားဦး၊ အရီးလေး ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်လိုက်ဦးမယ် ..."

အရီးလေး ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က သတိရ၍ မေးသည်။

"ဒါထက် ကလေးတွေကော ... မမြင်ပါလား"

"အကြီးကောင်တော့ ကျောင်းပို့ထားပြီကွာ ... ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ဒါမှ စာလည်းတတ်မယ်၊ အိတ်စရိတ် လည်း သက်သာတာပေါ့၊ အငယ်ကောင် ကတော့ လျှောက်ဆော့နေတယ်"

"နမကော ..."

"ခင်မြိုင် က မင်း မယဉ်နွယ် တို့ အိမ်မှာ ဝိုင်းကူဝိုင်းစား သွားနေတယ်၊ ဒါထက် မင်း ... မင့်ကောင်မလေး မယဉ်နွယ် နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

ကျွန်တော် အနည်းငယ်တော့ ရှက်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။

"ကျွန်တော့် ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး ဘထွေးရယ်၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ ..."

ဘထွေး က သဘောကျ၍ တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

"အေးပါ ... ငါ့လူရာ ... မင်းသူငယ်ချင်းပဲ ထားပါတော့၊ မယဉ်နွယ်က မင်းအကြောင်း ခဏခဏ မေးတယ်"

"မယဉ်နွယ် က ကျွန်တော့်ကို တကယ်မေးသလား"

"မေးပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ဒါထက် ငါ့လူ ... မင်း မယဉ်နွယ်ကို အခု တွေ့ရင် သောက်ရမ်းပစ် ကြိုက်မှာပဲ၊ မယဉ်နွယ် က အခု သိပ်လှနေတယ်"

"မယဉ်နွယ် အစကတည်းက မယဉ်နွယ်ကို ကြိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊
ဟား ... ဟား ..."

"ဘထွေးကလည်း ဒီတုန်းက ကျွန်တော် ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊
ဘယ်ကြိုက်တာ ဟုတ်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် မယဉ်နွယ်ကိုတော့ တစ်နေ့မှ
မမေ့ပါဘူးဗျာ ..."

ဘထွေး ၏ မျက်နှာမှာ တည်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ
ညည်းညည်းညူညူ ဆို၏။

"မင်း ... မယဉ်နွယ်ကို မကြိုက်သေးရင်လည်း မကြိုက်နဲ့တော့ကွာ ...၊
ဒါမှအေးမှာ ..."

"ဘာပြုလို့လဲ ဘထွေး ..."

"ဘာပြုလို့ရမလဲ ...၊ ငါ့လူအဘနဲ့ သူကြီးနဲ့က အစကတည်းက
မတည့်တာ၊ အခုတော့ ကမ္ဘာရန်တွေ ပိုဖြစ်ကုန် တာပေါ့"

"ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ ..."

"မင်းအဘကလည်းကွာ ဆိုရှည်လစ် ဆိုလား ဘာလား၊ အဲဒီဝါဒီတွေ ကို
တရားဟော၊ လယ်သမားတွေကို သီးစားခ စပါး မပေးအောင် တရား
ဟောလိုဟော၊ သူကြီးနဲ့ ပုလိပ်တွေ က စပါးလိုက်သိမ်းတော့ မင်းအဘနဲ့
လယ်သမား တွေက သူတို့အလံကြီး တွေထူပြီး တားလိုတား နဲ့ သောက်ကျိုးနဲ့
မင်းအဘပါပဲကွာ ..."

"အဘ လုပ်တာ မှန်တာပေါ့ ဘထွေးရာ ..."

"ဟေ ... မှန်တယ် ..."

"မှန်တယ်၊ ဘထွေးလည်း သိသားပဲ၊ ကျွဲနွားနဲ့ ရှန်းပြီး လုပ်ရတော့
လယ်သမားတွေပဲ၊ သီးစားခတစ်မျိုး၊ စပါးပေး က တစ်ဖုံနဲ့ စပါးလည်းပေါ်ရော
သူကြီးလို မြေပိုင်ရှင် တွေကပိုထဲ ရောက်ကုန်ရော၊ ဒီတော့ တစ်ခါ စပါးပေး။
ငွေပြန်ချေး၊ လယ်သမားတွေ ဒီဒုက္ခသံသရာက ဘယ်လိုလွတ်မလဲ ..."

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ဘထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ
မကျေနပ်။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့လယ်သူ့မြေ ... သူ့ငွေ
မဟုတ်လား၊ မင်းအဘ တို့ မင်းဆရာ တို့ ဟောသလို သူ့မြေပြန်မဆပ်တမ်းဆိုလျှင်
နောက်ဘဝ အကြွေး မကျေမြေဆိုတော့ ... သွားမြေခံရပြီး၊ မြီရှင်အိမ် မှာ
ခွေးတွေနွားတွေ ဖြစ်မကုန်ဘူး လား ..."

"ဘထွေးရာ ဒီအယူအဆတွေဟာ ခေတ်ကုန်ပါပြီ၊ ကမ္ဘာဦးအစ
ပဒေသာပင်ခေတ်မှာ ... ဘယ်မှာ မြေမဲ့ မြေပိုင်ရှင် ရှိလို့လဲ၊ ကမ္ဘာဦးတောင်
မတွက်ပါနဲ့လေ ... ဒီရွာတစ်ဝိုက်က မြေတွေဟာ ဓားမဦးကျမြေတွေ မဟုတ်လား၊
သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားတာက သူတို့ မတရားသွေးစုတ်
လူလည်လုပ်သိမ်းယူလို့ မဟုတ်လား"

"ဒါတော့ ... ငါ့လူရ တို့ကလည်း ငွေချေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ဘာလို့ငွေချေးလဲ ... မိုးဖျက်ပိုးဖျက်လို့
စပါးမအောင်ဘူး၊ စပါး အောင်တောင် ပေါက်ဈေး မကိုက်ဘူး၊ ဈေးဆိုတာလည်း
သူတို့နဲ့ ချစ်တီးတွေနဲ့ ... နောက် ဘထွေးသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်

ကုန်သည်ကြီးတွေ ကစားယူတာပါပဲ။ ဒီတော့ ဘထွေးတို့မှာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ရင်းက ... ကြွေး မပေးနိုင်၊ ကြွေးမပေးနိုင်တော့ အတိုးတက်၊ အတိုးတက် တော့ ဝမ်းစာစပါးတောင် မချန်ဘဲ သိမ်း၊ ငတ်လို့လဲ သေချင်သေ ပေါ့။ ဒီတော့ ဘယ်သူက အကုသိုလ် လုပ်တာလဲ"

ဘထွေးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို နားထောင်နေရာမှ ခေါင်းခါသည်။ သူခေါင်းခါ ပုံမှာ စိတ်ပျက်၍ ခါသောပုံ ဖြစ်သည်။

"ငယ်လေးရာ ... ငါ့လူက အဖေ့သားပဲ၊ မင်းအဖေလည်း ဒီစကား ပြောတယ်၊ မင်းဆရာ လည်း ဒီစကား ပြောတယ်"

"ဒါထက် ... ဆရာကော"

"အေး ... အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ၊ မင်းအဘနဲ့ ... မင်းဆရာကလည်း တစ်မှောင့်ပဲ ကိုယ့်လူ ... မတည့်ကြဘူး၊ မင်းဆရာ ဝါဒ က သာကြမ်းသေးတယ်၊ ဘာတဲ့ ရုပ်ဝါဒဆိုလား၊ နောက်ဘဝ လည်း မရှိဘူး ပြောတယ်၊ ဘုရား ရှိခိုး တာလည်း ... အဲ ... ဘိန်းစားအလုပ် တဲ့ အံ့ရောကွာ ငှက်ဂိုဏ်း ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်"

"ဆရာ အခုဘယ်မှာလဲ ... ရွာမှာပဲလား"

"ဟင့်အင်းကွ၊ မင်းဆရာ ဒီနယ်မှာ မင်းအဘ လောက် မစွံဘူး၊ သူက မြို့ပေါ်မှာပဲ နေတယ်၊ ဒီနေလည်း ... မင်း အဘတပ် နဲ့ ကျော်ရိုက် တို့ တပ်က ဆော်မှာပဲ"

"ဗျာ ... ကိုငကျော်ရိုက် တို့တပ်၊ ကိုငကျော်ရိုက် က ဘာလဲ"

"အံ့မယ် ... ငကျော်ရိုက်က အခုမှ ဗိုလ်ကျော်ရိုက်အစစ် ငါ့လူ၊ သူက ... ပြည့်သူ့ရဲဘော် ခေါင်းဆောင်လေ"

ဤတစ်ကြိမ် စိတ်ပျက်ခေါင်းခါမိသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။

အရီးလေသည် သံပုရာရေ ဆမ်းထားသော ဆတ်သားခြောက်ကင် လာချပေးသည်။

"ငယ်လေး အဖန်သောက်နှင့်ဦး၊ မနက်စာလည်း တို့နဲ့စားရမယ်နော်၊ အရီးလေး ဟင်းရှာ ထွက်လိုက်ဦးမယ်"

"ဒုက္ခရှာလို့ အရီးလေးရာ၊ ရှိတာနဲ့ပဲ စားကြတာပေါ့"

"ဒုက္ခ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ရောက်တုန်း ကျွေးရတာ၊ ပြီးတော့ ငါ မယဉ်နွယ် တို့အိမ် ဝင်ခဲ့ဦး မယ်"

အရီးလေးသည် အဓိပ္ပာယ်ပါပြော၍ ထွက်သွား၏။

"ဒါထက် ဘထွေးလေးက ဘာလို့ လွန်လွန်ကျူးကျူး သောက်စား နေရတာလဲ ဘထွေးရာ"

ဘထွေး ဝိုင်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်၏အမေး ကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

"ဖြေပါဦး ဘထွေး"

ဘထွေးက သက်ပြင်းရိုက်၏။

"စိတ်ညစ်လို့ ပေါ့ ငယ်လေးရာ"

"ဘထွေး ဘာတွေစိတ်ညစ်လဲ"

ဘထွေး သည် ဒုတိယမိ သက်ပြင်းချပြန်သည်။

"ငါ့လူက ကံကောင်းပြီး မြို့တက်သွားရတာကို ... ရွာမှာ ဘာတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ငါ့လူမှ မသိတာဘဲ"

"သိသင့် သလောက်တော့ သိတာ ပေါ့ ဘထွေးရယ် ... ဆိုပါဦး ဘာတွေဖြစ်လဲ"

"ဘာတွေဖြစ်ရမလဲ၊ ငတ်ပေါက်တွေ တိုးတာပေါ့ကွ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ ဝင်လာတော့ မြို့က ကုန်သည်တွေ တက် လိုက်တာကွာ၊ ရွာမှာရှိတာ အကုန်ဝယ်တာပဲ၊ ဆီရော ... ပဲရော ... စပါးရော၊ အထည်ရော၊ ထောင်မလဲ သဲကော်တွေ ဈေးတောင်းသလောက် ပေးတယ်၊ တို့လည်း ဈေးကောင်းတယ်ဆို ရောင်းလိုက်ကြတာ ... ထောင်မလဲ သဲကော်တွေ ဝန်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားရတယ်၊ နောက် ... တို့မြို့တက်ဝယ်တော့ အင်္ဂလိပ်တွေ တစ်ကျပ် ကို ဂျပန်တွေ တစ်ရာနဲ့ လဲရတယ်၊ နောက်တော့ ဂျပန်တွေဆို လုံးဝလက်မံတော့ဘူး၊ မင်းကြည့် မလား ... အိမ်ပေါ်မှ ဂျပန်တွေ ဝန်အိတ်နဲ့အပြည့် နှစ်အိတ်ကျန်သေးတယ်"

"တော်ပါပြီ ဘထွေးရာ ... မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး"

"အေး ... မကြည့်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ တို့မှာ ဝမ်းစာစပါးလည်း မရှိဘူး၊ ဆီဆားတောင် မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ... အကြားရှုပ်တို့၊ အငွန်တို့၊ ကိုဟန်မဒါး တို့ဆီက စပါးပေးနဲ့ ကြွေးယူ ရတာပေါ့"

ဘထွေး သည် သူ့ဘဝသူစိတ်နာဟန် ထို့ခန့် တံတွေး ထွေးလိုက် သည်။

"ပြီးတော့ ... နွားတွေလည်း ဂျပန်ဆွဲထားတော့ မိုးကျနွားလည်း မရှိ၊ ဝမ်းစာမပြောနဲ့ ... ပျိုးစပါးတောင်မကျန်၊ မိုးတွင်းစရိတ်ဆို ဝေးရော၊ ဒါနဲ့ အလကပ္ပက ငွေထုတ်ချေးတယ်၊ အခုတော့ ... တို့လယ်တွေ အလကပ္ပလယ် တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီကွာ"

နွေနှံနက်သည် ရင့်လာသဖြင့် ပူပြင်းလာ၏။ ဘထွေးစကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အိုက်လူအိုက် ဖြစ်လာ သည်။

"ငါ့အစ်ကို ... မင်းအဘ ကတော့ ပြောမှာပဲ၊ လယ်ယာတိုက်ပွဲတို့ နောက်ပြီး ... ဘာ ... အဲ ... မြေရှင် ပဒေသရာဇ် တော်လှန်ရေးတို့၊ ခက်တာက လက်ငင်း လယ်ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ၊ ဒုက္ခရောက်ကုန်တဲ့ လူတွေ အများကြီးပေါ့၊ ငါတောင် အတော်ခံလိုက်ရတယ်၊ သူကြီး တယ်ပေလို့သာကွာ ... နို့ဖြစ်ရင် ... ဟင်း ဦးသာဇံကြီး က မင်းအဘထင်သလောက် မဆိုး ပါဘူး"

"ဦးသာဇံက ဘယ်လိုမဆိုးတာလဲ"

"ဟ ... ငါ အခု လယ်လုပ်နိုင်တာ သူ့ကျေးဇူးပေါ့၊ အေး ... သူလည်း မသက်သာပါဘူးကွာ၊ မင်းအဘ ကောင်းမှု ကြောင့် သီးစားခံတွေရော စပါးပေး တွေပါမရလို့ အရင်ကလောက် ငွေစ မတောင့်တော့ဘူး"

ကျွန်တော်သည် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ သည်။

"နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ အခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဘုရင်ခံကခေါ်ပြီး အစိုးရ အဖွဲ့ ခိုင်းထားတယ်၊ ဘထွေးတို့ဆီ ရောက်လားတော့ မသိဘူး၊ ပေါင်းတည်မှာတော့ ဘိုင်စကုတ်ရုံကြီးထဲမှာ တစ်ခါ ...၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဘောလုံးကွင်းကြီးထဲမှာ တစ်ခါ၊ ဗိုလ်ချုပ်က ပြောသွားတယ်၊ လယ်လုပ်သူတိုင်း လယ်ပိုင် ရမယ်တဲ့၊ ကြွေးမြီးတွေ လျှော့ပစ် မယ်တဲ့၊ အမတ်ကြေး တွေ ထုတ်ပေးမယ်တဲ့၊ အဲ ... ဒါတွေ လုပ်နိုင်ဖို့ လွတ်လပ်ရေး ရအောင် လုပ်ရမယ်တဲ့"

ကျွန်တော့်စကားသည် ဘထွေးအတွက် မစူးရောက်။

"တော်စမ်းပါ ငါ့လူရာ ...၊ ဓားမခေတ်တုန်းက ဒေါက်တာဘမော်လည်း ဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ ..."

"ဒါပေမယ့် ... ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ဒေါက်တာဘမော်က တခြားစီပဲဗျ"

"ငါ့လူဗိုလ်ချုပ်လည်း ငါနားမလည်ဘူး၊ ဒေါက်တာဘမော်လည်း အလကားပဲ ၊ အေး မင့်မယဉ်နွယ်အဘ ဦးသာဇံကတော့ ငါ့အပေါ် ကောင်းတယ်၊ မင်းအဘ ငါ့အစ်ကိုထက် ကောင်းတယ် ..."

ကျွန်တော်တို့တူဝရီး ရှေ့ဆက်စကားပြော၍ ရတော့မည် မဟုတ်။ ကံအားလျော်စွာ အစိုးလေးသည် ပုံသကူကြက်တစ်ကောင်နှင့် ပြန် ရောက် လာ၏။

"ငယ်လေး ငါ မယဉ်နွယ်ကို ဝင်ပြောခဲ့တယ်"

အစိုးလေး သည် ဤမျှသာ ပြော၍ အိမ်ပေါ်တက်ကာ ကြက်သား ဟင်းချက်သည်။

ဘထွေး ကလည်း စကားကို ပြောင်းသည်။

"ဒါထက်ငယ်လေး ... တို့ဒီညနေ ပျားလိုက်ဖွပ်ကြဦးမလား၊ ခါလည်း တည်ကြရအောင်"

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် ပျားဖွပ်ခြင်းနှင့် ခါတည်ခြင်းကို စိတ်မဝင်စား လှတော့၊ သို့သော် ဘထွေး စိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရ၏။

အစိုးလေး ဟင်းချက်စဉ် ကျွန်တော်သည် ရွာတွင်း တစ်ခါပြန် ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာသူရွာသားများနှင့် စကားပြောကြည့်သောအခါ တက်တက် ကြွကြွ လုပ်ခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးပြီးလျှင် လွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးရလျှင် တစ်မျိုးသားလုံး ချမ်းသာရေး ...။

ယခု လွတ်လပ်ရေး လည်း မရသေး။ ချမ်းသာရေးကား ဝေးစွ။ အိမ်တိုင်းရှိ ရက်ကန်းစင်များ အားလုံး ရပ်ထားရသည်။ ဝါတွေရှိသော်လည်း ရက်လုပ်၍ အကျိုးမရှိ။ ရွာမှဖြစ်သော ချည်ကြမ်းထည်ထက် အင်္ဂလိပ် နှင့် အတူ ပါလာသော စက်ရက် စက်ရိုက် အဆင်အသွေး အသားချောသာသော အထည်တို့က ဈေး၌ ပိုမို မျက်နှာပွင့် နေသည် မဟုတ်ပါလော ...။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၃၁)

ကျွန်တော် သည် ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းဘက် ဆက်လျှောက် ခဲ့ သည်။

ကျွန်တော်သည် လောကဓာတ် ကျောင်းနေရာ၌ ကျောင်းသစ် ပြန်မပေါ်သေး။

ကိုးဆောင်းတွဲ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ရောက်သောအခါမှ အစစ မပြောင်း လဲသည် ကို တွေ့ရသည်။

ခြေတံရှည် ကျောင်းသစ်မှ လောကုတ္တရာစာ သင်တန်းပြီးစီးချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းသားများ သင်ပုန်းကိုယ်စီနှင့် ဆင်းလာကြသည်။

သူတို့ အားလုံး ဆွမ်းဟင်းခံထွက်ရန် အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ဦးပဉ္စင်း ဦးကောဝိဒသည် စာသင်ကျောင်းထက်မှ ဆင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်က လမ်းဘေး တွင် ခူးတုပ် ဦးချ သည်။

"ဟကောင် ငသန့်ဇင်ပါလား ...၊ အံမယ် ငါ လူတွေဘာတွေ မှားလို့၊ နင် ဥပဓိရုပ် သိပ်ကောင်း လာသဟ"

ဤသို့ အစချီ၍ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် စကားအတန်ကြာ ဆိုတော်မူသည်။

"ကဲ ... ကဲ ... ဆရာတော်ကို သွားကန်တော့ဦး၊ သန့်ဇင်ရေ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကဲ့ ..."

ဦးပဉ္စင်း၏ မျက်နှာတော်မှာ သိက္ခာပိုမိုပြည့်နေသည်။ အသံတော် ၌လည်း ကြင်နာအေးချမ်း မှု ပြည့်နေ၏။

ကျွန်တော် သည် ကျောင်းထက်တက်ခဲ့ကာ ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြု ၏။ ဆရာတော်ကလည်း ဝမ်းသာစွာ ကျွန်တော့် အား လက်ခံစကားပြော သည်။

"ငသန့်ဇင် နှင် ငါ့လာကန့်တော့တာ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့"

"တင်ပါ၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကြီးမှ တပည့်တော် ပိုသိပါတယ် ဘုရား ..."

"အိမ်း ကျေးဇူးမမေ့သူ ကြီးပွားတယ်ကွဲ့၊ မှတ်ထား၊ ဒါထက် ငါ့တပည့် ဘယ်အတန်း ရောက်နေပြီလဲ"

"တပည့်တော် ခုနှစ်တန်း ဖြေခဲ့ပါတယ်ဘုရား"

"ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ဘာသာမျိုးခြား စာစကား၊ မှတ်သား တတ်ကုန်ကြတဲ့၊ ပညာဆိုတာ ဘယ်ပညာမဆို ကောင်းတယ်၊ မှတ်ထား အေးကွာ ... ငါလည်း လောက ဓာတ်ကျောင်း ပြန်ထောင်ပေးဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ ခုထိ မအောင်မြင်သေးဘူးကွ၊ ကာလကြီး လည်း မကောင်းပါဘူးကွာ"

ဆရာတော် သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့် ရွာအကြောင်း ပြောပြသည်။

ရွာတစ်ဝိုက်၌ ခိုးသားဓားပြ ထူကြောင်း၊ နွားခိုးမှု အလွန်များကြောင်း၊ သေရည်သေရက် သောက်စားသူ ပေါလာကြောင်း စသည် ဖြစ်သည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေ အကြောင်း ပြောသောအခါ၌ ဆရာတော်၏ အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။

"မင်းဆရာ ငအုန်းဖေ ကတော့ သိပ်မိုက်သကွယ် ...၊ ငါ သူ့ကို စာသင် ပေးပြီး မြို့ရွာ ကော်မတီတွေဆီ မေတ္တာ ရပ်ခံပြီး လောကဓာတ် စာသင်စေသကွဲ့၊ ပြီးတော် ဆရာဖြစ်သင် အောင်အောင်လည်း ငါပဲ ကြံဆောင် ပေးသကွဲ့၊ ငါ့ကျောင်းဝင်း ထဲ လောကဓာတ်ကျောင်း ဖြစ်အောင်လည်း ငါစွမ်းဆောင် ပေးသကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် အင်း အခုတော့ ဘာသာရေးဆိုတာ ဘိန်းတဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်ဟာ လူညာကြီးတဲ့၊ အသည်းလည်း နာသကွာ၊ အိမ်း ... မင်းလည်း လောကဓာတ်စာ သင်ပြီး ရတနာသုံးပါးတော့ မပြစ်မှားနဲ့ ကြားလား"

ဆရာတော် သည် စိတ်ရှိသမျှ မြွက်ကြားပြီး ဆွမ်းခံချိန်ရောက်သဖြင့် သင်္ကန်းရုံရန် အတွင်း ခန်းသို့ ကြွတော် မူသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ကို ဦးချပြီး ရွာတွင်းပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းမှအထွက်၌ ဦးလေးပုကြီး၏ နေရာဆီ ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ဦးလေးပုကြီး မတွေ့ ...။ နောင်မှ ဦးလေးပုကို ဦးလေးပုညီ ... ပုလိပ်ဝန်ထောက် ဦးမောင်လေးက လာခေါ်သွားသဖြင့် အောက်ပြည် သံလျင်မြို့သို့ ရောက်နေ ကြောင်း ကြားသိရသည်။

(ဦးလေးပုသည် ယခုတိုင် ရန်ကုန်မြို့၌ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်။ သူကို ရန်ကုန်ပြည် သူ့ဆေးရုံကြီးနှင့် ဒါဗရင်ဆေးရုံ အမှုထမ်း အားလုံး သိကြသည်။ ဦးလေးပု၌ ဦးလေးဦးမောင်လေး အပြင် ဒေါက်တာသိန်းခေါ် ညီ တစ်ယောက် ရှိသေးသောကြောင့်တည်း။)

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့နံနက်စာကို ဘထွေးလေးတို့အိမ်၌ စားသည်။

ထမင်းစား ပြီးနောက် ဘထွေး ခါတည်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို ဘေးမှကြည့်နေမိ၏။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောပြီးသော အရီးလေးသည် ခြံထွက်၍ တစ်စုံတစ် ယောက်ကို မျှော်နေသည်။

မကြာမီ အရီးလေး ကျွန်တော့်ထံပြေးလာသည်။

"ဟဲ့ ကောင် ငယ်လေး၊ ဟိုမှာနှင့်အဆက် လာနေပြီ"

ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံး သည် လည်ချောင်းအထိ ခုန်တက် လာလေ သည်လော မှတ်ရလောက်အောင် ဆောင့်တုန် သွားသည်။

ခြံပြင်ရွာလမ်း၌ ကြော့ရှင်းသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် လျှောက်လာနေ၏။

မယဉ်နွယ်... မယဉ်နွယ်။

ကျွန်တော့်ရင်များ ပိုခုန်လာ၏။

မယဉ်နွယ် သည် တွာမြေမပျက် အိမ်ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်း မှန်မှန် လျှောက်လာနေ သည်။

"ဟေး... မယဉ်နွယ်ဘယ်လဲ၊ အရီးလေးတို့အိမ်လည်း.... ဝင်ကောင်း ပါတယ်တော်"

အရီးလေးက လှမ်းအသံပြုသဖြင့် မယဉ်နွယ် ခြေလှမ်းတုံ့သွား သည်။ ခေတ္တသော် မယဉ်နွယ်သည် ရှေ့ဆက်ရ ကောင်းနိုး..ခြံတွင်း ဝင်ရကောင်းနိုး နှင့် ချီတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်နေ၏။

အလိုက်သိသော အရီးလေးက ခြံပြင်ထွက်ကာ မယဉ်နွယ်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

ခြံတွင်းရောက် မှ အရီးလေးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဆိုသည်။

"မယဉ်နွယ်... ဟိုမှာသန့်ဇင်...ငယ်လေး မယဉ်နွယ်"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တုန်ရီချောက်ချားစွာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ယခု တွေ့ကြုံပြန်တော့လည်း ဘယ်ကစ နှုတ်ဆက်ရမည် မသိ။

မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်ခွဲရစဉ်က ဆံတောက်ပျိုးစ ...ယခုမူ ဆံတောက်သိမ်း၍ အုပ်လုံးသွင်းစ။

အုပ်လုံးမမီသေးသော ဆံယဉ်စများက နဖူးနှင့် နားသယ်တွင် ခွေခွေနွယ်နွယ် ကျဆင်းနေသည်။

ဖြူဖြူစင်စင် အဖြစ် ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ထင်လေသော မယဉ်နွယ်သည် ယခုအခါ ဖြူစင်ရုံမက... ဝါဝင်း တင့်ရွှန်း နေ၏။

အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်က အားတင်း၍ခေါ်သည်။ ကြီးစား၍ အသံကျယ်ကျယ် ခေါ်လိုက်သော်လည်း လည်ချောင်း မှ လေသံသာထွက်လာ၏။

"မယဉ်နွယ်..... "

မယဉ်နွယ် ရုတ်တရက် မထူး။ ပါးမိုမိုများထက် ရှက်သေးနီရဲနေသည်ကို မြင်ရ၏။ မျက်လုံးပြာများက ကျွန်တော့်ကို ကွက်ခနဲကြည့်သည်။ ထို့နောက် မြေသို့စိုက်လေပြီးမှ တစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။

"မယဉ်နွယ် "

ကျွန်တော်က ထပ်ခေါ်မိသည်။

မယဉ်နွယ် ၏ ပါးထက် ရှက်သွေးမပျောက်။ သို့ရာတွင် ပါးခွက်များ ပေါ်အောင် ပြီးသည်။ ပြီးရင်းလည်း ထူးသည်။

"သန့်ဇင်..... "

ကျွန်တော်က ဘာစကား ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ မယဉ်နွယ်ကလည်း မျက်လွှာကလေးချ ကာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို ရိပ်မိဟန် အရီးလေးက ဝင်ကူ၏။

"လာကြဟယ်... နင့်တို့က မတ်တတ်ကြီး၊ လာ...လာ.... အပေါ်ထပ်ကို"

ကျွန်တော်က အလိုက်သိသော အရီးလေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

မယဉ်နွယ်က အနည်းငယ် တွန့်ဆိုင်းနေ၏။

သတ္တိမသိမသာ ပြန်ဝင်လာသော ကျွန်တော်က ရှေးဦးစွာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖိတ်ခေါ်ရသည်။

"လာပါဟ... မယဉ်နွယ် ...တို့ အေးအေး ဆေးဆေး စကား ပြောကြ ရအောင်"

မယဉ်နွယ် သည် မျက်တောင်ကော့ များလှန်၍ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ငြင်းတော့မငြင်း။

ကျွန်တော် ရှေ့မှနေ၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ မယဉ်နွယ်က အရီးလေး နှင့် အတူ နောက်မှလိုက်လာသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ အရီးလေးက မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီ ထွက်သွား၏။

အရီးလေးတို့ အပါထပ် ကြမ်းခင်းထားသည်မှာ နှစ်ဆင့်ဖြစ်သည်။ အောက်ဆင့်မှာ ဖိနပ်ချွတ်ဖြစ်၍ အပေါ်ဆင့် မှာ ဖိနပ်ချွတ်ထက် တစ်တောင်ခန့် မြင့်သည်။

မယဉ်နွယ်သည် အပေါ်ဆင့်၌ထိုင်ရင်း ခြေထောက်များကို ဖိနပ်ချွတ်သို့ ချထားသည် ဖြစ်ရာ ရွှေခြေကျင်း များ ပေါ်အောင် မြင်ရသည်။

မယဉ်နွယ်က မျက်လွှာချထားသဖြင့် ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်၏ ခြေထောက်ကလေးများ ကို စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

ဝါဝင်းသော ခြေထောက် ကလေးများက ရွှေခြေကျင်းနှင့် လိုက်ဖက် တင့်ရွန်းနေသည်။ ခြေသည်းလေးများမှ ပန်းနုရောင် ပြေး၍ ခြေဖမိုးထက် အကြောစိမ်းလေးများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ဤခြေထောက် လေး များကို တစ်ကြိမ်က ရဲရဲတင်းတင်းကိုင်၍ ဖုံသိပ်ခဲ့သည်ကို သတိရမိ၏။ ယခုအခါ ထိုစဉ်က ရဲတင်းသောသတ္တိများ ဘယ်ဆီရောက်နေပါသနည်း။ ဘယ်ဆီ ရောက်နေပါသနည်း ...။

ကျွန်တော် က ငြိမ်လွန်း သဖြင့် မယဉ်နွယ်သည် အနေအထိုင်ကျပ်ဟန် စကားမရှိ စကားရှာကြံ ဆို၏။

"သန့်ဇင် ... နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲဟင်"

"ငါ မနေ့ညက ရောက်တယ်"

"ပေါင်းတည်နဲ့ ဒီက အဝေးကြီးလား"

"သိပ်မဝေးပါဘူး ... မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်"

"မိုင်ခြောက်ဆယ်ဆိုတာ အဝေးကြီးပေါ့"

"မဝေးပါဘူး မယဉ်နွယ်ရယ် ... ရန်ကန်ဆိုရင် ဒီကနေ မိုင်နှစ်ရာလောက် ရှိတယ်။ အဲဒါတောင် လူတွေ သွားနေ ကြတာပဲ"

"နင် ရန်ကန် ရောက်ဖူးတယ်"

"ရောက်ဖူးတယ် မယဉ်နွယ် ... ဟိုတလောက အထွေထွေ သပိတ်ကြီး မလှန်ခင် တို့ကျောင်းက သမဂ္ဂ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ငါသွားရတယ်"

"အဲဒီသပိတ်ကြီးဆိုတာ ဘာလဲ"

"သပိတ် မှောက်တယ်ဆိုတာ ... အစိုးရကို အာဏာဖီဆန်တာ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီတစ်ခါ ... ပုလိပ်တွေကပါ သပိတ်မှောက် လို့ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ အရှုံးပေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကို အစိုးရအဖွဲ့ ခိုင်းရတယ်။ တို့ ... လွတ်လပ်ရေး ရခါနီးပြီး မယဉ်နွယ်"

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ပြောသော စကားများကို မယဉ်နွယ် အားလုံးကုန် နားလည်ဟန်တော့ မတူ၊ သို့ရာတွင် မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီး ချီးကျူး သည့် အတွင်းစိတ်ထားကို ဖော်နေသည်။

"သန့်ဇင်..... နင်ခုထိ ဒါတွေလုပ်တုန်းပဲ နော်.... နင်သိပ်သတ္တိ ကောင်းတာပဲ"

အရီးလေး သည် လက်ဖက်သုတ်နှင့် အကြမ်းအိုးလာချပေးသည်။

"စားသောက်ရင်း စကား ပြောကြဦး၊ အရီးလေး သောက်ရေ ငင်လိုက် ဦးမယ်"

အရီးလေးသည် တမင်ရှောင်ထွက် သွားမှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်။ မယဉ်နွယ်လည်း ရိပ်မိပေလိမ့်မည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် စကား အတန်ပြောမိ ကြပြီဖြစ်၍ မယဉ်နွယ်ရော ကျွန်တော်ပါ တွေ့စကလောက် တစ်ဦး ကို တစ်ဦး မရှုက်ကြတော့။

"နင်မနှစ်နေက ဘာလို့ ပြန်မလာလဲသန့်ဇင်၊ အရီးလေးတို့ပြောလို့ ငါက နင်ပြန်ဦးမလားလို့"

"ငါလည်း ပြန်လာချင်လို့ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာပဲ မယဉ်နွယ်၊ ကျောင်းပိတ်တုန်း စာကြိုးစားစရာရှိနေလို့"

မယဉ်နွယ် ၏ မျက်နှာ၌ ကျွန်တော်အမျိုးအမည်မသိသော အပြုံးကလေး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

မယဉ်နွယ် ၏ မျက်နှာ၌ ကျွန်တော်အမျိုး အမည်မသိသော အပြုံး ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

"နင်ဘာပြုံးတာ လဲ မယဉ်နွယ်"

"ဪ..... မြို့မှာနေရတဲ့လူက တောကိုပြန်ချင်လို့ တစ်ပိုင်းသေ နေတယ် ဆိုလို့ပါ"

"နင်...ငါပြောတာ ကို မယုံဘူးလား"

"ငါမယုံဘူး လို့ မပြောပါဘူး"

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်၏အဖြေကို မကျေနပ်။ ထို့ကြောင့် အိတ်တွင်း ၌ သွားလေရာ ပါသောပစ္စည်းများကို ထုတ်ပြသည်။

"ဒီမှာကြည့်စမ်း မယဉ်နွယ် နင့်ဆွဲကြိုးလေးနဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေး လေ"

မမျှော်လင့် သည်တို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ပထမသော် မယဉ်နွယ် အံ့အား သင့်သွားသည်။ ခဏ၌ မူမျက်နှာ ဖွေးဖွေးလေး ၌ ရှက်သွေးများ ပြန်ဖျန်း လာသည်။

"နင် ဒါကို အခုထိ သိမ်းထားတုန်းပဲလား သန့်ဇင်"

"သိမ်းထား ရတာပေါ့ မယဉ်နွယ် ဒါတွေဟာ နင့်ကိုယ်စား တွေပဲ.... နင့်ကိုလည်း ငါတစ်နေ့ မှမမေ့ဘူး"

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၂)

မယဉ်နွယ် က မျက်လွှာချထားရာမှ မျက်တောင်များပင့်၍ ကျွန်တော့ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ကလည်း မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများကို ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေ မိသည်။

တစ်သက်ဝယ် လူချင်းမျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကျွန်တော်မကြာခဏ ကြည့်ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခု မယဉ်နွယ် နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိစဉ်ရင်၌ ခံစားရသော ဝေဒနာမျိုးကို တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားဖူး။

ရင်၌စိမ့်ခြင်း၊ အေးခြင်း၊ နွေးခြင်း၊ ဟာခြင်း၊ ဖိုခြင်းတို့သည် တစ်လှည့်စီ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကြာကြာ ကြည့်မိပြန်တော့ ရှက်သလို သနားသလို ဘာလိုလိုဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများကိုမူ လွဲဖယ်၍မရ။ ရင်မှ ဝေဒနာ သံသရာ မှာလည်း ထပ်ကာလည်လျက် ရှိသည်။

ဆိုင်မိနေကြသော မျက်လုံးများကို လွဲဖယ်မိကြသည်။ နောက်ရင်မှာ တခိုင်းခိုင်းခုန်၍ မောနေသည်။ လည်ချောင်း ၌ လည်း ဆို့နှင့်ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ကိုယ်လက်များ တုန်ယင်ကာ ချွေးစေးများလည်း ပြန်လာ၏။

မယဉ်နွယ် ၏ မိုးမောက်သောရင်များ မြင့်ချိန်မို့ချီ လှုပ်ရှားနေသည် ကိုလည်း ကျွန်တော်သတိ ပြုမိသည်။ ဖြူဝင်း သန့်စင်သော မယဉ်နွယ်၏ လည်တိုင် အခြေ၌ တဆက်ဆက် သွေးတိုးခုန်လှုပ်နေခြင်းကိုလည်း မြင်မိ သည်။

အတန်ကြာမှ ခြောက်ကပ်နေသော လည်ချောင်းကို ကျွန်တော်က တံတွေးမျို ၍ စိုစေပြီး စကားကြိုးစား ပြောရ၏။

"ရွာကို.... နို့မို့ရင် ပြန်ချင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး မယဉ်နွယ်၊ ရွာပြန်ရောက်ရင်... ကြိုမယ့် ငါ့အစ်မ မရှိ တော့ဘူး မဟုတ်လား"

ပြောရင်း ကျွန်တော် သည် အမှန်တကယ် ဝမ်းနည်းလာသည်။

"အမေ မရှိ တဲ့ ရွာ ကို ပြန်လာရတဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခကို နင်နားလည်မှာ မဟုတ်လူး မယဉ်နွယ်၊ ရောက်စဉ် က ငါ... ငိုမိသေးတယ်"

မယဉ်နွယ် က လည်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

"ငါနားလည် ပါတယ် သန့်ဇင်၊ ဒေါ်လေးပန်းဝါ အတွက်ကော နင့်အတွက် ကော ငါလည်းငိုမိ ပါတယ်၊ အေးလေ နင့်စကား ဆက်ပါဦး"

"ငါဆက်မယ့် စကား ကို ကြားရင် နင်စိတ်ဆိုးမလား မယဉ်နွယ်"

မယဉ်နွယ် သည် စိတ်တွင်း ဖြူစင်သည့် ကလေးငယ်ပမာ ကျွန်တော့ကို မော့ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

"ငါက နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ သန့်ဇင်"

"နင်စိတ်မဆိုးရင် ငါပြောပြပါမယ်၊ ဒီရွာကို ငါပြန်လာတာ နင့်ကို တွေ့ချင် လွန်းလို့ပဲ"

မယဉ်နွယ်က မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ပိုင်းရင်း... တောက်ပစွာ ပြုံးလျက် မေး၏။

"နင် တကယ် ပြောတာလား သန့်ဇင်၊ ငါ့ကိုနင်တကယ်တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား"

"နင့်ကို ဘာလို့ ငါ့ညာ ရမှာလဲ မယဉ်နွယ်"

ပထမ ဦးစွာ မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာ၌ ကလေးဘဝကဲ့သို့ လွပ်လပ် ရွှင်လန်းသော အပြုံးကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

"သန့်ဇင်... နင်ဒီစကားကို ခဏခဏပြောတယ်"

"ဒီစကား အပြင် အရင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို နင်မှတ်မိသေးသလား ဟင်... မယဉ်နွယ်"

"နင်က အများကြီးပြောခဲ့တာပဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ် မှတ်မလဲ"

"အများကြီး ပြောခဲ့တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ငါ သေသေချာချာ ပြောခဲ့ တယ်"

"ဘယ်ဟာလဲ"

"တို့ကြီး လာရင် ဆရာနဲ့ မမရှင်လို ချစ်သူတွေဖြစ်ကြမယ် ဆိုတာလေ"

"အို"

ဤအကြိမ်တွင် မယဉ်နွယ်မှာ ပါးတွင်မက တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲသွားသည်။ "ဒါကြောင့်... ငါ အစကတည်းက စကား ခံ ခဲ့တယ်၊ ဒီစကား ကြားရင်နင်စိတ်ဆိုးမယ်လို့၊ ငါ့ကို နင် အခု စိတ်ဆိုးသွားပြီလား"

မယဉ်နွယ်သည် မဖြေ၊ ခေါင်းကို ငုံ့တားသော်လည်း စိတ်ဆိုးဟန်မပြု။ ကျွန်တော်က အရဲစွန့်၍ မယဉ်နွယ် ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲယူသည်။ မယဉ်နွယ်က မရုန်း...၊ နှုတ်မှူ တိုးတိုးတောင်းပန် ရှာသည်။

"သန့်ဇင်...ရိုခိုးပါရဲ့ ဟယ်၊ လူတွေမြင်ကုန်ပါ့မယ်... ငါ့လက်ကိုလွှတ်ပါ"

"ဘယ်သူမ မမြင်ပါဘူး မယဉ်နွယ်...၊ ငါမေးတာဖြေရင် နင့် လက်ကိုလွှတ်မယ်"

"ဖြေပါ့မယ်...လွှတ်ပါ၊ အို... လွှတ်ပါဆိုမှ"

"ငါမေးတာဖြေရင် လွှတ်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား"

"လွှတ်ပါဟာ ဖြေပါ့မယ်၊ နင်က မေးလည်းမမေးဘဲနဲ့"

မယဉ်နွယ် ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေ၏။

ကျွန်တော် က မယဉ်နွယ်၏ လက်ကလေးကို လွှတ်လိုက်သည်။

မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော်နှင့်ဝေးအောင် အနည်းငယ် ရွှေ့ထိုင်သည်။ မျက်နှာကလေး ကိုလည်း အနည်းငယ် စုထားသည်။

"ကဲ.. ငါမပြောဘူးလား ၊ နင်စိတ်ဆိုးမှာလို့"

မယဉ်နွယ် က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလေးထိုးသည်။

"နင်တော်တော် ဝိတယ် သန့်ဇင်၊ နင့်ကို ဘယ်သူက စိတ်ဆိုးလို့လဲ"

"စိတ်သာ မဆိုး၊ဘာလို့မျက်စောင်းထိုးလဲ"

မယဉ်နွယ် က ထပ်မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

"မုန်းလို့... ကဲ"

မုန်းသည်ဆိုသော်လည်း မယဉ်နွယ်၏မျက်နှာ၌ အရှက်နှင့် အပြုံး ရာနေသည်။

ကျွန်တော်ကသာ စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ပါးကြောစိမ်းစိမ်းနှင့် ရှိန်းမြ နေသော သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက် ကြည့်နေ မိသည်။

"ကဲ...မေးမယ်ဆို မေးလေ၊ ဒီက ပြန်ရဦးမယ်၊ တော်တော်ကြာ ကြာလို့ အစ်မ လိုက်လာ ဦးမယ်"

ကျွန်တော် က မမေး။ ကျွန်တော့် ခေါင်းတွင်း၌ညာဏ်နီညာဏ်နက်တို့ ဝင်လာသော ကြောင့်တည်း။

"ငါ အခု မမေးတော့ဘူး ၊ ညကျမှမေးမယ်"

"အို...ညကျမှ"

မယဉ်နွယ် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကျွန်တော်က မျက်နှာပိုးသတ်၍ တည်ကြည်စွာ ဆိုရသည်။

"နားထောင်စမ်း မယဉ်နွယ်၊ နင့်ကို အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပေးချင်လွန်းလို့ ငါမြို့ကပစ္စည်းတွေ ယူလာတယ်၊ ငါ့မုန့်ဖိုးထဲက အငတ်ခံပြီး ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ"

မယဉ်နွယ်၏ ထိတ်လန့်သော မျက်နှာလေးမှာ ကြေကွဲညှိုးနွမ်းလာ သည်။

"နင် ငါ့ကို ဘာလို့အကျပ်ကိုင်ချင်တာလဲ သန့်.ဇင်၊ နင်မေးချင် အခုပေးပါလား"

"အခုမပေးနိုင်ဘူး မယဉ်နွယ်၊ တို့.ပေးနေကျနေရာမှာမှ ပေးမယ်"

မယဉ်နွယ်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

"ရှက်စရာကြီး သန့်.ဇင်ရယ်၊ လူတွေမိကုန်လို့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း"

ကျွန်တော် က ဖွတ်တောင်းဆိုသည်။ မယဉ်နွယ်က အကြောက် အကန် ငြင်းဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပင် အရီးလေးက ရေအိုးရွက်၍ ခြံ၌ ပြန်ရောက် လာသည်။

"သန့်.ဇင် အရီးလေး ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ငါလည်း ပြန်တော့မယ်၊ နင့်ပစ္စည်းတွေ နောက်မှပေးပေါ့ ဟုတ်လား"

မယဉ်နွယ်က ပြုံးရင်း ချော့မော့သောလေသံနှင့် ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးနိုင်ချက်ကို ကိုင်သည်။

"ကောင်းပါပြီ မယဉ်နွယ်၊ နင့်သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ဆင်းလာလာ မလာလာ ငါတော့ သန်းခေါင်တိတိမှာ ခြံထဲလာခဲ့မယ်၊ နင်ဆင်းမလာလည်း ငါ့ပစ္စည်းတွေ ငါယူပြီး မြို့ပြန် သွားတော့မယ်၊ ဒီရွာကိုလည်း ငါ့တစ်သက် ပြန်မလာဘူး၊ ငါ့မျက်နှာကိုလည်း နင်တစ်သက် မမြင်စေရဘူး"

မိန်းကလေးတို့၏စိတ်သည် နူးညံ့လွန်းသည်။ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဟု မတရား ဆိုစကား ရှိသော်လည်း စင်စစ် မာယာများသူမှာ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားများသာတကား။ ယုံလျှင် ပုံမိတတ်၍ ပုံမိအောင်လည်း ယုံတတ် ကြသော မိန်းမသားတို့၏ ပင်ကိုယ်ရိုးသား စိတ်ကို စာဆိုပညာရှိတို့ ဘာကြောင့် အသိအမှတ် မပြုခဲ့ သနည်း။

ကျွန်တော်သုံးလိုက်သော လက်နက်သည် မယဉ်နွယ်၏ မသည်းနှလုံးကို စူးဖောက် ထိရောက်သွားဟန် တူသည်။

မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွား၍ သနားစဖွယ် မေးသည်။

"သန့်ဇင် နင် တကယ်ပြောတာလား"

ကျွန်တော်က စိတ်ကိုတုံးတုံးချထားသော သူရဲကောင်းကြီး၏ ပြတ်သားသော ဟန်ပန်နှင့် ဖြေသည်။

"နင့်ကိုငါဘယ်တုန်းက လိမ်ဖူးလို့လဲ မယဉ်နွယ်"

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၃)

မယဉ်နွယ် သည် အိမ်ဆီလာနေသော အရီးလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ကတိုက်ကရိုက် တိုးတိုး ဆိုသည်။

"သန့်ဇင် ... နင်အရင်ဝင်တဲ့ ခွေးတိုးပေါက်မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ အရင်သရက်ပင်ကြီး ရှိသေးလား"

"ရှိသေးတယ်"

"သန်းခေါင်လောက်ကျ နင်စောင့်နေ၊ ငါကြိုးယူခဲ့မယ် သစ်ကိုင်း ကို ကျော်ပြီး ငါကြိုးပစ်မယ်၊ နင်က အထဲက သစ်ပင်တစ်ပင် မှာ ချည်ထား"

အရီးလေး သည် အိမ်ပေါ်ရောက်လာ ၍ မချိုမချည် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်တို့အား ကြည့်သည်။

မယဉ်နွယ် သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် "အရီးလေး ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်" ဟု မသေမသပ် နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ် မှ ဆင်းပြေးသည်။

အရီးလေး က သူချပေးခဲ့သော လက်ဖက်ခွက်ကို ကြည့်သည်။ လက်ဖက်ခွက်က အရာမယွင်း။

"ကြည့်စမ်း လက်ဖက်တောင် အရာ မယွမ်းဘူး၊ လက်ဖက်ထက် ကောင်းတာ တွေနေကြတယ် ဟုတ်လား"

"အရီးလေး ကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော့်တို့ စကားကောင်းနေလို့ပါ"

အရီးလေး သည် မေးငွေမျက်နှာမဲ့၍ သူကြားဖူးသော ရှေးဓာတ်ရှင် တစ်ခုမှ သီချင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို ခန့်သည်။

"စကားလက်ဆုံ၊ ပြောလို့မကုန် ချစ်ခြင်းပီယ လောကဏ္ဍလူ့ဘုံ"

အရီးလေး ဆိုသကဲ့သို့ ထိုည၌ စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန်နိုင်ခဲ့....

ချိန်းသည့် ညကျ မှ မြို့မငြိမ်းရေးသကဲ့သို့ ငွေလရောင်သည် လူတွင်ကျယ်လုပ်ကာ ထိန်ထိန်သာနေ၏။ သစ်ပင်ရိပ် ကိုသာ အားကိုးပြုထားရတော့မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဘထွေး နှင့် အတူ ဘထွေးစိတ်ကျေနပ်အောင် ညနေ၌ အတူ ပျားလိုက်ဖွပ်သည်။ အရက် တော့မူ ဘထွေး တိုက်တွန်းသည့်ကြားမှ မသောက်တော့.....။ ဘထွေး ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးသော ယုန်သားဆီပြန် နှင့်

ဆီးသီးမှည့်ခြောက် ချဉ်ရေဟင်းတို့ဖြင့် ညစာကို အားရအောင် စားပြီး ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန် တို့၏ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ ရုံး၌ သွားအချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန် မှာ ပြည်သူ့ရဲဘော် ယူနီဖောင်း၊ ဘယ်က ရထားမှန်း မသိသော ဂျပန်ဓားရှည်ကြီး နှင့် အလွန် ခုံညား နေ၏။ သူက တစ်ညဦးလုံး သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ စစ်ပညာ တို့ကို ကျွန်တော်တို့အား မြိန်ရေရှက်ရေ ရှင်းပြ နေသည်။

မိချင်းတွား တက်နည်း၊ ဘွဲ့နက်ထိုးနည်း၊ ညတိုက်ပွဲအကြောင်း၊ မြို့တွင်တိုက်ပွဲ အကြောင်း၊ ပျောက်ကျား စနစ် စံလှသည်။ သူ့စစ်ပညာ များ အကြောင်း ပြောရာမှ အချက်ကျလျှင် အားရပါးရ ဟစ်အော်အမိန့်ပေး ရှင်းလင်း ပြောသည်။

"ဘယ်တောင်ပံတက်၊ ကာကွယ်ပစ်"

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အပျင်းပြေခဲ့သည်။

ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန် သည် သူပြောသမျှကို အားရပါးရ ပြောပြီးမှ ကျွန်တော့်အကြောင်း မေးသည်။

"ငယ်လေး မင်းဘာပြန်လာလုပ်တာလဲ"

"ရွာလွမ်း လို့ပေါ့ဗျာ"

"တန်စမ်းပါ၊ မင်း မင့်ကောင်မလေးလွမ်း လို့ မဟုတ်လား"

"ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကြီးကလဲ"

ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန် သည် အားရပါးရ တဟားဟား ရယ်သည်။

"ငယ်လေးရေ ... နင့်ကောင်မလေး က တကယ်ချောတာ ...၊ နင့် အဲဒါလေး ကို လက်လွတ် မခံနဲ့ ... ကြားလား ..."

ကျွန်တော် က မဖြေဘဲ ပြုံးနေသည်။

"အေး ... မင်းက ပြုံးနေ၊ တော်တော်ကြာ ဟိုခွေးမသားကြီးလက် ပါသွားဦးမယ်"

"ဘယ် ခွေးမသားကြီး လဲ"

"ဘယ်ခွေးမသားကြီး ရမလဲ၊ ဦးဆံနီပေါ့၊ အခု သူက ဝန်ထောက်တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်နေ ပြီ၊ သူကြီး အိမ်လည်း ခဏခဏလာတယ်"

"သူ့ဘာသာ သူလာတာ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဟကောင်ရ ...၊ ရိုးရိုးလာတာလို့ ငါမထင်ဘူး၊ အခု သူ့မိန်းမကလည်း သေသွားပြီ၊ မုဆိုးဖို၊ မယဉ်နွယ်ကို လာချိန် နေတာပေါ့"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုဗိုလ်ကျော်ရှိန် သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သည့်ဟန် မျက်နှာရှုံ့တွသွားပြီး ပြော၏။

"ငယ်လေး ... မင်း ငါ့နာမည်ကြီး မခေါ်နဲ့တော့ကွာ"

ကျွန်တော်ကလည်း ယခုမှသတိရကာ အားနာပါးနာ ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ နို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ"

"ငါ့နာမည် က အခု ဗိုလ်ကျော်ရှိန် ကွ၊ မင်းကတော့ ဗိုလ်ထည့် မခေါ်ရင်နေကွာ၊ ကိုကျော်ရှိန်ဆို တော်ပါပြီ"

"အေးဗျာ ... ကိုကျော်ရှိန်၊ ဒါထက် ခုနက်က ခင်ဗျားပြောတာ တကယ်လား"

"တကယ် ပြောတာပေါ့ ငယ်လေးရာ၊ မင်း ... ဒီပုလိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ ဘယ်တုန်းက ကောင်းဖူးလို့လဲ"

"ဦးလေးထွန်းတို့လို ပုလိပ်ကောင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ ..."

"အေးလေ ထားပါတော့၊ ဒီ ဆံနီ ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်တုန်းက ကောင်းဖူးလို့လဲ"

ဒါတော့ မှန်သည်။

"ဒီတော့ ... ငါပြောမယ်၊ ကောင်မလေးကို လက်လွတ်မခံနဲ့၊ မင်း အကူ အညီလိုရင် ငါ့ကိုပြော၊ ဒီနယ်မှာ နင့်အဘကလွဲပြီး ငါ့ဆို အကုန်မီးသေတယ်"

ကျွန်တော်သည် ကိုကျော်ရှိန်ကို ကျေးဇူးတင်မိသွားသည်။ ကျွန်တော့် အတွက် ရွာ၌ ယုံကြည် အားကိုးစရာ လူတစ်ယောက် လိုနေသည်။ ကိုကျော်ရှိန် သည် အနည်းငယ်ပေါသော်လည်း ရိုးသား၍ သစ္စာရှိသည်။

ကျွန်တော်က ကိုကျော်ရှိန်ကို မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော့်အကြောင်း အကျဉ်းချုံး ပြောပြသည်။ ယနေ့ည သူကြီး အိမ်ဝင်း သို့ ကျွန်တော်ဝင်မည့် အကြောင်းလည်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသည်။

ဤဝန်ခံချက်ကြောင့် အစစ အဆင်ပြေသွားသည်။ သူကြီးခြံဝင်းသို့ ကျွန်တော်ကပ်သောအခါ ကိုကျော်ရှိန် ကိုယ်တိုင် အဖော် လုပ်လာသည်။

ကျွန်တော် က အဆင်သင့်ယူလာသော ကြိုးထိပ် ခဲလုံးချည်၍ သရက်ကိုင်း ကိုကျော်ပစ်ပြီး ကြိုးကို လျှောအောင် လျှော့ချပေးသည်။ တစ်ဖက်မှ ကြိုးစတင်းသွားသည်ထောက်၍ မယဉ်နွယ် အဆင်သင့် စောင့်နေ မှန်း သိသာသည်။

ကိုကျော်ရှိန်က "အစစ စိတ်ချပါကွာ" ဟု ဆိုဟန် ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်က ကြိုးစကို ဆွဲကာ သရက်ကိုင်း ပေါ် တွယ်တက်ခဲ့သည်။ သရက်ကိုင်းပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ကိုကျော်ရှိန်သည် တာဝန် ကျေစွာ ကြိုးစကို ခြံပြင် ရှိ သစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်၌ ချည်နေ၏။

ကိုကျော်ရှိန်လက်ပြ မှ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်ကြိုး အတိုင်း လျှော့ချကာ ခြံတွင်းဆင်းခဲ့သည်။

ခြံတွင်း ၌ လရောင်ကြောင့် ထိန်နေ၏။ သရက်ပင်အောက်တွင်မူ အရိပ်ကောင်း၍ မှောင်နေသည်။

အမှောင် ၌ ဖွေးဖွေးဖြူသော သဏ္ဍာန်လေးကို တွေ့ရသည်။

"မယဉ်နွယ် ..."

မယဉ်နွယ်က မထူး။ ကျွန်တော် အနားကပ်သွားသောအခါ ကိုယ်လေးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ ရှာသည်။

"မယဉ်နွယ် ကြောက်နေသလား"

ကျွန်တော် က လေသံဖြင့် မေးရင်း မယဉ်နွယ်အပါးသို့ ကပ်သွားသည်။ မယဉ်နွယ်က ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွား၏။

"သန့်ဇင် ... နင်ပေးစရာ ရှိတာ ပေးလေ၊ ပြီးတော့ ... ပြန်တော့" ကျွန်တော် သည် မယဉ်နွယ်ကို သနားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မတိုးတော့ဘဲ အဆင်သင့်ပါ လာသော စက္ကူသေတ္တာလေး ကို လှမ်းပေးသည်။

"အဲဒါ ... ဘာတွေလဲ"

"ဖွင့်ကြည့်လေ မယဉ်နွယ်"

မယဉ်နွယ် က ခေတ္တတွေဝေ နေပြီးနောက် သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

"ဘာတွေလဲ ... ငါမမြင်ရဘူး"

"နည်းနည်း လရောင်အောက် ထွက်ပြီး ကြည့်ပါလား"

မယဉ်နွယ်သည် လူမထွက်ဘဲ သေတ္တာလေးကိုသာ လရောင်၌ ဖွင့်ကြည့်သည်။

"ဟယ် ... လက်ကိုင်ပုဝါလေးတွေပါလား"

"ဟုတ်တယ် မယဉ်နွယ်၊ အရောင်စုံပဲ၊ တစ်ဒါလင် ငါဝယ်လာခဲ့တယ်"

"တစ်ဒါလင်တောင် ...၊ မများဘူးလား ..."

"မများပါဘူး မယဉ်နွယ်၊ သုံးထည်ကို နင့်လက်နဲ့ နင့်နာမည်ပန်းထိုးပြီး ငါ့ကိုပြန်ပေးပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ နေဦး အထဲမှာ ... သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း"

မယဉ်နွယ်က သေတ္တာတွင်း သေသေချာချာကြည့်သည်။

' ' ဟောဒါဘာလေးလဲဟင်၊ ရင်ထိုးလေး ' '

သူ့ဘာသူမေး သူ့ဘာသာသူဖြေ၍ မယဉ်နွယ်သည် ကျောက်စိမ်း ရင်ထိုးလေးကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်နေ သည်။

' ' မယဉ်နွယ်ဆွဲကြိုးလေး ငါ့ဆီမှာရှိတယ်လေ၊ ငါ့ကိုယ်စား ဒီရင်ထိုးလေး ကို နင်ယူထား စေချင်လို့ ငါလုပ်ခဲ့တာ..."

မယဉ်နွယ်သည် လရောင်၌ ဝင်းဝင်းလက်နေသော ရင်ထိုးလေးကို တယုတယ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် က ရင်ထိုးလေးကို မယဉ်နွယ် လက်မှယူပြီး သူ့လက်ဝဲ ရင်အုံဝယ် ကိုင်ထိုးပေးသည်။

ကျွန်တော် ထိုစဉ်၌ အမှတ်မထင် ပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။ အစိမ်းသက်သက် မိန်းကလေးတစ် ယောက်အတွက် မည်သို့ ရှိမည်ကို မတွေးခေါ်မိ။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မယဉ်နွယ်သည် အသက်ရှူ ရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့် နေရှာသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကလည်း အသက်ရှူရပ်သွားမိသည်။ မည်မျှကြာကြာ အသက်ရှူရပ် နေမှန်းမသိ။

ကျွန်တော် လောက ကို သတိပြုမိချိန်၌ မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်၌ တင်းကြပ်စွာ ပွေထားလျက် ရှိသည်။ မယဉ်နွယ်ကလည်း မရှန်း၊ မရှန်းသူကိုမှ ပိုတင်းအောင် ပွေထားမိ၏။ ရင်ချင်းအပ်မိ၍ အသက် ရှူခြင်း ကလည်း ရောနေပါ၏။

စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသူ၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင် တွင်းမှ မော့မော့ ကော့ကော့ ရှိနေရှာသူ မယဉ်နွယ်မှာ စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသည့်ပမာ တူနေသည်။ စပါးကြီးမြွေညှို့ရာ၌ သားကောင် သည်သာ မလှုပ်သာမရုန်းသာရှိသည် ကြားဖူးသည်။ ယခုမူ မယဉ်နွယ်သာမက ကျွန်တော်ပါ မရုန်းနိုင် မရှောင်နိုင်...။

အမှန်မှာ မယဉ်နွယ်ရော ကျွန်တော်ပါ သုံးတောင်ဝတ် စက်အကုန်နှင့် သမုဒယ အဆိပ် ဟုန်ပြင်းသည့် ချစ်ခြင်း မြေစပါးကြီး၏ အညှို့ဝယ် မတိမ်း ဖယ်နိုင်အောင် အမိခံနေရသည့် သားကောင်များသာတည်း။

လဝန်း လည်း စောင်းသဖြင့် သရက်ပင်ရိပ်လည်း ပြောင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နှင့် မယဉ်နွယ်က စံပယ်ရုံကြီးတစ်ခုသား ရောက် နေကြသည်။ စံပယ်ပန်းတို့သည် လရောင် နှင့်ပြိုင် ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ ရနံ့တို့လည်း မွှေးမွှေးကြူနေသည်။ လရောင်ဝယ် ရွန်းလက်အေးကြည်သော မယဉ်နွယ်၏ ပါးနုနုမှ စံပယ်ပန်း ထက်မွှေးသော ကိုယ်သင်းနံ့ကို ကျွန်တော် နမ်းရှူခဲ့ရပါ၏။

စကားလက်ဆုံ ပြော၍လည်း မကုန်ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် မကုန်သော စကားတို့ကို ပြောဖွယ်မလိုသည့် ကမ္ဘာဦး ဘုံသစ် သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။

မဟာကပ်ကမ္ဘာဦး၌ ဗြဟ္မာတစ်ဖြစ်လဲ လူသားတို့ ရှိခဲ့ဖူးသည် ဆိုကြ၏။
ကြယ်ရောင်လ ရောင်စုံသော တစ်ညဝယ် ဣတ္ထိပုရိသ အင်္ဂါလက္ခဏာတို့
ထင်ရှားလေသော်... ကမ္ဘာဦးသူ လူသားတို့ကို မတူ ခြားလေသော
ဇာတ်သဘောဝ သည် မည်မျှဖမ်းစားလေသည်မသိ။

ရှေးယခင်က ဤရွာ၊ ဤခြံ ဤမြေနေရာ၌ မယဉ်နွယ်နှင့်
ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဘဝမ္ဘာဦး မိုးသောက်စ
နှင်းမှုန်မှုန်ကြောင့် ဘာသည်မျှ မသဲကွဲ၊ ဘာကိုမျှ သတိမပြုမိ။

သဲကွဲ၍ သတိမမိသော ကြယ်တွေ လတွေစုံသည့် ဤနေ့ညကျခါမှ
မတူသော ဇာတ်သဘောဝသည် မယဉ်နွယ် နှင့် ကျွန်တော့် ကို ကြောက်မက်ဖွယ်
ဖမ်းထားပါ၏။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ဖမ်းစားပါ၏။ကြောက်မက် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သော
ဤဖမ်းစားမှုသည်ပင် မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကမ္ဘာဦး ဘုံသစ်ဆီ ပို့ဆောင်
ခဲ့သည်။

ကြောက်မက်လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ပို့ဆောင်ခဲ့ပါ၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၃၄)

အခန်း (၁၈)

နောက်ဆုံးအိပ်မက်

နွေကုန်၍ ပေါင်းတည်ကျောင်း ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် စာကို ခါတိုင်းထက် ပိုဖိကြိုးစားသည်။

ရင်တွင်း၌မူ လွမ်းငွေနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခုကို သိုဝှက်ထားရပါသည်။

အဖိုးတန်ရတနာ တစ်ခု ကို မပျောက်မပျက်ရန် အဝေးတစ်နေရာ၌ မြှုပ်ကွယ်ထိန်းသိမ်း ထားရသော သူတစ်ဦး ၏ ခံစားမှုနှင့် ကျွန်တော့်ခံစားမှုသည် တူလှပါ၏။

အဝေးဝယ် မပျောက်မပျက်ရန် ကျွန်တော် သိုဝှက်မြှုပ်ကွယ် ထိန်းသိမ်း ထားရသည့် ရတနာမှာ မယဉ်နွယ် အတွက် ထားရှိသည့် ကျွန်တော့်အချစ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အချစ် ဆိုသည်မှာလည်း ဖြူဝင်းဖန်၍ ကြောင့်ရှင်းသန့် သော မယဉ်နွယ်ပင် တစ်ဖန်ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်တော် ရှစ်တန်း၌သင်နေဆဲ ဇူလိုင်လဝယ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် အပေါင်းပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံခံ ရသဖြင့် တစ်ပြည်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ခဲ့သည်။ ဒေါသနှင့် သောကရောက်၍ လူတိုင်း ဆောက်တည် မရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါသနှင့် သောကတို့ငြိမ်သော်...ခိုင်မာသော သိန္နီဌာန်တန်ခိုးသည် အစစအရာရာကို လွှမ်းမိုး ပစ်လိုက် သည်။ ဤသိန္နီဌာန်တန်ခိုးဖြင့် တစ်ပြည်လုံး လွတ်လပ်ရေး မုခ်ဦးဆီ တညီတညွတ်တည်း ချီတက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ရင်း ပြည်သူပလ္လင်ရှားမှု၌လည်း ပါဝင်သည်။ စာကိုလည်း တစ်ဖက်က ဖိကြိုးစားသည်။

သနားဖွယ် ကောင်းသည်မှာ ဦးလေးထွန်းဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးစဉ်က ဆောင်ရွက်မှု တို့ကြောင့် ရာထူး လျော့ချခံရသည်။ ယခု သူ့မွေးစားသားပမာ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က ဗြိတိသျှအင်ပါယာ သစ္စာတော်ခံ ပြန်တမ်းဝင် ရာဇဝတ်ဝန် ၏ ဖိနှိပ်မှုကို ပမာမပြုဘဲ ကျွန်တော် လုပ်သမျှကို အားပေးသည်။

အမှန်စစ်စစ် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားသည်မှာ မပြောပလောက်၊ တားမနိုင် ဆီးမနိုင် တက်လာသော ဒီရေဦး ၌ အလိုက်သင့် မျောခိုစီးလာသည့် ဗေဒါပန်းတို့သဖွယ်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီ ဆန့်ကျင်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ ပြည်သူပလ္လင်ရှားမှု ဒီရေသည် အမြင်ဆုံး အပြင်းဆုံး စံချိန်ရောက်နေသဖြင့်၊ ဂျော့ဘုရင် ၏ မဝင်ဘူးဆိုသော နေလုံးမှာ ၎င်းလုဆဲဆဲ တည်း။

ရှစ်တန်း ၌ ပထမအပတ်စားမေးပွဲတွင် ကျွန်တော်သည် ပထမရသည့်ပြင် ဘာသာစုံ ထူးချွန်သောကြောင့် ကိုးတန်းတင် ပေးခြင်း ခံရသည်။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲမှာ အစိုးရစစ် ဖြစ်သည့်ပြင် ကျောက်ထွက် လက်မှတ် လည်း ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာကို အသေအလဲ ကြိုးစားပြန်သည်။

ထိုအတွင်း မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေး ပွဲတော်ကြီးအပြီး၌ ဆရာဦးစိန်ထွန်းသည် ကျွန်တော့်အား ခေါ်တွေ့၍ ကောလိပ်သို့သွားလို-မသွားလို၊ သွားရန် တတ်နိုင်မတတ်နိုင်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းသည်။ ကျွန်တော်က သွားလိုကြောင်း၊ သွားရန် တတ်နိုင်ကြောင်း ဖြေသောအခါ ဆရာသည် ကျွန်တော့်ကို မက်ထရစ်စာမေးပွဲ အတွက်ပါ ပြင်ဆင်ခိုင်း သည်။

မက်ထရစ်နှင့် ကိုးတန်းစာမေးပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာနှင့် ရာဇဝင်တို့၌သာ ကွာသည်။ ကျန်ဘာသာတို့၌ မကွာလှ။

ကျွန်တော်သည် နေ့၌ ကျောင်းတွင် ကိုးတန်းအတွက် သင်ကြားရသည်။ ည၌ ဆရာအိမ်တွင် မက်ထရစ် အတွက် အပို သင်တန်း ယူရသည်။

ကိုးတန်းစာမေးပွဲ နှင့် ပေါင်းတည်တွင်ဖြေပြီး မက်ထရစ်ကို သူငယ်ချင်း ကျော်လှနှင့်အတူ ရန်ကုန် စာစစ်ဌာန တွင် ဆင်းဖြေသည်။

ရန်ကုန် တွင် ကျော်လှတို့အစ်မအိမ်၌ တည်ခိုးရန် စာကျက်နေစဉ် သတင်းစာတိုက်များ ရိုက်ချိုးခံရသော ကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မြို့လုံးဆူဆူ ညံ့ညံ့ဖြစ်နေသည်နှင့် ကြုံရ၏။

ကျွန်တော်တို့ မက်ထရစ်စာမေးပွဲ ဖြေရသေးမီပင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တောခိုသွား၏။

ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို သွားသတိရမိသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဆရာလည်း တောတွင်း ရောက်နေ ပေမည်။ ကွန်မြူနစ် များ သည် ဖဆပလကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်သည်ဆိုရာ ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော အဘ နှင့် ဆရာတို့လည်း တိုက်နေပေတော့မည်။

စိတ်မချမ်းသာ သော်လည်း တစ်ပြည်လုံး နှင့်ချီ ဖြစ်သည့်ကိစ္စကြီးကို ကျွန်တော့်လို လူငယ်ချာတိတ် တစ်ကောက် က ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော် က စာကိုသာ ဖိကျက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မြန်မာစာမှာ မခက်လှ၊ ရာဇဝင်မှာမူ ကိုးတန်း၌ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်သင်ရ၍ မက်ထရစ်၌ ဗြိတိသျှရာဇဝင် ဖြစ်နေသောကြောင့် အထူးပိုဂရုစိုက် လေ့လာရသည်။

လူပင်ပန်းသော်လည်း စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

စာမေးပွဲအပြီး၌ အဘ တားမြစ် သည့်ကြားမှ မြို့တွင်မနေဘဲ ကျွန်တော်ရွာပြန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော့်ရွာမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲနေပြန်ပေပြီ။

ပြောင်းလဲခြင်းမည်သည် အကောင်းအတွက် ဖြစ်ပါက ဝမ်းသာရပေမည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကျွန်တော့်ရွာ၏ ပြောင်းလဲပုံ ၌ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်တစ်ကွက်မျှမရှိ။

ရွာအနီး ကပ်မိကတည်းက အစစ်အဆေးထူသော လက်နက်ကိုင် များကို တွေ့ရသည်။ ရွာပြင်နှင့် ရွာတွင်း ၌ လည်း ခံကတုတ်ကျင်းများအနံ့ရှိနေ၏။

တစ်ရွာလုံး ၌ လည်း အဘနှင့် ကိုကျော်ရှိန်တို့၏ လက်နက်ကိုင် ပြည်သူ့ရဲဘော်များအပြင် သူကြီး၏ လက်နက်ကိုင် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့သားများနှင့် ပြည့်နေသည်။ တစ်ချို့တစ်ချို့တွင် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဆံနီနှင့် ရဲအဖွဲ့သား တို့ကလည်း ရောက်လာသည်။

ရွာရောက်မဆိုက်တွင် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် သတင်းဆိုးကို ကြားရသည်။

ရွာ၌ ကျွန်တော့်ဘထွေးရွှေလွန်း မရှိတော့၊ မရှိတော့ဆိုသည်မှာ ရိုးရိုးမရှိတော့ခြင်း မဟုတ်။

ဘထွေး သည် ဝရမ်းပြောကြီးအဖြစ် ရွာ၌မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကြားစကမယုံမိ၊ တစ်ရွာလုံးက ပြောပြန်တော့လည်း မယုံချင်သော ဇာတ်လမ်းအစုံကို မကြားချင်လျက် နားဆင် ရပြန်သည်။

ဘထွေး တို့က ချောင်းခေါင်းရွာ သူဌေးတစ်အိမ်ကို ဓားပြတိုက် သည်ဆို၏။ အိမ်ရှင်က ဘထွေးကို မှတ်မိရာ ဘထွေး တို့က အမှုမပေါ်ရန် အိမ်ရှင်ကို ရွာပြန်ထုတ်၍ သတ်ရန်ကြိုးစားခိုက် ရွာသားများ ထွက်လာသည်။ ဘထွေးတို့ အိမ်ရှင်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ အိမ်ရှင်သည် ရဲဌာနာ၌ ဘထွေးနာမည်ကို ပြောသွားခဲ့ရာ ဘထွေးအဖမ်းခံရသည်။ အဖမ်းခံရပြီး ဘထွေးကို ဝန်ထောက်ကြီးကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးနေရာမှ အချုပ် ကို ဖောက်လျက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။ ထို့ကြောင့်ယခု အခါ ဝရမ်းပြေးကြီးဖြစ်နေပြီ။

အရီးလေး တို့လည်း ရွာ၌မရှိတော့၊ ဘထွေးမရှိသည့်နောက် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမည့်သူ ကင်းတော့ရာ အရီးလေး သည် သူ့မိဘများရှိရာ ဝက်ထီးကန်နယ် ကွင်းကြီးရွာသို့ ပြန်သွား ကြရှာသည်။ ဘထွေး အတွက် စိတ်မချမ်းသာရသည့် အထဲတွင် အဘအတွက် စိတ်ဆင်းရဲရပြန်သည်။

အဘ သည် ယခုအခါ တစ်နယ်လုံး၌ အာဏာရှင် သဖွယ် တန်ခိုးကြီးနေသည်။ အဘတို့ခေါင်းဆောင် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ မှာ အမတ်တွင်မက ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဖြစ်နေသော ကြောင့်အဘ တန်ခိုးကြီးမည်ဆို ကြီးထိုက် နေသည်။

အဘက သူ့ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်သော ဦးသာဇံ ကို သူကြီးရာထူးမှ အသာဖြုတ်ပစ်နိုင်သော်လည်း မဖြုတ်၊ ဖြုတ်ရန် လည်း မလို။ သူကြီးတွင် မက ရဲဝန်ထောက်ကြီး ပင် အဘကို ရိုသေခန့်ညား နေရသည်ဆို၏။

ကျွန်တော့်မိထွေး မလှယဉ်မှာ စင်စစ် ကျွန်တော့်၏ နံပါတ်တစ်
မိထွေးသာတည်း ...။ အဘ၏နံပါတ်နှစ်၊ နံပါတ်သုံး မယားငယ် များကိုပါ
ထည့်တွက်လျှင် ကျွန်တော့်၌ စုစုပေါင်း မိထွေး သုံးလေးယောက် ရှိနေလေပြီ
တကား....။

ကျွန်တော်ရွာရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်၌ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
သားအဖ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်ကြသည် ဆိုသော်လည်း ငယ်ကြောက် မို့
အဘကို မလွန်ဆန်သာ။ ကျွန်တော်ပင် အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၅)

ကျွန်တော် အဘအိမ် ရောက်သော အခါ အဘနှင့်အတူ ကျွန်တော့်
မိထွေး ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါကျမှ အဘသည် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့် ကို ရွာမပြန်ခိုင်းဘဲ
မြို့တွင်သာ ဆက်နေခိုင်းကြောင်း သဘော ပေါက်မိသည်။

ကျွန်တော့်မိထွေး မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူခန့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူသည့် ဓမ္မတာမို့ အဘကို ကျွန်တော်
အပြစ်မတင်လို။ သို့ရာတွင် သမီးအရွယ်ကို မယား လုပ်ထားသည့် အတွက်မူ
အဘ အစား ကျွန်တော်ရှက်မိသည်။

ရှက်ရာ မှ တစ်ဖန် ကိုကျော်ရှိန်ဆီမှ အဘ၏အကြောင်းစုံ သိရသော
အခါ ကျွန်တော်သည် မခံမရနိုင်အောင် ဒေါသထွက်မိသည်။

"ငါ့ဖာသာငါ... ဘာလုပ်လုပ်၊ မင်းကဝေဖန်နေဖို့မလိုဘူး၊ ငါကအဖေ၊
မင်းကသား၊ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းအပေါ် ငါတာဝန်ကျေရင် ပြီးတာပဲ၊
မင်းတာဝန် က ပညာသာ ဆက်သင်ချင်သမျှသင်၊ ကုန်ချင် သလောက် ကုန်
ငါပေးမယ်၊ ငါလုပ်တာတွေကို ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ ငါလုပ်တာတွေကို မကြည့်ချင်ရင်
မင်း.... ရွာပြန် မလာနဲ့။"

အဘ၏ စကားကြောင့် ရွာမှ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်ပြေးလိုသည်။
သို့ရာတွင် မပြေးနိုင်ခဲ့။ မယဉ်နွယ် တစ်ယောက် ရှိလေသေးသောကြောင့်
ကျွန်တော် မပြေးနိုင်ခဲ့.....။

မယဉ်နွယ် ကို ယခင်ကလို ကျွန်တော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
တွေရန်မလိုတော့.....။

အဘ က ဤနယ်တွင် အစိုးရအဖွဲ့၏ ပါတီကို ကိုယ်စားပြုသော
ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူကြီးက အစိုးရ အမိန့် ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရသူ
ဖြစ်၏။ သူကြီးလိုပင် ဝန်ထောက်ကြီးက လည်းအစိုးရဘက်သား ဖြစ်ပါ၏။ အဘ၊

သူကြီး၊ ဝန်ထောက်ကြီး တို့ပူးပေါင်း၍ ဆရာ ၏ သူပုန်အဖွဲ့ကိုလက်တွဲ နှိမ်နင်းနေကြ သည်။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက် ချာချာလည်ခဲ့ရသည်။

အဘ နှင့် တော်လှန်ရေးတွင် လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဆရာ သည် ယခုရန်သူကြီးများ ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာစံ တော်လှန်ရေး မှ ဂျပန်တော်လှန်ရေး အထိ အဘအပေါ် ဘယ်တုန်း ကမှ မကောင်းခဲ့သလို ပြည်သူ ဘက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မရှိခဲ့သော ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် သူကြီးက ယခု အဘ၏ မဟာမိတ်ကြီး များ ဖြစ်နေ လေပြီ။

ကျွန်တော် သည် အဘကိုလည်း ရွံမုန်းမိသည်။ ဆရာ့ကိုလည်း နာကျည်း မိသည်။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးဝါဒ များ ကိုလည်း စက်ဆုပ်မိ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ မယဉ်နွယ် ကို ကျွန်တော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မတွေ့ ရတော့။

အဘ ကို လေးစား ၍လော၊ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော့် ကို နှစ်သက်၍လော။ သို့မဟုတ်.... နှစ်ချက် စလုံး ကြောင့်လော မသိ။

သူကြီး နှင့် သူကြီးကတော် ဒေါ်မိုးသည် ကျွန်တော့်ကို သူတို့အိမ်သို့ ထွက်ဝင်ခွင့်ပေးသည်။ မယဉ်နွယ် နှင့် လည်း လွတ်လပ်စွာ ဆက်ဆံခွင့်ရ၏။

သဲကန္တာရ ပမာဖြစ်နေသော ဤရွာတွင် မယဉ်နွယ်သည်သာ ကျွန်တော့် အတွက် အေးမြ ချမ်းသာသော အိုအေစစ် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ညနေချမ်း မီးတငွေငွေလူသော ရိုးကလေးကို မျက်နှာမူ၍ ကျွန်တော်တို့ လမ်းအတူ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာပြင်ဝါးရုံရိပ်များ၌ ထိုင်လျက်ဥသြသံကို

နားခံရင်း တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ရှုမဝအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငွေလရောင်သာလျှင် စံပယ်ရုံဘေး၌ သူ့ကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးရင်း မဆုံးနိုင်သည့် ချစ်တေးကိုလည်း ဖွဲ့ခဲ့ရသည်။

ချစ်သူရယ် ဖြစ်လာပြန်တော့ ငယ်စဉ်က စရိုက်အတိုင်း "နင်" ငါအသုံးအနှုန်းကို မဆီလျော်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ မြို့သားဖြစ်ခဲ့၍ မြို့လေ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို "မောင်" ဟု မယဉ်နွယ်ကို ခေါ်ခိုင်းသည်။ သူ့ကိုလည်း ချစ်စနိုးမို့ 'နွယ်' ဟုသာ အဖျားဆွတ်ခေါ်မိသည်။

'မောင်' ဟုခေါ်ရမည်ကို မယဉ်နွယ် က ရှက်နေပြန်သည်။

"မခေါ်ချင်ပါဘူးကွယ်ရယ်၊ မောင်ဆိုတာ ဓာတ်ရှင်ထဲက မင်းသမီး မင်းသား တွေသုံးတာ.. ၊ ရှက်စရာကြီး"

"ဘာကြောင့် ရှက်ရမလဲ...မယဉ်နွယ်ရယ်၊ မောင်နဲ့ နွယ်မှာ ထူး ရှက်စရာ ကျန်သေးလို့လား"

"အို... သန့်ဇင် ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

မယဉ်နွယ် က ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနုနု ကလေးများဖြင့် ပိတ်သည်။ မျက်နှာလည်း ရှက်သွေး ကြောင့် ရဲနေ၏။

"ဒါဖြင့် ကိုယ့်ချစ်သူကို တစ်သက်လုံး နင်နဲ့ငါပြောတော့မလား ဟင် နွယ်"

"အို....ဒီလိုတော့လဲ မပြောချင်ပါဘူးရှင်...၊ ငရဲကြီးမှာပေါ့"

"နို့... ဘယ်လိုပြောမလဲ"

မဖြေတတ်သော မယဉ်နွယ်က ကလေးငယ်လိုသာ ကျွန်တော့် ရင်ခွင် ကျဉ်း မျက်နှာ အပ်ထားသည်။ အဆုံးမတော့ ထုံစံအတိုင်း ကျွန်တော်ပင် အနိုင်ရခဲ့သည်။ သူ့ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းကလေးများဖြင့် မရဲတရဲခေါ်သည်။

" မောင်..... "

ဤ မရဲတရဲခေါ်သံ သည်ပင် ကျွန်တော့်နား၌ ချိုခဲ့ရသည်တကား။

မတ်ထရစ် အောင်စာရင်း ၌ ကျွန်တော့်ခုံပါတ်နှင့် နာမည် ပါလာ သည်။

ကောလိပ်တက်ရန် ရွာမှခွာခါနီး မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောင်စွယ် မြေပြန့် ဆီးတော်ပင်ကြီး၌ နှစ်ဦးတည်း ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ရိုးလေးပေါ် ၌ တောင်ပေါ်တောရ ကျောင်းရှိသည်။ နယုန်လပြည့် မဟာသမယနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် တောရကျောင်း ၌ လူကြီးတို့ ဥပုသ်စောင့် တရားနာသည်။

ခွဲခွာခါနီးမို့ ရသမျှအချိန်သည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်က တောရကျောင်းမှထွက်ကာ ကျွန်တော် တို့ သမုဒယ ဇာတ်အိမ် မဏ္ဍိုင်စတည်ရာ ဤဆီးတော်ပင်ကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မိုးဦး ကျခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် တောင်ခြေမြေပြန့် လယ်ကွင်းများ၌ ရေဝါတို့ ဖုံးနေသည်။ ရေဝါဝါထက် အညွန့် တလူလူ ဖြင့် ပျိုးနုတို့ မြစ်မီးရောင် လွင်နေသည်။

ပျိုးနုတို့အသွင် ရွှန်းသစ်ပျိုမျစ်သည့် ငယ်ချစ်ကို ရင်မှာပိုက်ထွေးရင်း အဝေးသို့ငေးလျက် ကျွန်တော် အတွေးနက် နေမိ၏။

ဤသည်တစ်ဝိုက်တွင် မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် အတူကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဤသည်တစ်ဝိုက် တွင်ပင် မယဉ်နွယ် နှင့် ကျွန်တော် ချစ်ကြီးခွေ၍ ချစ်မိုးစွေခဲ့ရသည်။

ဤသည် တစ်ဝိုက် ကျွန်တော့်မြေသည် ရေယဉ်ဝန်းကား မြရောက် လွှမ်း၍ စိမ်းလန်းနေပါ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မြေသည် အဘယ်မျှဆက်၍ စိမ်းလန်း နိုင်ပါ မည်နည်း...၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ပြည်တွင်းစစ်သည် ဘယ်အချိန် စိမ်းလန်း သည့်မြေကို သွေးရောင် နှင့်ဖုံးလွှမ်းလေမည်နည်း...။

"မောင်... ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

မယဉ်နွယ် သည် ရင်ခွင်တွင်းမှ မော့ကြည့်ရင်းမေးသည်။

"မောင်တွေး နေတာက မောင့်အဘရယ်၊ မောင့်ဆရာရယ်...၊ နွယ်အဘနဲ့ တခြားလူကြီး လူမိုက်တွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဆက်မိုက် တွင်းနက် ကြအုံးမလဲလို့... "

"အို.... လူကြီးတွေကို ဒီလိုမပြောနဲ့လေ ...မောင် ငရဲကြီးနေဦးမယ်.... "

ကျွန်တော်သည် ရိုးသားဖြူစင်သော မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

"မောင် ငရဲမကြီးပါဘူး နွယ်၊ ဒီလူကြီးမျိုးတွေကို ပြစ်မှားလို့ ငရဲကြီး မယ်ဆိုရင် အဲဒီငရဲကို မောင်မယ့်ဘူး၊ ကြောက်လဲမကြောက်ဘူး"

"ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း မောင် စကားတွေလွန်လာပြီ.... "

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော်ရင်ခွင်မှထထိုင်၍ ပြုံးမူနှင့် ဟန့်ထားသည်။

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်ကို သနားသွားသည်။ အလိုက်မသိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိသည်။

ခွဲခွာခါနီး ချစ်သူသည် မေတ္တာဘွဲ့စကား ကိုသာ ကြားချင်ရှာမည်။ ယခု ကျွန်တော်က ဘာစကားတွေ ပြောနေ မိပါသနည်း....။

ကျွန်တော် သည် မျက်နှာထားပြင်၍ ပြုံးရသည်။

"အလကား စိတ်ရှိလို့ ပြောတာပါနွယ်၊ သူတို့ဘာ လုပ်ကြကြပေါ့၊ မောင်က ဘွဲ့ရအောင် မြန်မြန် ကြိုးစားမယ်၊ မောင်မြန်မြန် ဘွဲ့ရ မှနွယ်နဲ့ မြန်မြန် လက်ထပ်ရမယ်"

"မောင် ဘွဲ့ရအောင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ"

"လေးနှစ်ထဲပါနွယ် ... လေးနှစ်ဆိုတာဟာလည်း ခဏလေးပါ"

"လေးနှစ် ကို ခဏလေးလို့ မောင်ကပြောတယ်"

မယဉ်နွယ် က မျက်နှာလေးကိုညှိုး၍ တိုးတိုးမေး၏။

"ခဏလေး မဟုတ်လား နွယ်ရဲ့၊ ကဲ...မောင်တို့ အင်္ဂလိပ်တက်ပြီး ကွဲသွားကြတာ ပြန်စဉ်းစားစမ်း၊ သုံးနှစ် တောင် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ခဏလေး လိုပဲဟာ... "

ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုတော့ တမျိုးပဲ"

"ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ"

မယဉ်နွယ်သည် စကားရှာဟန် စဉ်းစားနေသည်။ မျက်သားပြာသော မျက်လုံး များ၌လည်း မျက်ရည်များဝဲနေ၏။

"ပြောလေ.....ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ"

မယဉ်နွယ်က သက်ပြင်းလေးရှိက်သည်။

"ဟိုတုန်းကတော့ တစ်မျိုးမို့လား၊ ဒါပေမယ့်... မနှစ်က မောင်ပြန် သွားတော့ တစ်နှစ်ထဲဟာ၊ နွယ်စိတ်ထဲမှာ အကြာကြီးပဲ"

ကျွန်တော် က မယဉ်နွယ်၏ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေး နှစ်သိပ့်ရ၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ တစ်နှစ်လုံး မခွဲရပါဘူးနွယ်၊ တစ်နှစ်မှာ သုံးခါ မောင်ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အို.... သုံးခါ... တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပြောတာနွယ်၊ သီတင်းကျွတ်ကျရင် တစ်ခါ၊ ဒီဇင်ဘာလကျရင် တစ်ခါ၊ ဇွေကျောင်းကြီးပိတ်တော့ တစ်ခါ... "

မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည် ဝဲမပျောက်။ ညှိုးသော
မျက်နှာလေး မူ အနည်းငယ်ပြန်ရွှင်လာသည်။

"မောင် ပြန်လာရင်လေ... အရင်တစ်ခါလိုပဲ နွယ်ဖို့ လက်ဆောင်တွေ
ဝယ်ခဲ့ဦးမယ်"

"တော်ပါ... အဲဒီလက်ဆောင်တွေနဲ့ လူကို.... ဟွန်း...မုန်းပါတယ်"

မယဉ်နွယ်က မျက်စောင်းလေးထိုး၍ ကျွန်တော့်ရင်ကို မနာအောင်
အသာထုသည်။

မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ဆီးတော်ပင်ကြီးအောက်မှ ပြန်ကြချိန်၌
အနောက်မိုးပြင်၌ နေငုပ်လျှိုးစပြု၍ ရဲရဲနီ နေသည်။

မိုးပြင်မှ အရောင်နီရဲရဲ တို့ လယ်ရေပြင်မှာ ဟပ်သောအခါ
စိမ်းသောလယ်ကွင်း တို့၌ ချောက်ချားဖွယ် သွေးရောင် ရိပ်ရိပ် လွှမ်းနေ
သတည်း။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော်မြေ အပိုင်း (၃၆)

အခန်း(၁၉)

မုန်းမိသဲတိုင်

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ ပထမဆုံး ကျောင်းသားသစ် များ အနက် တစ်ဦးအဖြစ် တက်ခဲ့၏။

ထိုနှစ် ကျောင်းသားများစုမှာ ဆရာဝန် နှင့် အင်ဂျင်နီယာ သင်တန်း သို့ တက်နိုင်သည့် ဘာသာတွဲတို့ကို ယူကြ သည်။

ကျွန်တော်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရှည်မှန်းသိ၍ မယူရဲ။ မယဉ်နွယ် နှင့် လပိုင်းခန့် ခွဲရသည် ကိုပင် နှစ်နှင့်ချီခွဲရသကဲ့သို့ လွမ်းရလှပြီ။

ကျွန်တော်က တက္ကဗေဒ၊ သင်္ချာနှင့် ဘောဂဗေဒယူ၍ အိုင်အေ တန်းတက် သည်။ အိုင်အေ တန်းသား အများစု မှာ ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၌ နေကြ သော်လည်း ကျွန်တော်သည် တစ်နယ်တည်းသား သူငယ်ချင်း တင်မောင် လတ် နှင့် အဖော်ရ၍ ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ နေ၏။

ကျောင်းရောက်စ၊ ပထမသော် မနေတတ်မထိုင်တက် ဖြစ်မိသည်။ ဖြူနစင်ကျယ်သော ကျောင်းသူလေး များကို မြင်တိုင်း ရွာ၌ကျန်ရစ်သည့် မယဉ်နွယ်ကို ပိုသတိရသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဦးလေးထွန်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြင်တို့ စုံထောက် အင်စပက်တော် အဖြစ် ရာထူးတက်၍ အင်းစိန် သို့ ပြောင်းလာကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခိုလှုံဖွယ် မေတ္တာရိပ်မြို့ တစ်ရပ်ပြန်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာ ရသည်။

မြန်မာ့နိုင်ငံရေး ကား မအေး။ ကွန်မြူနစ် ဆူပူသောင်းကျန်းမှုကြားတွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် ဖဆပလ လည်း ကွဲကြမည့် အရိပ်အယောင် တွေ ပြနေ၏။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေ ၌လည်း သန့်ရှင်းသော ကျောင်းသား၊ ဆိုရှယ်လစ် ကျောင်းသား၊ ကွန်မြူနစ် ကျောင်းသား ဟု အကွဲကွဲအပြီပြီ ခြေရုပ်နေကြသည်။

သန့်ရှင်းသော ကျောင်းသားများက သူတို့သည် ပါတီမဲ့ဝါဒမဲ့ဟု ဆိုသည်။ သူတို့အားအကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ်နှင့် ကွန်မြူနစ် ကျောင်းသားများက ဆိုရှယ်လစ်၊ ကွန်မြူနစ်ဟု ပြောအမည်မခံ။ မည်သူ သည် ဆိုရှယ်လစ်ဖြစ်၍ မည်သူသည် ကွန်မြူနစ်ဖြစ်မှန်း ကျောင်းသားများ သိတော့သိကြသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက် မှ ကရင်တို့၏ ဆူပူသံတွေလည်း ကြားရသည်။ ကေအင်ဒီအိုအဖွဲ့ နှင့် စောဘဦးကြီး နာမည် သည်လည်း ကြီးလာ၏။

ထိုအတွင်း နမူ (၁၄)ချက် နှင့် ရဲဘော်မူ (၁၅)ချက် ဆိုသည် ပေါ်လာပြီးနောက် ရဲဘော်ဖြူ ရဲဘော်ဝါ ဟု ကွဲသွား ကြပြန်သည်။

ပြင်ပနိုင်ငံရေးဂယက် သည် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေးသမား ဆိုလျှင် ရွံရှာနေသော ကျွန်တော်က မည်သည့်ကျောင်းသား အဖွဲ့အစည်းတွင်မှ မပါ။ တော်လှန်ရေး ဆိုသည် ကို အမြီးဖျား ခေါင်းဖျား လောက်ပင် မမြင်ဖူးဘဲ စာအုပ်ထူထူကိုင်ကာ

တော်လှန်ရေး အကြောင်း အာဘောင်နီ နှင့် အော်နေကြသော သတ္တဝါ
ကလေးများကိုလည်း နှလုံးနာသည်။

အတန်းမှန်မှန် တက် ၍ စာကိုသာကြိုးစားသည်။ မယဉ်နွယ်ထံကို လည်း
တစ်ပတ်တစ်ခါ မှန်မှန် စာရေး သည်။

ပထမသော် မယဉ်နွယ်ထံ မှ စာမှန်မှန်ပြန်လာသည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်ခြင်း
စာများ ပေါ်မလာ တော့။

ကျွန်တော် ခေါင်းမီးတောက်နေစဉ် ဇူလိုင်လ နောက်ဆုံးပတ်တစ်ရက်၌
မမျှော်လင့်သော ကြေးနန်း စာ တစ်စောင် ရသည်။

"မယဉ်နွယ် လက်ထပ်မည်....၊ အမြန်လာ...အရေးကြီး ကျော်ရိုက်..... "

ခေါင်းမီးတောက်ရုံ တွင်မက ငယ်ထိပ်မြေပေါက်ခံရသကဲ့သို့လည်း
ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ်မယုံဘဲ သံကြိုးစာ ကို ထပ်တလဲလဲ ဖတ်မိသည်။

နောက်ဆုံး ၌ မူ မယုံသော်လည်း အသည်းမီးလောင်၍ ရွာသို့ အမြန်ဆုံး
ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ရွာရောက်သော် အဘသည် ကျွန်တော့်အား အံ့အားသင့်စွာ
ကြည့်သည်။ မျက်နှာသည် မှန်မှိုင်း သွားပြီးနောက် ပြတ်တောင်းစွာ မေးသည်။

"ကျောင်းမပိတ် ဘဲ မင်းဘာလို့ပြန်လာရသလဲ"

"ကျွန်တော် ကျောင်းထက် အရေးကြီးတာရှိလို့ ပြန်လာတာ"

" ဘာကွ... "

ကျွန်တော် က သံကြိုးစာကို ထုတ်ပြသည်။

အဘ၏မျက်နှာကြီးမှာ ခက်တရော်သွား၏။

"ကျော်ရိုက် က ဘာလို့ ဒီသံကြိုးကို ရိုက်ရတာလဲ"

အဘ ဒေါသကြီးနေခိုက် ကိုကျော်ရိုက်သည် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် အိမ်တွင်း
ဝင်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ကျော်ရိုက် ဒီသံကြိုး မင်းရိုက်တာလား"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး ကျွန်တော်ရိုက်တယ်"

ကိုကျော်ရိုက် က အေးဆေးစွာ ဖြေသည်။

"မင်းက ဘာလို့ရိုက်သလဲ"

"ရိုက်သင့်တယ်ထင်လို့ ရိုက်တာပဲဦးလေး... "

"ဘာကွ...၊ ရိုက်သင့်လို့၊ မင်းကငါ့သား ပညာသင်ပျက်အောင်
လုပ်ရသလား"

အဘက စားပွဲပေါ်ရှိ သေနတ်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။ ကိုကျော်ရိုက်ကလည်း
သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်မှ လျှို့ဝှက် ယူလာသော ခြောက်လုံးပြူး ကို ထုတ်ယူ၏။

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခက်ထန်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ကိုကျော်ရိုက်
က ဦးစွာ သူ့ခြောက်လုံးပြူးကို ပြန်သိမ်း သည်။

"ဦးလေးအပြစ်တင်ရင် ခံပါ့မယ်၊ ဦးလေး နဲ့ ကျွန်တော်သဘော ကွဲလွဲတာကို ဘေးချိတ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ငယ်လေး ကိုရော မယဉ်နွယ်ကိုပါ ကျွန်တော်ချစ်လို့ မေတ္တာရင်းခံပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအနေနဲ့ လုပ်တာ၊ ဒါပါပဲ"

အဘ ဝိုင် ကျသွားသည်။ သူတို့ အချို့အချ ဖြောနေသည်ကို ကြက်သေသေ ကြည့်နေမိရာမှ ကျွန်တော်က ဝင်မေးရ၏။

"နေပါဦး ကိုကျော်ရှိန်၊ ဒီသံကြီးစာထဲပါတာ အမှန်လား"

"အမှန်မဟုတ်ဘဲ မင်းဆီငါဘာလို့ လိမ်ရိုက်ရမလဲ ...ငယ်လေးရာ...."

"ဗျာ... အမှန်၊ ဒါဖြင့် မယဉ်နွယ် ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ"

ကိုကျော်ရှိန် မျက်နှာကြီးမှာ တင်းမာသွားသည်။

"ဘယ်သူရမလဲ၊ ဟိုခွေးမသား ဝန်ထောက်နဲ့ပေါ့၊ မင်းကို ငါသတိပေးဖူးသားပဲ"

"ဗျာ ..ဦးဆံနီနဲ့..... "

ကျွန်တော့်နား ကျွန်တော်မယုံမိ။ မဖြစ်နိုင်....၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော်သည် အရူးသဖွယ် အဘနား ကပ်သွား သည်။

"အဘ... ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဘဖြေစမ်းပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

အဘ၏ ခက်ထန်မှု များ မျက်နှာ၌ ကွယ်ပျောက်ကုန်သည်။

"လူလေးကျော်ရှိန်ပြောတာ မှန်တယ်"

"ဟင်မှန်တယ် ၊ မှန်ရင် ခင်ဗျားဘာလို့ လက်ပိုက် ကြည့် နေ သလဲ"

ကျွန်တော့်အသံမှာ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့ကြောင့် တုန်နေ၏။

အဘ၏မျက်လုံး တို့၌ မျည်ရည်များဝဲနေသည်။ အဘမျက်နှာ၌ လည်း စိတ်ထိခိုက်မှု ကြီးစွာ ပြနေ၏။

"လူကလေး အဘပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ လူကလေးတို့ လူငယ်ချင်း ချစ်နေလို့သာ အဘက မကွန့်ကွက် ခဲ့တာ၊ သာဇံသမီး နဲ့ ငါ့သား ကို ဘယ်တုန်းကမှ အဘသဘော မတူဘူး"

"ဗျာ ... အဘတို့ချင်းမုန်းတာ နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မယဉ်နွယ်က ကွဲကြရမှာလား ...ဟုတ်လား"

"လူလေးရယ်..... အဘပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ အဘသာဇံကို မုန်းပေမယ့် လူကလေးတို့ ချစ်ခြင်းကိုခွင်းဖို့ အဘ မကြံခဲ့ဘူး၊ လူကလေးနဲ့ မိယဉ်နွယ်မျက်နှာကို ထောက်ပြီး သာဇံ ကို အဘဖြုတ်နိုင်ပေမယ့် အဘ မဖြုတ်ခဲ့ဘူး၊ အခု အဘနိုင်ငံရေးအရ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး သာဇံက လက်စားချေ တယ်၊ ငါ့ကိုတစ်သက်လုံး မနှိမ်နိုင်တော့ ငါ့သား ရင်ကို ကွဲစေပြီး လက်စားချေတယ်"

ကျွန်တော် သည် အဘ၏ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်၊ အဘပြောသော စကားတွေကိုလည်း မယုံ၊ အိမ်မှာ ပြေးဆင်း၍ သူကြီးအိမ်ကို ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သူကြီးရော ဒေါ်မိုးပါ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကြီးပြူး၍ စိုက်ကြည့်
နေကြသည်။ ဒေါ်မိုး က အရင်သတိဝင်၍ ထိတ်လန့် တကြား မေး၏။

"ဟဲ့ငယ်လေး... မင်းကဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာသလဲ"

"ဒေါ်ကြီး ရယ် ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့၊ မယဉ်နွယ်
ဘယ်မှာလဲ"

ဒေါ်မိုး က မဖြေနိုင်၊ သူကြီးကိုသာ လှမ်းကြည့်သည်။ သူကြီးက
ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာဆိုသည်။

"နေပါဦး မောင်သန့်ဇင်... ဒေါသကြီးလှချည့်လား၊ ထိုင်ပါဦးကွဲ့၊
အကျိုးအကြောင်းကို ပြောဦးမှပေါ့"

ကျွန်တော် သည် စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ သူကြီးအနီးသို့ ဝင်ထိုင်
သည်။

"မောင်သန့်ဇင် ... ဘာကြောင့်ပြန်လာတာလဲ"

သူကြီး က အလွန်ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ခံစားရမှုမှန်သမျှကို ချိုးနှိမ်၍ တတ်နိုင်သမျှ
တောင်းပန်ပြော၏။

"ဦးလေးရယ်...၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ပြန်လာတယ်ဆိုတာ
ဦးလေးသိပါတယ်၊ ကျွန်တော်မေးတာကိုသာ အမှန်ဖြေပါ"

"မေးပါလေ... ဦးလေးဖြေပါမယ်"

သူကြီး၏ အမူအရာမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်...

"မယဉ်နွယ် ကို ဦးတို့ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ် ဆိုတာ
ဟုတ်သလား.... "

သူကြီးရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ ကျွန်တော်ကသာ သူ့အဖြေကို
အသက်မရှူဘဲ ရပ်စောင့်မိ၏။ ဘာကြောင့်မသိ သူကြီး၏မျက်နှာသည်
အနည်းငယ် ညိုမှိုင်းသွား သည်။ အတန်ကြာမှ လေးပင်စွာဖြေသည်။

"မှန်တယ်၊ ဦးတို့ဒီအတိုင်း စီစဉ်ထားပြီးပြီ.... "

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူကြီးကို ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာစကားမှ မပြန်နိုင်။

အတန်ကြာမှ တောင်းပန်ဝပ်လျှိုးမိသည်။

"ဦးလေးရယ်...မယဉ်နွယ်ဟာကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး မိန်းက လေး ပါ။
မယဉ်နွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဦးလေးတို့ ဒါကိုသိပါတယ်"

"ဒါကို ဦးသိပါတယ်"

"သိရင်လည်း ဦးရယ် ... ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွင်းပါနဲ့"

သူကြီး က မဖြေ။ ခေါင်းသာခါနေ၏။

"ကျွန်တော်ဟာ ဝန်ထောက်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောလိပ်
ကျောင်း တက်နေပါပြီ ဦးလေးရယ်.... ကျွန်တော် ကြိုးစား သမျှဟာ မယဉ်နွယ်
အတွက်ပါ"

"ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ မောင်သန့်ဇင်၊ ဦးတို့ အားလုံး အကုန် စီစဉ်ပြီးနေပြီပဲ၊ ဒီတော့ မင်းနမ မယဉ်နွယ် လည်း ကောင်းစားမည့် ကိစ္စဟာ ငါ့တူ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်သွားစေချင် တယ်" "မယဉ်နွယ် ကောင်းစားမယ်ဆိုတာ ဦးလေးဘာကိုဆိုလိုသလဲ၊ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူကို ယူရမှာဟာ ကောင်းစား တာလား....ဟင်"

သူကြီးမဖြေနိုင်။ ထိုစဉ် သူကြီးအစား ဖြေသံတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

"မယဉ်နွယ်ကလည်း သဘောတူ ပြီးပါပြီကွာ.... "

ဤအသံမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် လှေကားထိပ်မှ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

လှေကားထိပ် ၌ ဝန်ထောက်ကြီးသည် ခုံညားစွာ ရပ်နေ၏။

ကျွန်တော် က သူ့ကို မုန်တီးရွံရှာစွာ ကြည့်နေဆဲ သူက စစ်အောင်သော ဗိုလ်တစ်ဦးပမာ လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ သူ့နောက်မှလည်း ရဲသားသုံးဦး ပါလာ၏။

ဦးဆံနီ... ကျွန်တော်ငယ်စဉ်မှစ၍ မျက်မှန်းကျိုးခဲ့သော ဦးဆံနီ....။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ပြာသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချုပ်တီး နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုးပြေးကာ သူ့မျက်နှာ ကို လက်သီးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးမိသည်။ဝန်ထောက်ကြီး မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အပေါ် ကျားအုပ်သကဲ့သို့ ခုန်အုပ်စဉ် သူ့တပည့်ရဲသား များက

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ကြ၏။သုံးယောက် နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မရှန်းသာ။ သူတို့လက်တွင်၌ အမိခံလိုက်ရသည်။

ဝန်ထောက်ကြီးသည် လဲနေရာမှထသည်။ ပထမ သူက သူ့ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်သည်။ ထို့နောက် မှ ဘာအကြံရသည် မသိ။ စဉ်းလဲစွာပြုံး၍ ခြောက်လုံးပြူးကို လွှတ်လိုက်သည်။သူ့ပါးစပ် မှ စီးကျလာသော သွေးများကို လက်ဝါးနှင့် သုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးသော်.. ဝန်ထောက်ကြီး၏ မျက်လုံး များမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

သူတပည့် များက ကျွန်တော့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဝန်ထောက်ကြီး သည်လက်သီး ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်၍ ကျွန်တော့်နား ချဉ်းကပ်လာသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့ မှ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံ ကြားရသည်။

"ခွေးမျိုးတွေ၊ မသေချင်ရင် ငါ့သားကိုလွှတ်လိုက်"

အိမ်ပေါက်ဝ၌ အဘသည် ကာဘိုင် စက်သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ အော်၍ ပေါ်လာသည်။ အဘ နောက်၌လည်း သေနတ်ကိုင် ပြည်သူ့ရဲများနှင့် ကိုကျော်ရှိန် ပါလာသည်။

ရဲများက ကျွန်တော့် ကို လွှတ်လိုက်ကြသည်။အဘသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက် ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ မားမားကြီးတက်လာသည်။

"ဆိုစမ်း....ဒါက ဘာလုပ်ကြတာလဲ"

ဝန်ထောက်ကြီးက လေသံပျော့၍ ပြောသည်။

"ကျွန်တော် တို့က ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသားကသာ ကျွန်တော့် ကိုထိုးတာ၊ ဒီမှာကြည့် ပါးစပ်က သွေးထွက်တုန်း"

အဘသည် ဝန်ထောက်ကြီးကို အဖက်လုပ်မပြောဘဲ သူကြီးဘက် သို့သာ လှည့်လိုက်သည်။

"တော်သက္ကာ... သာဇံ..၊ မင်းက ငါ့မနိုင်တာနဲ့..သမီးနဲ့လွတ်ပေးပြီးမှ ငါ့သားရင်ကွဲအောင် လုပ်သလား ဟုတ်လား"

သူကြီး၏ မျက်နှာကြီးမှာလည်း ရဲသွားသည်။

"ကိုရန်ရှင်း၊ ဒီကိစ္စမှာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရန်ငြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သမီး ကျုပ်ပိုင်တယ်၊ ကျုပ်ပေးစား ချင်တဲ့ သူ နဲ့ ကျုပ်ပေးစားမယ်"

"ဘာ...ဟား..ဟား.... မင်းသမီး မင်းပေးစားချင်သူနဲ့ ပေးစား မယ်ဟုတ်လား၊ အေး..မင့်သမီး ငါ့သား နဲ့ပဲရရမယ် သိလား၊ ရန်ရှင်းတဲ့ဟေ့၊ မင်းကိုလည်း သတ်မယ်၊ မင်းဝန်ထောက်စုတ်ကိုလည်း သတ်မယ်"

အဘ သည် သူ့သေနတ်ကို သူကြီးဆီချိန်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် အချိန်မီဝင်ဆွဲ၍ ရှေ့မှကာလိုက်သည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၇)

အိမ်တွင်းခန်း တစ်နေရာမှလည်း လိုက်လံဆွဲငင်သော မိန်းမ နှစ်ဦး ကို တွန်းဖယ်လျက် မယဉ်နွယ် သည် ပေါ်လာပြီး သူ့အဘ ရှေ့မှ ဆီးကာ ရပ်လိုက်သည်။ လူကြီးများ အံ့အားသင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်က အဘကို တောင်းပန်သည်။

"တော်ပြီအဘ၊ ဒီကိစ္စကို အဘတို့ ဝင်မပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ရှင်းမယ်"

ကျွန်တော် သည် မယဉ်နွယ်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"မြင်ပြီ မဟုတ်လား...နွယ်၊ ဒီတော့ နွယ်အဖြေပေးပါ။ တခြားလူတွေကို မဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ကိုပေးပါ။ နွယ် အဖြေ ကို မောင်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပါမယ့်"

မယဉ်နွယ် ၏ အလှသည် ခံညားနေ၏။ သူ့ဖခင်ရှေ့၌ ရဲဝံ့စွာ ရပ်နေပုံမှာ ငယ်စဉ်တစ်ကြိမ်က သူကြီး နှင့် အဘအကြား တွင် ရပ်နေဟန်ကို သွားအမှတ်ရစေသည်။

မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်။ ဤမျက်လုံးများ၌ ကျွန်တော့် အတွက် အမှန်းကို မမြင်မိ။

ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ယုံကြည်တကြီးနှင့် မေးသည်။

"ဖြေပါနွယ် ... ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်မှာဟာ... လူကြီးတွေ မတရားစီရင်လို့လား... နွယ်က သဘောတူ လို့လား!"

တစ်ခန်းလုံးမှာ အပ်ကျသံကြားရလှ ငြိမ်သက်လျက် မယဉ်နွယ်ဆီ အာရုံစိုက် နေကြသည်။

မယဉ်နွယ်က မဖြေ။ ကျွန်တော့်ကို ကြေကွဲစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဝန်ထောက် ကြီးကို လှမ်းကြည့် သည်။

နောက်ဆုံး၌ မူ သူ့အဖေမျက်နှာဆီ ကြည့်၏။

သူကြီးမျက်နှာ မှာ ဖြူဖက်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူ့သမီး ကို ကြည့်ဟန်မှာ အားကိုးတကြီး သနားခံဟန် ပေါ်နေ၏။

မယဉ်နွယ်၏ ကိုယ်မှာ မတ်လျက် ရင်လေးမှာ ကော့လာသည်။ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့ ပါ ဆီဆင်း ကျနေသော် လည်း မေးရိုးခိုင်ခိုင်လေးများက တင်းမာနေ၏။

"သန့်ဇင် နင့်ကိုငါ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အဖေသဘောတူသူသာ ငါယူမယ်၊ ဝန်ထောက်ကြီး နဲ့ လက်ထပ် ဖို့ ငါကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်မှ လဲကျမသွားရန် ကိုယ်ကို မနည်း ထိန်းထားရသည်။ ကြည်လင်ပြတ်သား သော မယဉ်နွယ်၏ အသံများကို နားကကြားနေရသော်လည်း ဦးနှောက်က မယုံမိ။ မျက်လုံးများက ပြာလာကာ ခေါင်းမှာ မူးရီ လာသည်။

အဘသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ခတ်ထန်စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား သည်။

ကိုကျော်ရှိန် က ကျွန်တော့်လက်မောင်းများ မှ ဆွဲကာ ပြန်ရန်ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်ကို မလှုပ်မယှက် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့ လည်းမထိန်း နိုင်ဘဲ ကျလာခဲ့သည်။ ဤမျက်ရည် တို့နှင့်အတူ မယဉ်နွယ်အတွက် ကျွန်တော့်ဦးရီသမျှ မေတ္တာတို့လည်း မျောပါ ကုန်ခန်း သည် ထင်၏။

ကိုကျော်ရှိန် ဆွဲခေါ်ရာ မလိုက်ခဲ့မီ ရင်ထဲရှိသမျှတော့ ပြောခဲ့မိ၏။

"တော်တယ်မယဉ်နွယ် နင်သိပ်တော်တယ်၊ နင့်အဘကိုယ်စား နင်ငိုအပေါ် ကောင်းကောင်း လက်စား ချေနိုင်တယ်၊ မစိမ်းကားကြီး ပျော်ပျော် နေရစ်ပါ...။"

အိမ်ပြန်ရောက်သော် အဘက သေနတ်လွယ်ရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေ သည်။

ကျွန်တော့်ကိုမူ မမာန်.....။

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်လျက် အသံမထွက်အောင် ငိုကြွေးမိသည်။

ရှက်ခြင်း၊ နာကျည်းခြင်း၊ ဆုံးရှုံးတသခြင်း တို့က ကျွန်တော့်ရင်ကို မခံချိအောင် လောင်မြိုက်နေသည်။

ရင်မှဒဏ် ကို မခံနိုင်သောအဆုံး၌ ကျွန်တော်က အနီးရှိ သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲယူကာ ပြောင်းဝကို ပါးစပ်တွင်း ငုံလိုက်သည်။

လမ်းလျှောက်နေရာ မှ အဘက လျင်မြန်စွာဖြင့် သေနတ်ကို ခြေနှင့်ခတ်ထုတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော် မောင်းဖြုတ် လိုက်သော ကျည်ဆန် သည် ခေါင်မိုးဖောက်ထွက်သွား၏။

အဘက ခတ်ထန်စွာ ကျွန်တော့်ရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။

"မင်းကို ငါမွေးထားတာ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ မဟုတ်ဘူး ကွ"

အဘ၏ လက်ဝါးကြီးများသည် ကျွန်တော့်ပါးပေါ် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆက်တိုက်ကျသည်။ နောက် တစ်လောက လုံး ကို ကျွန်တော်မေ့သွားသည်။

ကျွန်တော် သတိရသောအခါ သေနတ်သံများ တဒိန်းဒိန်း ဆူညံနေသည်။ ပြေးသံလွှားသံ ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆို သံများကိုလည်း ကြားရသည်။

ကျွန်တော်က လူလဲထကြည့်သည်။ သို့သော် လှုပ်၍မရ။ ကျွန်တော့်လက်များနှင့် ခြေများကို ကြိုးတို့ဖြင့် တုပ်ထားသည်။

ချက်ချင်း ပင် ကျွန်တော်၌ အသိဝင်လာသည်။

ညက အဘသည် ကျွန်တော် ထင်တာမလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးနှင့် တုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ယခု သေနတ်သံများ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိရသည်။

"တပ်နီတော် တဲ့ ဟေ့.....တပ်နီတော်၊ မအေ.... ဆိုရှယ်လစ် ကျော်ငြိမ်း မယားပါသားတွေ ထွက်ခဲ့လေ..... "

ကျွန်တော် ငြိမ်အကဲခတ်နေခိုက် အိမ်ပေါ် သို့ တက်လာသော ခြေသံများ ကြားရသည်။

"ဒါ ဟိုခွေးမသားအိမ်ပဲ"

"အေး ဟုတ်တယ် ၊ သူ့မယားငယ် ရှိလားမသိဘူး"

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်း နှင့် သေနတ်ကိုင် လူလေးဦး တက်လာကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က ကျွန်တော့်ပေါ် ကျလာ၏။

"ဟေ့.....ဒီမှာလူတစ်ယောက်၊ ဟလက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားပါလား"

"ဟေ့.....ဟုတ်တယ်၊ ခွေးမသားကြီး ဘာလုပ်ဖို့ ညှင်းသလဲမသိဘူး"

"သူ့မယားငယ် တွေ ကြာခိုလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟား....ဟား"

သူတို့က ကျွန်တော့် လက်နှင့်ခြေမှကြီးတို့ကို ဖြည့်ပေးသည်။

တစ်ဦး က သောက်ရေအိုး မှနေနှင့် မျက်နှာပက်၍ သတိရအောင် လုပ်ပေးသည်။

ကျွန်တော် က ယခုမှ သတိရဟန်ပြု၍ ညည်းညူသည်။

"ဟော..... သတိရလာပြီ၊ ဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားရအောင်"

သူတို့က ကျွန်တော့် ကို တွဲ၍ ရွာတွင်းခေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က သိလျက်သားနှင့် မူးမော်နေ ဟန်ဆောင် လိုက်သည်။

"တောက် နာသကွာ၊ ခွေးမသားဝန်ထောက် လွတ်သွားတာ"

"အေးကွ....၊ သောက်မျိုးယုတ် က ကောင်မလေးနဲ့ သူ့ယောက္ခမလောင်း သူကြီးကိုပါ အပါခေါ် ဆုတ် သွားတာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွေးမသား ရန်ရှင်းကြီး တို့ အသေမိပြီ မဟုတ်လား၊ တစ်ရန်ရှင်းတာပဲ"

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ယောင်၍ အသံထွက် မတတ် ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သတိဝင် လျက် ငြိမ်လျက်လာရသည်။ သူတို့ကသာ ဆက်ပြောနေ၏။

"ငကျော်ရိုန်တို့က ခံချတာ ဘာသဘောလဲ"

"ခွေးမသား ပြည်သူ့ရဲဘော် ဆိုတဲ့ကောင်တွေ ... ဘယ်တုန်းက ယုံရလို့လဲ"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာလယ်မြေကွက်လပ် တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို သယ်လာသူတို့က ဤနေရာ၌ ချပေးကြသည်။

ကျွန်တော်က မျက်စိကိုမှေး၍ ဖွင့်ကြည့်အကဲခတ်သည်။

ကျွန်တော့်အနီး ၌ သွေးအလူးလူး ဖြင့် တုံးလုံးပက်လက် ကျဆုံးနေသော အလောင်းများကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံး က အနီးရှိ အလောင်းတစ်ခုဆီ ရောက်သွား၏။

အဘ.....၊ ကျွန်တော့်အဘ.....။ ကျွန်တော် သည် ဟန်ဆောင်ရန် မေ့သွားသည်။ လဲနေရာမှ ကုန်းထကာ အလောင်းကို ပြေးပွေ့သည်။

အဘသည် သေသော်လည်း မာန်မလျော့။ မျက်နှာကြီးမှာ ခက်ထန်မြဲ ခက်ထန်၍ ရှေ့သွား များက အောက်နှုတ်ခမ်း ကို ခဲထားသည်။ ညာလက်၌ ကာဘိုင်သေနတ်ကို မြဲအောင်ဆုပ် ထားလျက်တည်း။

ထိုစဉ် အေးစက်မာကျောသော အရာတစ်ခုကို ကျွန်တော့်ခါးကို လာထောက်ထား၏။

ကျွန်တော်က မလှုပ်။ အဘအလောင်းကို ပိုက်လျက်မှ ခေါင်းကို မော်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့၌ မားမားကြီးရပ်နေသော ဆရာ့မျက်နှာကို မြင်ရ၏။

ဆရာက စတင်းဂန်းလွယ်လျက် နှင့် ကျွန်တော့်ကို ခက်ထန်စွာ ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ခဏတွင်းပင် ဆရာ၏မျက်နှာသည် လျော့ကျသွား၏။

"သန့်ဇင်.... တပည့်..... မင်း သန့်ဇင် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သန့်ဇင် ပါ။ ဒါပေမယ့် သန့်ဇင်အဖေဟာ ဆရာတို့လက်ချက်နဲ့ သေပါပေကော.... "

ဆရာ့မျက်နှာ ၌ ကြီးမားသော စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ပေါ်လာ၏။ ဆရာသည် ဒူးထောက်၍ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တွင်းမှ အဘ၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆရာ လက်တစ်ဖက် က ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ယုယစွာ ကျလာသည်။

"ငါစိတ်မကောင်းဘူး....သန့်ဇင်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဘကို ငါမသတ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အဘကို ဆရာမသတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ လက်ချက်နဲ့ သေရတယ်" ကျွန်တော် က ရှိုက်ဖိုငိုကြွေးရင်း ပြောမိသည်။

"ဘယ့်နယ့်လုပ်မလဲ သန့်ဇင်၊ မင်းအဘကို သေပါစေလို့ ငါမရည်ရွယ်ဘူး၊ တို့လမ်းစဉ်အရ လုပ်ဆောင် ကြတာမှာ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲ၊ မင်းအဘ တို့က နိုင်ရင် ငါလည်း ဒီလိုပဲသေရမှာပဲ"

ကျွန်တော်က အဘကို မြေမှာအသာချ၍ ဆရာ့ကို မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ရန်တွေ့မိသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာတို့လမ်းစဉ်က လက်နက်ကိုင် ဆွဲပြီး လူသတ် နေပမယ့် လူကိုမသေစေ လိုဘူး၊ မှန်ပါတယ်၊ သိပ်မှန်ပါတယ်၊ တခြား လူကပြောရင် ကျွန်တော်မယုံပေမယ့် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် ဆရာက ပြောတော့ ကျွန်တော်ယုံပါပြီဗျာ..... "

ဆရာဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်၊ အံ့ကြီးသာ ကြိတ်နေ၏။

"ဆရာက ဆရာ့လမ်းစဉ် ပြောတယ်၊ အဘက သူ့လမ်းစဉ် သူပြောတယ်၊ အဲဒီလမ်းစဉ် ဆိုတဲ့ဆင်ခြေတွေနဲ့ ဆရာတို့က တစ်ကြိမ်က အတူတူတိုက် ခဲ့တဲ့လူချင်း ပြန်သတ်နေ ကြတယ်၊ ဟုတ်လား..... "

ဆရာသည် သည်းမခံနိုင်တော့။ သူ့လူအားလုံးကို နောက်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

ထို့နောက် သူလွယ်ထားသော သေနတ်ကိုဖြုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။

"သန့်ဇင် မင်းအဖေ ကို ငါသတ်တယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ကို မင်းပြန်သတ်"

ကျွန်တော်က ဆရာပေးသော လက်နက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

"ဆရာ တစ်ကြိမ်က သေနတ် အသုံးချနည်း ပြောဖူးတယ်၊ နှစ်လုံးပြူးဆိုတာ မန်ကျည်းသီး မှည့် ချွေဖို့ လောက်သာ ကောင်းတယ်ဆို၊ အခုဆရာ သေနတ်ကလည်း ရိုက်ချိုးပစ်ဖို့သာ ကောင်းတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် အနီးရှိ သစ်တုံးတစ်တုံးနှင့် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

"ဆရာတို့ လူကြီးချင်းသာ သတ်ကြပါ....၊ ဆရာ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မသတ်ဘူး မသတ်နိုင်ဘူး"

ကျွန်တော် သည် ချုပ်တီးမနိုင်ဘဲ အဘ၏ ပူးနွေးခြင်းကင်းသော ရင်ခွင်ထက် မျက်နှာမှောက်ကာ ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးမိသည်။

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၈)

အခန်း (၂၀)

တာပုန်းကြီး ခုံလုံ

ဆရာတို့တပ်က ရွာကို ဆက်သိမ်းထားသည်။ အဘကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး နောက် ကျွန်တော်ရွာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိသဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မြေသို့သာ ပြန်ခဲ့ ရ၏။

အဘ က အမြော်အမြင်ကြီး စွာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘက်၌ ငွေထားခဲ့၍ ကျောင်းတော့ ဆက်တက်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကြားသိရသော ဦးလေးထွန်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြင်က သူတို့အိမ်မှာ သားအဖြစ်နေ၍ ကျောင်းတက်ရန် ခေါ်ရှာသည်။

ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ဦးလေးထွန်း ကိုမြင်သော် အဘကို သတိရသည်။ ဆရာ့ကို အမှတ်ရသည်။ တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်အမတ်ဆုံး ဖြစ်သလို ယခုအခါ အမုန်းဆုံးဖြစ်သော ရွှေဂူရွာသို့ ပြန်လွှမ်းမိသည်။

ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့ချင်သည်။ ရွာကိုမေ့ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် မိယဉ်နွယ်ကို မေ့ချင်သည်။

စေ့စေ့တွေး မှ ရေးရေးပေါ်ဟူသကဲ့သို့ အဘ၏စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။

‘ အဘမှာ နိုင်ငံရေး ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေသည်၊ ဒါကို သာဇံက အခွင့်ကောင်း ယူပြီး လက်စားချေ တယ်... ’

ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်ရောက်၍ မကြာမီ စစ်တပ်အချို့တော့ခိုပြီး ရဲဘော်ဖြူများ ပါလိုက်၍ ပြန်ထောင်စု အစိုးရ ကို တော်လှန်မှ အဘ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်မိသည်။

အဘ တို့ကို ကွန်မြူနစ် က တိုက်နေသည်။ ရဲဘော်ဖြူ ကလည်း စောင်နေ၏။ ထိုအခါ အဘအတွက် သူကြီး နှင့် ရဲကို ပေါင်းထားရသည်။

ဤအခိုက်အတန့် တွင် ဦးသာဇံက လက်စားချေသည်။

ဤသဘော ကို ပေါက်မိကာမှ မယဉ်နွယ်ကို မုန်းမိသည်။ အခဲ မကျေအောင် မုန်းမိသည်။

ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံး တို့သည် အစသော် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့် ကွဲအက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ အနာရွတ် တက်၍ ခက်မာခဲ့သည်။

တိုင်းပြည် မှာ ဆူသည်ထက်ဆူ၍ ပူသည်ထက်ပူလာသည်။

နောက်ဆုံးပိတ် အင်းစိန်ကို ကေအင်ဒီအို သိမ်းခြင်းဖြင့် ဆူပူမှုအတွက် အထွပ်အထိပ် ရောက်သည်။

တက္ကသိုလ် ကို လည်း ရက်အကန့် အသတ်မရှိ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အချို့ က နေရပ် ပြန်၍ ရဲဘော်ဖြူထဲဝင်သည်။ အချို့က ကွန်မြူနစ်များနှင့် သွားပေါင်းသည်။ အချို့က ဆိုရှယ်လစ် ကျောင်းသား များ ဦးစီးသော တပ်တွင်းဝင်ကြသည်။

အချို့က ဗမာ့တပ်မတော်သို့ ဝင်လိုကြသည်။ သို့ရာတွင် အဆက် အသွယ်မရှိ မမျှော်လင့်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မြင့်ဦးကို ပြန်တွေ့ခဲ့သည်။ သူကို ကျွန်တော်သည် ဖရေဇာလမ်း ၌ ယောင်ပေပေ လျှောက်နေဆဲ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ယခု ပခုံးထက် သပြေရွက်သုံးတန်းနှင့် တပ်မတော်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

စကားစပ်မိရာ မှ တပ်မတော်တွင်းဝင်လိုသော ကျောင်းသားများ အကြောင်း ပြောမိသည်။

‘ ကွာ ငယ်လေး၊ ယခုအချိန်တပ်မတော်မှာ ပြန်ထောင်စု ကို သစ္စာရှိတဲ့လူတွေ သိပ်လိုနေတယ်၊ တစ်ယောက် ရရ ...နှစ်ယောက်ရရ အမြတ်ပဲ၊ ငါ ဆိုင်ရာတွေ အစီရင်ခံ ပေးပါမယ် ‘ ‘

အသေးစိတ် ကို ကျွန်တော် မဖော်ပြလိုတော့ပါ။ ထိုစဉ်က သမဂ္ဂခေါင်းဆောင် များနှင့် အခြား မျိုးချစ်စိတ် ရှိသူ ကျောင်းသား တို့ တပ်မတော်နှင့် ပူးပေါင်းမိကြသည်။

ရွက်ဝါသဲသဲ စကြော့ခိုက် အင်းစိန်မြို့ဆီမှ အမြောက်သံညံသော (၁၉၄၉) ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)ရက်နေ့ည ကိုးနာရီ ခန့်တွင် တပ်မတော်စစ်ကားကြီးများ ပြည်ကျောင်းဆောင်ကြီး အတွင်းသို့ ဆိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် မြန်မာ ထားဝယ် ကျောင်းသား နှစ်ဆယ် တက်လိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗမာ့ ခြေလျင်တပ်ရင်း အမှတ် (၁)သို့ ဝင်ရောက် ကြသည်။

နောက်ရက်ပိုင်း များတွင် တပ်သို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ရာခန့် ထပ်ရောက်လာသည်။

(၁၉၄၉) ခု အရေးတော်ပုံ အကြောင်းကို ကျွန်တော်အကျယ်ချဲ့ မရေးလိုတော့ပါ။ အင်းစိန် ပင် သူပုန် လက်တွင်း ကျ ခဲ့ ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ရန်ကုန်အစိုးရက ကမ္ဘာက မလေးမခန့် ခေါ်လာခဲ့သည်ကို မှတ်မိကြ ပေမည်။

စမစ်ဒွန်း အရာကျပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် တပ်မတော်ကို ခေါင်းဆောင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း ၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် တပ်မတော်သည်

ခံစစ်မှ ထိုးစစ်ပြောင်းကာ ဗမာတစ်ပြည်လုံးကို သောင်းကျန်း မှု အန္တရာယ်မှ အချိန်မီ ကယ်တင် နိုင်ခဲ့သည်။

အင်းစိန်မြို့တွင်သာမက သာယာဝတီကိုပါ တပ်မတော်ပြန် သိမ်းပြီး၍ တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းစ အခါ၌ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တပ်မတော်၌ စစ်စည်းကမ်း၊ စစ်တာဝန်နှင့် အချိန်ပြည့်နေရစဉ်က မေ့ဖျောက်ထားခဲ့သော ကျွန်တော့်ရင်မှ ဒဏ်ရာများသည် တက္ကသိုလ် နယ်မြေ ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ပေါ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းခေါ်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဝင်လျှောက်ခဲ့ရာ အစမ်းအသပ် အောင်မြင် ၍ မေမြို့ ဗိုလ်သင်တန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ မေမြို့ဗိုလ်သင်တန်း သို့တက်ရင်း အထူး အရွေးအချယ် ခံရသဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ ဆင်းဒါ့စ် ဘုရင်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်သင်ကြားကြရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း မိုင်းပန်နယ်၌ တာဝန် ကျသည်။

အချိန်ကား တစ်သောင်းကျော် အင်အားဖြင့် တရုတ်ဖြူတို့ မြန်မာပြည်ကို ကျူးကျော်တိုက် ခိုက်ချိန် ဖြစ်သည်။

တရုတ်ဖြူတို့သည် ကျူးကျော်စက သံလွင်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း ဆီ၌သာ နေကြသည်။ ယခုမူ သံလွင်မြစ် ကို ကူး၍ အနောက်ဘက်ဆီ ထိုးထောက်တိုက်ခိုက်လာကြပြီ။

ခါတိုင်း ဆိုလျှင် သံလွင်မြစ်ရေခွေကာစီး၍ အေးချမ်းသာယာသော
ဝမ်ဆာလာကူးတို့ဆိပ် တစ်ဝိုက်သည် သေနတ်သံ မော်တော်သံများကြောင့်
ဆူညံနေ၏။

ဝမ်ဆာလာရိုရာ အရှေ့ဘက်မှ တပ်ရင်းတစ်ရင်းစာရှိ တရုတ်ဖြူများသည်
လှေဖောင်ဖွဲ့၍ ကူးလာ နေကြသည်။

တပ်ခွဲတစ်ခွဲသာရှိ၍ အားချင်းမမျှသဖြင့် စစ်အခြေအနေအရ
ကျွန်တော့်တို့ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်သား များသည် မိုင်းပန်းဘက် သို့
စနစ်တကျ ပြန်ဆုတ်နေကြ၏။

ဆုတ်ခွာနေကြသော ရဲဘော်များကို အကာအကွယ်ပေးရန်
တာဝန်ကျသည့် ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်သော တစ်စိတ် ကလေး သည် မြစ်အနောက်
ဘက် ကမ်းမှနေရာယူ၍ ပုရွက်ဆိတ် များပမာ လူအားကိုး သွန်ဖိ တက်လာကြ
သော တရုတ်ဖြူ များကို အပြင်းအထန် ခုခံပစ်ခတ်နေ၏။

မည်မျှပြင်းပင်းထန်ထန် ခုခံနေသော်လည်း အချိန်ကြာသောအခါ
လူအင်းအားက စကား ပြောလာသည်။

တရုတ်ဖြူအချို့ မှာ တောင်ဘက် ဝေးဝေးမှ ကမ်းတက်မိပေပြီ။
ခြေကုပ်ရသော ရန်သူတို့သည် တောက်ဘက် မှ ဝိုက်ကွေ့ကာ ကျွန်တော်တို့
ဆုတ်မည့်အရှေ့ဘက်ဆီ ချီတက်၍ ခါးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

မြစ်ဘက် မှ ရန်သူများကလည်း ကမ်းသို့ကပ်နိုင်ရန် ဖိပစ်နေ၏။

သူတို့အကြံ မှာ ကျွန်တော်တို့အား အရှေ့အနောက် ဖိညှပ်ရန်ဖြစ် သည်။

တပ်ခွဲမှူး သတ်မှတ်အမိန့်ပေးခဲ့သော နှစ်နာရီစေ့သည်အထိ
ခုခံကာကွယ်ပြီး ကျွန်တော် တို့သည် မြောက်ဘက် သို့ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာ
လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေးရှုပြေးခဲ့သော မြောက်ဘက်ဆီ၌ ထူထပ်စွာ
ပေါက်နေသော ကျွန်းတောကြီးများ ရှိသည်။ ကျွန်းတော အတွင်းသို့
ဝင်မိလျှင်ပင် ကျွန်တော် တို့ကို နောက်မှလိုက်ပစ်နေသာ တရုတ်ဖြူများ
မျက်ခြေပြတ် သွားသည်။

တစ်တောဝင် တစ်တော တက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးမိုင်အတော်
ပေါက်ခဲ့၏။ နောက်မှလိုက်လာသော တရုတ်ဖြူတို့၏ အရိပ်အယောင်တို့ကို
မတွေ့ရတော့။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်တို့၏ အဓိကတာဝန်မှာ တရုတ်ဖြူတပ်ရှေ့မှ
လွတ်အောင် လျှောက်ပြေးနေရန် မဟုတ်။ မိုင်းပန်းရှိ တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ အမြန်
ရောက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်များကို ခေတ္တ အနားပေး
လိုက်ပြီး တောင်ကုန်းတစ်ခုတက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် ပထဝီ အနေအထား ကို
တက်ကြပ်ကြီးစိန်လွင်နှင့် အတူ မျှော်မှန်းကြည့်သည်။

မိုင်းပန်း သို့ သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းကို တရုတ်ဖြူတို့ ပတ်ထားပြီးသည်မှာ
သေချာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာမှာ ယခုရောက် ရှိနေရာမှ ကွေ့ဝိုက်၍
မိုင်းပန်းအရောက် အတိုဆုံးလမ်း ရှာရမည်။ အတိုဆုံးလမ်း မရှာ၍ လည်းမဖြစ်။
ကျွန်တော်တို့၌ ကျည်ဆံနည်းပါးနေပြီ ရိက္ခာ လုံးဝမရှိပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာစိန်လွင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားနှင့်
မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်၍ ကိုက်ညီသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ကိုစိန်လွင်သည် ကျွန်တော့်ထက် ဤနယ်ကို အရောက်စော ဤ ဤနယ်တော တောင်တို့ကို ပို ကျွမ်းကျင် သည်။

ကျွန်တော်က မြေပုံပေါ်၌ လမ်းတစ်ခုကို သတ်မှတ်ရွေးသည်။ ကိုစိန်လွင်က သဘောမတူ...။ သူသည် အနေကံမြောက်အရပ်ရှိ တောင်တန်း တစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။

တောင်တန်း၌ တောင်ထွက်တစ်ခုသည် ရေစာထားသဖြင့် ဖွေးဖွေး ဖြူသော နံရံနှင့် ရပ်တည်နေ၏။

"ဗိုလ်ကြီးရွေးတဲ့လမ်းက ကောင်းတော့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သုံးညအိပ်ခရီး သွားရမယ်၊ ဟော ဟို... ကျောက်တောင်ဖြူကြီး မြင်လား၊ အဲဒါကို ကျော်သွားရင် တစ်ညအိပ်ခရီးပဲ ရှိတယ်"

ကျွန်တော်က မြေပုံကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဆရာစိန်လွင် ပြောသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် တောင်တန်း များသည် မြင့်လွန်း၍ ဤတောင်တန်းအနောက် အခြားမြင့်မားသော တောင်တန်း များခံနေသေး၏။

"လမ်းကတော့တိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် တောင်တွေ ထူထပ်ပြီး မြင့်လည်းမြင့်တယ်၊ ရိက္ခာမရှိဘဲ ကျုပ်တပ်သား တွေကို ဇွတ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မခေါ်ချင်ဘူး၊ ခုနက ကျွန်တော်ရွေးထားတဲ့လမ်းက ရွာတွေရှိတော့ ရိက္ခာ ရနိုင်တယ်"

ဆရာစိန်လွင်သည် ခေါင်းခါ၍...

"ကျွန်တော် အဲဒီတောင်တစ်ခုကို အမဲလိုက်ဖူးတယ်၊ မြေပုံထဲမပါတဲ့ လမ်းတွေရှိတယ်၊ ရိက္ခာ အတွက် ကတော့ မပူ နဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ တောဝက်တွေ အင်မတန်ပေါတယ်"

"သေချာရဲ့လား ကိုစိန်လွင်"

"သေချာပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ မဟုတ်ရင် လမ်းတင်ဗိုလ်ကြီးကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ။

အဲတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အခန့်မသင့်ရင် ရန်သူတစ်မျိုးကို တိုက်ဖောက် ထွက်သွားတန်း သွားရမယ်"

"ဘယ်လိုရန်သူမျိုးလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ စိုင်းခုံလုံ တို့အဖွဲ့နဲ့ ရင်ဆိုင်တန် ရင်ဆိုင်ရမယ်"

စိုင်းလုံကို ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။ မိုင်းပန်၊ နန်းဆန်၊ လွယ်လင် ကားလမ်းတစ်လျှောက် ဖိန့်ဖိန့်တုန် ကြောက်အောင် နာမည်ကြီးသော ရှမ်းစားပြဖြစ်၏။ ရှမ်းစားပြတို့သည် လူသတ်တတ်သည်။ လူသတ်တတ် သည်မှာ သတ္တိရှိ၍မဟုတ်။ အမှုပေါ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

စိုင်းလုံ နာမည်ကြီးသည်မှာ စားပြတိုက်လျှင် လူမသတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူမသတ်သော စားပြသည် ရှမ်းပြည်နယ် ၌ သတ္တိရှိသည်ဟူ၍ ပို၍ နာမည်ကြီးသည်။

"ခုံလုံမကလို့ ဘာဖြစ်စေကွာ၊ စားပြများ မှုစရာလုပ်လို့၊ တပ်စိတ် တစ်စိတ်တည်းနဲ့ တရုတ်ဖြူ တပ်ရင်း တစ်ခုလုံး ကို တို့ဆော်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် သည် တပ်ကြီးစိန်လွင်၊ ပြောသောလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်၏။
ရဲဘော်များကိုလည်း သတိ ပေးသည်။

"တို့မှာ ကျည်နည်းနေပြီ၊ လမ်းမှာရန်သူကိုတွေ့ရင် ကျည်ဆံကိုချွေမယ်၊
ဘက်နယ်ကို အများဆုံး အသုံးပြုမယ်"

ကျွန်တော် တို့ ဆက်ချီတက်ခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးစိန်လွင် ပြသော
လမ်းမှာ မြေပုံဥပပါသော ချောင်းငယ် တစ်ခု အတိုင်း ဖြစ်သည်။

ချောင်းကမ်းပါးထက် မှ တပ်ကြပ်ကြီးစိန်လွင် ခေါင်းဆောင်၍ ရဲဘော်
တစ်ဝက် ချီတက်သည်။ နောက် ကိုက်တစ်ရာ အကွာ မှ ကျွန်တော်
ခေါင်းဆောင်၍ ကျန်ရဲဘော်တစ်ဝက်က ချောင်းအတိုင်း အနိမ့်မှ ချီခဲ့သည်။

နှစ်နာရီခန့်ချီမိသော် နေဝင်လုပြီ။ ထိုစဉ် ရှေ့ဆီမှ သေနတ်သံများ
ပေါ်လာ၏။ ဆရာစိန်လွင် တို့တပ်ကို အမည် မသိ ရန်သူသည်
ဝိုင်းပစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် နှင့် ရဲဘော်များက ခြေသံမကြားအောင်
ရှေ့သို့ကျော်လျက် ချီတက်သည်။

ဆရာစိန်လွင် တို့ကို မဲ၍ပစ်နေသော ရန်သူသည် ကျွန်တော့်တို့ကို မမြင်။
ရန်သူငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ရှမ်းဝတ်ရှမ်းစားဝတ်ထား၌ သစ်ပင်နှင့်
ကျောက်ဆောင် တို့ကို အကာအကွယ် ယူကာ ဆရာစိန်လွင် တို့ ဘက်
မဲပစ်နေကြသည်။ ခုံလုံတို့အဖွဲ့ ပေတည်း။

ကျွန်တော် က ကျွန်တော်တစ်စုကို နှစ်စိတ်ခွဲလိုက်သည်။ တစ်စိတ်က
ချောင်းတွင်းမှ လှမ်းပစ်ရ၏။

ကျွန်တော်စိတ် ကို ခေါင်းဆောင်၍ ကျွန်တော်လည်း ချောင်းကမ်းပါးပေါ်
တက်သည်။ရှေ့နှင့် ဘေးကို အာရုံစိုက်ပစ်နေသော ရန်သူများကို
ကျွန်တော်တို့က နောက်ပိုင်းမှ ဘက်နက်နှင့် ဝင်ထိုး သည်။

"ကျား တပ်မတော်"

ကျွန်တော့်အသံကြားသော ဆရာစိန်လွင်သည် ဝပ်ပစ်နေရာမှ ထ၍
ဘက်နက်တိုက်ပွဲ ဆင်သည်။ ခုံလုံ တို့မှာ အစသော် အငိုက်မိ၍ အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ထို့နောက် ဓားရှည်များကိုချွတ်၍ ခုခံသည်။

ကျွန်တော်က နီးခမောက်ကြီးဆောင်းထား၍ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကားနှင့်
ခုံလုံရှိရာ တိုးတက်ကာ အတင်း ဝင်တိုက်သည်။

ကျွန်တော် က ဘက်နက်နှင့် တိုးသည်ကို သူက ဓားရှည်ကြီးဖြင့်
ကျင်လည်စွာ ခုခံနေ၏။

တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သူ့ခမောက်ကြီး ကျွတ်သွားသည်။ ရောင်တစောင်း
ထုံးထားသော ဦးခေါင်းပေါ်လာ၏။ သူ့မျက်နှာ ကိုလည်း ပီပီသသမြင်ရသည်။

အစသော် ကျွန်တော့်မျက်စိ ကို ကျွန်တော်မယုံမိ။

လူဆိုးကြီး ခုံလုံ ကား အခြားမဟုတ်၊ ဤနေရာ ဤဘဝတွင်
မြင်တွေ့ရမည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့် သော ဘထွေးရွှေလွန်း။

ကျွန်တော် က နောက်သို့ ခြေတစ်လုံးခုန်ဆုတ်၍ သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။

"ကံကောင်းလို့ကွာ လူမှားပြီး သေကုန်ကြမလို့၊ ဒါထက် မင်းတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ"

"ကျွန်တော် တို့ တရုပ်ဖြူနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ဆုတ်လာတာ၊ မိုင်းပန် ဘက်သွားမလို့"

ဟေ့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေ့ရတယ်ကွာ၊ ကံမင်းတို့ ငါ့စခန်းလိုက်ခဲ့ကြ"

"ဘထွေး စခန်း မှာ စားစရာသောက်စရာ ရမလား"

"အိုး ဒါကို မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါကဖိတ်ရင် မင်းတို့က ငါ့ဧည့်သည်ပေါ့"

ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်ကြီး စိန်လွင်နှင့် ရဲဘော်များကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ဒဏ်ရာရနှင့် ကျဆုံးသူ များ ကို သယ်ကာ ဘထွေး ၏ စခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဘထွေးစခန်း မှာ စောစောက တပ်ကြပ်ကြီးစိန်လွင် ပြခဲ့သော နံရံဖြူနှင့် တောင်ထွတ်ကြီး အခြေရှိ ဂူကြီး တစ်ဂူသာ ဖြစ်၏။

ညစာ ကို ဘထွေးက အဆင်သင့်ပင် ပစ်ပြီးရှိနေသော တောဝက် နှစ်ကောင်ကို ကင်ကျွေး သည်။

ထမင်းစားသောက် ပြီး မီးဖိုဘေး၌ထိုင်ရင်း ဘထွေးနှင့် ကျွန်တော် သည် အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြော ရသည်။

"ဘထွေး က ဘယ့်နယ်ဒီရောက်လာသလဲ"

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၃၉)

"ဘထွေး၊ ဘထွေးရွှေလွန်း"

သူက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပုံမရ။ ကျွန်တော်က ဆောင်းထားသော သံခမောက် ကို ချွတ်လိုက်သည်။

"ဟိုက် ငယ်လေး"

သူက အလန့်တကြား အော်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူက သူ့လူများကို အတိုက်ရပ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က လည်း ကျွန်တော့် ရဲဘော် များကို ရပ်ရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

တိုက်ပွဲ မှာ ဤသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဓားပြ ငါးဦးကျပြီး၍ ကျွန်တော့်တို့ဘက်မှ ရဲဘော်နှစ်ဦး သာ ဒဏ်ရာ ရသည်။

"ရာဇဝတ် ဘေး လွတ်အောင်ပြေးလာတာပေါ့ ငယ်လေးရာ၊ ဒီကျတော့ လည်း မထူးဘူး ဆိုပြီး ဂိုဏ်းဖွဲ့ ဓားပြ တိုက် နေတာပေါ့" "ဖြစ်ရလေ ဘထွေးရာ၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား ဓားပြ တိုက်ရတာလဲ" "အကြွေး တင် တာက စတာပေါ့ စပြီးတော့ သူကြီးကလည်း လက်နက် ထုတ်ပေးတယ်"

"ဗျာ သူကြီး က လက်နက်ထုတ်ပေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် အင်္ဂလိပ်တတ်ပြီး စ ရွာတစ်ဝိုက်မှာ ဓားပြတိုက်သမျှ သူကြီး လူတွေချည်းပဲ"

"နို့၊ ဘထွေး ကို မိပြီး ဘယ်လိုလွတ်အောင်ပြေးသလဲ"

"ငါ့စွမ်း လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဝန်ထောက်ကြီးက လွတ်ပေးတာပါ"

"ဘယ်လို ဝန်ထောက်ကြီးက လွတ်ပေးတာ"

"ဟုတ်တယ် ငါ့ကို သူတို့ဝိုင်းစစ်တော့ ငါမဖော်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ဝန်ထောက်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ချော့ စစ်တော့ ငါအမှန်တွေ ပြောလိုက်တယ်"

"အမှန် တွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ"

"အေးလေ ငါပြောပြီးပါရောလား၊ သူကြီးက လက်နက်တွေ ထုတ် ပေး တဲ့ အကြောင်း"

ကျွန်တော် ဝိုင် ကျသွားသည်။ ဝန်ထောက်ကြီး ၏ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော ဉာဏ်ကိုလည်း သဘောပေါက် သွားသည်။

"ဘထွေး ကို ဝန်ထောက်ကြီးက ဘာလို့ လွတ်ပေးတာလဲသိလား"

"သူကြီး နဲ့ သူက ခင်တယ် မဟုတ်လား၊ သူကြီးကို ကာကွယ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ... "

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

"သူကြီး ကို ကာကွယ်ချင် လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးကို သူ့လက်ခုတ် ထဲရောက်အောင် "

"ဘယ်လို သူကြီး ကို သူ့လက်ခုတ်ထဲရောက်အောင် "

"ဟုတ်တယ် ... ၊ ကျွန်တော်လည်း ခု ဘထွေးဆီက အမှန်တွေ ကြားရမှ သဘောပေါက် တာပဲ ၊ ဒီမှာ ဘထွေး အခု မယဉ်နွယ်ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ သိလား "

"ဟေ့ မယဉ်နွယ်၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ"

"မယဉ်နွယ် အခု ဝန်ထောက်ကြီး မယားဖြစ်သွားပြီ ..."

"ဘာ မယဉ်နွယ်က ဝန်ထောက်ကြီးမယား "

ကျွန်တော် က နာကျည်းစွာဖြင့် ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကို ဘထွေးအား ပြောပြသည်။

ဘထွေး သည် စိတ်မကောင်း ခြင်းကြီးစွာနှင့် နားထောင်နေသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးမှ ဘထွေးက မှတ်ချက် ချသည်။

"ဒီလိုဆို ကောင်မလေး သနားပါတယ်ကွာ"

"ဟုတ်တယ်၊ အစ ကတော့ မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော် သိပ်စိတ်နာမိတယ်၊ ခုအတိုင်းဆိုတော့ မယဉ်နွယ် အပြစ် မရှိဘူး၊ ဝန်ထောက်ကြီးက ညစ်လို့ သူ ကယ်ချင်လို့ အနစ်နာခံသွားတာပဲ"

"အေးကွာ ထားပါတော့ ရွာအကြောင်းတခြားပြောပါဦး" "တခြား ဘာမှ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး၊ ခုနက်က ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ မယဉ်နွယ်နဲ့လည်းကွဲ၊ အဘလည်း ဆုံးပြီး တဲ့နောက် ကျွန်တော်ရွာနဲ့ လုံးဝ အဆက်ပြတ်ခဲ့တယ်"

ဘထွေး က ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသော နောက်ကြောင်းတို့ထက် လောလောဆယ် ပြဿနာ ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။

"ဒါထက် ဘထွေး ရော တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း နေသွားတော့ မလား"

"ဒီအတိုင်း မနေလို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငါ့ပေါ်ပတ်နေတာ"

ကျွန်တော် လည်း မဖြေနိုင်။ ဘထွေးကိုသာ စိတ်မချမ်းသာခြင်း ကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် တပ်ကြပ်ကြီးစိန်လွင်သည် ကျွန်တော့်နားကပ်လာသည်။

"ဗိုလ်ကြီး ဟိုထဲမှာ တရုတ်ဖြူနှစ်ကောင် တွေ ခဲ့တယ်"

"ဟေ တရုတ်ဖြူ"

ဘထွေး က အမှုမကြီးဟန် ဝင်ပြောသည်။

"ငါဖမ်းထား တဲ့ တရုတ်နှစ်ကောင်ပါကွာ"

"ဘထွေး ဖမ်းထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ပြန်ပေးခွဲ ထားတာလေ"

"ဗျာ တရုတ်ဖြူကို ဘထွေးပြန်ပေးခွဲထားတယ်"

ဘထွေးသည် တရုတ်ဖြူသော ဗမာတပ်ပါ အုပ်စုကွဲ၍ သူနယ်တွင်း ကျုံလာလျှင် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်၍ လက်နက် ယူသည်။ ဤနည်းသည် အသေချာဆုံး လက်နက်စုနည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးတိုက် သည် မှာလည်း လက်နက်လိုချင်၍ ဖြစ်သည်။ တရုတ်ဖြူကိုမိလျှင်မူ ပြန်ပေးလုပ်၍ တရုတ်ဖြူထံမှ ရွှေချောင်း နှင့် ကျည်ဆံများရသည်။

"ဘထွေး အဲဒီနှစ်ကောင် ကို ကျွန်တော်မကြည့်ရဘူးလား"

"ကြည့်ပါကွာ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့"

ဂူအတွင်းပိုင်း ၌ ချုပ်နှောင်ထားသော တရုတ်ဖြူ နှစ်ဦးထံ ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။

တရုတ်ဖြူတစ်ကောင် မှာ မေဂျာအဆင့်ရှိသည်။

ကျွန်တော် သည် စိတ်ဝင်စားလာ၍ တရုတ်ဖြူမေဂျာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် စစ်ဆေးရှာဖွေသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့် ထားသည့် အတိုင်း စာရွက်စာတမ်းများနှင့် မြေပုံများကို တွေ့ရသည်။

စာအချို့ မှာ တရုတ်လိုရေးထား၍ အချို့မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ဖြစ်သည်။

"ဘထွေး အဲဒီတရုတ်ဖြူ နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် တို့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါ"

ဘထွေး ဝိုင် သွား၏။

"ဒီတရုတ်ဖြူ နှစ်ကောင် ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထည့်လိုက်ရင် ဘထွေး အတွက် ရွှေချောင်းတွေ မရလို့ နှစ်နာမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘထွေး သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ လက်အပ်ရင် ဘထွေး ရွှေချောင်း ထက် အဖိုးတန်တာပေးနိုင်မယ်"

"မင်းက ဘာပေးမလဲ"

"ဘထွေး သေသေ ချာချာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဒီတရုတ်ဖြူဟာ အရေးကြီးတဲ့ ဗိုလ်မှူးတစ်ကောင်ပဲ။ သူ့ကိုယ်ပေါ် က ရတဲ့ စာရွတ် စာတမ်းတွေအရ သူတို့စခန်း သူတို့စစ်ဆင်ရေးတွေကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထည့်လိုက်ရင် ဘထွေးကို အစိုးရဆီက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်"

ဘထွေး မျက်လုံး များ အရောင်တောက်လာသည်။

"မင်း..... တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပြောတာ ဘထွေး ဘထွေးဟန့်တားပေးရာ ရောက်တာမို့ အစိုးရကလည်း ဘထွေးကို သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးမှာပဲ"

"ဒီလိုဆို ခေါ်သွားကွာ...အော်နေဦးငါသတိရပြီ"

ဘထွေးသည် ဂူတစ်ထောင့်ရှိ တောင်းတစ်လုံးကို ယူလာသည်။

"ဒီထဲမှာလည်း.... ငါအရင်ကမိတဲ့ တရုတ်ဖြူတွေ ကိုယ်ပေါ်က ရတဲ့စာတွေပဲ။ တို့တော့ နားမလည်ပါဘူး။ မီးမွှေးဖို့ နဲ့ ချေးကုန်း ဖို့ ဆို သိမ်းထားတာ.... ယူသွားကြပေါ့"

နောက် တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်သည် တရုန်ဖြူနှစ်ကောင် ကိုပါ ခေါ်၍ ဘထွေး ၏ စခန်း မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

တပ်ရင်း ပြန်ရောက်သော် တရုတ်ဖြူနှစ်ကောင်နှင့် စာရွက် စာတမ်းများ ကို တပ်မဟာဌာနာသို့ ပို့လိုက်သည်။

တရုတ်ဖြူ စာရွာစာတမ်းများ ၌ တပ်မတော်အလိုရှိသော စစ်ဆင်ရေးနှင့် နိုင်ငံရေးသတင်း များ ကျွန်တော် တို့ မျှော်လင့်သည်ထက် ပိုမိုဖော်ပြထားသည်။

ကျွန်တော်ဖမ်းမိခဲ့သော မေဂျာမှာလည်း တရုတ်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်လီမီ ထံမှ ရှမ်းပြည်နယ် ဖော်ဘွားအချို့ဆီ အထူး လွှတ်လိုက် သော တမန်တော်ဖြစ်သည် တပ်ခွဲမှူးအဆင့်အတန်း သို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ရာ မှ တစ်ဆင့် တပ်မဟာမှူးကြီး၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကိုယူကာ ကျွန်တော်နှင့် တပ်သည် ဘထွေး ၏ စခန်း ဆီ အပြင်းချီတက်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပေပြီ။

ဘထွေး ၏ စခန်းတစ်လုံး မှာ ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေသည်။

စခန်းထိပ်၌ ကားစင်တင်၍ ရက်စက်စွာ အသတ်ခံထားရသည့် ဘထွေး၏ ပုပ်ပွနေသော အလောင်း သည်သာ ကျွန်တော် တို့ကို ဆီးကြိုနေ၏။

နောက်မှ စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့လက်သို့ မကျေမနပ်သည့် ဘထွေး၏ တပည့်တို့က သစ္စာ ဖောက် ၍ တရုတ်ဖြူတပ်ကို လက်ထောက် ချလျက် စခန်းအားဖွင့်ပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘထွေးသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာဘဝကို ဇာတ်သိမ်း ခဲ့ရ ရှာသည်။

ကျွန်တော်သည် နဂိုက တရုတ်ဖြူကို တိုင်းပြည်တာဝန်အရ တိုက်သည်။ နောက်တွင် ဘထွေးအတွက်ပါ လက်စားချေ ရန် အသက်ကိုပမာမပြုဘဲ တိုက်၏။

(၁၉၅၄) ဘုရင့်နောင် စစ်ဆင်ရေးကြီးသည် မိုင်းတုံ၊ မိုင်းဆတ်၊ ပုံးပါကျင်ရှိ တရုတ်ဖြူတို့ကအား အပြီးတိုင် ချေမှုန်း သုတ်သင် ခဲ့သည်။

ဤ စစ်ဆင်ရေးကြီး အတွင်း ကျွန်တော်သည် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

ဆေးရုံ၌ရှိစဉ် "သူရ" ဘွဲ့ကျွန်တော်ရရှိခဲ့၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် မေဂျာရာထူးသို့ တိုးတက် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

အနားယူ ခွင့်ရက်ရှည် ရသဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် မရောက်ခဲ့သည့် ရွာဆီ ယခု ပထမဆုံး ပြန်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ အပိုင်း (၄၀) (ဇာတ်သိမ်း)

အခန်း (၂၁)

သံသာလေကမ်းတိုင်

ချောင်းရေနံ့၊ လယ်ရေနံ့နှင့် သစ်စိမ်းနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ကန်သင်း တစ်လျှောက် အေးအေး ဆေးဆေး လျှောက်လာခိုက် ရှည်လျားသော ဤဇာတ်လမ်း သည် ကျွန်တော့်အာရုံတွင် တရေးရေး ဝေလည်ထင်လာ နေ၏။

မွေးရပ်ရွာဆီ ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ဤရွာ၌ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုမည့်သူ တစ်ဦးမှ မရှိတော့ပါပြီ။

ကျွန်တော် သည် ရွာထိပ်ရောက်သော် ခေတ္တရပ်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလေတော့မည် မဟုတ်သည့် ဤရွာဝယ် ဘယ်အိမ်သို့ ကျွန်တော်ဝင် ရမည်နည်း.....။

ကျွန်တော့် ခြေထောက်များ က ကျွန်တော့်ကို ရွာဦးကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နေခဲ့ သော လောကဓာတ်ကျောင်းနေရာမှ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်း လွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ရှည်လျားသော နှစ်များ ကုန်ဆုံးလေသည်အထိ ကျောင်းကို ပြန်မဆောက်သေးကြတကား။

ဦးလေးပု ၏ ကျောင်းပျက်ကြီးဆီ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ကျောင်းပျက်လည်း မြေ၌ပြားအောင် ပြိုလဲနေခဲ့လေပြီ။

ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းဝင်း အတွင်း ရောက်လျှင်မူ မပြောင်းသေးသော အစဉ်အလာတစ်ရပ် က ကျွန်တော့် ကို ဆီးကြိုသည်။

ခြေတံရှည် ကျောင်းအောက် ၌ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ ပက်လက်ကုလား ထိုင် တစ်လုံး ထက် စံနေတော်မူသည်။

သူ့ခြေရင်းမြေ၌ ဝပ်လျက် ကျောင်းသားများက အံ့ပြီးသော စာကို ပြန်နေကြသည်။

ကျွန်တော် သည် ဦးပဉ္စင်း ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

ကိုရင်လောစံပေတည်း။ ယခုမူ ဦးပဉ္စင်းလောစံ ဖြစ်နေပေမည်။

ကျွန်တော့်ရင် မှာ ကြေကွဲကြည်နူး ဖြစ်မိသည်။ ကျေးရွာ သံဃာတော်မြတ် ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လည်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ အောက်မေ့ မိသည်။ ခေတ်မည်မျှ ပျက်၍ ခေတ်မည်မျှပြောင်းသော်လည်း သံဃာမြတ်တို့ သည် သူတို့၏ဝတ်ကို မပျက်စေ ပါတကား။

ကျွန်တော် သည် ဦးပဉ္စင်း အလုပ် ကို မနောက်ယုက်ချင်သဖြင့် ကျောင်းကြီး ပေါ်သာ တက်ခဲ့သည်။

ဆရာတော် ထိုင်နေကျ နေရာတွင် ဦးပဉ္စင်းကောဝိဒ သည် ထိုင်လျက်ရှိနေ၏။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခဲ့သဖြင့် ဆရာတော် ဦးကောဝိဒသည် တည်ငြိမ်ခုံညား နေသည်။ သိက္ခာတော်လည်း ကြည်ညိုဖွယ် ပြည့်ဝနေ၏။ ကျွန်တော်က ဦးချပြီး၍ မော်ဖူးသောအခါ ဆရာတော်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မိန့်တော်မူ ၏။

"နေပါဦး ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီးမျက်နှာဘုန်းကြီး မြင်ဖူးပါတယ်"

"တင်ပါ၊ တပည့်တော်က ဆရာတော် ရဲ့ တပည့်ရင်းပါပဲ၊ သန့်ဇင်ပါ ဘုရား"

ဆရာတော်သည် အံ့သြခြင်းကို ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် မထိန်းနိုင်။

"ဟ.. သန့်ဇင် ...၊ နင်ကြီးပွားလှချည်လား၊ အံ့မယ် ငါမမှတ် မိဘူးဟ"

"တင်ပါ၊ တပည့်တော်ရွာပြန်မရောက်တာ လည်း ခုနှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီကိုးဘုရား"

"အိမ်း ခုနှစ်နှစ်၊ နည်းတဲ့နှစ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲလား၊ ဒါ ထက် နင် ရွာထဲ ရောက်ပြီး ပြီလား"

"မရောက်သေးဘူးဘုရား၊ ရောက်လည်း တပည့်တော်ကို မှတ်မိတဲ့ လူ ရှိမယ်ထင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား ဆီ အရင်လာဖူးတာပါ"

"ဘယ်နှင့်ကြောင့် မမှတ်မိရမလဲ၊ ဟ ... နေဦး"

ဆရာတော် သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန် အနီးရှိ ကြက်မွှေး ကြိမ်လုံးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ရိုက်သည်။ ကျောင်းသားလေး တစ်ဦး ထွက်လာ၏။

"ဟဲ့ အုန်းသော် ဦးကောသရကို သွားပင့်စမ်း၊ ပိဋကတ်ကျောင်း မှာရှိလိမ့်မယ်"

ကျောင်းသားလေး အပြေးဆင်းသွား၏။

"ဦးကောသရ ဟာ ဘယ်သူတုန်းဘုရား"

ရောက်တော့ မင်းသိပါလိမ့်မကွာ"

မကြာမီ ဦးကောသရ ကြွလာသည်။

"အို ကိုကျော်ရှိန်"

ဦးကောသရ ဖြစ်သော ကိုကျော်ရှိန်က တည်ကြည်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့ ရပ်နေတော်မူ သည်။ဆရာတော်က နေရာမှထသည်။

"ကဲ ဦးကောသရနဲ့ စကားပြောနေရစ်၊ ငါတော့ ဆွမ်းခံထွက်ဖို့ ပြင်ဦးမယ်၊ ဦးကောသရ ကတော့ ဆွမ်းခံ မလိုက်နဲ့ တော့၊ သန့်ဇင် ကို အကျိုး အကြောင်း တွေ အကုန်ပြောလိုက်ပါဦး"

ဆရာတော် ကိုကျော်ရှိန် အဲလေ ဦးဇင်း ဦးဇင်း ဘယ်နှယ့် ရဟန်းဘောင် ရောက်နေသလဲ"

ဦးဇင်းက ပြုံးသည်။

"လောက ကို ငြီးငွေ့လို့ပေါ့ သန့်ဇင်ရာ "

"တပည့်တော် က ဦးဇင်း တော့ဆိုနေတုန်းပဲ ထင်နေတာ"

"ငါလက်နက်ချတာ ကြာပါပြီ၊ လက်နက်ချပြီး ထောင်ထဲတောင် နှစ်နှစ် နေခဲ့ရ သေးတယ်"

"ထောင်ထဲမှာ နှစ်နှစ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါတွေထားပါလေ၊ မင်း မယဉ်နွယ်ကို စိတ်နာတုန်းပဲလား"

မယဉ်နွယ် ...။ ကျွန်တော်မေ့ချင်သော အတိတ် ကို မှ ဦးပဉ္စင်း သည် ဘာကြောင့် ဖော်ရပါ သနည်း။

"ဦးဇင်း ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးတာလဲ"

"ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့လေ ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး"

ကျွန်တော် က သက်ပြင်းရှိက်သည်။

"အစတုန်းကတော့ မယဉ်နွယ်ကို တပည့်တော် သိပ်စိတ်နာတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဘာတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အကြောင်းစုံ သိရ လို့ မယဉ်နွယ် ကို တပည့်တော် ခွင့်လွှတ်တဲ့အပြင် သနားတောင် သနားမိပါတယ် "

"မင်းဘာတွေနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လဲ"

"ရှမ်းပြည်နယ် တစ်နေရာမှာပေါ့ ဘုရား၊ ခု သူလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆုံးသွားရှာပြီ.. "

"ကျွတ် ကျွတ် ဖြစ်ရလေ၊ ဒါထက် မင်းမယဉ်နွယ်ကို မတွေ့ ချင်ဘူးလား..."

"သူများ မယားဖြစ် မှ တပည့်တော် ဘာလို့တွေ့ရမလဲ"

"မယဉ်နွယ် ကို သူများမယား လို့ မင်းဘာလို့ပြောသလဲ"

"နို့ ဝန်ထောက်ကတော်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဒါက မင်းထင်တာကိုး၊ မယဉ်နွယ် ဝန်ထောက် နဲ့ မရပါဘူး"

"မင်းက ရွာ နဲ့ လုံးဝ အဆက်ပြတ် သွားတာကိုး၊ ငါပြောပြမယ် နားထောင်"

ဦးပဉ္စင်း သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်သည်။

"မင်း ရွာကထွက်သွားပြီး မကြာခင် တောခိုတပ်တွေ နဲ့ပေါင်းပြီး တို့ပြည်ခရိုင်ကို သိမ်းတယ်၊ ငါလည်း အမြင်ကတ်ကတ်ရှိတာ နဲ့ ဝန်ထောက်ကြီး ကို ဖမ်းလိုက်တာပေါ့၊ နောက် တို့ သုံးပါတီရုံးက သူ့ကိုစစ်တယ်၊ သူ လူသတ်ထားတာတွေ၊ မတရားလုပ်ထားတွေပေါ်တာနဲ့ ခုံရုံးက သေဒဏ် ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ မယဉ်နွယ်နဲ့ လက်မထပ် ရပါဘူးကွာ"

ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩလွန်း၍ စကားနိုင်။

"နောက် ငါလက်နက်ချတော့ သူ့သတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတာပဲ၊ နှစ်နှစ်ကြာမှ ခုံရုံးကသတ်တာ၊ ငါအပြစ် မရှိဘူး ဆို လွှတ်လာတယ်..."

"နို့ ... သူကြီးကော"

"သူကြီး လည်း ဝန်ထောက်နဲ့အတူ အသတ်ခံရတာပဲ"

"ဒါထက် ဆရာကော"

"မင်းဆရာ က တောတွင်းမှာ မိုက်တွင်းနက်ရင်း ကျခဲ့ပြီလေ"

ကျွန်တော့်ရင် မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ လည်း သန်းလာ၏။

"ခုနစ်က ... ဦးဇင်း မယဉ်နွယ်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား မေးတယ်၊ ခု သူတို့ ဘယ်မလဲ"

"ဟို တောင်ပေါ် တောရကျောင်း မှာ၊ သူ့အမေက သီလရင်ဝတ်နေပြီ၊ မယဉ်နွယ်က ဘယ်တော့ သီလရင် ဝတ်မလဲ မသိဘူး"

ကျွန်တော် သည် ဦးပဉ္စင်းကို ပုဆိန်ပေါက် ဦးချသည်။ ကြာကြာမဆိုင်း ဘဲ ရိုးကလေးဆီ အပြေးအလွှား လာခဲ့၏။

တောင်ခြေ ရောက်သော် ကျွန်တော်ဆိုင်းသွားသည်

ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၌ ဆီးတော်ပင်ကြီးသည် မားမားရပ်နေ၏။

ကျွန်တော် က အမှတ်မထင် ဆီးတော်ပင်ရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဆီးတော်ပင် အောက်တွင် ကျွန်တော့်ထက်ဦးသူက ရောက်ရှိ နေ၏။

"မယဉ်နွယ်..."

ကျွန်တော် သည် အရူးသဖွယ် အော်ခေါ်ရင်း ဆီးတော်ပင် အောက်သို့ ပြေးသည်။

ဆီးတော်ပင်စည် ကို မှီရင်း မျှော်ငေးနေသော မယဉ်နွယ်သည် ထိတ်လန့်လျက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ကို တုန်လှုပ်စွာနှင့် ကြည့်မိ၏။

မယဉ်နွယ်။ ကျွန်တော့်ချစ်လှစွာသော မယဉ်နွယ်။ နှစ်တွေခြား သော်လည်း အနည်းငယ် ပိန်သွားသည် မှ တစ်ပါး အလှမပျက် သည့် ကျွန်တော့် အချစ်ဦး မယဉ်နွယ် ။

ကျွန်တော်က လက်ကိုဆန့်တန်း၍ မယဉ်နွယ်ဆီချည်းကပ်သည်။ မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ဆီ ပြေးဝင်လာ၏။

ကျွန်တော့်ပခုံးထက် မျက်နှာမှောက်၍ တရုတ်ရုပ်ငိုကြွေးလေသော ချစ်သူ၏ ကျောကလေး ကိုသပ်ကာ ယုယစွာ ဆိုမိသည်။

"မငိုပါနဲ့ မယဉ်နွယ်ရယ် မောင်ပြန် လာပါပြီ နွယ်နဲ့တစ်သက် မခွဲဘဲနေဖို့ မောင်ပြန် လာပါပြီ"

မှန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် မယဉ်နွယ်နှင့်ကျွန်တော် ဘယ်အခါမျှ ခွဲတော့မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော် သည် ရင်ခွင်တွင်းမှ မယဉ်နွယ်၏ ပခုံးလေးကို ကျော်ကာ ကျွန်တော့်မြေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ သည်။

ဤမြေကို သွေးအထပ်ထပ်ဖုံးလွှမ်းရန် ကြံဖူးကြသည်။ သွေးအထပ်ထပ်လည်း ကျခဲ့ဖူးပြီ။ ကျွန်တော့်အဘ နှင့် ကျွန်တော့်ဆရာ တို့၏ အချည်းနှီးသော အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွေး တို့ကို ဤမြေ သည် မကျေမနပ် လက်ခံ ခဲ့ရပြီ။

သို့သော် စိမ်းသောမြေကို ယာယီသွေးတို့ ထာဝစဉ်မလွှမ်းနိုင်။

ကျွန်တော့် မိခင်မြေသည် စိမ်းနေဆဲဖြစ်ပါ၏။ အတိတေ အတိတ်ကာလ ဟု မှန်ကန်စွာ သုံးနိုင်သော ရှေးပဝေသကီ ကျွန်တော့်ဘိုးဘွားဘီဘင် ကျေးဇူးရှင်များလက်ထက် ကတည်း မှ ကျွန်တော်မြေသည် စိမ်းလန်းသာယာ နေပါ၏။ နောက်နောင် ၌ လည်း စိမ်းလန်းသာယာ နေပေမည်။

ထာဝစဉ် စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ မိခင်နန်းမဟေ တည်း။

ချစ်သော မယဉ်နွယ်နှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် လည်း စိမ်းသော ဤမြေပမာ ထာဝစဉ် မနွမ်းအောင် စိမ်းလန်း နေပေလိမ့်မည်တကား.....

ပြီးပါပြီ

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်